

# Phượng Hoàng Trở Về

## Contents

|                                                                                         |          |
|-----------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Phượng Hoàng Trở Về</b>                                                              | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Mưa Xuân Lất Phất Ngoài Hiên Ngõ, Mai Hoa Thấp Thoáng Nhập Hồn Ai? . . . . | 2        |
| 2. Chương 2: . . . . .                                                                  | 5        |
| 3. Chương 3: Trăm Hoa Đua Nở . . . . .                                                  | 10       |
| 4. Chương 4: Nội Sợ Hải . . . . .                                                       | 14       |
| 5. Chương 5: Mẫu Đơn Nở Hoa . . . . .                                                   | 20       |
| 6. Chương 6: Tổn Thất Ban Đầu . . . . .                                                 | 24       |
| 7. Chương 7: Thước Dực Yêu Mị . . . . .                                                 | 30       |
| 8. Chương 8: Chị Em Bất Hoà . . . . .                                                   | 35       |
| 9. Chương 9: Thuận Nước Đầy Thuyền . . . . .                                            | 39       |
| 10. Chương 10: Nhanh Dương Liễu . . . . .                                               | 45       |
| 11. Chương 11: Lạnh Lùng . . . . .                                                      | 49       |
| 12. Chương 12: Ngộ Nhận . . . . .                                                       | 53       |
| 13. Chương 13: Sai Lầm . . . . .                                                        | 58       |
| 14. Chương 14: Thánh Ý Khó Dò . . . . .                                                 | 61       |
| 15. Chương 15: Cẩn Thận Học Hỏi . . . . .                                               | 66       |
| 16. Chương 16: Ké Trong Ké . . . . .                                                    | 71       |
| 17. Chương 17: Suối Lan Diễm . . . . .                                                  | 75       |
| 18. Chương 18: Đoán Đo . . . . .                                                        | 80       |
| 19. Chương 19: Lễ Mừng Thọ . . . . .                                                    | 84       |
| 20. Chương 20: Hoa Rơi . . . . .                                                        | 89       |
| 21. Chương 21: Ác Mộng . . . . .                                                        | 93       |
| 22. Chương 22: Luân Thường Lễ Nghĩa . . . . .                                           | 98       |
| 23. Chương 23: Ganh Đua . . . . .                                                       | 102      |
| 24. Chương 24: Mĩ Nhân Tỉ Thí . . . . .                                                 | 106      |
| 25. Chương 25: Mùi Tên Luận Tình . . . . .                                              | 111      |
| 26. Chương 26: Tẩy Ngưng Chi . . . . .                                                  | 116      |
| 27. Chương 27: Sinh Bệnh . . . . .                                                      | 120      |
| 28. Chương 28: Mây Tre Trắng . . . . .                                                  | 124      |
| 29. Chương 29: Phí Nhắc Nhở . . . . .                                                   | 128      |
| 30. Chương 30: Sáng Như Gương . . . . .                                                 | 132      |
| 31. Chương 31: Đêm Mờ Trăng . . . . .                                                   | 142      |
| 32. Chương 32: Xuân Ý Tới . . . . .                                                     | 152      |

## Phượng Hoàng Trở Về

---

### Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, cung đấu, cổ đạiỞ vương triều Cảnh Hiên ai ai cũng biết Lệnh Hồ Đông Hề là quý ph

---

## 1. Chương 1: Mưa Xuân Lát Phất Ngoài Hiên Ngõ, Mai Hoa Thấp Thoáng Nhập Hồn Ai?

Trường Tín cung.

-“Người nói gì? Hoàng thượng hôm qua lại chọn bài tử (1) của Chiêu phi sao?” – Thái hậu Độc Cô Phượng Viện đập tay lên bàn, mạnh đến nỗi dường như móng tay đều bị bể gãy.

-“Nương nường, Hoàng thượng từ lúc đăng cơ đến nay đều rất công bằng, các phi tần đều là thay nhau thị tẩm. Cho dù là Quý phi trước đây được sủng ái cũng không thể vượt quá giới hạn này.”

Vị ma ma áo xanh bên cạnh nói xong, bèn nhẹ nhàng nâng tay Độc Cô Viện Phượng, cẩn thận đỡ lên.

-“Ý của người là...” – Độc Cô Viện Phượng nhìn Lý ma ma, người đã hầu hạ mình từ lúc mới vào cung, khẽ cau mày.

-“Nương nường, lão nô nghĩ Chiêu phi cũng không phải là nhân vật đơn giản. Một năm nay, cô ta leo từ mỹ nhân thất phẩm lên đến vị trí Chiêu phi nhị phẩm. Tuy rằng không được như Quý phi trước đây, nhưng như vậy đã là rất có năng lực rồi.”

Độc Cô Viện Phượng nhíu mày, không đáp lời. Lý ma ma lại nói: “Tối hôm qua Hoàng thượng lại lật bài tử của cô ta, như vậy là đã thị tẩm hai ngày liên tiếp, phá hủy quy tắc trước giờ. Đây là dấu hiệu không tốt. Nương nường, người phải đề phòng mới được.”

Việc này vốn cũng chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng ở Thiên Chính triều, các Thiên Chính đế đăng cơ nhiều năm cũng chưa từng có tiền lệ hai ngày liên tiếp gọi một phi tần thị tẩm, trước giờ đều là lần lượt triệu từng người. Cho nên Lý ma ma mới nói vậy.

-“Hoàng thượng có thể là nhất thời xuân ý dạt dào chăng?” – Độc Cô Viện Phượng tuy rằng nói vậy, nhưng cũng không mấy tự tin.

-“Nương nường, chuyện này sao có thể gọi là nhất thời được? Trước đây cũng có nhiều phi tần, Hoàng thượng cũng không nóng nổi như vậy. Tại sao cứ đến Chiêu phi, Hoàng thượng liền mất bình tĩnh? Thủ đoạn của người này khó mà đề phòng được. Quý phi trước kia nhìn đoan trang như vậy, sao có thể sánh với chiêu trò dụ dỗ của người này. Nương nường ngốc của ta ơi, người không thể khờ dại như vậy được. Việc này có lần một sẽ có lần hai. Nếu không ngăn lại, chỉ sợ sau này sẽ không áp đảo được cô ta. Nghe nói Chiêu phi còn lợi dụng việc thị tẩm để mê hoặc hoàng thượng nữa.” – Lý ma ma ở sau lưng Độc Cô Viện Phượng nói.

-“Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?” – Độc Cô Viện Phượng bắt đầu bất an.

-“Nương nường, người có thể truyền chỉ nói Chiêu phi mê hoặc chủ thượng, tìm cơ hội loại bỏ cô ta.” – Lý ma ma đưa tay lên, làm động tác như cắt cổ.

-“Ma ma, ai gia làm sao có thể vì một việc nhỏ mà giết đi một phi tần nhị phẩm? Hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào về ai gia?” – Chuyện trong cung đình, Độc Cô Viện Phượng trách Lý ma ma không hiểu. Lý ma ma lại thầm cảm thán chủ tử mình không đủ tuyệt tình. Chỉ là trừ bỏ một người, Hoàng thượng cũng lắm giận dỗi vài ngày, chẳng lẽ vì một Chiêu phi không tài không thế mà đi đắc tội Độc Cô gia quyền quý sao?

-“Nương nường, người lúc này không giết cô ta, để đến lúc cô ta có hoàng vị thì chậm mất rồi.” – Lý ma ma bắt đầu sốt ruột nói.

-“Ma ma, chẳng lẽ đến giờ người còn chưa hiểu? Hoàng thượng thích những nữ tử đơn thuần một chút. Người nhìn hai tay ai gia xem, thậm chí chưa từng dính một chút máu tươi. Nếu lần này ai gia đi đối phó Chiêu phi, chẳng phải những gì trước đây gây dựng đều bị phá hủy rồi sao?” – Cái Độc Cô Viện Phượng quan tâm không phải là an toàn của Chiêu phi, mà là lo sợ mình sẽ mất tâm của Thiên Chính đế.

-“Ý của nương nương là mặc kệ sao?” –Lý ma ma sốt ruột dậm chân. Bà là lão nhân trong cung, có loại nữ nhân nào bà chưa thấy qua? Chiêu phi đó vừa nhìn đã thấy không đoan chính rồi.

-“Cũng không phải vậy. Ma ma, người nói xem trong cung này, mượn dao giết người so với tự mình đi giết không phải càng tốt hơn sao?”

Độc Cô Viện Phượng cười trong trẻo, nhưng đôi mắt lại không che giấu được tia thâm độc.

-“Lão nô vẫn chưa hiểu ý của nương nương.”

-“Quý phi rời cung cũng đã 3 năm, người nói nếu đưa cô ta trở về, so với Chiêu phi thì ai hơn ai kém đây?”  
-Độc Cô Viện Phượng hưng phấn nói.

-“Quý phi?” –Lý ma ma cũng sốt, không ngờ Thái hậu lại có toan tính này. Nhắc đến Quý phi của Đồng Huy cung, cô ta chính là một đóa hoa hiếm thấy trong hậu cung Cảnh Hiên hoàng triều. So với chủ tử của mình, Quý phi thậm chí còn đoan chính hơn.

Lúc mới vào cung vốn chỉ là một quý nhân ngũ phẩm, sau một năm liền được phong thành Quý phi. Bất luận thế nào cô ta thật không tầm thường. Chỉ có điều Lý ma ma cảm thấy được vị Quý phi này trừ gương mặt xinh đẹp kinh người, thật sự nhìn không ra thủ đoạn nào có thể mê hoặc Thiên Chính đế. Nhưng chính vì không rõ nguyên nhân mới càng đáng sợ.

-“Nương nương mời người này về, không phải là dùng sói chống hổ sao?” –Lý ma ma có vài phần không tán thành.

-“Ma ma, nếu cô ta không trở lại, ai gia thì không thể tự hạ mình mà đối phó với Chiêu phi. Nếu tiện nhân ấy thật sự sinh hoàng tử, ngộ nhờ sau này có thể bước lên ngôi vị Hoàng hậu, ai gia cũng chỉ có thể thụ động. Chi bằng đưa cô ta trở về. Cô ta biết rõ sự tình, Hoàng thượng lại kiêng kị cô ta. Để cô ta cùng Chiêu phi trai cò tranh chấp, ai gia chỉ cần ngồi chờ ngư ông đắc lợi.” – Độc Cô Phượng Viện tươi cười, ánh mắt để lộ một tia hung ác.

-“Vẫn là nương nương lo lắng chu toàn. Có điều lão nô...” –Lý ma ma vẫn không khuất phục, trong lòng có dự cảm xấu. Chung quy bà vẫn cảm giác nếu vị Quý phi này trở lại, chỉ sợ mọi thứ không còn có thể dựa theo ý Thái hậu nữa.

-“Ma ma, ai gia biết người lo cho ai gia, nhưng cứ yên tâm đi. Ai gia đối phó với cô ta được một lần, cũng có thể đối phó được lần thứ hai. Lần trước không phải chúng ta cũng thành công đuổi cô ta đi sao?” –Độc Cô Viện Phượng trấn an ma ma, cũng là trấn an bản thân mình –“Cứ như vậy đi, ai gia tìm cơ hội nói với Hoàng thượng vài câu. Chúng ta chờ xem kịch vui là được rồi.”

Chiêu Dương cung.

-“Nương nương, nghe nói Quý phi hồi cung.” –Thị nữ Ngọc Hương ở bên cạnh Chiêu phi Mộ Chiêu Văn, vừa xoa bóp chân nàng vừa to nhỏ tin tức trong cung.

-“Quý phi của Hoàng thượng thì dĩ nhiên phải quay về hoàng cung, có gì mà kinh ngạc?”- Mộ Chiêu Văn bỏ viên kẹo anh đào vào miệng, nhắm mắt lại hưởng thụ hương vị ngọt ngào.

-“Nương nương mới vào cung một năm, còn chưa gặp vị Quý phi này. Nghe người ta nói người này trước đây rất được sủng ái.” –Ngọc Hương có chút lo lắng Quý phi sẽ cùng chủ tử mình tranh đoạt ân sủng. Chủ tử được sủng ái, nô tài cũng được tăng thêm thể diện. Ngọc Hương bây giờ trong cung có thể nói cũng là một nhân vật lớn, cô ta không muốn phải quay trở lại làm nô tỳ sai vặt như trước kia.

-“Chuyên thường ngày ở hậu cung thôi mà. Bọn họ thích tranh nhau một quả dưa chuột thì ta để bọn họ tranh thôi. Ta lại có thể tự do, nói không chừng sau này còn có thể ra khỏi cung, cưỡi ngựa phiêu bạt giang hồ. Vậy chẳng phải rất tiêu điều tự tại sao?” –Mộ Dung Văn không xem trọng lời Ngọc Hương nói, cũng không để chuyện của Quý phi trong lòng.

-“Nương nương.” –Ngọc Hương mở to hai mắt, ngạc nhiên hỏi –“Người và dưa chuột có liên quan gì sao?”

Mộ Dung Văn lúc này mới lấy lại tinh thần. Ngọc Hương sinh trưởng ở thời cổ đại, dĩ nhiên không hiểu ý nàng muốn nói, bèn đáp: “Bổn cung chỉ nói đùa thôi.”

Ngọc Hương a một tiếng. Chủ tử mình cũng thường xuyên nói những lời khó hiểu, không thể trách được.

–“Nương nương, trong cung này có gì là không tranh đấu? Người không tranh người khác cũng sẽ tranh. Huống chi Hoàng thượng sủng ái nương nương như vậy, tự nhiên sẽ làm người khác ghen ghét.”

Mộ Chiêu Văn nghe Ngọc Hương nói thì nghĩ ngay đến Thiên Chính đế Hoàng Phủ Diễm, mặt không khỏi ửng đỏ. Nhớ tới tới qua hân diu dàng với nàng như vậy, ở cùng hân cũng rất tốt. Trong lòng nàng lại dâng lên cảm xúc ngọt ngào.

–“Nghe nói Quý phi vừa vào cung liền được phong Phu nhân ngũ phẩm. Theo lý thì tú nữ vừa vào cung chỉ được phong Tiểu nghi lục phẩm thôi (2). Hơn nữa Quý phi dù không có con, vậy mà mới vào cung 1 năm liền được phong Quý phi. Nương nương, người nói xem cô ta có lợi hại không?”

Ngọc Hương cũng chưa từng gặp qua vị Quý phi này. Thời điểm Quý phi được sủng ái, nàng cũng chỉ là một cung nữ tạp dịch. Ở trong cung cùng lắm là nghe được các cung nữ khác bàn chuyện phiếm, đến cả tư cách cùng trò chuyện họ cũng không có.

–“Nếu như cô ta thật sự lợi hại như vậy, sao lại rơi vào kết cục như vậy chứ?”

Quý phi không thể tự nhiên lại rời bỏ hậu cung, trừ phi bị hoàng đế bạc đãi, không thể không bỏ đi. Nha đầu này nhìn không thấu, nhưng Mộ Chiêu Văn nàng tâm sáng như tuyết, sao lại không nhận ra?

–“Chuyện này, nô tỳ cũng không biết. Quý phi vừa được phong ngày thứ 3 liền vội vàng rời khỏi cung, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, nhưng trong cung cũng không dám lăm lờ.” –Ngọc Hương càng nghĩ càng thấy việc này rất lạ lùng.

Mộ Dung Văn cười cười: “Chức vụ của Phụ thân Quý phi trong triều thế nào?”

Ngọc Hương tuy không hiểu chủ tử sao lại hỏi vậy, nhưng cũng đáp:

–“Phụ thân của Quý phi là Lại bộ thượng thư –Lệnh Hồ đại nhân. Quý phi mặc dù không ở trong cung, nhưng phụ thân cô ta lại từng bước một thăng tiến. Trước kia là Hộ bộ thị lang, giờ đã là thiên quan rồi.” (Lại bộ thượng thư còn gọi là thiên quan)

Mộ Chiêu Văn cười cười. Nàng cùng Hoàng Phủ Diễm ở cùng nhau một năm, tự nhiên cũng hiểu tính tình hân ta ít nhiều. Nếu không phải vì gia tộc suy sụp mà bị giáng xuống, vậy thì chỉ có thể là vị Quý phi này chọc giận Thiên Chính đế. Nếu vậy nàng cũng không cần phải lo lắng chuyện của cô ta nữa.

Thấy Mộ Chiêu Văn cười, Ngọc Hương cũng sờ nhìn nàng.

–“Ngọc Hương, Ngọc Hương. Người nghĩ cái gì vậy? Sao lại mạnh tay như vậy?” –Mộ Chiêu Văn nhăn mặt nói.

–“A.” –Ngọc Hương lúc này mới hồi phục tinh thần – “Nương nương, nương nương cười thật đẹp. Ngọc Hương nhìn đến choáng váng. Cho dù là Hoàng thượng nhìn thấy cũng ngây ngốc nữa là. Nghe nói năm đó Quý phi được xưng tụng là Cảnh Hiên đệ nhất tài nữ. Nhưng nô tỳ nghĩ cô ta dù đẹp thế nào cũng không thể sánh bằng nương nương được. Hoàng thượng từng tán dương nương nương tài hoa vô song. Có lẽ nương nương không cần phải lo lắng đến Quý phi rồi.”

Mộ Chiêu Văn cười thâm thúy, trong lòng càng tự tin. Về phần Thiên Chính đế nhìn nàng đến ngây ngốc, sao nàng lại không biết? Hân luôn luôn khen ngợi nàng. Huống chi, cách nhau mấy ngàn năm văn hóa, tài hoa của nàng sao lại thua cổ nhân được?

–“Hoàng thượng hôm nay nghĩ ở đâu?” –Nàng nhin không được hỏi.

–“Nghe nói triệu Hứa Tiểu nghi thị tẩm.”

Nụ cười trên môi Mộ Chiêu Văn chợt tắt, trong lòng lại cảm thấy lo lắng. Nàng đến từ hiện đại, không thể chấp nhận chế độ đa thê. Cái nàng muốn là một tình yêu duy nhất, mà người đó cũng phải một lòng một dạ với nàng.

(1) Bài tử: Thời xưa trong hậu cung thường có nhiều phi tần. Các phi tần này muốn được sủng hạnh thì phải treo bài tử ở trước cửa cung, thái giám sẽ đi qua thu một lượt xem người nào hôm nay có thể thị tẩm, sau đó trình lên Hoàng đế. Hoàng đế sẽ lật bài tử để chọn phi tần thị tẩm ngày hôm đó.

(2) Tiểu nghi, Chiêu nghi, Quý phi, Tiệp Dư... vv đều là những phẩm vị của các phi tần thời xưa. Ngoài ra còn rất nhiều phẩm vị khác như Bảo Lâm, Phu Nhân, Tài nhân, Lương nhân, Mỹ nhân... Các phẩm vị này sẽ được chia thành từng tầng cao thấp khác nhau. Quý phi là nhất phẩm, Hiền phi, Đức phi... là nhị phẩm. Tương tự trên đây có nhắc Chiêu nghi là lục phẩm.

## 2. Chương 2:

Quý phi rời cung đã 3 năm lại đột ngột hồi cung. Đây có thể xem là chuyện lớn ở hậu cung Cảnh Hiên Triều.

Ngày 2 tháng 3 hôm đó, Đồng Huy cung của Quý phi đã được quét dọn sạch sẽ, chờ nghênh đón chủ nhân về. Tất cả tần phi trong cung đều mặc triều phục đứng trước Đồng Huy cung để nghênh đón Quý phi, vì nàng là người có phi vị cao nhất trong hậu cung, cũng là người chấp chưởng lục cung.

Giờ tỵ canh ba, cửa vừa mở, từ xa xa chúng phi tần đã nhìn thấy kiệu vàng tám người nâng từ từ đi tới. Trong cung trừ Thiên Chính đế, chỉ có Quý phi mới có tư cách ngồi trên kiệu vàng óng này. Màn kiệu thấp thoáng, màu vàng của long nhan càng đến gần, khiến cho mọi người càng thêm ngưỡng mộ.

Trong mắt chúng phi ngưỡng mộ có, ghen tức có, cũng có đồng cảm, giống như Mộ Chiêu Vãn. Nàng nhìn vị Quý phi này, bất luận là có bao nhiêu danh hào phong vị, cũng chỉ là thiếp thất của hoàng đế mà thôi. Phải cùng rất nhiều nữ nhân khác tranh giành một quả dưa chuột, nhất định là rất bị thương rồi.

Kiệu lúc này vừa dừng, chúng phi hành lễ, đồng loạt hô:

–“Cung nghênh Quý phi nương nương hồi cung.”

Thượng nghi (3) bèn bước đến mời Quý phi xuống kiệu.

Trong đầu mọi người truyền đến một thanh âm trong trẻo đáp:

–“Miễn lễ.”

Chân Mộ Chiêu Vãn lúc này đã mỏi nhừ. Nàng đứng dậy ngẩng đầu.

Lệnh Hồ Đồng Hề có chút ngạc nhiên nhìn nữ tử đứng đầu hàng. Mọi người đều biết ngẩng đầu nhìn Quý phi là bất kính, cô ta lại đang nhìn thẳng vào mình? Ánh mắt này là đồng cảm sao?

Đồng Hề nhìn nàng cười cười, Mộ Chiêu Vãn liền cảm nhận được mình có gì khác thường, vội vã cúi đầu.

Đợi Lệnh Hồ Đồng Hề tiến về phía trước, bước vào Đồng Huy cung, mọi người mới ngẩng đầu nhìn kỹ bóng dáng nàng. Mộ Chiêu Vãn tuy rằng mười phần tự tin với thân xác sau khi xuyên qua này, nhưng không thể không thừa nhận Lệnh Hồ Đồng Hề lộng lẫy chói mắt như phượng hoàng.

Dưới vạt loan bào màu vàng kim, nàng búi tóc Loan Phượng cực kỳ mỹ lệ. Long chim dùng rất nhiều màu tơ tằm, lại được hong ngọc tô điểm. Từ xa nhìn đến chói lọi như một đám mây ngũ sắc. Cửu vĩ loan phượng trên đầu khê đông đưa dưới ánh mặt trời, lay động theo từng bước chân nàng. Nhìn đến chói mắt, cả người giống như phượng hoàng dực hỏa trùng sinh.

Lệnh Hồ Đồng Hề đi vào chính điện, xoay người ngồi trên ghế tử đàn. Chúng phi liền tiến đến hành lễ.

–“Các muội muội đứng lên đi, hôm nay nghênh đón bổn cung vất vả, mọi người chắc cũng mệt mỏi rồi. Mọi người cứ về đi, hôm khác chúng ta lại tụ họp.”

Nghe Lệnh Hồ Đồng Hề hạ lệnh đuổi khách, Mộ Chiêu Vãn lúc này mới dẫn Ngọc Hương lên kiệu Thiên Chính đế đặc biệt ban cho để rời đi.

Ngọc Hương lẩm mồm nói: “Không ngờ được Quý phi lại đẹp đến vậy.” Nô tỳ này ỷ vào việc Chiêu nghi rất bảo vệ hạ nhân, nhất thời cũng không giữ mồm giữ miệng.

Mộ Chiêu Văn lại nhàn nhạt nói:

-“Đại phạm dĩ sắc sự nhân giả, sắc suy nhi ái thử, ái thử tắc ân tuyệt”

(Hết thấy mọi việc đều phải dựa vào sắc. Sắc nhạt thì tình cũng nhạt, hết yêu thì ân cũng đoạn tuyệt.)

Quý phi rời cung cũng là chứng minh cho những lời này. Quân vương nhìn đến chán thì mỹ nhân điểm lệ thế nào cũng không thể được sủng ái mãi được.

...

Đồng Hề ngồi đó, Tề Vân cô cô đã đi theo nàng nhiều năm nhanh chóng đem tin tức nghe được về báo lại.

-“Nương nương, nghe nói hiện giờ Chiêu phi là người được sủng ái nhất trong cung. Kiểu lúc này cô ta dùng cũng là Hoàng thượng ban cho.”

Đồng Hề chớp mắt, trong chốc lát hiểu được địa vị Chiêu phi trong lòng Hoàng thượng. Nàng làm bạn với Thiên Chính để hơn một năm, hẳn xưa nay thích nữ tử đơn thuần, chán ghét hậu cung tranh đấu, đi khắp nơi dò la tin tức. Thế nên Đồng Hề cũng không dám chọc giận hẳn.

Nhưng lần này trở lại không giống nhau. Nàng rời cung 3 năm, hết thấy mọi việc đều xa lạ, cần phải nắm vững những tin tức quan trọng này.

Trước kia nàng chưa xuất giá, ở nhà cũng phải là từng bước từng bước một đi lên, trở thành nữ nhi được phụ thân yêu mến nhất. Đến khi tiến cung lại từng bước từng bước trở thành Quý phi. Nàng đối với năng lực của mình đều rất tự tin, tự đáy lòng cũng thích cuộc sống mưu toan tính kế. Có như vậy, nàng mới cảm thấy không buồn chán.

Đồng Hề nhớ đến ánh mắt Chiêu phi hôm nay nhìn nàng, không phải khiêu khích mà là đồng cảm, điều này khiến nàng có chút kinh ngạc. Không hiểu cô ta đồng cảm với mình chuyện gì? Cảm thương cho mình chỉ là người cũ, không thể đối phó với người mới như cô ta sao?

Nghĩ nhiều cũng vô ích, Đồng Hề đứng lên, dạo vòng quanh ghé phượng, ngón tay khẽ vuốt ve phù điêu liên văn trên ghế, lại nghĩ không biết bao giờ phù điêu này có thể biến thành phượng văn đây? Nếu hiện giờ nàng đã trở lại, giấc mộng năm đó có nên tiếp tục thực hiện không? Đồng Hề lại ngồi xuống, tựa người về phía sau, nàng nhắm mắt lại, tham lam hít vào hương vị độc nhất trong Đồng Huy cung này.

Cung điện bằng tiêu cùng nê trúc, cũng chỉ có tấm cung của Quý phi như nàng mới có dải ngọc này. Chỉ là phượng vị kia rõ ràng chỉ còn cách 3 tấc, 3 năm trước tại sao nàng lại không thể với tới được? Còn tưởng rằng sau khi rời cung mọi chuyện đã kết thúc, không ngờ mình còn có cơ hội quay lại, mà vẫn làm Quý phi cao cao tại thượng như cũ.

Ngón tay trắng nõn của Đồng Hề đặt lên thành ghế, ngai vàng từ đầu đến cuối cũng không tựa vào. Rắn chắc như vậy, có tựa cũng không thoải mái, không biết phượng tọa của Hoàng hậu ngồi xuống có thoải mái hơn không?

Đồng Hề ngồi trên ghế hồi lâu, Tề Vân cô cô thấy vậy có hơi sốt ruột, không thể không nhắc nhở:

-“Nương nương, cũng phải đi yết kiến Hoàng thượng rồi.”

Đồng Hề lúc này mới không tình nguyện đứng lên.

-“Huyền Huân, Thúc Bạch, hầu hạ bốn cung thay quần áo.”

Huyền Huân giúp Đồng Hề mặc triều phục vào, cung trang bằng gấm xanh dài, hai tay áo thêu hình phượng bay. Thúc Bạch lại đội mũ cho nàng. Phượng hoàng đứng thẳng trên nón, đuôi nạm trân châu thả xuống, tất cả có 60 viên, tô điểm thêm kim thạch màu xanh, bích tỷ cùng bảo thạch, phía sau lại có thêu san hô.

Triều phục trên người Đồng Hề, cảnh xuân lại động lòng người, toàn người phục trang chói lóa như tranh vẽ, cao quý tráng lệ khó mà diễn tả. Ánh sáng lấp lánh lan tỏa.

Quý phi ngồi xe ra khỏi Quan Thuận môn. Hoàng đế thường lâm chính ở Hàm Nguyên điện. Đồng Hề hít sâu một hơi, xuống xe đi theo nội giám bước vào Hàm Nguyên điện.

–“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Đồng Hề cung kính thực hiện lễ nghi lễ, nghe được phía trên truyền xuống hai tiếng “bình thân” mới dám đứng dậy, cúi đầu đứng dưới bực.

Sau đó lại trầm mặc lúc lâu. Đồng Hề có chút thấp thỏm nhìn về phía người nọ, nào ngờ hắn cũng đang nhìn mình. Thoáng chốc bốn mắt liền chạm nhau, Đồng Hề kích động cúi đầu. Nàng rời cung ba năm, vốn nghĩ đến nhiều việc khi trở về, nhưng lại không nghĩ đến mình vẫn sợ hắn như trước, càng sợ nhìn thấy ánh mắt hắn.

Kỳ thực là cặp mắt kia cũng không có gì đáng sợ, mắt phượng mâu long, có thể gọi là đẹp. Trong mắt cũng không lãnh khốc tàn nhẫn gì, chỉ có một vẻ thâm thúy, khiến người khác không thể đoán được. Đối với Đồng Hề vốn có thói quen thăm dò ý tứ người khác qua lời nói, gặp phải loại người nhìn không ra vui hay giận này thì nàng có ba phần sợ hãi.

–“Quý phi sao lại làm gì trái lương tâm sao? Sao lại không dám nhìn trộm?” -Giọng nói đó vẫn trầm thấp êm tai như trước, chỉ là không thể nhìn ra hỷ nộ ái ố gì trong đó, tâm Đồng Hề càng hoảng loạn. Hắn nói vậy không đúng rồi. Rõ ràng là hắn thẹn với lòng, sợ mình phát hiện, lại nói như thể bản thân mình đang ngại ngùng vậy.

Đồng Hề ngẩng đầu, cố gắng nhìn Thiên Chính đế, nhưng không được một lát lại đành cúi đầu. Cho dù người sai không phải là nàng, nàng vẫn sợ hắn như vậy. Có điều lúc này nhìn dáng vẻ của hắn, so với ba năm trước lại càng thâm trầm hơn.

Long chương phượng tư, thiên chất tự nhiên, mặt mũi sáng sủa, tinh lạnh như làn nước trên sông, dáng người tuấn nhã như ngọc. Hắn chỉ đơn giản ngồi đó, nhưng lại phẳng phất giống như đang chiêm ngưỡng ánh trăng ở Thiên Sơn, gió xuân ở Mạc Bắc. Tao nhã như trúc phong, phong thái như minh châu ngọc nhuận, ứng với câu: “Tích thạch như ngọc, liệt tùng như thúy, lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị.”

[ Câu này trích từ tập thơ Nhạc Phủ, quyển 407. Tựa đề là Bạch Thạch Lang Khúc. Bài này là 1 bài thơ dùng để ca ngợi vẻ đẹp, thần sắc của 1 chàng trai.

Nguyên bài là:

”Bạch Thạch lang, Lâm Giang cư. Tiền đạo giang bá hậu tòng ngư

Tích thạch như ngọc, liệt tùng như thúy. Lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị.”

Tạm hiểu là:

Đá cũng có thể tích lũy thành ngọc, hàng tùng xanh biếc đứng thẳng phô ra vẻ xanh tươi, chàng sao tuyệt thế, độc nhất vô nhị. Dùng nội hàm của ngọc, cùng với khí chất của tùng để diễn tả sự tốt đẹp của chàng trai đó. Ở đây tác giả dùng 2 chàng trai khác nhau để dễ dàng so sánh, để chúng ta có thể thấm được vẻ đẹp này là độc nhất vô nhị, tao nhã thanh cao, không ai có thể so sánh, nhấn mạnh ở chỗ độc nhất vô nhị ]

Thế nhưng, ngay cả trước phong thái như vậy, Đồng Hề vẫn sợ hãi.

–“Quý phi đã thỉnh an Thái hậu chưa?” -Thiên Chính đế tùy ý hỏi

–“Vừa về đã đến chỗ Hoàng thượng, thần thiếp cũng chưa kịp đến Trường Tín cung thỉnh an. Thỉnh Hoàng thượng cho thần thiếp cáo lui, thần thiếp còn đến Trường Tín cung nữa.”

Đồng Hề lúc này chỉ ước gì mình có thể nhanh chân bỏ chạy. Ba năm, nàng không tưởng tượng được sau ba năm mình vẫn không có cách nào thoát mái khi ở gần hắn trong diện tích 3 trượng. Nàng sợ đến nỗi cả hô hấp cũng không dám thở.

–“Hôm nay trẫm cũng phải đi. Quý phi ngồi chờ một lát, đợi trẫm xong việc thì cùng đến Trường Tín cung thỉnh an mẫu hậu.”- Lời vừa dứt, bên trên lại vang lên âm thanh lật xem tấu chương.

Đồng Hề nghe hần nhắc đến Thái hậu mà vẻ mặt vẫn bình tĩnh, tảng đá trong lòng cũng vơi bớt phần nào. Xem ra hần cũng không nhắc đến chuyện năm đó. Thế nhưng Đồng Hề vẫn không dám ngẩng đầu, cảm thấy ánh mắt hần lúc nào cũng vây quanh nàng, nhìn thấu đến tận xương tủy nàng.

Hai người trước sau bước vào Trường Tín cung gặp Thái hậu.

-“Thần thiếp cung thỉnh mẫu hậu thánh an.”

Đồng Hề cúi xuống, thực hiện tục lệ ba quỳ chín bái, Thiên Chính đế bên cạnh cũng hành lễ, thuận miệng thỉnh an cho xong việc.

Đồng Hề nhớ đến thái độ của Thiên Chính đế với Thái hậu trước đây cũng vậy, còn tưởng rằng hần đối với người mẹ kế này cũng không dễ tâm, chưa từng nghĩ đến mờ ám bên trong. Nếu không phải chính mắt mình nhìn thấy, Đồng Hề chắc chắn không thể tin Hoàng thượng cùng Thái hậu lại có quan hệ bất chính như vậy.

Lúc này đến bái phẩm, mới phát hiện mắt hần nhìn Độc Cô Phượng Viện rõ ràng đầy tình ý.

-“Bình thân.” - Phía trên truyền đến giọng nói như ngọc.

Đồng Hề ngẩng đầu nhìn trực diện Thái hậu Độc Cô Viện Phượng, người này “mẫu mộng nguyệt nhập hoài mà sinh”. Năm cô ta từ Hoàng hậu trở thành Thái hậu cũng chỉ mới mười tám xuân xanh.

Đồng Hề có lúc không thể không nghĩ đến, Thái hậu này quả thật rất khó nắm bắt. Nếu không năm đó tiên đế cũng sẽ không phong cô ta làm Hoàng hậu, mà đến giờ cũng lại dùng thủ đoạn để thực hiện hành vi loạn luân xấu hổ như vậy.

Có điều trên đời chuyện gì mà không thể xảy ra? Trong đại gia tộc chuyện dơ bẩn gì mà chưa từng có? Đồng Hề nghĩ chuyện này cũng khó trách ai được, có điều Độc Cô Viện Phượng bày tính cho nàng chứng kiến cảnh đó, chịu không nổi đả kích, khiến nàng không thể không rời cung, giờ lại phải nhẫn nại chịu đựng. Nàng xưa nay không phải loại người sợ đau đớn, lần này Độc Cô Viện Phượng triệu nàng hồi cung, mặc dù không biết được cô ta tính toán gì, nhưng mọi việc sẽ không còn nằm trong tầm kiểm soát của cô ta như xưa nữa đâu.

Độc Cô Viện Phượng nhìn cô “con dâu” ba năm không gặp này, trong lòng cũng không khá hơn. Lệnh Hồ Đồng Hề gia thế không kém mình, đều là đại gia tộc trong Cảnh Hiên hoàng triều, khí thế của cô ta so với mình chỉ hơn chứ không kém, đi đến đâu cũng khiến người khác chú ý. Độc Cô Viện Phượng nhìn triều phục Quý phi trên người cô ta, có chút ganh ghét. Nếu có thể, nàng chấp nhận đem triều phục Thái hậu trên người mình ra đổi. Cái nàng muốn, chẳng qua là có thể quang minh chính đại trở thành thê tử của Thiên Chính đế mà thôi.

-“Thần thiếp lần này về có chuẩn bị một phần lễ vật cho mẫu hậu. Xin mẫu hậu nhận cho.”

Độc Cô Viện Phượng nghe Đồng Hề trước một câu thần thiếp, sau một câu mẫu hậu, trong lòng cũng luống cuống. Nhưng Quý phi gọi Thái hậu như thế thật không nghe ra ý xấu gì, lại càng cảm thấy có tâm.

Đồng Hề nhận lấy hộp gấm trên tay Thúc Bạch, hai tay trình lên.

Hộp gấm vừa mở ra, ánh vàng kim choàng ngập khắp phòng, bên trong là một bộ “Kim cương kinh.”

-“Mẫu hậu, đây là do thần thiếp ba năm nay dốc lòng hướng Phật, vì Cảnh Hiên hoàng triều cầu phúc mà sao chép kinh thư. Trong mục thần thiếp còn bổ thêm một ít kim phấn, biểu đạt lòng thành.” - Đồng Hề khẽ mỉm cười nói.

-“Hoàng thượng cũng qua xem một tí đi.” - Độc Cô Viện Phượng đưa kinh thư cho Thiên Chính đế.

-“Chữ Quý phi càng ngày càng đẹp. Thế chữ liễu thanh kính tuần bặt, bút lực mạnh mẽ lại tinh hoa. Chữ Kiềm thì thanh tú dịu dàng, rất thú vị. Đủ phong cách cả.” - Hiếm khi thấy Thiên Chính đế khen ai đó.

Trong lòng Đồng Hề hoan hỉ. Nàng từ nhỏ trí tuệ hơn người, tinh thông cầm kỳ thi họa, còn được xưng tụng là Kinh thành đệ nhất tài nữ, bao nhiêu người khen ngợi nàng cũng không quan tâm. Nhưng Thiên Chính đế rất ít khi ca ngợi ai đó, nàng dù sợ hần, nhưng nghe được hần khen mình, trong lòng nàng cũng rất thoải mái.



Giống như lúc này, nàng cũng không dám nhìn thẳng hắn, chỉ cúi đầu tạ ơn.

-“Chữ Quý phi đúng là ngày càng tốt, có điều dùng mực kim phấn cũng quá lãng phí. Thánh nhân thường nói việc nhà phải tiết kiệm, Hoàng thượng xưa nay lại đề xướng tiết kiệm. Đức Phật coi trọng thành tâm chứ không phải hư hoa vật chất thế này. Quý phi phải chăng hơi quá rồi?” - Giọng nói bất mãn của Độc Cô Viện Phượng từ phía trên vọng xuống.

Đồng Hề cũng không giải thích. Nếu là trước kia nàng sẽ nghĩ Độc Cô Viện Phượng không thích mình, nhưng giờ nàng biết vị Thái hậu này chẳng qua là quá ghen tuông mà thôi. Lần này mình hồi cung vốn đã khiến tâm cô ta khó chịu. Đồng Hề nhịn một chút, cũng coi như để cho mâu thuẫn giữa hai người không quá gay gắt. Những thủ thuật thế này xưa nay Đồng Hề vô cùng am hiểu.

Quả nhiên Độc Cô Viện Phượng châm biếm nàng xong, sắc mặt đã tươi tắn hơn.

Thiên Chính để không ngồi bao lâu, liền lấy cớ chính sự bận rộn mà ra về. Đồng Hề nghĩ hẳn muốn đích thân đến chắc là muốn nhìn xem thái độ của nàng khi đối mặt với Độc Cô Viện Phượng thế nào. Đồng Hề tự thấy biểu hiện của mình rất bình thường, giống như chuyện đó chưa bao giờ tồn tại vậy.

Giọng nói Độc Cô Viện Phượng bỗng cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng:

-“Quý phi trở về thì tốt rồi, giờ người tạm thời thống lĩnh lục cung. Phi tần nội cung phải tôn trọng gia pháp, không được can thiệp chính sự, đảo lộn phải trái, dụ dỗ chủ thượng. Nếu có người phải nghiêm ngặt điều tra, sau đó báo lại cho ta, nghiêm khắc trừng trị.”

Đồng Hề không ngờ Độc Cô Viện Phượng lại tặng cho mình phần hậu lễ lớn như vậy, đây vốn là trách nhiệm của Hoàng hậu, hiện giờ nàng cũng chỉ mới là Quý phi thôi, không thể không thừa nhận đây là lễ vật vô cùng giá trị. Có điều Độc Cô Viện Phượng lại nhấn mạnh như vậy, khiến Đồng Hề nghe ra cô ta còn có ý khác.

-“Thần thiếp tuân theo ý chỉ Thái hậu.”

Nàng đáp lời. Nếu sau này có trừng phạt gì, nàng cũng có thể nói là tuân theo ý chỉ Thái hậu.

Sau đó Đồng Hề cũng chỉ ngồi lại một lát rồi cáo từ ra về.

Lý ma ma bên cạnh Độc Cô Viện Phượng liền bước lên nói:

-“Nương nương, Quý phi so với 3 năm trước càng lợi hại hơn. Thêm nữa cô ta còn biết nhiều bí mật như vậy, lão nô sợ...”

Độc Cô Viện Phượng cười cười:

-“Ma ma không cần lo lắng chuyện năm đó. Cho dù có đặt đao lên cổ cô ta cũng không dám nói đâu. Việc này nói ra tuy là có thể hạ được ai gia, nhưng Lệnh Hồ gia của cô ta cũng không sống nổi. Hoàng thượng là ai chứ? Nếu cô ta có thể uy hiếp, sao còn giữ lại cô ta trên đời này?”

-“Chỉ là...” -Lý ma ma đã ở trong cung vài thập niên, gặp qua rất nhiều người, nói sao bà cũng không yên lòng với vị Quý phi này.

-“Ma ma đừng lo lắng. Cô ta chẳng lẽ không đoán ra tại sao mình được hồi cung sao? Mừng một ấn định là ngày cô ta được ân sủng, thế nhưng lại chọn mùng hai để về, không phải là tỏ ra yếu thế hơn ta sao? Cô ta gặp phải chuyện đó, về sau gặp Hoàng thượng cũng không dám lả lơi nữa. Hoàng thượng nhìn thấy cô ta về mặt cũng chẳng hòa nhã. Người không nên lo lắng.”

-“Nhưng Quý phi còn trẻ, lại xinh đẹp như vậy, nếu có một ngày sinh được hoàng tử...” -Lý ma ma vội vàng nói.

-“Ý ma ma là ai gia không bằng Lệnh Hồ Đồng Hề sao?” -Độc Cô Viện Phượng liếc nhìn Lý ma ma.

-“Lão nô không dám, nương nương dung mạo thiên nhân chi tử, người thường không thể so sánh.” -Nếu hỏi Thái hậu có khuyết điểm gì, thì chính là tự cho mình là lớn nhất, đôi khi khó tránh khỏi được sủng sinh kiêu, lòng dạ cũng không thâm như vị Quý phi kia.

Lý ma ma luôn cho rằng Độc Cô Viện Phượng như u lan trong cốc, tự tỏa hương thơm. Nhưng Lệnh Hồ Đồng Hề lại giống như quốc sắc mẫu đơn, sáng chói lóa mắt đến cực điểm. Lòng cô ta cũng thâm sâu khó lường. Chỉ mất một năm mà có thể đánh động tâm tư thánh thượng, leo lên chức vị Quý phi, đủ để thấy người này không đơn giản. Đáng tiếc chủ thượng lại không để cô ta trong mắt.

Trong Đồng Huy cung, Tề Vân lại nói với Đồng Hề:

-“Không hiểu tại sao Thái hậu lại chủ động đề nghị Hoàng thượng cho nương nương hồi cung?”

Đồng Hề nhấp môi ít trà đáp:

-“Cô ta muốn chinh đồn lục cung, tiếc là lại muốn giữ được hình ảnh lương thiện trong mắt Hoàng thượng, bèn lấy bản cung thế vào.”

Hôm nay Đồng Hề nghe khẩu khí của Độc Cô Viện Phượng, lòng cũng nắm được tình hình trong cung, càng hiểu được ý tứ của Thái hậu.

Đồng Hề thở dài, lại nhấp thêm ít trà:

- “Xem ra bản cung còn phải cảm ơn Chiêu phi rồi.” -Bỗng nhiên nàng lại chuyển đề tài -“Đây là trà Kim Phượng Hoàng?”

Trà Kim Phượng Hoàng, màu sắc ánh kim, hương vị thanh cao sâu sắc, nước trà lại có màu cam trong veo, ngoài đỏ trong xanh, cực kỳ quý giá. Một năm nhiều lắm chỉ có bảy tám cân mà thôi. Đây cũng là loại trà Đồng Hề thích nhất.

-“Đúng vậy, biết nương nương hồi cung, Hàn Thượng thực\* đặc biệt sai cung nhân mang tới.”

-“Phiền cô ta còn nhớ rõ sở thích của bản cung.” -Đồng Hề từ nhỏ đến lớn đối với chuyện cơm áo đều rất thích bắt bẻ người khác. Cái gì cũng phải là tốt nhất mới thích. Chỉ có hoàng cung xa hoa này mới có thể khiến nàng như cá gặp nước, cuộc sống nhân nhả tự tại. Đồng Hề cười, ánh mắt sáng như trăng rằm, lại nhấp thêm ít trà. Ở Dao Quang tự ba năm, nàng không uống loại trà này, ngày thường thà rằng chỉ uống nước trắng. Cho nên hoàng cung này đối với nhiều người là địa ngục trần gian, nhưng đối với nàng lại giống như thiên đường.

-“Truyền Đồng Sử (4), mang sổ sinh hoạt trong 3 năm qua đến cho bản cung xem.” -Đây vốn là việc chỉ Hoàng hậu mới có thể làm, nhưng nay nàng chấp chưởng lục cung, xem qua sinh hoạt hàng ngày cũng không có gì khó. Nơi này có bản ghi chép của tất cả cung phi thị tẩm, là cách tốt nhất để nàng nhìn ra gió trong cung đang xuôi theo chiều nào.

### 3. Chương 3: Trăm Hoa Đua Nở

Đồng Hề cẩn thận lật xem ghi chép của ba năm qua. Hai năm đầu thì không có gì thú vị, vẫn là mỗi người một ngày lần lượt thị tẩm. Nhưng sau khi Mộ Chiêu Văn tiến cung thì đúng có khác biệt. Hai tháng trước cô ta phá vỡ quy định ở Thiên Chính triều, một tháng thị tẩm liên tục hai ngày.

Đồng Hề một tay chống cằm, tay kia vẫn chăm chú lật ghi chép. Chuyện này đúng là có khác biệt lớn. Chiêu phi là người duy nhất Thiên Chính để sủng hạnh liên tục hai đêm. Đồng Hề lại nhìn đến thân thể Mộ Chiêu Văn. Phụ thân chẳng qua là tiểu quan ngũ phẩm, cũng không có gì đặc biệt để Thiên Chính để chú ý.

Chuyện này nói lên Mộ Chiêu Văn hẳn có điểm hơn người. Đồng Hề không khỏi hồi tưởng đến ánh mắt đồng cảm mà nữ tử mỹ lệ kia nhìn mình. Được Thiên Chính để ân sủng như vậy, sao lại phải đồng cảm với một phi tử bị vứt bỏ như nàng?

-“Huyền Huân, Thúc Bạch, các người đến hầu hạ bản cung tắm rửa thay quần áo đi.”

Đồng Hề đứng lên, hối hả ngược xuôi một ngày nằng cũng mỗi mệt rồi. Đồng Hề bước qua mười hai tấm bình phong làm từ cây tử đàn, duỗi thẳng tay để hai người Huyền Huân giúp nằng cởi quần áo, chậm rãi đi vào hồ nước nóng đang bốc hơi.

Trong cung này chỉ có Tử Thần cung, cung điện của Hoàng đế, tắm cung của Hoàng hậu và Đồng Huy cung của Đồng Hề là có dẫn bể nước nóng thiên nhiên vào. Nước nóng trắng xóa, theo ba vòi ồ ạt chảy vào hồ. Đồng Hề thả chân xuống hồ, hưởng thụ dòng nước ấm áp đập vào. Dưới đáy hồ cũng có đến sáu bảy dòng chảy trùng xuống. Dòng nước bị phiếm ngọc, ùn ùn bốc lên, so với có người xoa bóp còn thoải mái hơn.

Đồng Hề nhắm mắt lại, tận hưởng mùi hương của nước nóng

-“Lại nhớ tới bài thuốc mà bốn cung thích nhất.”

Phương thuốc này gồm cây tử đinh hương, trầm hương, mộc hương và ngọc trân châu xay nhuyễn như bột, hoa đào, phấn hoa đu đủ, hoa lê, hoa hồng, hoa sen, hoa lý... Xay hoa nát vụn, sau đó lại nghiền trân châu, ngọc thành phấn, hòa với đậu nành tích trữ. Dùng để rửa tay rửa mặt. Sử dụng dung nhan như ngọc, sạch sẽ trơn bóng, mùi trên người cũng bị loại bỏ.

Huyền Huân, Thúc Bạch bên cạnh thấy chủ tử cao hứng bèn nhìn nhau cười. Huyền Huân lấy hương mai xoa đều trên tóc Đồng Hề, làm thấm vào tóc, còn hai tiểu nô tỳ xoa nắn huyết vị dưới lòng bàn chân Đồng Hề, khiến nằng thoải mái gần như phát ra tiếng ngâm.

Đồng Hề cảm thụ không khí ấm áp, nghĩ đến 3 năm lạnh lẽo ở Dao Quang tự, nằng càng cảm thấy mình không thể rời khỏi nơi này. Từ giờ trở đi, người nào muốn đuổi nằng ra khỏi đây thì đều là kẻ địch của nằng.

Huyền Huân lấy áo choàng có hoa văn vàng trên giá giúp Đồng Hề mặc vào, sau đó Đồng Hề lại đi đến tháp mỹ nhân làm bằng gỗ tử đàn để hong khô tóc, thuận tay lật xem công văn Thượng cung mang đến.

Không lâu sau, Thúc Bạch đi vào, cầm thêm một cành sen trắng ngọc.

-“Nường nường, Thượng phục cục dâng tới hộp hương nào, nô tỳ để đây cho người?”

Ánh mắt Đồng Hề nhìn sang nói:

-“Không cần, người thu hồi lại đi. Bảo Thượng thực cục mỗi ngày đều mang đến dưa và trái cây đến đây, so với các mùi hương bình thường không phải còn dễ chịu hơn sao?”

Thúc Bạch nghe xong bèn đi xuống truyền lại. Đồng Hề vốn không thích hương tổng hợp, trừ mùa đông thường sử dụng mai hương, nằng chỉ thích mùi hương tự nhiên của dưa và trái cây. Hơn nữa từ nhỏ mẫu thân nằng đã nói hương tổng hợp tuy có mùi độc đáo, nhưng lại rất dễ bị người khác ám hại. Cho nên từ trước đến giờ nằng cũng chỉ dùng một ít.

-“Tề Vân cô cô, cô cô và nội thị đến Nội thị giám đổi vài cung nữ cho Đồng Huy cung. Bảo hẩn tuyển cung nữ nào đáng vẻ gọn gàng một chút.” -Nghe Đồng Hề nói, Tề Vân lập tức hiểu ý, lui ra ngoài.

Đi đến nước này, Đồng Hề mỗi ngày đều phải chọn những cung nữ tốt nhất có thể. Bởi vì vấn đề nằng quan tâm nhất lúc này là tháng sau có thể né tránh sự đau đớn đó không, đành phải tự tuyển lựa toàn bộ cung nữ vậy.

Đợi Tề Vân về báo đã chọn xong rồi, Đồng Hề mới thở phào nhẹ nhõm, chuyên tâm tiếp tục trang điểm. Chọn cung trang màu đỏ nhạt phủ hoa sen vàng. Toàn bộ áo sen là dùng tơ vàng tỉ mỉ tết thành, nhụy hoa tô điểm bằng bảo thạch và trân châu, rực rỡ như mây, tôn vinh sự xa hoa của hoàng gia. Tay áo lại đính tơ lưu kim, phải dùng vàng khảm ngọc mới có thể đính chặt như vậy.

Đồng Hề bảo Thúc Bạch vấn kiểu tóc Vọng Tiên kể cho nằng. Kiểu tóc này búi lên cao quý mỹ lệ, là kiểu tóc Hán Vũ đế khi nằm mộng thấy Dao Trì vương mẫu búi khi dẫn theo chúng tiên nữ đến tham gia hội. Hoàng đế sau khi thức giấc mới bảo các cung phi noi theo. Trong cung này ngoại trừ Hoàng hậu, chỉ có Quý phi và Công chúa mới có thể để.

Đồng Hề chọn một trong 10 cây trâm vàng ngọc tô điểm, lấy loan phượng đông châu đặt ở giữa. Đông châu may tinh tế, cặp mắt thu thủy của nằng như được chiếu sáng. Cánh phượng tím lấp lánh, làm thành chòm 9 đuôi. Mỗi đuôi lại lấy kim thạch xanh, tử oánh thạch, sáp mật, minh nguyệt thạch, ngọc thạch, ngọc đông

lãng tồ điểm. Minh châu, lục tủy, bạch ngọc, san hô, toàn thân châu quang chói lọi, tràn đầy ánh sáng, cả người chói sáng rực rỡ.

Đồng Hồ rửa mặt chải đầu xong, dùng cơm sớm. Lúc này Vinh công công của nội thị giám và Tề Vân cũng đưa 10 cung nữ vừa lựa chọn về Đồng Hồ cung.

-“Ngẩng đầu lên đi.” - Đồng Hồ nhẹ nhàng nói. Có 10 người quỳ dưới điện, béo gầy đều có, có xinh đẹp ngây thơ, có thanh nhã xuất trần. Coi ra Tề Vân mỗi dạng đều lựa chọn một người. Đồng Hồ đưa mắt tán thưởng Tề Vân. Tuy rằng nàng không đoán được Thiên Chính để có thích không, nhưng mỗi dạng đều có. Để có thể có người lọt vào mắt hân, Đồng Hồ cũng có chút tin tưởng.

Mắt mọi người nhìn lên không tránh khỏi kinh ngạc, lại có ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ. Đồng Hồ biết mục đích của mình đã đạt được. Chỉ cần bọn họ hâm mộ địa vị của nàng, cuộc sống của nàng, như vậy đã có thể để nàng lợi dụng.

Đồng Hồ cảm thấy Chiêu phi đang được sủng ái là một nữ tử thanh lệ xuất trần, thế nên nàng nhìn người xinh đẹp nhất trong mười người, hỏi:

-“Người tên là gì?”

-“Bẩm Quý phi nương nương. Nô tỳ là Tiểu Thúy.”

Trả lời đúng mực, ngữ khí không khẩn trương cũng không e sợ, Đồng Hồ thầm hài lòng. Nàng cẩn thận quan sát Tiểu Thúy này. Dung mạo mỹ lệ, lại nhã nhặn lịch sự, có bảy phần khí phách của Chiêu phi.

-“Người tên họ là gì?”

-“Nguyên nô tỳ tên Kim Tuệ Phi.”

-“Kim Tuệ Phi, nghe rất hay. Trong cung đúng là đang thiếu một vị Huệ Phi.” - Đồng Hồ trêu chọc nói

-“Nô tỳ không dám.”

Giọng nói không chút lo sợ, xem ra cô ta cũng có dã tâm, lại đủ tự tin. Đồng Hồ càng hài lòng. Không hổ là người Tề Vân tuyển chọn.

-“Sau này cứ ở bên cạnh bốn cung, ắt cũng có ngày được như vậy.” - Đồng Hồ gật đầu -“Về sau gọi là Tuệ Phi đi, bốn cung càng nhìn càng thích người.”

-“Tạ ơn nương nương.”

-“Phụ thân người là ai?” - Đồng Hồ không chỉ quan tâm đến dung mạo, còn phải nhìn gia thế nữa.

-“Phụ thân nô tỳ là tri huyện Quang Dương - Kim Thế Vinh.”

Đồng Hồ gật đầu. Xem ra cô ta cũng là tiểu thư con nhà quan lại, hẳn là ở kỳ tuyển tú nữ gia thế không cao nên bị gạt đi. Tri huyện thất phẩm bất quá cũng chỉ là quan nhỏ, khó trách nhìn dung mạo cô ta vậy mà lại không được trúng tuyển.

Chín người còn lại cũng là mỹ nhân hiếm có, hẳn là gia thế không tốt nên mới trở thành nô tỳ. Mười nữ tử này so với những tú nữ trúng tuyển năm ngoái cũng đã đẹp hơn vài phần.

Đồng Hồ lần lượt hỏi từng người, đến lúc nhìn thấy một đôi mắt trong suốt như nước. Cô gái này không tính là tuyệt đẹp, nhưng đôi mắt lại câu hồn đoạt phách.

-“Bẩm Quý phi nương nương, nô tỳ là Nhiếp Quỳnh Hoa.” - Cô ta khẽ nói, nhưng giọng điệu không giấu được vui sướng.

-“Không được vô lễ, sao lại dám tự xưng tên ở ngoài cung?” - Tề Vân cô cô thấy vậy liền trách mắng.

-“Cô cô, người đừng làm cô ta sợ.” - Đồng Hồ vỗ chính Tề Vân, nhưng nha đầu này quả thật cũng cần học lại lễ nghi.

-“Nô tỳ là Ngọc Nhi.” - Nhiếp Quỳnh Hoa nhanh chóng sửa chữa.

-“Vẫn là Quỳnh Hoa nghe hay hơn. Là tên phụ thân người đặt sao?” Đồng Hề thấy nàng thượng phiêu hạ phù, hẳn không phải là con nhà quyền quý.

-“Không phải, nô tỳ cảm thấy hai chữ Quỳnh Hoa rất dễ nghe, nên bảo phụ thân sửa lại tên.”

Tề Vân cô cô hít một hơi, không tưởng tượng được người đích thân mình chọn lại lỗ mãng như vậy, cả tên cũng dám sửa.

-“Vậy từ nay bốn cung sẽ gọi người là Quỳnh Hoa, phụ thân người làm nghề gì?” -Đồng Hề không ngại, việc này về sau có thể từ từ dạy dỗ. Quỳnh Hoa này nhìn rất độc đáo, không chừng có thể hấp dẫn được Thiên Chính đế.

-“Bẩm nương nương, phụ thân nô tỳ mở cửa hàng gạo.” - Lời Quỳnh Hoa hơi ngập ngừng. Xưa nay nàng không thích bị người khác hỏi thân thế. Ở Cảnh Hiên triều thương nhân đều bị khinh rẻ, nhưng Quý phi hỏi, nàng không thể không trả lời.

Đồng Hề trầm ngâm. Thân thế này quả thật không tốt, sau này chỉ có thể dựa vào bản thân Quỳnh Hoa rồi.

Mười cung nữ này Đồng Hề đều giữ lại, khiến Thúc Bạch và Huyền Huân cảm thấy rất kỳ lạ.

-“Nương nương, Quỳnh Hoa lỗ mãng như vậy, sao người lại giữ cô ta lại?”

Huyền Huân cùng Thúc Bạch đã theo Đồng Hề từ nhỏ, mắt nhìn người đều rất cao, tuyệt đối không thích dáng vẻ lẳng lơ của Quỳnh Hoa.

-“Nữ tử hoạt bát như Quỳnh Hoa trong cung cũng không nhiều, huống chi cô ta còn có chút thủ đoạn. Ta nghĩ nàng nhất định đã hối lộ Vinh công công của Nội thị giám mới được đưa đến gặp Tề Vân. Cô gái như vậy chẳng phải rất thú vị sao?” - Đồng Hề cười vui vẻ nói.

-“Về sau bảo Quỳnh Hoa hầu hạ trà nước cho bốn cung đi.” - Đồng Hề quay người nói, thật sự có tâm muốn bồi dưỡng cô ta.

Quỳnh Hoa cũng rất lạnh lẽo, chỉ mất một ngày đã rành mạch những gì Đồng Hề thích, cô ta rụt rè bưng trà vào trong nội điện, bắt giác dừng chân lại, kinh hãi quan sát vẻ xa hoa trong điện.

Trong Đồng Huy cung dùng vân đỉnh, đàn mộc làm xà, ngọc bích làm đèn, bằng hiệu thạch anh, gió chạm vào phát ra những tiếng leng keng cực dễ nghe. Bức rèm thạch anh từ trên cao vài thước buông xuống, phát ra ánh sáng rực rỡ, khiến người ta có cảm giác như đang đứng trong Đông Hải long cung. Phía trước cửa sổ treo những sợi dây tơ nhỏ. Gió nhẹ lướt qua, tựa như dải băng của tiên nữ. Đặc biệt nhất là trên cửa sổ cũng không phải giấy thường, mà là từng mảnh từng mảnh ngọc lưu ly trong suốt. Quỳnh Hoa ở trong cung cũng một năm, tại nhà buôn bán nên không phải chưa từng nhìn qua cảnh đời, chỉ có đều ngọc lưu ly trong suốt ở Cảnh Hiên triều là vật hiếm có, trân quý vô cùng.

Đồng Hề bước qua cửa sổ, ngồi lên ghế mỹ nhân làm từ cây tử đàn, liếc mắt nhìn bộ dáng ngơ ngác của Quỳnh Hoa, trong lòng hết sức thoải mái. Tất cả phồn hoa phú quý ở đây đều thuộc về nàng, về mặt thích thú của Quỳnh Hoa cũng không giấu được sự ngưỡng mộ.

Quỳnh Hoa vừa nhìn thấy gian phòng ngủ, nơi có chiếc quạt tử đàn chạm trổ hoa văn, bên trong rũ xuống bức màn che thủy tinh màu tím, khúc xạ ra thứ ánh sáng mờ mờ. Cạnh rèm là bức bình phong hoa cỏ khảm ngọc, trông rất gần gũi.

Quỳnh Hoa bất chợt thở dài một tiếng, không ngờ tẩm cung Quý phi lại hoa lệ đến vậy. Nhưng nàng cũng không dám lỗ mãng, vội bưng tách trà đến trước mặt Đồng Hề.

-“Đặt trên bàn trang điểm cho ta, lát nữa bốn cung vào lấy.”

Quỳnh Hoa nghe được, trong lòng vui sướng đi vào bên trong bức màn thạch anh.

Đồng Hề và Tề Vân lại bóng dáng Quỳnh Hoa mà cười. Tề Vân bẽ môi. Xuất thân từ gia đình nhỏ thật không có hiểu biết.

Quỳnh Hoa vào trong liền nhìn thấy chiếc giường Cửu Long Tứ Phụng, trầm hương chạm trổ vàng, hai tầng sợi bông trên màn, trong tầng tầng lớp lớp sợi bông mềm mại, mặt trên chạm trổ hoa văn mẫu đơn. Trên tháp lại bày gối bạch ngọc ôm hương, lụa mịn mềm mại trải trên chiếu tằm, chăn gấm hoa thêu mẫu đơn trùng điệp.

Dưới cửa sổ phía đông là bàn trang điểm mạ vàng, bên cạnh là tấm gương bạc chạm trổ hoa văn, viền ngà voi. Tất cả đều khắc long tu, cánh phượng, tước vũ, lá mảnh như sợi tóc, từng ly từng tý hiện ra, có thể nói là điêu luyện sắc sảo, tinh diệu vô song, khiến Quỳnh Hoa tấm tắc thán phục. Nàng dường như muốn bị sự xa hoa này làm bất tỉnh, nằm mơ cũng không ngờ được tẩm cung Quý phi lại xa xỉ đến như vậy, khiến ánh mắt nàng cũng cực kỳ ngưỡng mộ. Chỉ cảm thấy bản thân cũng muốn có một căn phòng như vậy mới không phụ đi đến đây một chuyến.

Tề Vân lặng lẽ nhìn Quỳnh Hoa:

-“Trà đã đem lên sao còn không mau ra ngoài.”

Quỳnh Hoa lúc này mới bối rối vội vàng cáo lui, một mặt lại hồi tưởng lại cảnh tượng xa hoa vừa rồi.

-“Nương nương, người làm vậy là có ý gì?”

-“Quỳnh Hoa tuy là nữ tử xuất thân trong gia đình nhỏ, nhưng lá gan lại không nhỏ, kích thích cô ta một chút, không chừng sau này có thể khiến chúng ta kinh ngạc.” - Đồng Hề cười nói, lòng đã nghĩ đến hình ảnh Quỳnh Hoa sử dụng chiêu trò để quần quýt bên Thiên Chính đế.

Không tới mấy ngày, Thái hậu bèn cho người triệu Đồng Hề đến Trường Tín cung.

Đồng Hề xinh đẹp cười:

-“Cô ta quả nhiên không nhịn nổi.”

Nhiều ngày nay Đồng Hề bắt đầu chăm chú xem sổ sinh hoạt, Thái hậu cũng đứng ngồi không yên. Bởi vì mấy ngày này Chiêu phi được ân sủng còn nhiều hơn, liên tục thị tẩm 3 ngày, ngang nhiên chiếm dụng ngày thị tẩm của người khác.

Tay Đồng Hề nâng cằm, nghĩ đến việc Chiêu phi được thị tẩm ba ngày không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, cũng không biết cô ta có chịu đựng nổi không? Nghĩ tới đây nàng cũng rất đồng cảm với cô ta.

Hay là Chiêu phi thật sự có chiêu trò mê hoặc Thiên Chính đế? Điều này Đồng Hề cũng không giải thích được. Nhưng nàng đối với việc Chiêu phi được thị tẩm ba ngày cũng không có mâu thuẫn gì, ngược lại còn vui mừng nữa là chuyện khác.

## 4. Chương 4: Nỗi Sợ Hãi

Trường Tín cung

-“Thái hậu vạn phúc.” - Đồng Hề nhẹ nhàng hành lễ.

Độc Cô Viện Phụng ngồi phía trên, rất lâu cũng không gọi bình thân. Đồng Hề nghĩ bụng không ổn rồi, cô ta lại xuất chiêu này, tuy rằng hơi cũ nhưng dùng để phạt người thì rất hữu hiệu. Phải duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ này vất vả không nói, nếu có chút động đậy, liền bị bắt bẻ là không hiểu phép tắc.

Cho nên Đồng Hề nhẹ kêu lên một tiếng, chớp mắt đã ngã ngồi trên mặt đất. Huyền Huân bên cạnh hiểu ý, lập tức bước lên đỡ nàng:

-“Nương nương không sao chứ? Hôm qua bị trật chân, nô tỳ muốn thỉnh thái y mà người lại nói không sao.”

- Giọng nói đầy lo lắng.

Độc Cô Viện Phượng lạnh lẽo nhìn hai người trước mặt diễn trò, nhưng cũng không còn cách nào khác. Biết rằng việc này dù có ra oai cũng không thể hạ cờ, chỉ phân phó Huyền Huân và Thúc Bạch đỡ Đồng Hề ngồi xuống.

Đồng Hề nhu thuận nói:

-“Không biết hôm nay Thái hậu gọi thần thiếp đến là có việc gì dạy bảo?”

-“Quý phi, người còn không biết người phạm lỗi gì sao?”

Đồng Hề vừa đứng dậy, đã vội quỳ xuống nói:

-“Thần thiếp không rõ, xin Thái hậu chỉ giáo.”

Nàng làm vậy, Độc Cô Viện Phượng dù đang muốn trừng phạt nàng cũng không thể ra mặt rõ, thế nên chỉ có thể hù dọa nàng một phen.

-“Người ngồi xuống nói chuyện đi.” - Độc Cô Viện Phượng thở dài nói -“Người thân là Quý phi, thay mặt Hoàng hậu chấp chương hậu cung, lại không để tâm đến chuyện hậu cung, để mặc phi tử tùy ý mê hoặc Hoàng thượng.” - Giọng điệu cực kỳ sắc bén.

Đồng Hề tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

-“Thần thiếp không hiểu ý Thái hậu.”

-“Hậu cung luôn phải thị tẩm đồng đều, chúng phi hòa thuận. Chiêu phi hiện giờ mê hoặc Hoàng thượng, càng lúc càng lấn tới, muốn phá hoại phép tắc hoàng gia. Quý phi chẳng lẽ không định khuyên nhủ Hoàng thượng xa rời kẻ tiểu nhân sao? Chuyện xưa Hiếu Trinh Hoàng hậu của tiền triều khuyên nhủ Trung Tông chẳng lẽ người không biết? Trung Tông không chỉ không trách bà, ngược lại còn khen ngợi bà, như vậy mới trở thành tấm gương của Hoàng hậu các đời sau, khi chết được cùng Trung Tông chôn cùng một lăng. Người tính thế nào đây?”

Chuyện đó Đồng Hề cũng từng nghe qua. Sử ký nói:“Trung Tông ở cùng Thuận phi Lý Thị Sở, mấy ngày không lên triều, Hiếu Trinh Hoàng hậu mang tổ huấn đến tận cung, sai người gọi Hoàng thượng dậy. Trung Tông liền khen nàng hiền thuận.” Vì vậy điển tích Hiếu Trinh Hoàng hậu qua các đời vẫn được mọi người ca tụng, chỉ là thái độ của Trung Tông đối với Hiếu Trinh sau đó cũng chẳng khác hơn. Hiếu Trinh sau đó cũng là một trong số ít Hoàng hậu bị tuân táng theo vua. Đồng Hề cũng không muốn phạm phải tội ngốc nghếch này.

Huống chi Hiếu Trinh dám can thiệp chuyện thị tẩm cũng là vì Hoàng đế mấy ngày không thượng triều, vì nữ sắc mà buông lỏng triều chính. Thiên Chính đế hiện giờ không ngốc như Trung Tông, mỗi ngày đều thượng triều. Ở triều đại này cũng ít có quân vương nào cần cù như hân, Thái tổ hoàng đế trước đây cũng 3 ngày mới thượng triều một lần.

Đồng Hề cảm thấy việc Độc Cô Viện Phượng nổi giận rất vô lý, cô ta muốn lấy nàng làm vật hy sinh, loại bỏ chương ngại vật Chiêu phi sao? Chuyện này so với dự tính ban đầu của nàng vốn không giống nhau.

-“Thần thiếp tuân theo tổ huấn, chỉ là thần thiếp bạc đức vô năng, không dám đánh đồng với Hiếu Trinh Hoàng hậu. Đương kim thánh thượng cần chính yêu dân, thần thiếp cũng không dám đem thánh thượng so với Trung Tông.”

Đồng Hề nói chuyện đường đường chính chính, Độc Cô Viện Phượng cũng ý thức được mình lỡ lời. Dem thánh thượng hiện giờ so sánh với Trung Tông để ngu ngốc cũng không phải chuyện sáng suốt gì.

-“Ai gia không phải nói Hoàng thượng sai, mà là Chiêu phi lăng lợ quyền r, làm bạn bên người Hoàng thượng khiến ta cảm thấy Cảnh Hiên triều thật bất hạnh. Ai gia cũng nhắc nhở người, nếu người không chấn chỉnh vị Chiêu phi này, không chừng một ngày nào đó cô ta lại cười trên đầu người mà đi.”

Độc Cô Viện Phượng nói ra chuyện này là thật lòng muốn liên kết với nàng đối phó với Chiêu phi sao? Nhưng chuyện thổ hôn chết trong tay chó săn Đồng Hề cũng không phải chưa từng nghe nói đến.

-“Thần thiếp hiểu được khổ tâm của Thái hậu. Thần thiếp nhất định sẽ lưu ý.”

Đồng Hề làm sao không biết Mộ Chiêu Văn đối với mình uy hiếp lớn thế nào. Nàng muốn trở thành Hoàng hậu thì cô ta chính là trở ngại lớn nhất. Nhưng nàng thật sự không hiểu Độc Cô Viện Phượng. Thiên Chính để tuy rằng sủng ái Mộ Chiêu Văn, nhưng lại có tư tình với Thái hậu. Đồng Hề đoán đến giờ hai người cũng chưa hề dừng lại. Cô ta đang lo lắng cái gì? Sao lại vội vã chạy đến rằng đe mình?

Đồng Hề dĩ nhiên không hề biết Độc Cô Viện Phượng đã yêu thật lòng, càng không hiểu được trong mắt Độc Cô Viện Phượng vốn không chấp nhận một hạt cát nào.

-“Người hiểu được là tốt rồi.”

Lúc này thị nữ Cẩm Tú bên cạnh Độc Cô Viện Phượng cũng bưng trà lên.

Đồng Hề nhìn khoe môi Độc Cô Viện Phượng nhắm nháp trà, trong lòng chợt sáng như gương. Thái hậu này thật sự là ăn phải dấm chua rồi.

Trong cung Thái hậu đều dùng trà Mật Vân Long, là loại trà Thiên Chính để thích nhất, hàng năm cũng chỉ có hai, ba cân. Tự mình dùng còn không đủ, nói gì là ban cho những người khác. Không ngờ Độc Cô Viện Phượng lại có, mà còn ngang nhiên đem trà ra tiếp mình.

Cô ta là đang cảnh cáo mình sao? - Đồng Hề cười thầm.

Đồng Hề đi rồi, Lý ma ma mới đến trước mặt Thái hậu nói:

-“Nương nương, người không nói thì Quý phi cũng sẽ không buông tha cho Chiêu phi đâu.”

Lý ma ma dường như có thể nhìn thấu Đồng Hề.

-“Ma ma, ta cũng biết vậy. Chỉ là Lệnh Hồ Đồng Hề rất kiên nhẫn, ta lại không được như vậy. Hoàng thượng bị tiện nhân Mộ Chiêu Văn mê hoặc, tự nhiên cũng lạnh nhạt ít nhiều với ta. Ma ma, lòng ta rất khó chịu.” - Lúc này Độc Cô Viện Phượng mới có chút đáng vẻ nữ nhi

-“Nương nương, lão nô biết trong lòng người đau khổ, nhưng có biện pháp gì sao? Chúng ta đều là phận nữ nhi, người có từng nhìn thấy ấm trà nào chỉ có một cái tách chưa?” - Lý ma ma nói xong bèn nhìn Độc Cô Viện Phượng cười, nhưng lại cười đến thê lương. Đúng vậy, nàng thậm chí không có khả năng trở thành thê tử của hần, nói gì là thê tử duy nhất?

-“Nương nương cần gì phải lấy Mật Vân Long ra để kích thích Quý phi? Cô ta có nhận ra đó là gì không? Cũng đừng nên lãng phí trà ngon như vậy?” - Lý ma ma nhìn Mật Vân Long trên bàn mà đau cả lòng.

-“Lệnh Hồ Đồng Hề được xưng tụng là Đệ nhất tài nữ kinh thành. Nếu ngay cả phẩm trà cũng nhìn không ra, cô ta chẳng phải chỉ có hư danh hay sao? Ai gia cố tình để cô ta ném thử trà này, chỉ muốn nhắc nhở cô ta một chút. Đừng tưởng cô ta là Quý phi thì có thể không xem ai ra gì. Ai gia không muốn nhìn thấy bộ dạng duy ngã độc tôn của cô ta.”

Lý ma ma lại nghĩ, đương kim Quý phi, trong ngàn người thì cô ta cũng là kẻ chường tai gai mắt nhất.

Đồng Huy Cung.

Cuộc sống của Đồng Hề rất bận rộn. Trong cung có vô số chuyện cần quý phi như nàng quản. Mỗi ngày ngoài người yết kiến để nộp bài tử còn cả các mệnh phụ phu nhân cũng đến cầu kiến. Thoáng cái đã là ngày mùng 1 tháng 4.

-“Cô cô.” - Đồng Hề căng thẳng kéo cổ áo nàng, trong mắt bối rối kích động.

-“Nương nương, đừng khẩn trương như vậy. Để sinh được hoàng tử, chuyện này nhẫn nại một chút sẽ qua thôi.” - Tề Vân nhẹ nhàng vỗ lưng Đồng Hề.

Đồng Hề khó khăn gạt đầu. Cung phi không có con xưa nay kết cuộc đều rất thê thảm, huống chi nàng còn nghĩ đến phượng vị, dưới gối càng không thể trống không.

Cửa Đồng Huy cung dần mở ra, trên cửa cung treo một chiếc đèn sáng. Đây là biểu thị trước khi được Hoàng thượng lâm hạnh.

Thanh âm thái giám chói tai báo:



-“Hoàng thượng giá lâm.”

-“Cô cô, hay là... hay là tìm Tuệ Phi đến đi.” - Đồng Hề căng thẳng đến mức không thốt ra nổi, móng tay suýt nữa đâm vào thịt.

-“Nương nương, vạn vạn lần không được. Người vừa mới hồi cung. Trong lòng Hoàng thượng thế nào người còn chưa biết. Nếu người không thị tẩm, Hoàng thượng nhất định sẽ trách tội. Huống chi vì con nổi dỗi, người nhất định phải chịu đựng.”

Đồng Hề nuốt nước bọt, rốt cuộc cũng trấn tĩnh đứng lên, bước ra cung nghênh thánh giá.

-“Hoàng thượng vạn phúc.”

-“Đứng lên đi.” - Giọng Thiên Chính để nhàn nhạt. Đồng Hề càng khẩn trương. Nàng trộm nhìn hẩn một cái, gương mặt vẫn anh tuấn như cũ, không đoán ra là vui hay giận.

Đồng Hề bước lên nói:

-“Hoàng thượng có muốn dùng bữa khuya không?” - Nàng thâm nghĩ cố gắng kéo dài thời gian.

-“Không cần, trăm mệt rồi.”

Thiên Chính để chỉ nói một câu, xoay người đi vào trong.

Đồng Hề liếc mắt ra dấu cho Huyền Huân, các nàng bèn đem trà định thần uống trước khi ngủ đi vào.

Thiên Chính để uống một ngụm, cau mày không uống nữa. Đồng Hề thì lại chậm chạp uống, hy vọng có thể kéo dài được thời gian.

Thiên Chính để dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi trên giường, cũng chẳng gấp gáp gì. Đáng tiếc chén trà trong chốc lát đã trống trơn.

Huyền Huân và Thúc Bạch lại hầu Đồng Hề tẩy trang, sau đó lẳng lặng lui xuống, nhất thời trong phòng lại lặng như tờ.

-“Thần thiếp hầu Hoàng thượng thay quần áo.” - Đồng Hề vẫn run rẩy như vậy, cúi đầu chuẩn bị giúp Thiên Chính để cởi áo.

Thiên Chính để không nói gì, chỉ giơ hai tay lên. Đồng Hề cúi đầu cởi bỏ kim khâu trước ngực hẩn, cảm thấy hơi thở hẩn thổi vào cổ mình hơi ngứa ngáy, nhưng nàng cũng không dám lên tiếng.

Đồng Hề run rẩy cởi ngoại sam(5) của Thiên Chính để ra, sau đó tới trung sam.

-“Cung thỉnh Hoàng thượng nghỉ ngơi.”

Đồng Hề cúi đầu thật thấp, chỉ hận không thể tự mình bỏ chạy.

-“Quý phi, nàng đã quên thói quen của trăm rồi sao?”

Thanh âm Thiên Chính để giống như gáo nước lạnh tạt xuống đầu Đồng Hề. Nàng không phải kỳ vọng hẩn có thể quên thói quen cũ, chỉ là hy vọng Chiêu Phi có thể thay đổi thói quen của hẩn mà thôi.

Đồng Hề run rẩy, nhưng vẫn thuận theo ý hẩn đến bên bàn trang điểm mở hộc tủ, lấy ra một hộp gấm.

Nàng vốn chịu đựng sự giáo dục nghiêm khắc, ở dưới thân hẩn nhất định không thể cầu xin, không thể khóc, càng không thể la hét. Nàng chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Hoàng Phủ Diễm đặt Đồng Hề dưới thân, dùng sợi vải trong hộp gấm cột tay nàng vào trụ giường, nhắm mắt bắt đầu khởi động. Lúc này Đồng Hề có thể nhìn thấy u mê trong mắt hẩn, con ngươi càng sâu, đau đớn càng lúc càng nhiều hơn. Nàng rõ ràng đang hoảng sợ, lại phải làm ra vẻ trấn tĩnh.

Hẩn chậm rãi lấy một mảnh vải khác cột lấy miệng nàng, khiến nàng không thể thốt ra lời.

Bàn tay to vừa nhấc, màn che kim sa mẫu đơn cũng dần khép lại. Hẩn vừa động thân xâm nhập, Đồng Hề đau đến không dám chớp mắt, lại cố gắng không để nước mắt rơi ra. Đây là chuyện một phi tử không nên có.

Nàng muốn rên rỉ, muốn thét lên, muốn òa khóc nức nở, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nghiêng đầu, im lặng chấp nhận cuồng phong bão táp hấn mang đến.

Tới lúc động tác hấn càng lúc càng hung hãn, Đồng Hề đau đến mức nghĩ mình sắp chết đến nơi rồi, ngón tay nắm chặt lấy trụ giường, nơi vẫn còn giữ lại dấu vết cũ của nàng. Vết móng tay cào rất sâu. Mỗi đêm nàng ngủ cũng đều không dám nhìn vào dấu tích ở trụ giường này, cũng như dấu vết trên người nàng.

Sau khi xong việc, Thiên Chính để cởi bỏ mảnh vải trên người Đồng Hề. Nàng nằm bên cạnh hấn, dùng hết khí lực nói:

-“Tạ ơn Hoàng thượng ân điển.”

Hoàng Phủ Diễm đang nằm ngửa, nghe Đồng Hề nói xong lại đột nhiên ngồi dậy, bắt lấy tay nàng kéo thẳng. Nàng đau đến nổi nhăn mặt. Hấn lại đem tay nàng áp về trụ giường, trói chặt cổ tay nàng lại.

Để thân thể nàng một lần nữa tiếp nhận long ân của hấn.

Cuồng phong bão táp so với lần vừa rồi còn tàn bạo hơn. Đồng Hề cắn chặt mảnh vải mới có thể trụ được, không cắn nát môi mình.

Hấn không ngừng luật động. Đồng Hề hận chỉ không thể lập tức chết đi. Nàng không ngừng tự an ủi mình. Được rồi được rồi mà. Một tháng chỉ có một đêm thôi.

Lúc này Đồng Hề đau đến không còn sức nói gì nữa, chỉ có thể mê man, không biết là ngủ thiếp hay đã ngất đi.

Thiên Chính để gọi Giang Đắc Khải vào hầu hạ, Đồng Hề còn cầu cho hấn mau chóng rời đi. Đêm này cuối cùng cũng đã xong.

Trước đây Thiên Chính để cũng chưa bao giờ ngủ qua đêm ở Đồng Huy điện.

Hấn đi rồi, Huyền Huân, Thúc Bạch cùng Tề Vân mới chạy vào hầu hạ.

-“Nương nương.”

Đồng Hề giấu mình sau rèm, thật sự không muốn bị người khác nhìn thấy hết.

-“Không cần các người, mau chuẩn bị nước hương đi.”

Nàng luôn có thói quen thị tắm xong, tự mình tắm rửa chứ không để người khác hầu hạ.

-“Cô cô.” - Nàng gọi khẽ

Tề Vân vội bước đến.

-“Nương nương, nô tỳ đã chuẩn bị được rồi.”

-“Ừ.”

Ba người lui ra, Đồng Hề một mình nằm hồi lâu mới chậm rãi đi đến bể, sau đó nàng cũng phải tỉnh dưỡng 3 ngày mới khôi phục được nguyên khí.

Sáng hôm sau, Huyền Huân và Thúc Bạch vội vào phòng thu dọn lại đồng hồ hỗn độn trên giường.

-“Nương nương, hay là hôm nay búi tóc Linh xà đi. Búi tóc này đặc biệt vực dậy tinh thần nương nương đó.” - Thúc Bạch thấy Đồng Hề không vui bèn tìm cách trò chuyện với nàng.

-“Ngươi tự quyết đi.” - Đồng Hề cúi đầu nói.

Huyền Huân hầu hạ Đồng Hề thay quần áo, phát hiện trên cổ tay nàng có vết trói, trong lòng hoảng hốt. Đồng Hề thản nhiên nói.

-“Mang vòng tay trân châu mà Nam Việt quốc cống nạp tới cho bốn cung.” - Với nàng, chuyện này dường như đã trở thành thói quen.

Thúc Bạch không dám nói nhiều, đem vòng tay đến đeo cho Đồng Hề, miễn cưỡng mới có thể che được vết trói trên tay.

-“Nương nương, (6) ở ngự hoa viên cũng nở rồi, hay chúng ta đi thưởng thức đi.” -Huyền Huân xưa nay hoạt bát, vội ở bên cạnh khuyên nhủ.

-“Cũng tốt. Huyền Huân, người đến hoa viên hái cho ta một đóa mẫu đơn đi. Hôm nay cài trâm hoa.” -Đồng Hề nghe đến đây cũng có chút hào hứng.

-“Không biết nương nương thích hoa gì?” -Huyền Huân cẩn thận hỏi. Mẫu đơn ở ngự hoa viên vốn rất đa dạng, nàng thật sự không dám xác định chủ tử mình thích dạng nào.

Đồng Hề trầm ngâm một lúc mới nói:

-“Đi hái một đóa triệu phần đi.”

Thúc Bạch nghe nói vậy, bèn mang quần áo tầng tầng lớp lớp trắng như tuyết ra. Bông nền màu trắng, bên ngoài phủ ít bông hồng nhạt. Ánh mặt trời chiếu xuống càng tạo nên trắng lợt. Giúp Đồng Hề mặc vào xong, Huyền Huân cũng vừa đi hái triệu phần về làm trâm cho Đồng Hề.

Đồng Hề hài lòng ngắm mình trong gương. Huyền Huân nhanh miệng nói:

-“Nương nương đúng là mềm mại như hoa. Cho dù là triệu phần cũng thua kém nương nương mười phần.”

Tâm trạng bất an của Đồng Hề cuối cùng cũng bị phong cảnh cuối xuân đầu hạ xua tan.

Thúc Bạch lại khoác lên người Đồng Hề một chiếc trường bào ngân sa, cùng với Huyền Huân theo Đồng Hề đến ngự hoa viên ngắm mẫu đơn.

Đồng Hề xưa nay thích mẫu đơn, nhất là Diêu hoàng ngự tử. Loài lưỡng chủng này cho dù là ở ngự hoa viên cũng chỉ có Tri Ngư đình ở Đông hồ mới thành công trồng được vài cây mà thôi.

Đám người Đồng Hề vừa đi đến đình phía sau bụi hoa, chợt nghe một giọng nữ khê ngâm:

-” Đình tiền thực được yêu vô cách, trì thượng phù dung tĩnh thiếu tình. Duy hữu mẫu đơn chân quốc sắc, hoa khai thì tiết động kinh thành”

(Trước sân hoa thực được mê hoặc đến không tả. Trong hồ phù dung cũng tĩnh lặng đi ít nhiều. Chỉ có mẫu đơn mới thật sự là quốc sắc. Khi hoa nở kinh động cả kinh thành)

-“Không tồi không tồi, Chiêu Văn quả nhiên bảy bước thành thơ. Trong lúc cấp bách vẫn có thể nghĩ ra câu thơ như vậy, thật hiếm có.”

Thanh âm này nếu Đồng Hề không lầm chính là giọng nói của Thiên Chính đế Hoàng Phủ Diễm. Nàng không ngờ Thiên Chính đế ngày thường rất nghiêm trang, khi ngắm hoa cùng phi tử lại có thể hòa nhã như vậy.

Bên kia Mộ Chiêu Văn ngượng ngùng cười, chỉ nàng ta biết được thơ của mình là lấy từ thơ cổ nhân mà thôi.

Mộ Chiêu Văn bảy bước thành thơ, trình độ như vậy đến Đồng Hề cũng phải thán phục. Nàng vừa nhìn thấy Thiên Chính đế đã cảm thấy sợ hãi và khó chịu, định xoay người rời đi.

-“Nô tỳ thỉnh an Quý phi nương nương.” - Người vừa lên tiếng là Ngọc Hương, thuộc hạ của Mộ Chiêu Văn. Âm thanh vừa phát ra, Đồng Hề đành phải quay lại.

-“Quý phi cũng tới đây đi.” -Khuôn mặt Thiên Chính đế dần thả lỏng, trở lại vẻ hờ hững thường ngày.

-“Hoàng thượng vạn phúc.”

Bị Thiên Chính đế chặn ngang, Mộ Chiêu Văn cũng vội đứng dậy hành lễ rồi dìu Đồng Hề bước vào trong đình, ngồi xuống bên trái Thiên Chính đế. Bản thân mình thì ngồi xuống cạnh Đồng Hề.

-“Chiêu Văn, nàng tới ngồi cạnh trâm đi.” - Thiên Chính đế vỗ vỗ vị trí bên tay phải hắn.

Đồng Hề để ý Thiên Chính đế có vẻ khác trước. Hắn chưa từng trước mặt phi tử thiên vị ai cả, lúc này đối với Mộ Chiêu Văn thật sự đối đãi rất khác.

Mộ Chiêu Văn nhận ra Đồng Hề không được tự nhiên. Tuy nàng cảm thấy khó hiểu, tại sao một nhân vật truyền kỳ trong hậu cung như Đồng Hề mà lại có dáng vẻ như vậy trước mặt Hoàng thượng? Nhưng nàng vẫn chủ động giúp Đồng Hề giải vây.

-“Nương nương cũng thích Diêu hoàng ngự tử sao?”

Đồng Hề biết Mộ Chiêu Văn thông minh lanh lợi, chỉ nhìn thấy nàng đến Ngự đình liền biết ý thích của nàng.

-“Chiêu phi chắc cũng thích phải không?”

-“Đúng vậy, nhưng thần thiếp thích nhất vẫn là ”

-“Phải rồi, Thanh sơn quán tuyết thật sự làm tăng thêm thanh nhã cho ái phi. Nếu vậy trẫm cho người đến Chiêu Dương cung của nàng trồng một ít. Năm tới chúng ta lại cùng ngắm.”

Mộ Chiêu Văn cảm tạ ân điển, lại hỏi:

-“Hoàng thượng thích loại nào nhất? Chi bằng thần thiếp cũng cho trồng ở Chiêu Dương cung vậy.” - Mộ Chiêu Văn nũng nịu với Thiên Chính đế. Nàng không phải có ý chọc tức Đồng Hề, chỉ là muốn thân mật với Thiên Chính đế hơn mà thôi.

-“Trẫm thích...” -Ánh mắt Thiên Chính đế lướt qua đóa triệu phấn trên đầu Đồng Hề, sau đó nói -“Trẫm thích Lan điền ngọc.”

## 5. Chương 5: Mẫu Đơn Nở Hoa

Đồng Hề cũng không phải không thích Mộ Chiêu Văn, nhưng thấy cô ta và Thiên Chính đế thân mật vô cùng, khiến nàng cảm thấy bát nước trong hậu cung này đã bắt đầu lung lay rồi.

-“Nương nương, thức ăn ngọt đó có đem lên không?” - Ngọc Hương bên cạnh nhỏ giọng nói.

-“Đem lên đi.”

Đồng Hề thật sự rất tò mò. Loại điểm tâm gì mà đem lên còn phải hỏi như vậy?

-“Đây là điểm tâm thần thiếp làm lúc rảnh rỗi. Thỉnh Hoàng thượng cùng nương nương thưởng thức.”

-“Bổn cung hôm nay thật có phúc, không những được nghe thơ của Chiêu phi mà còn có thể thưởng thức tay nghề của Chiêu phi nữa.” - Khi Đồng Hề nói ra điều này vẫn cười thanh thản nhìn những người khác, chỉ có ánh mắt nàng là đang cố gắng tránh né, không dám nhìn về hướng Thiên Chính Đế.

Người hầu mang điểm tâm lên, Giang Đắc Khánh bên cạnh mới dùng ngân châm thử độc, sau đó Chiêu phi dùng dao cắt cho hai người. Nhưng Đồng Hề nhìn thấy trong mắt nàng ta có một tia tổn thương. Nàng không hiểu Chiêu Văn, Giang Đắc Khải thử độc vốn là chuyện rất bình thường. Nhưng vì Chiêu Văn đã yêu, nên là cảm thấy Thiên Chính đế đang không tin tưởng nàng ta sao?

-“Đây là hạch đào Mộ Tư.” (7) - Mộ Chiêu Văn hào hứng nói.

-“Mộ Tư?” - Đồng Hề tò mò hỏi.

Mộ Chiêu Văn nhất thời nhớ đến thân phận của mình.

-“Là một loại thức ăn ở Tây Vực. Trước đây nhà thần thiếp có tiếp vài vị khách Tây Vực, nên học biết được 1 chút. Hai chữ Mộ Tư cũng là cách nói của họ.”

Thiên Chính đế ném một chút liền bỏ xuống:

-“Hương vị rất khá.”

-“Hoàng thượng không thích sao?” - Mộ Chiêu Văn sẵn giọng hỏi.

-“Chỉ là trâm không thích đồ ngọt.”

Lúc này Đồng Hề cũng đang ném thử.

-“Vị ngọt mà không ngấy, cho vào miệng lại rất mềm. Tay nghề của Chiêu phi muội muội thật tốt.” - Nét mặt Đồng Hề giãn ra - “Nếu cho vào thêm một ít hương hoa quả không chừng còn ngon hơn.”

Mộ Chiêu Văn trong lòng thầm khen ngợi, vị Quý phi này thật rất biết hưởng thụ.

-“Xem ra ai gia tới thật đúng lúc. Không biết Chiêu phi làm điểm tâm gì lại có thể khiến Quý phi khen không ngớt như thế?” - Độc Cô Viện Phượng từ sau bụi hoa bước ra. Cung trang màu xanh nhạt thanh nhã đoan trang, cái khiến người ta giật mình chính là trên đầu nàng cũng có một đóa mẫu đơn, mà lại là là Lam điền ngọc.

Đồng Hề thầm cảm thấy buồn cười. Hôm nay đúng là ngày lành mà.

Thiên Chính đế, Đồng Hề và Mộ Chiêu Văn cùng đứng dậy hành lễ.

Mộ Chiêu Văn lại cho người dâng một miếng Mộ Tư lên Thái hậu, Lý ma ma bên cạnh cô ta cũng dùng ngân châm thử. Độc Cô Viện Phượng cắn một miếng liền nhu mảy.

-“Điểm tâm này hơi ngọt quá, ai gia không thích ăn đồ ngọt. Nhưng Chiêu Phi có tâm tư thế này quả là 1 nữ tử hiền lương.” - Độc Cô Viện Phượng cười như không cười nói.

Đồng Hề lại nghĩ sở thích của Độc Cô Viện Phượng và Thiên Chính đế giống nhau đến thế, tại sao trước đây nàng không nhận ra?

Mộ Chiêu Văn nghe xong cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ nhàn nhạt cười.

Thái hậu lớn nhất. Mộ Chiêu Văn nhu thuận đứng một bên hầu hạ, còn Thiên Chính đế chuyển ẩm trà đến. Ánh mắt hai người nhìn nhau dạt dào tình ý.

-“Chiêu Văn, nàng ngồi xuống đi. Việc này để hạ nhân làm là được rồi.” - Thiên Chính đế quan tâm nói.

Ánh mắt Độc Cô Viện Phượng cơ hồ muốn nổi lửa. Đồng Hề lại cảm thấy việc này thật nhảm nhí. Cả hậu cung này nàng ta đã là lớn nhất, còn có danh hiệu nào lớn hơn Thái hậu nữa? Vậy mà nàng ta có tư tình với Thiên Chính Đế. Trong tình cảnh này, xem ra thái hậu nàng chỉ còn là người cũ mà thôi.

-“Năm nay mẫu đơn nở rất đẹp. Nghe nói Quý phi có sở trường về họa. Không biết hôm nay có hứng họa một bức không? Trường Tín cung của ai gia cũng đang cần một bức tranh để trang trí.”

Đồng Hề nhã nhặn thuận theo. Rõ ràng là Độc Cô Viện Phượng cố ý thiên vị nàng, cho nàng đem sở trường của mình phô bày ra, không để Mộ Chiêu Văn được đắc ý. Lại nói bởi vì lão sư của Đồng Hề là tôn sư Thanh Hà- đại danh họa đương thời. Tranh hoa điệp (8) của nàng ta ở Cảnh Hiên triều này có thể nói là nằm trong ba người đệ nhất.

-“Hoàng thượng, nghe nói Chiêu phi của hậu cung chúng ta cũng là một đại tài nữ, chi bằng để nàng và Quý phi cùng vẽ một bức tranh để chúng ta cùng nhau bình phẩm. Người thắng sẽ được Hoàng thượng thưởng. Người thấy thế nào?” - Độc Cô Viện Phượng cười nói.

-“Thái hậu đã có ý này, Chiêu Văn, nàng cũng họa một bức đi.”

-“Nhưng thần thiếp không giỏi vẽ, cũng không dám so với Quý phi nương nương.” -Mộ Chiêu Văn khó xử nói. Nàng quả thật không hiểu gì về quốc họa, chỉ có thể từ chối.

-“Sao lại như vậy? Chiêu phi trước khi tiến cung, ở Hương Vân Dương phủ cũng là một tài danh mà.” - Độc Cô Viện Phượng dường như đã điều tra rất kỹ bối cảnh của Chiêu Văn.

Mộ Chiêu Văn lần này đúng là từ chối cũng không xong. Nàng xuyên không, đối với chủ nhân trước đây của thân thể này cũng không biết nhiều.

Lúc này nô tì bên cạnh đã chuẩn bị dụng cụ vẽ tranh cho Đồng Hề.

-“Nương nương định vẽ thế nào?” - Huyền Huân tiến đến hỏi.

Đồng Hề cẩn thận nhìn gốc Diêu hoàng trước mắt, đoạn bảo người hầu đem son, màu vẽ, sắc hoa, đăng hoàng, bạch phiến và phẩm màu chuẩn bị thật tốt. Cánh tay nàng thành thực lướt qua, bút nhả như long, sắc màu rực rỡ của liễn nở rộ trên giấy.

Nàng từ nhỏ đã tinh thông tranh họa, lại tự nhận bản thân thông minh hơn người. Tốc độ vẽ cũng nhanh hơn vài phần.

Thiên Chính để nhìn một lát, ngợi khen:

-“Diêu hoàng dưới ngòi bút Quý phi tinh lệ sắc sảo, không gì sánh kịp.”

Đồng Hề lùi xuống bên cạnh. Được khen có ai mà không thích? Hôm nay nàng phát hiện thì ra mình cũng có thể làm Thiên Chính để vui vẻ, nhưng vẫn là không dám đối diện với người này.

Bên này Mộ Chiêu Văn cũng nhìn thấy, vội buông bút xuống tiến đến khen:

-“Thần thiếp thật cảm thấy thẹn. Hoàng thượng, thần thiếp có thể không cần vẽ nữa không?” - Mộ Chiêu Văn làm nũng, kéo kéo tay áo Thiên Chính để.

Bốn người cùng chuyển tầm mắt đến khung tranh Mộ Chiêu Văn đang vẽ, bức mẫu đơn chỉ mới ra dáng được một chút.

-“Xem ra Văn nhi quả thật không thiên về họa, để trẫm vẽ tiếp giúp nàng.”

Từ lúc tiến cung đến giờ Đồng Hề còn chưa được nhìn thấy hần vẽ tranh, nàng cũng cảm thấy rất tò mò. Độc Cô Viện Phụng bên cạnh thì lại đằng đằng sát khí.

Thiên Chính để không giống Đồng Hề thích màu sắc rực rỡ, ngược lại dùng bút chẳng lên nét vẽ của Mộ Chiêu Văn, khiến bức mẫu đơn lúc này lại tựa như một bức tranh thủy mặc.

Nhắm như đem mẫu đơn thanh lịch quý phái vây vòng khí thế tinh nhã của Diêu Hoàng ở giữa, chính là loại khí thế của quân vương tại thiên hạ.

Tranh này nếu bàn về tinh vi, thì nét của Đồng Hề không mạnh bằng của Thiên Chính Đế, nhưng về ý cảnh thì lại vượt trội hơn. Nàng không khỏi lén nhìn con dấu trên tranh của Thiên Chính đế.

Một vị vua cơ trí tuần nhã như vậy hẳn phải là đáng phụ quân mà tất cả nữ nhi đều ao ước? Đồng Hề lại tự hỏi chính mình.

Vẽ tranh xong thì cũng gần đến giữa trưa, thế nên Thiên Chính đế truyền lệnh dùng bữa ngay tại Ngự đình. Lúc này Đồng Hề mới nhớ ra, trừ khi là yến tiệc, nàng dường như chưa bao giờ cùng hần dùng cơm.

Đồng Hề cẩn trọng quan sát, cảm thấy Mộ Chiêu Văn đúng thật là một đối thủ nặng ký. Được sủng ái nhưng lại không kiêu ngạo, làm việc lại có chừng mực. Vừa rồi nàng và Thái hậu khiến nàng ta mất mặt như thế, nhưng nàng ta vẫn kính cẩn nghe theo, cũng không có vẻ gì là tức giận.

Mộ Chiêu Văn cầm bầu rượu đứng bên cạnh Thái hậu, định châm rượu chia thức ăn cho ba người kia.

-“Chiêu Văn, nàng cũng ngồi đi. Cứ coi như người một nhà đang dùng bữa, không cần quan trọng lễ tiết.” - Thiên Chính đế Hoàng Phủ Diển lên tiếng.

Thế nhưng Mộ Chiêu Văn cũng không dám ngồi xuống, lại trộm đảo mắt nhìn Thái hậu và Đồng Hề.

Đồng Hề phát hiện vẻ lén lút của Mộ Chiêu Văn, lại nhìn thấy ánh mắt Thiên Chính đế không vui vẻ gì, nội tâm nàng trở nên căng thẳng. Xem ra vị Chiêu phi này cũng không vân đạm phong khinh như vẻ ngoài.

Lúc này còn không cảm tạ Hoàng thượng, lại đứng đó lăm lét nhìn nàng và Thái hậu, chẳng phải là tỏ vẻ sợ các nàng sao? Nếu các nàng không mở lời, Mộ Chiêu Văn liền có thể chứng tỏ cho Thiên Chính đế thấy nàng bụng dạ tiểu nhân.

Đồng Hề ở trước mặt Thiên Chính đế thì bao nhiêu toan tính cũng bay biến cả, chỉ biết cúi đầu dùng trà vở như không nghe không thấy.

-“Hoàng thượng, hậu cung nhiều thê thiếp như vậy, bốn cung cảm thấy Chiêu phi rất biết lễ nghĩa. Nhưng Chiêu phi này, nếu Hoàng thượng lên tiếng thì người cứ ngồi đi. Không người ta lại nói ai gia là mẹ chồng khó tính, Hoàng thượng cũng oán ai gia mất.”

Độc Cô Viện Phượng hiển nhiên cũng nhận ra chiêu bài của Chiêu Văn, lại một phen lên mặt già cả, giống như bị thiếu phụ trẻ tuổi làm nũng vậy.

Thức ăn lúc này cũng được bưng ra, đặt trên bàn vuông. Thiên Chính để an vị, Thái hậu ngồi đối diện hần, Đồng Hề phía tay phải, nhìn có vẻ thân mật giống một gia đình nhỏ.

Chỉ là Đồng Hề không biết thì ra cái bàn vuông này còn có mục đích sử dụng khác à.

Nàng buồn bực uống nước, chợt phát hiện có một bàn chân vừa khều trúng chân mình, vô cùng ám muội.

Mặt Đồng Hề đỏ lên, bối rối mà ngẩng đầu. Về mặt Thiên Chính để vẫn rất đứng đắn nhìn Độc Cô Viện Phượng, nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên.

Quả nhiên là hần muốn cảm dỗ Độc Cô Viện Phượng, rốt cục lại đập nhằm chân mình. Đồng Hề cảm thấy mặt nóng bừng. Hần là làm nũng với Độc Cô Viện Phượng, hần không thể ra mặt an ủi nàng ta nên dùng chân thể hiện thành ý. Hai người này rõ ràng là trái với luân thường đạo lý, lại ngang nhiên ở trước mặt mình và Chiêu phi quyến rũ nhau. Đồng Hề càng nhìn càng không hiểu nổi Thiên Chính để. Trông hần có vẻ tuần tú nhả nhặn, không ngờ lại là loại người như vậy.

Đồng Hề cố gắng rút chân lại đặt cạnh thành ghế, chủ ý muốn tránh né chân hần. Thế nhưng chân kia thế nào cũng không buông tha nàng, càng lộ liễu về vớ lên chân nàng.

Đồng Hề vờ như không cần thận, thả dũa ngọc trên bàn xuống đất. Nàng thăm thở ra, khom lưng xuống nhặt, nhân cơ hội rút chân ra, lùi phía sau chân Độc Cô Viện Phượng, cuối cùng cũng giữ được bình tĩnh.

Nàng thở phào, giương mắt nhìn hai người trên bàn. Ý cười trên môi Thiên Chính để hầu như biến mất, còn mặt Độc Cô Viện Phượng lại trở nên ửng hồng, động tác dưới chân rất nhanh cũng kết thúc.

Đồng Hề nhớ tới chuyện vừa rồi, cảm thấy máu dồn lên không ít. Thiên Chính để lại nói: “Nếu ”mẹ chồng” đã lên tiếng, Chiêu Văn nàng sao còn không ngồi?”

Chiêu Văn lúc này mới lên tiếng trả lời rồi ngồi xuống, cũng không phát hiện ra động tĩnh dưới bàn.

-“Chén này ta chúc Cảnh Hiền hoàng triều quốc gia hưng thịnh, vật phụ dân phong (9).” - Độc Cô Viện Phượng nâng chén rượu lên.

Thiên Chính để uống một hơi cạn sạch chén rượu, lại dùng tay trái đẩy chén của Mộ Chiêu Văn nói: “Chiêu Văn, nàng trước giờ đều uống rượu kém. Chén này trẫm thay nàng uống.”

Hần không đợi Mộ Chiêu Văn đáp đã nâng chén nàng ta lên, uống cạn một hơi.

Nụ cười trên môi Độc Cô Viện Phượng bỗng cứng ngắc, Mộ Chiêu Văn thì xấu hổ cúi đầu, dùng khăn che miệng song vẫn không che được nụ cười.

Lúc bữa trưa đã đem xuống, Đồng Hề cảm thấy mình đúng là vất vả, càng hiểu tại sao Độc Cô Viện Phượng kiêng kỵ Mộ Chiêu Văn như thế. Nàng ta quả thật là phi tử đầu tiên Thiên Chính để quan tâm đến vậy, lại còn rất cẩn thận chăm sóc thân thể nàng ta như thế.

Lần đầu tiên Đồng Hề mới nhận ra Thiên Chính để cũng có mặt dịu dàng như vậy. Trước kia hoặc là thiên sứ lạnh lùng nhìn nhau từ xa, hoặc là ma quỷ hung ác về đêm. Nàng có hơi không hiểu, có phải hần dịu dàng như vậy nên ban đêm Mộ Chiêu Văn mới có thể chịu đựng được sự khó chịu đó không?

Đồng Hề nghĩ đến đây cảm thấy hơi lo lắng. Nàng có thể trở thành Quý phi, một phần là do thế lực gia tộc, phần khác vì trước đây nàng không có một đối thủ thông minh như Mộ Chiêu Văn. Hơn nữa Thiên Chính để cũng rất coi trọng nữ tử này.

Nhưng hậu cung vẫn chưa có hoàng hậu, mỗi lần nghị luận các triều thần cũng thường thúc giục Thiên Chính để lập hậu nhưng hần cũng không nói lời nào. Ý không muốn lập hậu cũng rõ ràng. Ba năm trước Thiên Chính để không lập hậu là may mắn cho Đồng Hề, may là bản thân mình còn trốn kịp. Nhưng nay

nàng đã trở lại. Vị trí Hoàng hậu như có ma lực khiến nàng bối rối. Nàng muốn, rất muốn vị trí vinh hoa phú quý này.

Thế nhưng, không có con giống như 1 cây đào treo trên đầu nàng.

Ngày 15 tháng 4.

Ngày qua nhanh, chớp mắt đã đến 15 tháng 4. Đồng Hề dùng xong bữa tối bên cùng Huyền Huân đến Trường Tín cung của Thái hậu, để Tề Vân ở lại.

Trường Tín cung

-“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương”

-“Quý phi sao lại tới đây?”

-“Nhà thần thiếp mang đến một ít dâu, vị rất ngọt. Vậy nên thần thiếp mang một ít đến cho Thái hậu. Tuy chỉ là vật tầm thường ở dân gian, nhưng trong cung cũng không thường có.”

Miệng Đồng Hề cực kỳ ngọt, nàng đang muốn cùng Thái hậu kết liên minh.

Độc Cô Viện Phương thưởng thức một quả.

-“Đúng là rất ngọt. Không ngờ món ăn tầm thường ở dân gian cũng rất tuyệt, so với thức ăn trong cung thì càng mới lạ hơn.”

-“Thần thiếp hôm nay đến cũng là muốn cảm tạ hôm ấy Thái hậu đã đề bạt.” - Đồng Hề mỉm cười nói.

Độc Cô Viện Phương nhìn thấy liền biết là nàng đồng ý cùng mình đứng chung chiến tuyến đối địch Mộ Chiêu Văn, cũng mỉm cười.

-“Trời còn sớm, không biết Thái hậu có nhã hứng cùng thần thiếp đánh cờ không?”

Độc Cô Viện Phương không đoán được tâm tư của Đồng Hề, chỉ cho rằng nàng biết phục tùng, muốn lấy lòng mình.

Cung nữ Cẩm Tú mang bàn cờ đến. Đồng Hề cẩn thận quan sát phù điêu hình tròn trên hộp. Tuy không phải là vật quý báu gì, nhưng lại điêu khắc cực kỳ tinh xảo. Phía trước là bướm bay trong sương khói, mặt sau lại khắc mây trôi trên đỉnh hạc lâu. Xem ra là đặc chế trong cung. Nàng cực kỳ có hứng thú, lại nghĩ đến tính tiết kiệm của Thiên Chính đế.

Đồng Hề thưởng thức xong, nhường Độc Cô Viện Phương cờ đen đi trước. Độc Cô Viện Phương kỳ lạ không bằng Đồng Hề, nàng cũng không lo lắng, nhưng lại bị chuyện ở Đồng Huy cung quấy nhiễu, nhường Độc Cô Viện Phương chiếm vài phần thượng phong.

Nhưng cờ còn chưa hạ, Tề Vân cô cô đã phái người đến giục, bảo Hoàng thượng mời Quý phi hồi cung. Đồng Hề dĩ nhiên không thể chậm trễ, đành hẹn Thái hậu lần sau sẽ cùng đánh cờ.

Vừa gặp Thúc Bạch, nàng liền hiểu trong cung có chuyện.

## 6. Chương 6: Tổn Thất Ban Đầu

“Có chuyện gì?” Đồng Hề ngồi lên kiệu, Thúc Bạch theo sát bên cạnh nói:

-“Hoàng thượng tới.”

Đây đúng là chuyện lớn. Mỗi tháng Đồng Hề chỉ thị tắm có một ngày, lúc này hoàng đế lại đến. Nếu không phải lâm hạnh thì là gì?

-“Lúc Hoàng thượng tới, Tề Vân cô cô bảo Tuệ Phi vào hầu trà. Bọn nô tỳ cũng không biết xảy ra chuyện gì, một lát sau Hoàng thượng lại gọi người vào.”



-“Sau đó thì sao?”

Đồng Hề không ngờ có thể xảy ra chuyện này, nhưng Tề Vân làm rất đúng. Đồng Hề nghĩ bản thân mình không giữ được tâm của hoàng đế, nếu cung nữ trong cung được sủng cũng có thể cho nàng chút thể diện. Nếu có người sinh được hài tử, dù là nam hay nữ, nàng giữ lại nuôi nấng cũng tốt. Có con cũng không nhất định phải là do tự mình sinh.

-“Sau đó nô tỳ nghe Hoàng thượng nói, một thị nữ nhỏ nhỏ mà dám tự gọi mình là Tuệ Phi, thật quá to gan. Đuổi đến Hoán y cục.”

Thúc Bạch không hiểu ý Hoàng thượng, Đồng Hề lại biết nhất định là Tuệ Phi dụ dỗ Thiên Chính để thất bại. Vị thiên tuế gia này thật khó hầu hạ mà. Người hợp ý hẳn thì là con nhà đồ tể cũng được, không hợp ý hẳn thì cho dù ba đời phú quý thế nào, hẳn cũng cho là nữ nhân thấy người sang bắt quàng làm họ.

Đồng Hề sờ tay lên trán, mắt nàng thật có vấn đề rồi. Vốn là kỳ vọng cao ở Tuệ Phi, cuối cùng hậu quả là tự đập chân mình.

Vừa chạy đến Đồng Huy cung, Đồng Hề đã nhìn thấy Tề Vân quỳ dưới đất, Thiên Chính đế ngồi trên ghế, sắc mặt vẫn như cũ.

-“Hoàng thượng vạn phúc” - Đồng Hề cúi đầu hành lễ.

-“Cung nữ trong cung Quý phi thật lẳng lơ. Tề Vân cũng coi như là lão nhân trong cung, sao lại quẫn giáo ra loại cung nữ như vậy?” - Giọng Thiên Chính đế lạnh lẽo vang lên.

-“Đều là thần thiếp không biết dạy dỗ. Xin Hoàng thượng trách phạt.” - Đồng Hề lúc này cũng không dám cầu xin cho Tề Vân, chỉ có thể đem tội lỗi đổ lên người mình.

Thiên Chính đế cũng không nói gì, đứng dậy đi vào phòng trong.

-“Hoàng thượng, tối nay tại sao... tại sao... lại đến đây?”

Đồng Hề vạn lần không dám hỏi, nhưng lại không thể không hỏi. Chuyện này thật không hợp lẽ nghi.

-“Tại sao? Trẫm không được phép ư?” - Giọng nói lạnh lẽo của Thiên Chính đế vang lên.

Đồng Hề cuối cùng chỉ còn cách ngheh giá, suốt đêm chỉ có cảm giác đau đến tê tâm liệt phế, khó khăn lắm mới vượt qua ba lần. Cuối cùng hẳn mới chịu bỏ qua, gọi người vào thay quần áo, nửa đêm rời đi.

Ngày hôm sau, Tề Vân hỏi Đồng Hề về chuyện cung nữ kia: “Nương nương, Hoàng thượng dường như có vẻ không thích.”

Đồng Hề nắm chặt cổ áo: “Nói vậy, làm gì có nam nhân nào không hao sắc? Tuệ Phi như vậy chắc chắn là do tư chất không tốt, không lọt vào mắt Hoàng thượng.” - Đồng Hề tuyệt đối không nhận thua, nàng không tin mình không tìm ra được ý thích của Thiên Chính đế.

Còn tại sao Thiên Chính đế lại đột nhiên đến Đồng Huy cung, Đồng Hề cũng cảm thấy mơ hồ. Sợ rằng trong cung cũng chẳng ai hiểu nguyên nhân, mà Đồng Hề cũng chẳng có năng lực quản chuyện của vua. Nàng chỉ sợ Độc Cô Viện Phượng không hiểu chuyện lại nổi cơn ghen tuông, như vậy sẽ gây bất lợi cho liên minh của bọn họ.

-“Đại tỷ ta có phải nhiều ngày nay đều túc trực bên linh cữu không?” - Đột nhiên Đồng Hề lại hỏi chuyện này, khiến Thúc Bạch và Huyền Huân có chút khó hiểu. Cả hai đều là nha hoàn xuất môn của nàng, đã theo nàng từ thuở nhỏ.

-“Hồi bẩm nương nương, đúng là sáng nay vừa triệu bài tử xin gặp nương nương. Ý lão gia hẳn là muốn nương nương tìm cho đại tiểu thư một hôn sự tốt.”

Lúc còn ở nhà, đại tiểu thư Lệnh Hồ Quân Đào là con của thiếp thất, quan hệ với Đồng Hề cũng không thân thiết gì. Huyền Huân và Thúc Bạch càng khó hiểu, sao nương nương lại đột nhiên quan tâm đến nàng ta như vậy?

-“Huyền Huân, người gửi cho ca ca một lá thư, bảo mẹ ta tìm một người am hiểu chuyện phong nguyệt cùng tỷ tỷ tiến cung.”

Bọn người Tề Vân lúc này mới hiểu ý Đồng Hề, hóa ra nàng vẫn kiên trì như vậy.

Chỉ mất mấy ngày, Lệnh Hồ Quân Đào mang người Đồng Hề muốn vào cung. Do là quan hệ tỷ muội thân thiết, thế nên Đồng Hề bèn tiếp kiến Quân Đào ở Đồng Huy cung.

Lệnh Hồ Quân Đào nhìn nữ tử đang ngồi trên cao kia, đầu vấn tóc Vọng tiên, quần áo vàng ngọc châu báu lấp lánh, rạng rỡ như trăng sáng, khiến người khác cảm thấy xấu hổ.

“Mấy năm nay ủy khuất tỷ tỷ rồi.” - Đồng Hề thân thiết kéo tay Quân Đào an ủi nàng.

Lệnh Hồ Quân Đào gả cho Tư Không Tấn, con của Tư Không tướng quân, chưa tới một năm đã trở thành quả phụ. Mới đó mà đã ba năm, lại trở thành chuyện đàm tiếu trong thiên hạ. Quân Đào nghe Đồng Hề nhắc đến chuyện thương tâm, nước mắt lại lặng lẽ rơi.

“Tỷ tỷ yên tâm, lần này Đồng Hề nhất định tìm một hôn sự tốt cho tỷ tỷ.”

Đối với những gia tộc quyền quý mà nói, nữ nhi xưa nay là tài phú của gia tộc. Những gia tộc này lúc cấp bách đều phải dựa vào quan hệ với thông gia để gỡ rối. Nữ nhi nhà Lệnh Hồ lại không nhiều lắm, Đồng Hề đương nhiên phải có tính toán.

Đồng Hề giữ Quân Đào lại dùng bữa trưa, lại nhắc đến việc nhà, ban cho một ít tơ lụa vài vóc. Dùng bữa xong nàng nghỉ ngơi, bảo Thúc Bạch dẫn Quân Đào đi dạo ngự hoa viên. Thân làm muội muội này cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ.

“Nương nương, người không đi gặp vị ma ma kia một chút sao?” -Tề Vân hỏi. Nữ nhân thanh lâu này là do ca ca nàng mời đến.

Mặt Đồng Hề đỏ lên, thứ nhất là nàng căn bản không có hứng thú với chuyện này, thứ hai là vấn đề thân phận. Nàng đường đường là Quý phi sao có thể đi thỉnh giáo một nữ nhân thanh lâu? Nếu bị người khác phát hiện, vị trí của nàng cũng khó bảo toàn.

“Không biết nương nương muốn tìm cho Quân Đào tiểu thư một hôn sự thế nào?” -Tề Vân thấy Đồng Hề không thích liền đổi đề tài.

Việc này cũng khiến Đồng Hề sầu não. Quân Đào tuy là tỷ tỷ mình, nhưng dù sao cũng là con thiếp thất, lại là quả phụ, không thể tìm được trưởng tử của gia tộc lớn nào, nhiều nhất cũng chỉ có thể gả cho thứ tử mà thôi. Chuyện làm thân này đối với chính sự cũng không hẳn là chuyện tốt.

“Xem ý phụ thân thế nào đã.” -Đồng Hề ngẫm nghĩ nói -“Vị đại tỷ này của ta bình thường cũng ôn hòa nhã nhặn, nhờ lại tìm phải một gã vũ phu thì hỏng. Mấy năm nay tỷ ấy sống cũng chẳng dễ dàng gì. Nghĩ lại cũng không ổn. Nên tìm một người xuất thân danh môn tử sĩ mà gả.” - Đồng Hề nghiêm túc nói.

“Quân Đào tiểu thư có một muội muội như nương nương thật có phúc.”

Tề Vân không hiểu. Bởi vì bản thân Đồng Hề khốn khổ, cũng không muốn tỷ tỷ mình gặp tình trạng giống như vậy. Nếu gặp phải phu quân thô bạo, sợ rằng nàng ta không chịu đựng nổi.

Đồng Hề hơi mệt mỏi, thoáng ngủ được một chút đã bị Thúc Bạch đánh thức.

“Bẩm nương nương, Quân Đào tiểu thư... Quân Đào tiểu thư...” -Thúc Bạch nói không nên lời.

“Tỷ tỷ ta làm sao?” - Đồng Hề day day huyết thái dương, nỗi khổ phải thị tẩm mấy ngày trước nàng còn chưa kịp khôi phục.

“Quân Đào tiểu thư ở ngự hoa viên gặp Hoàng thượng, được Hoàng thượng lâm hạnh.”

Đồng Hề đang giơ tay nhận lấy tách trà trong tay Tề Vân, đột ngột đánh rơi cả tách lên váy. Nàng vội đứng lên.

“Các người muốn chết sao? Biết Hoàng thượng ở đó sao không đưa nàng ta tránh đi?”

Đồng Hề cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng tuy là Quý phi cao cao tại thượng ở trong cung, nhận được vinh hoa phú quý, nhưng chuyện như vậy cũng không thể để người ngoài nói được. Hoàng thượng lâm hạnh

Quản Đào, vậy chẳng phải sẽ khiến gia tộc nàng sau này đều biết Quý phi như nàng phải chịu khuất nhục sao? Đây là chuyện Đồng Hề vạn vạn lần không muốn đối mặt.

Ngoại trừ tự tôn ra, cái gì nàng cũng không có. Nàng không muốn người khác đồng cảm với mình. Thân là nữ tử Lệnh Hồ gia, nhập cung chính là số mạng của nàng.

Suốt một buổi chiều, Đồng Hề ngồi trên ghế chẳng buồn động đậy, cho đến khi thái giám đưa Quản Đào về Đồng Hựu cung.

Đồng Hề không nhìn ra được Quản Đào có gì thất kinh ngạc hay đau khổ, ngược lại còn có vẻ vui mừng.

-“Tỷ tỷ, người không sao chứ?” - Nàng cẩn thận hỏi.

-“Thiếp thân không sao. Nương nương, thiếp thân không phải cố ý. Hoàng thượng người... Thiếp thân không nghĩ sẽ gặp Hoàng thượng, càng không tưởng tới được người ưu ái.” - Quản Đào sợ hãi nói.

-“Hoàng thượng đối với tỷ tỷ có tốt không?” - Đồng Hề không quan tâm lý do Thiên Chính để lâm hạnh cô ta, cái nàng để tâm là liệu Quản Đào có biết việc ở dưới thân Thiên Chính để kinh khủng thế nào hay không thôi.

-“Hoàng thượng...” - Gương mặt Quản Đào càng đỏ ửng -“Hoàng thượng đối với thiếp thân tốt lắm.”

Quản Đào đã thủ tiết lâu lắm rồi. Giờ gặp được Hoàng thượng khác nào nắng hạn gặp mưa.

Đồng Hề tuy không hiểu lời nàng ta, nhưng cũng yên tâm nói:

-“Chúc mừng tỷ tỷ.”

Lời này của Đồng Hề là thật tâm. Nàng chưa từng để ý bên cạnh Thiên Chính để có bao nhiêu nữ nhân, hơn nữa đây còn là tỷ tỷ mình. Nàng không cảm thấy có gì không ổn. Hai tỷ muội giúp đỡ lẫn nhau dù sao cũng đỡ hơn một mình. Tiếc là thân phận Quản Đào bất tiện, không thể tiến cung, cứ coi như là Thiên Chính để nhầm rượu ăn sáng cũng được. Nếu nàng ta có thai, giao cho mình nuôi nấng thì chẳng phải vẹn toàn cả đôi bên sao?

Tâm tình Đồng Hề nhất thời tốt lên, bèn để Quản Đào lại trong cung mấy ngày. Thế nhưng sau đó có thể do Quản Đào vận khí kém, căn bản Thiên Chính để không nhớ rõ nàng ta, cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt.

Lúc Đồng Hề đi thỉnh an Thái hậu, Độc Cô Viện Phượng châm chọc nói:

-“Lệnh Hồ thượng thư muốn đem tất cả nữ nhi tiến cung sao?”

Tay Đồng Hề chậm rãi đặt lên quân trắng trên bàn cờ, cho dù giải thích thì Độc Cô Viện Phượng cũng không tin chuyện này chỉ là ngẫu nhiên:

-“Chỉ cần tâm Hoàng thượng không hướng về ai, sung hạnh đồng đều, có thêm vài nữ nhân giúp Hoàng thượng khai chi tán nghiệp không phải là chuyện tốt sao?”

-“Người đứng là một đời hiền phi.”

Đồng Hề còn chưa kịp đáp đã nghe phía sau vang lên một giọng nói trầm thấp.

-“Không ngờ Thái hậu và Quý phi còn có nhã hứng này.”

Đồng Hề nghe được thanh âm này không khác gì thiên lôi giáng xuống, tay phải run lên, quân cờ trắng trên tay cũng không đặt đúng chỗ.

-“Hoàng thượng vạn phúc.” - Đồng Hề đứng dậy hành lễ.

Thiên Chính để bước đến trước bàn.

-“Quý phi đi nước này cực không ổn, cờ trắng gặp nguy rồi.”

Hắn vươn tay đỡ Đồng Hề dậy, nàng nhất thời cảm thấy cả người nổi da gà, cố nén không rút tay lại.

-“Là kỳ lực của thần thiếp không tốt.” - Đồng Hề cúi đầu nói.

-“Đến đây xem thử xem trẫm có thể chuyển cờ trắng từ nguy thành an không?”

Thiên Chính để có vẻ cao hứng, thay Đồng Hề đánh cờ với Thái hậu. Đồng Hề đứng bên cạnh xem. Tranh đoạt một hồi, cờ trắng cuối cùng cũng xoay ngược thế cờ, an ổn chiến thắng.

Hiếm khi thấy Thiên Chính để cười tươi đến vậy, ngẩng đầu nhìn vào mắt Đồng Hề. Nàng vừa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt hần liền kích động, vội nhìn Cẩm Tú nói:

-“Mau đổi cho Hoàng thượng tách trà nóng mau.”

-“Hoàng thượng sao hôm nay lại rảnh rồi đến đây?” -Thái hậu chuyển đề tài.

-“Hôm kia không phải Thái hậu nói Lam điền ngọc ở Trường Tín cung vừa nở sao? Hôm nay vừa lúc trẩm rồi rồi nên đến xem thử.”

Độc Cô Viện Phượng nghe vậy liền vui vẻ, xem ra hần vẫn hiểu khổ tâm của mình.

Đồng Hề nghe thấy hai người như thế liền tự giác tìm cớ rút lui:

-“Thần thiếp...”

-“Quý phi sao vậy? Chẳng lẽ Quý phi không thích Lam điền ngọc trong cung Thái hậu sao?”

Câu hỏi này của Thiên Chính quả thật rất cao tay. Nàng là không thích Lam điền ngọc? Hay là không thích Lam Điền Ngọc trong cung Thái hậu đây?

-“Thần thiếp cũng đang muốn ngắm Lam điền ngọc trong cung Thái hậu.” - Đồng Hề mỉm cười nói.

Ba người dời bước đến vườn Trường Tín cung. Vài cây Lam điền ngọc này Đồng Hề vừa nhìn là biết mới chuyển đến không lâu, cũng không biết năm sau còn có thể sống nổi không?

Tiểu thái giám quản vườn lúc này đang chăm sóc cây, thấy thánh giá lập tức quỳ xuống thỉnh an, vừa ngẩng đầu lại thấy Đồng Hề đứng bên cạnh. Nàng vận cung trang màu xanh nhạt, tay và vạt áo đều thêu những đóa mẫu đơn hồng nhạt. Giữa lông mày lại điểm tô một bông hoa nhỏ, trên đầu phượng đông đưa một đóa triệu phần. Tiểu thái giám này vừa mới vào cung vài ngày, chưa từng gặp Đồng Hề, cũng không ngờ nhân gian lại có người như vậy. Chỉ cảm thấy nữ tử này giống như mẫu đơn tiên tử chuyển thế, nhất thời ngây người.

Thiên Chính để bảo đứng dậy, y cũng không có phản ứng.

Đồng Hề cũng phát hiện tiểu thái giám này bất kính, nhưng do Thiên Chính để đang ở bên cạnh, nàng cũng không dám lên tiếng, chỉ đưa quạt lụa lên che đi nửa gương mặt.

Độc Cô Viện Phượng bên cạnh vờ ngây thơ cười:

-“Xem ra Quý phi dung mạo thật xuất chúng, cả tiểu thái giám nhìn thấy cũng ngây người.” - Lại mắng tiểu thái giám - “Còn ở đó thất thần làm gì?”

Tiểu thái giám lúc này mới hoảng hốt lui ra, suýt chút nữa là đạp phải vạt áo ngã bổ nhào.

Thiên Chính để chưa lên tiếng, Độc Cô Viện Phượng lại phán thêm một câu:

-“Nghe nói hai cô con gái của Lệnh Hồ đại nhân đều là mỹ nữ tuyệt sắc, dung mạo của tỷ tỷ Quý phi hẳn cũng rất tú lệ.”

Đồng Hề ngẫm nghĩ, xem ra Độc Cô Viện Phượng vẫn không nhịn được. Cô ta xưa nay không thích nhiều nữ tử cùng chia sẻ Hoàng thượng, chỉ e là ghen tuông rõ ràng như thế sợ là không ổn.

Bước chân Thiên Chính để chợt ngừng lại, nhưng cũng không nói gì.

Độc Cô Viện Phượng lại nói:

-“Tỷ muội Quý phi quả thật tình thâm. Tỷ tỷ vào cung người liền giữ cô ta lại, mấy ngày rồi cũng lưu luyến không mang đến cho ai gia gặp một lần.” Nàng ta thân mật kéo tay Đồng Hề - “3 năm thủ tiết của tỷ tỷ người cũng qua rồi, sống một mình cũng thật đáng thương. Hay là nhờ Hoàng thượng tìm cho cô ta một mối lương duyên tốt, xem như ban thưởng cừu thần đi.”

Thiên Chính để lúc này đang nhìn Lam điền ngọc bất giác quay lại.

-“Ý Thái hậu là, Quý phi có thể chọn người sao?”

Đồng Hề thầm mắng Độc Cô Viện Phượng. Lúc này truyền ra tin tứ hôn, Quân Đào chẳng phải sẽ nghĩ nàng không chấp nhận nàng ta sao? Sau này nếu quả thật Hoàng thượng có gì đó với nàng ta, nàng ta ở bên cạnh thổi gió gọi mưa. Bản thân nàng làm gì còn trái cây tốt để ăn?

-“Hôn nhân là do cha mẹ làm chủ, thần thiếp thân là muội muội sao có thể tự ý làm thay?”

Nàng cảm thấy tâm tư Thiên Chính để thật sự rất kỳ quặc. Mới mấy ngày trước còn sủng hạnh, hôm nay lại có thể ngang nhiên giúp tỷ tỷ tuyển phu sao?

Từ Trường Tín cung trở về, Quân Đào nghe nói Đồng Hề vừa gặp Hoàng thượng liền vội vã đến tìm Đồng Hề.

-“Muội muội, Hoàng thượng hôm nay có...”

Bộ dạng muốn hỏi lại thôi khiến Đồng Hề giật mình. Vị tỷ tỷ này tuy là con của thiếp, nhưng vẫn luôn cho rằng mình là đại tiểu thư thân phận tôn quý, cho tới giờ cũng rất kiêu ngạo khoác lác, hôm nay lại vì Thiên Chính để mà vội vã như vậy, thực sự khiến người khác kinh ngạc.

Đồng Hề mỉm cười bước tới:

-“Hoàng thượng quốc sự bận rộn, muội cũng chỉ là đến thỉnh an. Tỷ tỷ đang nhớ thương Hoàng thượng sao?”

Đồng Hề vừa vặn sắm vai muội muội, nhiều ngày nay đều ở cùng Quân Đào, tiếng tỷ tỷ muội muội gọi cũng tương xứng.

Quân Đào mặt đỏ ửng, khẽ gắt: “Muội thì không nhớ sao?”

Mặt Đồng Hề cũng ửng đỏ, sáng giọng:

-“Tỷ tỷ” - Nàng giẫm chân, lại hỏi - “Ngày đó tỷ tỷ làm sao được thánh thượng chú ý?”

Đây mới là điều nàng muốn biết. Vì sao Thiên Chính để dường như chẳng để Quân Đào trong lòng tí nào cả.

Quân Đào ngẫm nghĩ nói:

-“Lúc đó ta đang ở ngự hoa viên đùa giỡn, xa xa nhìn thấy một thân ảnh màu vàng. Vốn định tránh đi, nào ngờ Hoàng thượng lại trực tiếp đi tới, có trốn cũng không được.”

-“Thúc Bạch chỉ nói là đưa ta đến ngự hoa viên dạo. Hoàng thượng ra lệnh bảo ta ngẩng đầu...”

Lúc này Quân Đào hơi kích động, Đồng Hề cũng có thể lý giải được. Thiên Chính để có gương mặt tuần lãng. Bản thân mình lúc mới tiến cung cũng từng ôm ấp tình cảm của thiếu nữ với hắn, nhưng sau khi trải qua lần đầu tiên lần qua lần lại kia xong, tình cảm gì cũng chảy theo dòng nước cả.

-“Người hỏi ta là người nhà Quý phi, sao lại chưa gặp qua. Ta trả lời là vừa mới thủ tiết 3 năm xong. Hoàng thượng lại dẫn ta đi dạo vườn, hỏi chuyện nhà. Muội muội, ta không ngờ Hoàng thượng lại là người ân cần đến vậy. Chuyện sau đó, sau đó muội cũng biết rồi.” - Quân Đào thẹn thùng lấy khăn tay che mặt.

Ngoại trừ việc Quân Đào dùng chữ “ân cần” để nói về Thiên Chính để, Đồng Hề thật sự không thấy chỗ nào không ổn. Nhưng Thiên Chính để xưa nay trí nhớ hơn người, chỉ gặp mặt một lần đã có thể nhớ tên, sao lại không nhớ tên Quân Đào?

Đồng Hề cũng chẳng muốn đoán nữa, còn sai người hầu hạ Quân Đào, để nàng sau tết Đoan Ngọ thì về nhà.

## 7. Chương 7: Thược Dược Yêu Mị

Đoan Ngọc có thể xem là lễ lớn ở Cảnh Hiên triều, nội ngoại trong cung đều vội vàng chuẩn bị. Đồng Hồ gần như bận tới mức, bên dưới các châu các phủ ào ạt tiến cống phẩm đến. Mọi việc đều phải qua tay Đồng Hồ. Cái gì nhập khổ thì nhập khổ, cái gì nên thưởng cho phi tần thì cũng phải thưởng. Còn phải chọn ra những thứ Thái hậu thích đưa đến Trường Tín cung, đây là ân điển của Hoàng thượng. Mà Đồng Hồ còn phải tự mình ban thưởng cho rất nhiều cung.

Ngày một tháng năm, trong cung có. Mỗi ngày trong Thái hồ đều có thuyền rồng qua lại. Đến ngày 5 tháng 5, các vương phủ sẽ phái ra đội thuyền rồng đến Hồ thi đua. Thiên Chính đế còn đích thân đến Lâm Thủy điện xem đua thuyền.

Thượng nghị cục dâng một đội thuyền lên cho Đồng Hồ.

“Gì cơ? Còn có một đội thuyền toàn nữ sao?”

Thượng nghị của Thượng nghị cục nói:

“Đây là do Tấn vương phủ trình lên. Gần đây thân thể Tấn vương không tốt, cho nên Tấn vương phi mới muốn mời một đội thuyền nữ dự thi.”

Thượng nghị cũng không hiểu rõ ý của Quý phi, nhưng lúc này mọi chuyện trong Tấn vương phủ đều do Tấn Vương phi định đoạt, cô ta cũng không dám đắc tội, đành phải mạo hiểm trình lên.

Đồng Hồ nhất thời cũng không muốn gây khó dễ. Trong dân gian cũng từng nghe nói đến đội thuyền nữ Cảnh Hiên triều, nhưng thuyền rồng của hoàng thất xuất hiện thi đấu thì chưa từng có. Dù sao nàng tuổi cũng còn trẻ, lại thích những trò mới lạ, vị Tấn vương phi này nàng cũng chưa gặp bao giờ.

“Chờ bản cung hồi báo Hoàng thượng rồi định đoạt sau vậy.”

Phía bên này, Thượng thực cục lại mang đến thực đơn cho Tết Đoan Ngọ. Năm nay ăn bánh chưng hình dạng thế nào, nhân bánh ra sao đều phải đợi Hoàng thượng quyết định.

Đồng Hồ vò đầu, việc này không phải mới mùng một tháng 5 đã đến nhờ Thiên Chính đế quyết định chứ? Nàng sợ nhất chính là gặp Thiên Chính đế.

Đồng Hồ cò kè hồi lâu mới bảo Tề Vân lui xuống, đi đến Hàm Nguyên điện yết kiến Thiên Chính đế. Hơn nửa phần là hẳn đang ở đây giải quyết chính sự.

Nàng đứng trước điện đợi một lát, Giang Đắc Khải mới bước ra.

“Nương nương, Hoàng thượng bảo người đến Lâm Uyên đình đợi một lát.”

Đồng Hồ cảm thấy lòng bùng trong tai, vì có thể gặp hẳn trẻ một lát mà vui mừng, có thể tính toán thêm một chút.

Lâm Uyên đình ở cạnh hồ Hàm Quang. Hồ Hàm Quang là một hồ nhỏ nằm bên trái Hàm Nguyên điện, phong cảnh rất tao nhã. Cành liễu dày đặc buông xuống mặt đất, có khi phát phơ trên mặt nước. Ánh mặt trời xuyên qua cành liễu, nắng rơi vào hồ nước, thiếu đi vội vã, lại thừa ôn nhu. Đồng Hồ rất ít khi tới đây, nhất thời cảnh vật tươi đẹp lại khiến nàng căng thẳng hơn.

“Quý phi tìm trẫm có chuyện gì?” - Giọng Thiên Chính đế từ phía sau truyền đến, Đồng Hồ vội quỳ gối hành lễ. Đôi giày gấm xanh ngọc đã xuất hiện trước mặt nàng.

“Hoàng thượng vạn phúc. Thần thiếp muốn xin chỉ thị của Hoàng thượng về chuyện đua thuyền và dạ yến trong tết Đoan Ngọ này.” - Đồng Hồ phải khống chế lắm mới không để hẳn phát hiện ra giọng mình đang run rẩy.

“Ừ.” - Thực đơn hàng năm của tết Đoan Ngọ đều phải được Hoàng đế xem qua. Chuyện này Thiên Chính đế đương nhiên biết - “Chuyện đua thuyền có vấn đề gì sao?”

“Đội thuyền nữ của Tấn vương phi năm nay cũng muốn dự thi, thỉnh Hoàng thượng định đoạt.”

Đồng Hề trộm nhìn vào mắt Thiên Chính đế, phát hiện hần cũng rất hứng thú, cũng không có vẻ khó chịu gì.

-“Đội thuyền nữ, Quý phi thấy thế nào?”

Người dân Cảnh Hiên hoàng triều xưa nay cởi mở, cũng không quá nhiều trói buộc đối với nữ tử, vấn đề là Tần vương phi làm như vậy cũng hơi khác người.

-“Chiêu phi chắc cũng có hứng thú.”

Tuy rằng lúc này Thiên Chính đế đột nhiên nhắc tới Chiêu phi, khiến Đồng Hề có chút cảnh giác với Mộ Chiêu Văn, nhưng xem ra hần cũng không có ý phản đối đội thuyền nữ. Trong cung lại ít có sự kiện nào thú vị như vậy, tâm Đồng Hề cũng cảm thấy hân hoan hơn.

-“Thần thiếp nghĩ đua thuyền vốn là cầu phúc, Tần vương phi tham gia cũng là có tâm ý.”

Thiên Chính đế gật đầu

-“Vậy chuẩn tầu đi.”

Đồng Hề lại hỏi bánh chưng ở yến tiệc nên có hình dạng gì, Thiên Chính đế chọn hình tháp nhỏ. Về phần nhân bánh hần cũng do dự một lúc. Đồng Hề trình lên thực đơn của thượng thực có hai loại mặn ngọt. Ngọt có liên dung, bánh đậu, lật dung, mít táo. Mặn có thịt, gà nướng, lòng đỏ trứng, cam bối, nấm hương, xoa thiêu đẳng.

-“Chiêu phi thích đồ ngọt, vậy chọn liên dung đi. Thái hậu thích nhân nấm hương.”

Thiên Chính đế chốt lại, bỗng nhiên ngừng đầu hỏi:

-“Quý phi thích nhân gì?”

Hôm nay Đồng Hề mặc áo màu xanh nhạt, cung trang phồn sa, ngực cài bông hoa cúc trắng như tuyết. Đầu hạ nên mọi người cũng ăn mặc thoải mái hơn rất nhiều, toàn thân trang sức phù hợp, giữa trán lại vẽ một bông mẫu đơn vàng. Cả người trong mắt Thiên Chính đế xinh đẹp lẫn át hoa sen, diễm lệ làm mờ gấm vóc.

Đồng Hề thấp giọng đáp:

-“Thần thiếp đều thích cả.”

Bình thường trong hậu cung mọi người không tùy tiện tiết lộ sở thích của mình, Đồng Hề đối với Thiên Chính đế cũng vậy, đây chỉ là thói quen.

Nhưng Hoàng thượng có thể hỏi vậy, lòng nàng cũng cảm thấy ám áp thêm một chút. Vị trí của mình có lẽ vẫn tương đối vững chắc.

-“Lui ra hết đi.”

Thanh âm của Thiên Chính đế cho dù là vào đầu hạ cũng lạnh lẽo như thế.

Trong lòng Đồng Hề căng thẳng, nghĩ bụng muốn giả ngốc cùng Thúc Bạch và Huyền Huân lui ra, không ngờ tay nàng lại bị tay Thiên Chính đế nắm chặt.

Nàng nhớ lại những chuyện không tốt kia, lập tức căng thẳng, thậm chí còn lớn mật mà dùng sức bỏ tay Thiên Chính đế ra.

-“Thược dược năm nay nở hoa sớm quá.” - Đồng Hề xoay người bước nhanh ra ngoài Lâm Uyên đình, giả vờ như đang ngắm cảnh bạch thược trước mặt.

Nghe bước chân Thiên Chính đế càng lúc càng gần, Đồng Hề cảm thấy mình lúc này gần như không thể thở nổi.

-“Trẫm còn tưởng Quý phi xưa nay đều thích mẫu đơn, không ngờ cũng thích thược dược như vậy. Người xưa nói mẫu đơn là hoa vương, thược dược là hoa tướng. Không biết Quý phi có tâm tư làm một bài thơ về thược dược không?” - Ngón tay Thiên Chính đế vuốt ve đóa hoa bạch thược.

Đồng Hề nhìn ngón tay Thiên Chính để, không biết vì sao mặt lại đỏ bừng. Vội lấy lại tinh thần, nàng nhớ đến cây mẫu đơn trước kia đã héo, lại nhìn đến hoa thược dược trước mặt, tĩnh tâm nói:

–” Nhân lai trúc đình thường, thường cực nhị châu cung. Diệp dĩ tần dư thúy, hoa tài bán triển hồng. Mị khi đào lí sắc, hương đoạt khí la phong. Mỗi đáo xuân tàn nhật, phương hoa xử xử đồng”

(Nhân rồi đến trúc đình thường hoa, thường đến cung nhị châu. Lá đã hết xanh, hoa mới nở hồng, màu sắc đẹp quyến rũ, hương thơm đón gió. Mỗi khi xuân tàn, hoa thơm nở khắp nơi)

–“Không hợp.” - Thiên Chính để cau mày.

Đồng Hề kinh ngạc ngẩn đầu lên, thơ này có chút bị thương, hay là Hoàng thượng cho rằng có điềm xấu? Nhất thời lòng nàng lại không yên.

–“Trẫm nghĩ nàng nên đổi thành ”gặp đến trúc đình thường” thì chính xác hơn.”

Đồng Hề nghi ngờ lần này nàng có phải nghe lầm không? Thiên Chính để đang nói đùa với mình sao? Nàng kiên quyết phủ nhận ý nghĩ này, cảm thấy Thiên Chính để lãnh tâm lãnh diện sẽ không nói đùa, nhất thời nàng không biết phản ứng thế nào, gương mặt lại càng đỏ hơn.

–“Hôm qua Chiêu phi cũng vì thược dược làm thơ: ”thược dược thừa xuân sủng, hà tằng tiện mẫu đơn. Mạch thu năng kĩ nhật, cốc vũ chích vi hàn. Đỗ thái phong tần khởi, kiều trang lộ dục tàn. Phù dung hoán sa bạn, trường hận cách ba lan“. Trẫm cảm thấy ”đỗ thái phong tần khởi, kiều trang lộ dục tàn” muốn so với ”Mị khi đào lí sắc, hương đoạt khí la phong” còn kiều diễm hơn một chút. Quý phi thấy sao?”

Đồng Hề không biết tại sao Thiên Chính để lúc này lại đề cập đến Chiêu phi. Hôm nay đã mấy lần hần nhắc Chiêu phi. Chẳng lẽ không sợ mình sinh lòng ghen ghét đi đối phó sủng phi của hần sao?

–“Lấy phong lộ để diễn tả nét đẹp của thược dược quả thật rất kỳ diễm, Chiêu phi đúng thật là tài nữ.”

Mấy ngày trước vốn là Chiêu phi bàn về mẫu đơn, trong lòng Đồng Hề cũng cảm thấy buồn cười. Nhưng Thiên Chính để ở trước mặt, nàng cũng chẳng dám nói gì.

–“Hôm trước Chiêu phi ngâm về thược dược yêu vô cách, nhưng xem ra thơ Quý phi càng chuẩn xác hơn. ”Đỗ thái phong tần khởi, kiều trang lộ dục tàn” dùng ở mẫu đơn trên người nàng chỉ sợ còn kỳ diệu hơn.”

Đồng Hề mở to hai mắt. Đây gọi là tán tỉnh sao? Nàng chưa từng nghĩ những lời như vậy lại có thể phát ra từ miệng Thiên Chính để, mà vẻ mặt hần lại vô cùng đứng đắn, giống như chuyện vừa nói chỉ là hiển nhiên.

Cái khó là, lúc này Đồng Hề thật sự không đoán được Thiên Chính để là đang nghiêm túc nói chuyện với nàng, hay chỉ đơn giản là đùa giỡn.

Đồng Hề lui về phía sau nửa bước, cúi đầu xuống. Rõ ràng bây giờ là dưới ánh sáng ban ngày, lại ở bên ngoài, không thể so sánh với lần ở trong thư phòng hần. Nàng chỉ hy vọng Thiên Chính để kiêng kỵ bên ngoài mà tha cho mình.

Nhưng Thiên Chính để đã nắm chặt bả vai nàng bắt đầu, nàng biết rằng dự cảm của mình một lần nữa chính xác.

–“Hoàng thượng, Hoàng thượng... Thế này... thế này... có gia huấn tổ tông, hưởng chi... hưởng chi...”

Đồng Hề kinh hãi, bước chân đã lùi đến cạnh bụi hoa, cũng không thể tiếp tục lùi lại nữa.

Nàng chỉ nghe thanh âm của vải vóc bị xé rách, cảm giác trước ngực mình chợt lạnh. Tuy rằng lễ giáo đều dạy nàng nên phải lên tiếng khuyên nhủ hoàng đế, nhưng nàng lại không có dũng khí phản kháng hần. Hần là cơm áo của cha mẹ nàng, là người ban cho nàng vinh hoa phú quý. Nàng không phải không muốn, mà là không có cách nào cầu xin hần.

Đồng Hề đỏ mặt, cắn môi không muốn cho người ta nghe thấy, càng không muốn bị ai bắt gặp. Chuyện này sẽ khiến nàng cảm thấy vô cùng sỉ nhục, không có mặt mũi nào tiếp tục sống. Nàng càng oán hận Thiên Chính để. Hần vốn chưa bao giờ xem nàng là một Quý phi, lại không tôn trọng nàng, ở một nơi không phải trên giường mà lại làm ra loại chuyện này.



Móng tay nàng cắm thật sâu vào da thịt, cuối cùng lại cắm vào đất, bẻ gãy cả móng tay. Nàng cố gắng không chớp mắt, có như vậy mới không vì đau đớn và nhục nhã mà rơi lệ xuống.

Rốt cuộc Đồng Hề cũng cảm nhận được thân thể Thiên Chính để co rúm vài cái. Đây là dấu hiệu dừng lại. Đầu óc nàng như được mở ra, cả người choáng váng.

Một lúc lâu sau Thiên Chính để mới đứng dậy cầm lấy áo choàng, quay đầu nhìn lại nữ tử trên mặt đất. Ánh mặt trời chiếu vào nàng như một bức màn, xuyên qua thân thể mềm mại, khiến đôi mắt hắn có phần mù mờ. Quý phi Lệnh Hồ Đồng Hề luôn luôn tao nhã cao quý, cho dù là lúc ngượng ngùng cũng mang theo nét khuê tú của thế gia vọng tộc, lúc này lại giống như một con búp bê rách không chịu nổi kích thích nằm trên cỏ. Sau lưng lại là cây thược dược xinh đẹp.

Đồng Hề hơi mở mắt ra, nhìn không rõ dung nhan bị che khuất của Thiên Chính để, lại cảm thấy đáng vẻ mình lúc này gặp phải người khác thì không ổn.

-“Hoàng thượng...”

Nàng chỉ có thể lấy hết can đảm cầu khẩn, mong Thiên Chính để cho phép Huyền Huân và Thúc Bạch vào hầu hạ mình.

Nhìn hoa văn hình rồng trên long bào và kim quan Cửu long tử ngọc (10) trên người Thiên Chính để, nàng hơi chần chờ. Người trước mắt dường như chẳng có chút liên hệ nào với tên cầm thú lúc nãy. Hắn lúc này mới chính là thiên tử cao cao tại thượng.

Thiên Chính để cúi người:

-“Hử?”- Là hỏi nàng muốn nói gì sao?

Thế nhưng ánh mắt hắn lại dừng lại ở dòng máu trên môi nàng bắt đầu sẫm màu, lại nhìn thấy vết máu trong lòng bàn tay nàng, đột nhiên môi hắn lại phủ lên cánh môi anh đào của nàng, khiến người ta trở tay không kịp.

Đồng Hề theo bản năng giãy giụa. Nàng không cần, không muốn lại thêm lần nữa. Thiên Chính để nhận ra nàng đang vùng vẫy, lấy tay túm hai cánh tay nàng giữ trên đỉnh đầu, tay còn lại kề sát khối tròn mềm mại trên người nàng. Đồng Hề chỉ cảm thấy cảm giác nhục nhã đến trời rung núi chuyển một lần nữa đánh xuống, khiến đại não nàng ngừng hoạt động.

Thiên Chính để lại không chút thương tiếc mà tàn sát bừa bãi trên người nàng. Rất lâu sau đó mới đứng dậy.

Lúc hắn bước ra ngoài, bốn người Thúc Bạch có chút mơ hồ, song lúc hai nàng kinh hô “nương nương” cũng là lúc các nàng hiểu rõ.

Đồng Hề đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai thị nữ đi theo mình nhiều năm, nói:

-“Quên đi những gì hôm nay các người nhìn thấy. Nếu tiết lộ ra ngoài, các người đừng nghĩ đến chuyện sống nữa.”

Đồng Hề hung hăng uy hiếp, nàng giống như loài vật bị thương tổn, oán hận mọi thứ, càng không thể chịu được cảnh người khác biết mọi thứ.

-“Nương nương” - Huyền Huân, Thúc Bạch đau lòng đến rơi nước mắt.

Thúc Bạch lấy ra bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn khoác lên người Đồng Hề, đỡ nàng đi vào trong đình. Mất Huyền Huân và Thúc Bạch kê trao đổi nhau. Xem ra Quý phi nương nương đã có dự cảm từ trước mới dặn dò hai nàng chuẩn bị một bộ quần áo mang theo.

Trở lại Đồng Hề cung, Đồng Hề vô cùng đau đớn và mệt mỏi. Nàng bảo mọi người lui ra hết để một mình mình trong hồ nước rửa hết khuất nhục. Tất cả mọi việc đều do nàng nguyện ý. Đồng Hề cung này có tiêu hương và vô số hoa phục mỹ thực, rực rỡ như món trang sức khiến người khác si mê.

Nàng không được oán giận.

Sau khi Đồng Hề rửa mặt xong, nghiêng người tựa lưng trên giường.

-“Hôm nay muội muội gặp Hoàng thượng?” - Quân Đào đã không thể kiềm chế mà xông vào.

Đồng Hề mặt nhăn mày nhú, không thể tưởng tượng được Quân Đào ngoài mặt vô cùng thanh cao, khi gặp phải Thiên Chính để lại khổ tâm như vậy.

-“Ừm”

-“Chuyện kia...”

Bộ dáng muốn nói lại thôi của Quân Đào, nàng vừa nhìn đã thấy mệt mỏi.

-“Gần tới Đoan Ngọ, Hoàng thượng cũng có rất nhiều việc phải lo lắng, tỷ tỷ không nên nóng vội. Mừng một Hoàng thượng sẽ đến cung của muội, khi đó muội nhất định vì tỷ tỷ an bài.”

Quân Đào không vui, nhưng cũng không có cách nào khác. Nàng không tin Thiên Chính để mới đó đã quên mình. Cung nữ bên cạnh Thái hậu còn nói, Quý phi cố ý thỉnh Hoàng thượng chỉ hôn cho nàng. Xem ra muội muội này cũng không thật lòng muốn giúp nàng.

Đồng Hề nhìn thấy mắt Quân Đào sắc lạnh, đợi nàng ta đi rồi mới gọi Tề Vân đến.

-“Cô cô, gần đây có người nào tiếp cận tỷ tỷ ta không?”

Tề Vân không nghĩ ngợi nói:

-“Có một lần ở ngự hoa viên gặp phải Cẩm Tú, thị nữ của Thái hậu, hình như có cùng Thị nữ Dung Yên của Quân Đào tiểu thư nói chuyện vài câu.”

Đồng Hề cười cười, không cần nghe nội dung cũng có thể đoán được ý của Độc Cô Viện Phượng. Nàng ta ngày ấy chủ động nhắc đến hôn sự của Quân Đào, xem ra chính là cố ý châm ngòi, khiến cho Quân Đào tưởng rằng mình muốn đuổi Quân Đào ra khỏi cung.

-“Nương nương, người có muốn nô tỳ trông chừng Quân Đào tiểu thư không?”

-“Không cần. Mong một Hoàng thượng sẽ đến Đồng Hề cung, trước tiên cứ xem xem nàng ta có được xem trọng không rồi hãy tính.”

Đồng Hề nhìn lên trời. Thiên Chính để mấy ngày nay đều không hỏi tới Quân Đào. Nàng cũng không muốn lãng phí hơi sức, cuối cùng lại trở thành trò cười.

Thời gian chuẩn bị lễ mau chóng qua đi, tháng năm đảo mắt liền tới.

Ngày này đối với người trong hoàng cung đều có ý nghĩa đặc biệt. Trong ngày này lễ mừng Đoan Ngọ sẽ chính thức bắt đầu, cung nữ ngày thường không dám mặc trang phục màu sắc, nay cũng có thể ăn mặc trang điểm.

Tề Vân nhìn cung nữ làm xong tơ ngũ sắc dâng cho chủ tử, cùng Đồng Hề phân phó đem những sợi tơ ngũ sắc Trường mệnh này dâng lên cho chủ tử các cung. Mọi người đều tin tưởng vật này có khả năng khử tà diệt ma.

Đợi các tần phi tam phẩm trở lên thỉnh an Đồng Hề xong, nàng lại theo lệ thường ban cho một ít thúy điệp, quỳ liễu ngũ sắc, thoa cài tóc...

Mộ Chiêu Văn là tần phi đầu tiên đến.

-“Đây là túi hương thần thiếp làm, nguyện cho nương nương tuế tuế bình an.”

Đồng Hề nhìn qua, đúng là hương hoa mai mình thích, mặt trên thêu phượng vũ cửu thiên. Xem ra Chiêu phi đối với mình cũng rất có tâm.

-“Chiêu phi muội muội thật có lòng.”

Mặc kệ thực tâm là Mộ Chiêu Văn muốn thế nào, Đồng Hề cũng cảm thấy nàng ta không có bề ngoài thích soi mói, dù sao cũng hơn hẳn những bậc phụ nhân ngu xuẩn, được sủng liên không xem trời cao đất dày ra gì.

Nhất thời nàng lại liên tưởng đến thơ mẫu đơn và thơ thược dược, xem ra nữ tử này cũng là người biết thay đổi theo thời. Mẫu đơn khi nở là thiên hạ đệ nhất hoa. Thược dược yêu vô cách, đợi thược dược khai hoa thì cũng không cần phải ao ước làm mẫu đơn nữa. Vô cùng chân thật.

Nàng cảm thấy mình nên có chút phòng bị với Mộ Chiêu Văn. Người này tuy rằng không thanh cao kiêu ngạo, nhưng đây đúng là cách tốt nhất để sinh tồn trong hậu cung. Nhưng Đồng Hề lại không biết rằng Mộ Chiêu Văn xuyên không mà đến, cũng không phải tất cả thơ của cổ nhân đều nhớ rõ, nhớ được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, cũng không nghĩ đến những việc phải trái trước sau.

Đối với Mộ Chiêu Văn, Đồng Hề lại đặc biệt ban thưởng nhiều.

Đến buổi chiều, thái giám ngoài cửa cung xướng hoàng đế nghênh giá. Cả Đồng Huy cung vừa mới rảnh việc, rất nhiều cung nữ đều được Đồng Hề ân chuẩn đi ngắm thuyền và đèn rồng. Số người còn lại trong Đồng Huy cung không nhiều lắm.

## 8. Chương 8: Chị Em Bất Hoà

Đồng Hề dẫn theo Quân Đào quý gói trước cửa cung nghênh đón Thiên Chính đế.

Đồng Hề xưa nay thích ăn mặc lộng lẫy, nhất là vào các dịp lễ tết, cho nên quần lụa áo son, làn váy có nhiều chấm nhỏ, trắng lệ vô song. Giữa trán lại đính kim liên ba tầng tinh tế, mỗi tầng đều có một viên trân châu Nam Hải, không quá rườm rà mà lại thêm phần quyền rũ.

Chẳng qua là sơn hào hải vị ăn mãi cũng ngán, xưa nay thanh dục cải trắng đều thích của lạ. Quân Đào tự biết hoa mị thua kém Đồng Hề, lại đơn giản như “thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều xuất”.

Thiên Chính đế phía trên đỡ dậy, giúp hai người bình thân. Quân Đào lặng lặng quan sát Thiên Chính đế. Lúc này Đồng Hề làm tránh được, đành đứng một bên, xem vận may của tỷ tỷ mình thế nào.

Mắt nàng chăm chú nhìn túi hương bên hông Thiên Chính đế. Trong cung có tập tục vào Đoan ngo đều phải đeo túi trừ tà, bên trong có đinh hương, cam thảo, bạch chỉ, hoàng tùng thương truat và hùng hoàng, chế thành phấn hương. Cho nên các phi tần đều tặng túi hương cho hoàng đế.

Nhưng vật trên người hắt Đồng Hề cũng nhận ra được, đúng là thủ pháp trước kia Mộ Chiêu Văn tặng mình, thêm phi long tại thiên. Sao lại không phải túi của Độc Cô Viện Phượng? Đồng Hề cũng không rõ đây là dấu hiệu tốt hay xấu.

Độc Cô Viện Phượng đã là Thái hậu, không có cơ hội uy hiếp địa vị của nàng, nhưng Mộ Chiêu Văn thì lúc nào cũng có thể thay nàng trở thành chủ nhân của hậu cung này.

Thiên Chính đế nhấp ít trà, nói:

–“Người vẫn còn ở trong cung à?”

Quân Đào được hắt hỏi, nước mắt liền rơi xuống đất. Thiên Chính đế lại giống như không nhìn thấy:

–“Trăm mệt rồi.” - Ý là hắt phải nghỉ ngơi.

Đây mới là Thiên Chính đế mà Đồng Hề quen thuộc, đối với nữ nhân không hề thương tiếc, cũng không để ý, dù cho người trước mặt hắt có rơi ngàn giọt lệ hắt đều có thể coi như không nhìn thấy. Nhất thời nàng lại nhớ đến hắt đối với Chiêu phi thương tiếc thế nào, Đồng Hề âm thầm giễu cợt bản thân. Sau này chắc bản thân nàng cũng sẽ có bệnh như Độc Cô Viện Phượng. Xem ra trong lòng Thiên Chính đế, Mộ Chiêu Văn và các nàng vốn không giống nhau.

–“Hoàng thượng muốn tắm rửa nghỉ ngơi không?”

Đồng Hề ngừng suy nghĩ, khó khăn lắm mới phun ra được những lời này. Mỗi khi Thiên Chính đế đến Đồng Huy cung, nàng luôn thận trọng từ lời nói đến hành động.

Thiên Chính để dừng bước: “Cũng được.”

Đồng Hề liền sai người đi chuẩn bị tắm rửa, đến giờ thì chỉ có thể xem may mắn của Quần Đào thế nào, không thể trách nài không cho nài ta cơ hội.

Thiên Chính để đến Lan Quang trì trong Đồng Huy cung tắm rửa, Đồng Hề ở lại tắm cung chờ. Từ trong cung của Đồng Hề đến Lan Quang trì phải qua một hành lang rất dài. Hành lang thiết kế 12 dòng chảy đón trời tiếp đất, hai bên hành lang là nơi Đồng Hề để quần áo. Sau khi tắm rửa xong đi từ Lan Quang Trì ra, trên người không mặc gì, sau đó Huyền Huân Thúc Bạch mới hầu nài mặc quần áo.

Đồng Hề ngồi trước bàn trang điểm, lẳng lặng nghe động tĩnh bên ngoài. Quần Đào nếu thông minh sẽ bỏ lòng tự trọng, tranh thủ thời cơ để nhận được thánh sủng.

Một hồi sau, ước chừng đã qua một khắc mà vẫn chưa thấy Thiên Chính để xuất hiện, nài cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Xem ra Quần Đào đã thành công. Phảng phất phía xa xa lan truyền đến tiếng nữ tử ngậm nga, mặt Đồng Hề hơi đỏ lên. Thanh âm Quần Đào hơi lớn quá đà rồi. Đồng Hề nhú mày, ăn không nói, ngủ không nói, thời điểm này hẳn là phải khống chế âm lượng của mình chứ? Sao lại có thể phát ra âm thanh đậm mẽ như vậy?

Cửa phòng mở ra, Quần Đào xuất hiện, hai mắt bốc hỏa.

–“Sao tỷ lại ở đây?” - Đồng Hề kinh ngạc hỏi, bên kia không phải tiếng Quần Đào sao?

–“Nương nương không muốn thiếp thân giành tranh sủng với người thì có thể nói thẳng, tội gì phải sai một nô tỳ tới chê cười ta? Cười ta ngay cả một nô tỳ ta cũng tranh không lại sao?”

–“Tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy?” - Đồng Hề cũng không rõ là căng thẳng hay tức giận. Quần Đào được sủng ái tuy rằng tốt, nhưng cũng không phải tốt nhất. Người này luôn tự cho là nữ tử của Lệnh Hồ gia, lại có vài phần kiêu ngạo, cũng không có hy vọng có thể lợi dụng. Đồng Hề nhìn nài ta chẳng qua cũng chỉ muốn xem nài ta có giá trị hay không thôi. Đêm nay xem ra nài đã thực sự đã bị Thiên Chính để quên lãng rồi.

–“Tỷ tỷ mệt mỏi rồi, để Tề Vân đưa tỷ về nghỉ ngơi đi.”

Đồng Hề không muốn dây dưa với nài ta, sợ Thiên Chính để nghe thấy.

Quần Đào che miệng “oa” một tiếng, sau đó chạy khỏi. Đồng Hề bắt đầu đoán xem người bên kia nhận ân sủng rốt cuộc là ai

Có điều hôm nay nài quả thật rất mệt. Nài chống tay lên bàn, suýt chút nữa đã ngủ mất, sau đó lại bị âm thanh quần áo ma sát làm bừng tỉnh.

–“Hoàng thượng.”

Đồng Hề quay người lại, nhìn thấy y phục trong của Thiên Chính để. Cho dù không mặc chính trang, hẳn vẫn là một hoàng đế cao cao tại thượng.

Ánh mắt Thiên Chính để thoáng chút lạnh lẽo.

–“Không hầu trăm ngủ sao?”

Đồng Hề lúc này mới cuống quýt đứng dậy, giúp Thiên Chính để cởi bỏ quần áo. Hẳn không chút thương tiếc lại để nài dưới thân, thành thạo dùng vải bông trối tay nài, lại bịt miệng nài lại.

Cuối cùng nài cũng không thể thoát khỏi loại tra tấn này.

Tối nay động tác Thiên Chính để vô cùng lỗ mãng, lăn qua lăn lại trên người Đồng Hề 3 lần mới chịu bỏ qua. Đồng Hề cắn răng chịu đựng. Điều duy nhất khiến nài khó hiểu là Thiên Chính để rõ ràng đã có vẻ mệt mỏi, lại vừa mây mưa một lúc rồi, sao lúc này còn có tâm tư làm chuyện này với nài? Lại còn có thể áp bức nài như vậy.

Sáng hôm sau, Quần Đào cũng không màn đến việc bị cung nữ ngăn cản, hung hăng đòi gặp Đồng Hề. Vì vậy nài mới phải chịu đựng đau đớn đứng dậy tiếp nài ta.

–“Chào, Lệnh Hồ Đồng Hề.” - Quần Đào cũng không quan tâm đến thân phận.

Tề Vân cúi đầu đứng một bên, thật sự rất phần nộ trước thái độ của nữ tử này.

Đồng Hề động mi, đối với một người không biết tôn ti như vậy, nàng cảm thấy việc để nàng ta nhận được ân sủng cũng không phải là việc tốt, bèn lạnh lùng nói với Quản Đào:

-“Tỷ tỷ cũng không nên quên thân phận của mình. Chúng ta là tỷ muội, cùng hầu hạ Hoàng thượng ta cầu còn không được. Nhưng bản thân tỷ tỷ lại không thể quyến rũ được Hoàng thượng, sáng sớm lại chạy đến trách bốn cung, chẳng phải làm chuyện khiến người khác chê cười sao? Chuyện đến nước này, tỷ tỷ tự giải quyết cho tốt. Hôm trước cha nhắn tin nói rất nhớ tỷ tỷ. Ta nghĩ hôm nay tỷ nên rời cung đi.”

Thân mình đang đau đớn, nàng cũng không muốn nói tiếp với Quản Đào nữa, bực mình bảo người đưa nàng ta đi, lại gặp phải một người đến thỉnh tội - Nhiếp Quỳnh Hoa.

-“Nương nương, nô tỳ đáng chết. Đêm qua nô tỳ không phải cố ý. Nô tỳ đi hầu Hoàng thượng tắm rửa, nào ngờ Hoàng thượng người...” - Cô ta muốn nói lại thôi, gương mặt đỏ bừng.

Đồng Hề ôn hòa cười nói

-“Người có tội gì đâu. Hoàng thượng coi trọng người là phúc của người. Người lại là người của Đồng Huy cung, bốn cung cũng có chút vinh quang. Người cứ ở lại trong cung. Lần sau Hoàng thượng đến người cứ cố gắng hầu hạ Hoàng thượng, vì bốn cung tận trung. Có điều lần này Hoàng thượng cũng không cho người danh phận gì. Bốn cung cũng không thể thăng chức cho người được. Tề Vân cô cô, người giúp Quỳnh Hoa chuẩn bị một gian nhà cho nàng ở đi.”

Nhiếp Quỳnh Hoa vốn tưởng rằng Quý phi sẽ giận dữ, đang sợ hãi bất an, không ngờ sẽ có kết quả này. Quý phi còn ban thưởng cho nàng vòng tay chạm khắc hoa văn, một bộ hoa tai ngọc bích. Nàng cảm tạ, sau đó vui vẻ lui ra.

-“Hôm qua là cô ta thế nào?” - Đồng Hề cau mày

-“Vâng, nha đầu này chỉ mặc áo lót mỏng, ngay cả yếm cũng mơ hồ thấy, còn trang điểm rất xinh đẹp. Hoàng thượng sủng nàng ta cũng không lạ.”

-“Chăm sóc nàng ta thật tốt, ta thấy nàng vẫn rất gầy, không thể làm Hoàng thượng thoải mái được. Lần trước có Lý ma ma giảng giải gì đó, người bảo cô ta theo học đi.” - Đồng Hề dặn dò một lượt, sau đó lại mệt mỏi nằm xuống.

Chỉ mong trong cung có thể có một đứa bé, mặc kệ là do ai sinh ra, chỉ cần ở dưới gối nàng thì đại sự đã thành.

-“Hôm qua nương nương không tặng Hoàng thượng túi hương sao?”

Buổi chiều Huyền Huân hầu hạ Đồng Hề rửa mặt chải đầu, phát hiện túi hương nàng thay Đồng Hề làm tặng Hoàng thượng vẫn còn nằm trong hộp.

Đồng Hề không nói gì. Đêm qua nàng căn bản không để ý đến những chuyện này. Lúc Hoàng thượng về, thần trí nàng đau đớn mơ hồ, làm sao còn nhớ đến chuyện tặng hân? Mà cho dù có nhớ tới, cũng không có tâm tình tặng hân.

-“Tặng Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không nhất định mang theo. Người không thấy người đeo túi hương của Chiêu phi rồi sao?”

-“Nhưng nương nương à, Hoàng thượng không đeo cũng không sao, nhưng nương nương không tặng thì không đúng rồi.” -Huyền Huân nhẹ nhàng khuyên giải.

Đồng Hề chỉ hận làm sao để không cần gặp Thiên Chính đế. Mà hân vẫn yên tâm giao hậu cung cho nàng. Nếu vậy nàng nhất định sẽ không làm hân thất vọng, hậu cung sẽ yên ắng. Cho dù có tranh đấu cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

-“Để Quỳnh Hoa mang đến Hàm Nguyên điện đi.” - Đồng Hề nghĩ, cơ hội này cũng không nên lãng phí.

...

Nhiếp Quỳnh Hoa được Đồng Hề đưa túi hương mang đi Hàm Nguyên điện, vạn phần sung sướng. Nàng không có danh phận gì nên không dám đi quá giới hạn. Cơ hội lần này tốt như vậy, làm sao bỏ qua được.

May mắn là tự nàng trước giờ luôn có chuẩn bị. Cơ hội là do có người tính toán mà đoạt tới. Nàng đến trước mặt tổng lĩnh thái giám Giang Đức Khải của Thiên Chính đế, hơi cúi chào.

–“Giang công công, Quý phi lệnh nô tỳ mang túi hương dâng lên Hoàng thượng.”

–“Ừ, đưa cho ta đi.”

Giang Đức Khải lên tiếng, định cầm lấy túi hương, không đoán được Quỳnh Hoa đột nhiên rút tay lại.

–“Nương nương dặn ta nhất định phải tận tay đưa cho Hoàng thượng.”

Giang Đức Khải nhìn thoáng qua Quỳnh Hoa, biết nàng đã từng thị tẩm, nhưng cô gái nhỏ này hẳn không dám giở thủ đoạn gì, chắc là Quý phi thật sự đã giao phó như vậy.

–“Người ở đây chờ ta.”

Giang Đức Khải bấm báo lên Thiên Chính đế, chợt tuyên gọi Quỳnh Hoa vào. Không lâu sau đã thấy Quỳnh Hoa lao đảo chạy ra, quần áo không chỉnh tề, hai mắt đầm lệ.

Hắn chỉ có thể ở phía sau lắc đầu. Những nữ nhân này đều muốn đến Hàm Nguyên điện mê hoặc Hoàng thượng, nhưng đến giờ cũng chẳng ai thành công. Hoàng thượng không thích ở đâu khác ngoài giường sủng hạnh nữ nhân.

Nhưng cũng có ngoại lệ. Giang Đức Khải nhớ đến lần 3 năm trước đây, Quý phi lúc đó vẫn còn là Chiêu Nghi, chậ vật bị Hoàng thượng ôm lên kiệu rồng. Hắn không cần đoán cũng biết xảy ra chuyện gì. Lúc ấy y đã đoán vị Lệnh Hồ Chiêu Nghi này nhất định sẽ có ngày thăng tiến. Quả nhiên không lâu sau đó Hoàng thượng liền hạ chỉ phong nàng làm Quý phi.

Đồng Hề vừa xem công văn lục cung đưa đến, lại nghe Tề Vân báo:

–“Quỳnh Hoa đương nhiên không thể thành công. Thật ngu xuẩn.”

Đồng Hề buông công văn xuống, thở dài.

–“Cô ta lỗ mãng như thế, lần sau Hoàng thượng đến tất sẽ bị lạnh nhạt.” - Đồng Hề day day thái dương mình. Bọn người này thật bất tài. Nàng có nên tuyển thêm một lần nữa không? Nói cho cùng thì nữ tử đoan trang vẫn tốt hơn.

Tết Đoan Ngọ.

Kỳ thật so với mọi năm thì Tết Đoan Ngọ năm nay không có gì khác biệt lắm, nhưng nay lại có thêm 1 chủ đề là việc Tấn vương phi tổ chức đội nữ đua thuyền. Mọi người đều bàn luận về vấn đề này, cảm thấy các nàng cũng chẳng qua là làm nền thôi, đối với các thuyền nam thì chẳng qua như dệt hoa trên gấm.

–“Nương nương, trong cung đã bắt đầu có người cá cược, mua xem đội của Tấn vương phi đoạt thứ hạng bao nhiêu.” - Huyền Huân nói, nàng vừa chải xong tóc Phi Phượng cho Đồng Hề.

–“Ai lại có lá gan lớn như vậy?” - Trong cung nghiêm cấm đánh bạc, nhưng thị nữ và thái giám cấm mãi cũng không được, xem ra đây là việc mọi người yêu thích khi nhàn rỗi.

–“Nghe nói là Chiêu phi nương nương cầm đầu, nghe nói nhiều nương nương đều mua, bảo là chơi một ít để vui vẻ.” - Thúc Bạch cũng nói vào.

–“Nương nương, người có muốn...” - Tề Vân đột nhiên lên tiếng. Đồng Hề tất nhiên là hiểu ý Tề Vân. Hoàng thượng cũng không đồng ý chuyện đánh bạc trong hậu cung.

–“Không cần, lần này cũng rất có ý nghĩa, tết đến chúng tỳ muội giải trí một chút cũng không nên quở trách, không ảnh hưởng đến hứng thú của Hoàng thượng đâu. Thúc Bạch, người thay ta đến Chiêu Dương cung đánh 12 bạc, cược đội của Tấn vương phi có thể vào tam giáp (10) đi.

–“Nương nương” - Tề Vân kinh hãi hô.

-“Không sao đâu, tỷ muội trong hậu cung cũng không có gì để giải trí, hôm nay khó mà cao hứng như vậy. Thúc Bạch, người lưu ý một chút xem những chủ tử khác cược bao nhiêu.”

Thúc Bạch lên tiếng: “Nương nương, người có ý gì? Người không truy cứu Chiêu phi đã là bỏ qua cho cô ta rồi, sao còn muốn cùng nhảy xuống nước? Lữ Thái hậu biết...”

-“Cô cô, tuy rằng ta không biết nhiều về vị Chiêu phi này, nhưng cô ta cũng không phải là người lỗ mãng. Ta nghĩ rằng lần này đặt cược nhất định không cao, hoặc giả Hoàng thượng căn bản cũng đã biết rồi.”

Đồng Hề hy vọng lần này mình đánh giá cao Mộ Chiêu Văn. Còn nếu ván này thật sự nàng ta cố ý sắp đặt thì cũng thật lợi hại. Tự nàng nếu không biết cũng sẽ nói, còn có thể chèn ép về uy nghiêm của Thái hậu. Đoán chừng thời điểm nàng không ở trong cung, Độc Cô Viện Phượng cùng Mộ Chiêu Văn cũng không hòa thuận. Nếu không tội gì phải mang nàng trở về?

Thúc Bạch tay chân nhanh nhẹn, Đồng Hề vừa trang điểm xong đã thấy nàng ta quay trở lại:

-“Bẩm nương nương, nô tỳ đã lén dò hỏi các chủ tử khác, tiền đặt cược đều rất thấp. Chiêu phi nương nương cũng chỉ ra có 5 lượng bạc. Lương Sung viện, Lạc Tiệp dư, Tiết Tiệp dư đều ở khoảng đó. Từ Tiểu nghi thì thấp hơn một tí.”

Đây là lý do Đồng Hề coi trọng Thúc Bạch. Không cần nàng dò dò rõ ràng, nàng ta cũng tự mang tin tức thu được về.

-“Xem ra nhân duyên của Chiêu phi trong cung cũng rất tốt.” - Đồng Hề ngậm đường bạc hà trong miệng. Mỗi khi thời tiết nóng bức nàng đều thích làm vậy, cảm giác lạnh lạnh.

Khi Đồng Hề đến lầu 2 điện Kim Long xem đua thuyền, Thiên Chính đế Hoàng Phủ Diễn đã ngồi đó, Chiêu phi thì đứng ở lan can chỉ trông thuyền rồng trong hồ.

Hôm nay bên hồ náo nhiệt khác thường. Bên hồ thuyền rồng giăng kín. Thuyền nhạc, thuyền nhỏ, thuyền tranh, thuyền rắn, thuyền đầu hổ... đều chờ xem. Nhạc vừa tấu lên, dàn nhạc cung đình ở giữa thuyền liền trợ giúp. Đương nhiên cũng không thiếu các đội thuyền lớn thi đua. Nàng giương mắt nhìn con thuyền độc đáo kia, trên thuyền là một đội nữ kiệt đồ rực.

Đầu lĩnh Tấn vương phi chỉ dự khán chứ không tham gia, thế nhưng bóng dáng kia thoát nhìn anh phong hiên ngang, khiến người ta chú ý.

Đồng Hề thỉnh an Thái hậu và Thiên Chính đế, Độc Cô Viện Phượng liền mỉm cười chào hỏi:

-“Quý phi nghĩ lần này Tấn vương phi có thể về thứ mấy?”- Độc Cô Viện Phượng mỉm cười hỏi.

-“Thần thiếp nghĩ là có thể vào tam giáp” - Đồng Hề cũng không quanh co. Thiên Chính đế nghe vậy bèn có vẻ hứng thú, hai mắt quay lại nhìn.

-“Ai gia nghe nói trong cung có người tự mình giao dịch cá cược. Chuyện này Quý phi cũng biết chứ?”

Đồng Hề vẫn cười: “Chúng tỷ muội nhàn rỗi lên chơi đùa một ít, cũng là ngày hội lớn mà.”

Chung trà trên tay Độc Cô Viện Phượng đập xuống, âm thanh kinh người:

-“Rõ ràng là Hoàng thượng ra lệnh hậu cung không được đánh bạc. Các người thật to gan. Quý phi cũng đổ đến 12 bạc?”

## 9. Chương 9: Thuận Nước Đẩy Thuyền

Mười hai, mười hai bạc đối với Quý phi mà nói thì không tính là gì. Bổng lộc hàng năm của nàng rất nhiều, lương tháng cũng đã hơn vạn lượng.

Đồng Hề chậm rãi quỳ xuống:

-“Thần thiếp nhất thời ham vui, xin Thái hậu trách phạt.”

Chiêu phi tự biết mình là người khởi xướng, cũng quỳ xuống theo.

-“Thần thiếp biết tội, nhất thời chơi đùa quá trớn, còn rử các tử muội trong hậu cung đoán kết quả đua thuyền, tổ chức cá cược.”

Sau đó phần lớn các cung phi đều quỳ xuống.

-“Quý phi, Chiêu phi, các người nên biết chuyện sai trái thì dù là nhỏ cũng không thể phạm, còn làm việc thiện thì không thể thấy nhỏ mà không làm. Các người đọc sách thánh hiền nhiều như vậy mà giờ đâu cả rồi?”

Độc Cô Viện Phượng bắt được được cơ hội lần này, dĩ nhiên phải ở trước mặt Thiên Chính để cùng các cung phi mà quở trách hai nàng.

Thiên Chính Đế đột nhiên lên tiếng:

-“Thái hậu, việc này là trăm đồng ý. Hôm đó Chiêu phi có nhắc tới, trăm nhất thời hứng khởi nên cũng tham gia, ngày hội lớn lại kiếm được tiền. Trăm cũng chẳng phải là đang ra mặt cầu xin giùm ai cả. Huống chi Chiêu phi đều là vì Thái hậu, lần này tiền chúng phi kiếm được cũng sẽ dâng lên Bạch Vân quyên làm một pho tượng Bồ tát mạ vàng, vì Thái hậu cầu phúc. Vả lại luật pháp không thể trách số đông được.”

Thiên Chính đế đã lên tiếng, sắc mặt Độc Cô Viện Phượng cũng bớt giận dữ.

-“Hoàng thượng, đây chính là làm tiền lệ không tốt.”

-“Lần sau sẽ không có chuyện thế này nữa.” - Thiên Chính đế vuốt cằm.

Chúng phi đồng loạt vâng dạ, nhưng hưng phấn cũng giảm đi không ít. Mộ Chiêu Văn im lặng đứng một bên hầu hạ, không khí ngày hội đã phai nhạt ít nhiều.

Giang Đắc Khải thỉnh ý chỉ Thiên Chính đế, ra hiệu thái giám bên hồ gõ chiêng khua trống. Thuyền trên hồ lớn vừa nghe âm thanh, liền phóng như bay ra ngoài.

Mộ Chiêu Văn nhìn Thiên Chính đế mất hứng liền lên tiếng nói:

-“Hoàng thượng, cuộc thi đấu này cũng rất náo nhiệt, làm thần thiếp nhớ đến vài câu thơ.”

-“Chiêu phi muốn ngâm thơ về cuộc đấu ư?”

Về mặt Thiên Chính đế lúc này mới thư giãn được một tí, Đồng Hề cũng không muốn tranh thủ tình cảm, chỉ lặng lẽ ngồi nghe:

-“Lưỡng ngân la y phác tị hương, ngân sai chiếu nhật như sương nhận. Cổ thanh tam hạ hồng kì khai; lưỡng long được xuất phù thủy lai. Trạo ảnh oát ba phi vạn kiếm, cổ thanh phách lãng minh thiên lôi. Cổ thanh tiệp cấp tiêu tương cận, lưỡng long vọng tiêu thả như thuận. Pha thượng nhân hô phích lôi kinh, can đầu thả quả hồng nghệ vụng. Tiền thuyền thưởng thủy dĩ đắc tiêu, hậu thuyền thất thế không huy nạo..... ”

(Hai bên bờ lưới bắt đầu thả xuống, ánh mặt trời sáng rọi như dao. Ba hồi trống mở ra cờ đỏ, song long liền bơi ra. Bóng mái chèo bay trên vạn kiếm, tiếng trống vang như ngàn sấm dội. Tiếng trống càng đến gần, song long càng bơi nhanh đến. Người trên sườn núi hô lên như chớp, chèo cuối cùng cũng treo trên vầng mây. Thuyền trước đoạt nước thắng trận, thuyền sau thất thế càng vung lên...)

Ý thơ này không cao, nhưng lại rất hợp với hoàn cảnh. Thiên Chính đế nhìn Mộ Chiêu Văn, ý cười cũng hòa nhã hơn rất nhiều.

Đội thuyền đầu tiên vừa về đích, chiêng trống vang lên như sấm. Đội của Tấn vương phi là đội về thứ ba.

-“Quý phi làm sao đoán được đội của Tấn vương phi có thể vào tam giáp?” - Thiên Chính đế có chút tò mò hỏi.

Đồng Hề nghe Thiên Chính đế hỏi chuyện liền căng thẳng, nàng chỉ hận bản thân sao không thể thoải mái cư xử như Mộ Chiêu Văn được?



- “Thần thiếp nghĩ Tấn vương phi nếu đã muốn dự thi, nhất định là đã có sự chuẩn bị. Lực tay của nữ tử không bằng nam tử. Có thể vào được tam giáp đã là không tồi rồi.” - Mất Đồng Hề buông xuống, nhu thuận trả lời.

Thiên Chính để quay đầu lại, cũng không hỏi thêm gì nữa. Không thể nghỉ ngơi, yến tiệc hôm nay Mộ Chiêu Văn lại là người nổi bật nhất, không chỉ chen ép khí thế của Thái hậu, mà phong thái của Quý phi cũng bị nàng ta đoạt hơn phân nửa.

Thiên Chính để tưởng thưởng từng đội tàu một, lại tuyên riêng Tấn vương phi lên diện thánh giá, chủ yếu là do tất cả mọi người đều muốn gặp được nữ tử này.

Khi Tấn Vương phi Tô Mẫn Văn phụng chỉ lên lầu, tất cả mọi người đều thầm quan sát. Áo choàng đỏ đã sớm cởi xuống, trong cung cũng chỉ có Hoàng hậu được phép mặc màu này. Nàng ta mặc một bộ váy màu xanh lá mạ, đầu đội kim tam phượng đung đưa theo mỗi bước chân, đơn giản mà trang nhã. Nhưng cách ăn mặc như thế cũng không khiến nàng thua kém những người đang ngồi kia. Nàng trời sinh có một cổ anh khí, đôi mày trong sáng khiến người ta vui vẻ. Thế nhưng dáng người lả lướt lại thêm vài phần mềm mại, hợp lại khá mâu thuẫn.

Sau khi Tô Mẫn Văn dập đầu hành lễ xong mới có cơ hội đánh giá người ngồi phía trên. Bên ngoài Thiên Chính để anh tuấn nàng đã dự liệu trước, bất chợt lại suy nghĩ không biết bên trong hần thể nào. Nàng đỏ mặt một chút, đuôi mắt liền bị một bóng người đỏ tươi thu hút.

Quần áo là cung váy bằng vải bông màu đỏ tươi, phẳng phất như ánh nắng chiều chiếu xuống mặt hồ mênh mông. Trâm hoa mẫu đơn cài trên kiểu tóc Phi Phượng. Đóa hoa bạc như giấy, chung quanh lại cắm phượng sai (11) điểm mười hai nhánh, mi tâm điểm một viên hồng bảo thạch, ánh sáng bức người, cao quý không thể tả được.

Nhìn như vậy, để phi tựa như không phải người trong nhân gian, thanh tú hài hòa như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Quý phi, những người khác như Thái hậu, Chiêu phi, những lễ tiết khác đều từng gặp qua. Nàng chỉ có thể cảm thán trời cao sao lại có thể tạo ra một nữ tử xinh đẹp như tiên thể này.

Nàng lại nghĩ đến phu quân thể trạng yếu ớt của mình, nhìn thấy Thiên Chính để cao lớn hiên ngang, nhất thời có chút ganh tị. Nàng vốn không thua bất cứ ai, sao lại phải gả cho một phu quân như vậy.

Lúc Thiên Chính để chú ý Tấn vương phi, Đồng Hề cẩn thận liếc trộm hần một cái, thấy mất hần dao động, đột nhiên nàng cũng cảm thấy sáng tỏ hơn.

Lúc dùng bữa trưa, Thiên Chính để ra Khánh Quang điện ở ngoài cung để chiêu đãi quần thần. Đồng Hề thiết đãi Tấn Vương phi cùng các mệnh phụ khác ở Kim Minh điện. Giữa tiệc, Độc Cô Viện Phượng không kìm được hỏi:

-“Quý phi từ lúc nào thì trở nên chùn chân như vậy? Người không sợ sau này Mộ Chiêu Văn sẽ vượt qua người sao?” - Độc Cô Viện Phượng cũng không quanh co, hai người bọn họ đã hiểu nhau quá rõ rồi.

-“Mộ Chiêu Văn luôn cẩn thận, lần này làm thế chắc chắn là có cơ sở để dựa vào. Nô tỳ bất quá chỉ mượn gió để xem sau lưng là chuyện gì thôi. Không nghĩ được lòng dạ cô ta lại sâu như thế. Thái hậu cũng không nên nóng vội.” - Đồng Hề thần nhiên nói.

Nàng không thể để thua Thái hậu, dẫu cho Mộ Chiêu Văn mới là người nàng cần đề phòng, nhưng nàng cũng không muốn bị Thái hậu sai khiến.

Ngo thiện xong, Đồng Hề quay về Đồng Huy cung nghỉ ngơi, các mệnh phụ còn lại hoặc ở ngự hoa viên du ngoạn hoặc đến thăm các tần phi thân thích.

Đồng Hề vừa ngủ trưa xong, Tề Vân đã về báo:

-“Lần này nương nương đoán trúng rồi, Hoàng thượng quả nhiên lâm hạnh Tấn vương phi, ngay trong buồng sưởi ngự hoa viên.”

Đồng Hề càng khẳng định suy đoán của mình, Thiên Chính để chắc chắn là thích cảm luyện, từ Thái hậu đến tỷ tỷ quả phụ của mình, lại đến Tấn vương phi. Đồng Hề cũng không dám thừa nhận bừa, chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Trước giờ hậu cung cũng chẳng phải là nơi sạch sẽ gì.

-“Thái hậu và Chiêu phi biết chưa?” - Đồng Hề hỏi

-“Việc này Hoàng thượng cũng không che giấu. Đoán chừng cả Trường Tín cung và Chiêu Dương cung đều biết rồi.”

-“Vậy được rồi.”

-“Nương nương, nô tỳ không hiểu người. Sao hôm nay nương nương phải giúp Chiêu phi trước mặt Thái hậu? Lần này Hoàng thượng làm ra chuyện này người cũng chẳng quản.”

-“Cô cô, Chiêu phi lúc này đang đắc sủng, bỗng cung không thể thẳng tay xúc phạm cô ta. Huống chi trên cao không chịu nổi lạnh, bỗng cung chỉ sợ cô ta không đủ cao. Thái hậu tự mình chui vào bẫy Chiêu phi. Bỗng cung không bỏ đá xuống giếng thì bọn họ đã phải cảm kích ta rồi.” - Đồng Hề cũng không phải người lương thiện. Huống chi nàng không thể để Thiên Chính để quá sủng Độc Cô Viện Phượng được, nếu không ngôi vị hoàng hậu nàng ta vĩnh viễn sẽ không để ai ngồi. Loại người như Độc Cô Viện Phượng, sợ là nàng ta vốn không muốn có người trở thành chính thê của hoàng đế.”

-“Đó là Hoàng thượng” - Đồng Hề chớp mắt - “Cô cô có từng nghe chuyện nào Hoàng thượng muốn làm mà lại cần ý kiến của hậu cung chưa? Hoàng thượng không phải là hôn quân, ngược lại hẳn là thể hệ vua có tài trí mưu lược kiệt xuất. Lên ngôi 5 năm, thường nông canh, trị thủy lợi, miễn thuế má, lại chấn hưng giáo dục, mở rộng biên cương, trấn an dị tộc. Hẳn chuyên quyền độc đoán, sao lại có thể để người khác chỉ tay năm ngón được?”

Nghiên cứu sở thích của hoàng đế là sứ mệnh cả đời của cung phi các nàng.

.....

-“Đến Trường Tín cung của Thái hậu”

Đồng Hề ngủ trưa xong liền trang điểm, ăn mặc tươm tất, chuẩn bị đến xem phản ứng của Thái hậu và Mộ Chiêu Văn.

Sau giờ Ngọ, Đồng Hề thay váy sam màu bích thủy trong sáng. Vì nàng nghĩ yến tiệc tụ hội nhiều nữ tử quý tộc như vậy, chung quy vẫn là thích chơi các trò chơi của nữ nhi hơn.

-“Thái hậu vạn an” - Đồng Hề cung kính hành lễ.

Ánh mắt Độc Cô Viện Phượng dường như chỉ nhìn về phía sau nàng.

-“Tấn vương phi không ở trong cung người sao?”

-“Bẩm Thái hậu, sau khi dùng Ngọ thiện xong thần thiếp cũng chưa gặp Tấn vương phi.”

Đồng Hề nói thầm, Độc Cô Viện Phượng làm như không biết Thiên Chính để tặng tị với Tấn Vương phi vậy.

Mộ Chiêu Văn cũng đã đến trước Đồng Hề, trước nay nàng ở trong cung cũng không phách lối, các cung phi đều rất thích nàng ta. Điều này cũng không phải thứ Đồng Hề trông mong. Nàng không cần chúng cung phi thích nàng, nàng chỉ cần họ nghe lời nàng.

Mọi người lại hành lễ với Đồng Hề. Những nữ tử quý tộc lúc nhỏ từng chơi chung với nàng đều bước đến.

-“Quý phi nương nương, hôm nay thời tiết vừa vặn, hay là chơi đá cầu đi.”

Các quý tộc ở Cảnh Hiên hoàng triều bất luận là nam hay nữ đều thích đá cầu. Đồng Hề cũng rất thích trò chơi này.

-“Thái hậu có thể cho phép thần thiếp chơi cầu ở Trường Tín cung không?” - Đồng Hề cười xin chỉ thị.

-“Khó có dịp hưng phấn như vậy. Ai gia cũng muốn cùng các người vui vẻ.”

Chúng phi thăm hồ reo.

Độc Cô Viện Phượng là Thái hậu, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một nữ tử đôi mươi, dưới bầu không khí vui vẻ liền không ngăn được sức sống thanh xuân. Về phần Đồng Hề, chỉ cần Thiên Chính để không có ở đây, nàng liền có thể cùng bọn họ tự do vui vẻ.

-“Chiêu phi muội muội cũng đến chơi cùng đi.” - Đồng Hề cười nói.

Mộ Chiêu Văn lắc đầu: “Thần thiếp không biết chơi trò này, ở bên cạnh giúp đỡ Thái hậu và nương nương là được rồi.”

Dựa theo nhân số, mọi người chia làm hai đội, mỗi đội năm người.

Đầu tiên thị nữ mời Thái hậu nghiệm cầu, sau đó lại mời Đồng Hề nghiệm cầu, bởi vì hai người mỗi người lĩnh một đội, trước khi giao cầu đều phải giao cho đội trưởng hai bên xem qua.

Đồng Hề tăng tăng cầu.

-“Cầu này trọng lượng nặng, không thích hợp cho nữ tử chúng ta chơi. Thúc Bạch, người về lấy cầu của bốn cung đến đây.” -Thúc Bạch đáp lời liền đi ngay.

Nhân thời gian rảnh này, Huyền Huân bưng đến một khay gỗ, mặt trên lót gấm, giúp Đồng Hề tháo trang sức và quần áo gọn nhẹ để ra trận.

Lúc đem cầu đến, Độc Cô Viện Phượng khẽ cười trêu:

-“Quý phi dùng cầu thường ngày người dùng, thắng cũng không oai.”

Đồng Hề nâng cầu đưa cho Độc Cô Viện Phượng.

-“Thần thiếp cũng rất lâu rồi không chơi đá cầu, hôm nay cũng là phúc của Thái hậu. Thái hậu sờ thử cầu này xem có gì bất thường không?”

Độc Cô Viện Phượng nhận cầu.

-“Cầu này dường như nhẹ hơn rất nhiều.” - Nàng ta có chút kinh ngạc, bởi vì cầu lớn nhỏ đều được tính toán kỹ, bên trong có nhét lông, trọng lượng cũng không khác nhau lắm.

-“Thần thiếp trước khi vào cung, ở nhà rất thích chơi đá cầu. Nhưng đá loại cầu kia không thích hợp nên chân thường bị đau, bèn tìm cách để cầu nhẹ đi một chút. Sau này vừa vặn gặp được nữ tử của một gia đình đồ tể đến nhà làm nha hoàn. Người này giúp nô tỳ nghĩ ra một biện pháp, dùng bóng nước tiểu động vật thổi khí vào, làm thành cầu. Cầu này vừa nhẹ vừa mềm mại, rất thích hợp cho nữ nhi chúng ta dùng. Nô tỳ cũng chỉ là sợ ảnh hưởng đến phượng thể Thái hậu mới cho người mang đến.” - Đồng Hề cũng không phải loại người thích giấu tài.

-“Quý phi thật có tâm tư tinh tế.” - Độc Cô Viện Phượng ngoài miệng tán dương, nhưng trong lòng lại lấy làm khinh thường. Còn Chiêu phi lại cảm thấy Đồng Hề tâm tư thông tuệ, không ngờ nàng lại có thể hiểu được phương pháp làm cầu này. Trí tuệ cổ nhân cũng không thể xem thường được.

Đồng Hề cùng Độc Cô Viện Phượng mỗi người lĩnh một đội. Đội Thái hậu thì ở bên cạnh Thái hậu giúp nàng ta thị uy, Lệnh Hồ gia lại ở bên cạnh Đồng Hề giúp nàng, xem như thanh thế tương xứng. Mộ Chiêu Văn quan sát Đồng Hề và Độc Cô Viện Phượng. Nàng thông minh, hiển nhiên hiểu gia thế mình không có cách nào đánh đồng với hai người trước mặt này.

Đương nhiên lúc này Độc Cô Viện Phượng và Đồng Hề cũng thăm đánh giá nhau. Hậu cung chưa bao giờ là nơi nhàn nhạt, đây cũng là thời điểm để người kia hiểu được vị thế của mình. Người phải làm cho người ta hiểu, để họ sợ người, không dám tùy tiện làm bậy. Đá cầu là môn thể thao thích hợp nhất để thể hiện lập trường. Đồng Hề ngày thường không dám quá áp đảo Độc Cô Viện Phượng. Nhưng đây lại là một trận đấu, nàng hoàn toàn có thể thể hiện khả năng thật sự của mình.

Đội của Đồng Hề vượt lên dẫn trước ba điểm. Nàng đặc biệt am hiểu trò chơi này, hơn nữa nàng cũng không sợ Độc Cô Viện Phượng, càng không thể tỏ ra yếu thế trước mặt mọi người.... Cái gì “Yên quy” “Tà

sáp hoa” “Phong bài hà” “Diệp đề trích đào” “Ngọc phật đỉnh châu” “Song kiên bồi nguyệt” “Quải tử lưu tình”(12), tên gọi rất đa dạng. Các nàng cùng chơi, kéo theo âm thanh ủng hộ không ngớt.

-“Đồng Hề tỷ tỷ”.

Một vị muội muội trong tộc của Đồng Hề lớn tiếng gọi, muốn chuyển cầu tới cho nàng, tiếc là nàng ta lại chuyển không tốt. Nhìn thấy quả cầu kia vẽ theo đường vòng cung vòng ra phía sau Đồng Hề. Nếu cầu rơi xuống đất, đội Đồng Hề sẽ mất một điểm. Nàng như có mắt sau lưng, gót chân như thoi, nhanh chóng xoay chuyển. Đùi phải nhẹ cong, thắt lưng uốn về phía sau, đầu gần như sắp chạm đất. Lực chân nàng đỡ lấy quả cầu, cọ sát với đỉnh đầu nàng, chuẩn xác bay vào Phong lưu nhân (13). Nương theo lực đạo, đùi phải của nàng tiếp tục vẽ ra, mang theo làn váy bổ nhào trên không trung. Vũ điệu trên váy bích thủy kia như một vầng trăng sáng. Nhìn lại thì nàng đã vững vàng đứng trên mặt đất.

Mọi người đầu tiên còn đang kinh sợ trước cảnh vừa thấy, bốn phía im ắng, lại thấy nàng rơi xuống đất, tư thái mỹ lệ đến như vậy, đang muốn reo hò đã nghe được tiếng thái giám xướng:

-“Hoàng thượng giá lâm”

Mặt Đồng Hề bắt đầu đỏ bừng, theo mọi người quỳ xuống đất thỉnh an.

Thiên Chính đế kêu một tiếng “Bình thân” cũng chưa nói gì, chỉ ngồi xuống ý bảo các nàng tiếp tục. Nhưng Đồng Hề lại không thể khôi phục bình tĩnh như lúc nãy nữa. Mà Độc Cô Viện Phượng lại như ăn trứng thạch tán, sinh lực dồi dào, rất nhanh đã thu hẹp khoảng cách.

Mãi cho đến khi Tấn vương phi xuất hiện. Nàng ta đến âm thầm, thế nhưng người Độc Cô Viện Phượng và Mộ Chiêu Văn chờ chính là nàng ta. Nàng có chút khiếp hãi, khí thế hiên ngang sáng nay cũng bay biến đâu mất, lại trộm nhìn Thiên Chính đế, lặng lẽ gia nhập đám người.

Đồng Hề thầm nghĩ, đáng thương cho 1 tình yêu vụng trộm nhưng lại chưa học được cách che giấu. Lúc đầu không nghĩ 1 người trong đại gia tộc như nàng ta lại là 1 cao thủ trong chuyện vụng trộm, thật tình là nhìn không ra.

Đồng Hề cũng vì vậy mà phân tâm, kết quả vừa vặn bị cầu của Độc Cô Viện Phượng tức tốc đá tới, bay thẳng vào mắt trái nàng. Nàng ngã xuống đất, tất cả mọi người thấy vậy bèn chạy đến.

Mắt nàng vừa nóng vừa đau, nhưng tâm lại thả lỏng. Không cần phải ở trước mặt Thiên Chính đế đá cầu nữa, có bị cầu đánh trúng cũng thật đáng giá.

Chỉ là người tính lại không bằng trời tính. Khi Đồng Hề bị người nào đó ôm vào ngực, nàng liền hối hận. Mùi hương của người này, chỉ sợ nàng tránh còn không kịp. Ngũ trảo kim long đều ở trước mắt như vậy, trốn cũng không được rồi.

Cả người nàng cứng ngắc cuộn tròn trong lòng Thiên Chính đế. Hai tay không dám bám lấy cổ hắn, đành nắm chặt tay áo trong, lo sợ không biết mình có bị ném xuống đất hay không.

-“Truyền thái y” - Giọng Thiên Chính đế cho dù là lúc này cũng lạnh lẽo đáng sợ.

Thái y ở Trường Tín cung chuẩn bệnh cho Đồng Hề. Thiên Chính đế buông nàng ra, nàng quả thật thở phào nhẹ nhõm. Một cước này của Độc Cô Viện Phượng quả thật độc ác, hốc mắt nàng đã bầm tím, nhìn vào vô cùng buồn cười. Coi ra nửa tháng nữa cũng không thể gặp ai.

Đồng Hề nằm trên giường ở Đồng Huy cung, nhớ lại sự tình vừa rồi. Tấn vương phi xuất hiện, không biết còn trò hay gì để xem. Trò giải trí trong hậu cung không nhiều lắm, Đồng Hề thật sự rất thích xem náo nhiệt.

Nàng không quen nằm ở Trường Tín cung, nên sau khi thái y chuẩn bệnh xong bèn quay về. Chờ Thúc Bạch về nàng mới biết được kết quả.

-“Sao rồi?” - Đồng Hề đau nên không tập trung. Lúc Thúc Bạch vào, nàng mới khản trương lên tiếng.

-“Sau khi nương nương về, Thái hậu bảo Tấn vương phi thay thế vị trí của người nhưng Tấn vương phi từ chối, bảo là thân thể không khỏe.”

Đồng Hề bật cười, Tấn vương phi này cũng thật là người ngay thẳng mà.

-“Về mặt Hoàng thượng thế nào?”

Mặt Thúc Bạch thoáng xanh:

-“Nô tỳ không dám nhìn Hoàng thượng.”

Đồng Hề không trách Thúc Bạch, Thiên Chính đế tuy là khuôn mặt khô ngô tuần tú, nhưng ít người dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

-“Sau đó, người bên cạnh Tấn vương phi gây rối, nói rằng bình thường nàng ấy đá cầu rất tốt. Hoàng thượng lên tiếng mới giải vây cho Tấn vương phi. Sắc mặt Thái hậu rất khó coi.” -Thúc Bạch nói tiếp

-“Chiêu phi thì sao?” - Kỳ thực người Đồng Hề quan tâm chính là Chiêu phi. Từ chuyện này, nàng rất muốn biết thái độ của Chiêu phi thế nào. Quan sát hai tháng nay, Mộ Chiêu Văn gần như không tranh quyền thế. Đồng Hề cũng không thích thái độ này lắm.

-“Sắc mặt Chiêu phi nường nường nhìn không ra là vui vẻ hay không, nhưng suốt cả buổi chiều nàng ta cũng không nhìn Hoàng thượng. Nên nô tỳ nghĩ nàng cũng rất dễ tâm.”

Đồng Hề vỗ vỗ tay Thúc Bạch. Người bên cạnh nàng quả nhiên có chút tài. Vậy mà có thể nhìn ra sự khác biệt của Chiêu phi. Chỉ cần Hoàng thượng và Chiêu phi ở cạnh nhau, trước đây đều liếc mắt đưa tình. Hôm nay lại không thấy.

Đồng Hề đã biết trong lòng Chiêu phi có Thiên Chính đế, vậy thì càng dễ dàng cho nàng. Nàng ta thật sự không muốn đấu cũng được, hoặc vờ như không muốn đấu cũng được, Đồng Hề sẽ làm nàng ta không thể không đấu.

Đời người mà không có đối thủ sẽ cô đơn lắm à.

## 10. Chương 10: Nhànch Dương Liễu

Buổi chiều, thủ lĩnh thái giám của Hoàng thượng và Thái hậu đều mang theo lễ vật thăm hỏi đến Đồng Huy cung. Tề Vân nhìn thấy, vẻ mặt rất u ám.

Đồng Hề trốn sau màn mây, không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng buồn cười của mình. Thiên Chính đế không đến, trong lòng nàng nhất thời cũng thư thả ít nhiều

-“Nường nường đỡ chút nào chưa?” - Tề Vân ở ngoài trướng ân cần hỏi

Đồng Hề sờ sờ hai má.

-“Cũng không còn đau lắm, cô cô.” - Đồng Hề dừng lại một chút - “Cô cô có tâm sự sao?”

Trừ Thiên Chính đế ra, nàng đối với những người khác đều rất nhạy cảm. Cho dù là một tiếng thở dài nhẹ, hoặc ngửi hơi trầm thấp, nàng đều có thể nhận ra.

-“Nường nường, Hoàng thượng không đến đây thăm hỏi, người không cảm thấy không ổn sao?” - Giọng nói Tề Vân càng thêm lo lắng.

Đồng Hề lúc đầu chỉ lo trốn tránh, hiện giờ nghĩ đến, quả thật có một số việc cũng nên ngẫm lại.

Tề Vân thấy Đồng Hề không nói gì, lại không nhìn được vẻ mặt nàng, đành nói tiếp:

-“Lúc nường nường mới tiến cung, cho dù là gió thổi một chút, Hoàng thượng cũng đích thân đến. Trước kia Hoàng thượng cũng thường đến Đồng Huy cung ngồi. Còn bây giờ... bây giờ...”

Tề Vân không nói hết, Đồng Hề cũng hiểu được ý. Hắn bây giờ trừ khi sung hạnh mình, cũng chưa từng đặt chân đến Đồng Huy cung.

-“Hoàng thượng không phải là một tháng đến Đồng Huy cung 2 lần sao?” - Đồng Hề tự an ủi mình.

-“Nương nương, Chiêu phi cũng vậy mà.” - Tề Vân không muốn Đồng Hề có chút ảo tưởng nào. Trong hậu cung này tối kỵ nhất là tự mình ảo tưởng.

Đồng Hề có thể tự lừa gạt bản thân, Thiên Chính đế cũng có quan tâm tới mình. Nhưng từ lúc nàng hồi cung tới giờ, nhìn thế nào cũng không ra dáng một sủng phi. Tề Vân không biết, ngay cả trước kia khi Đồng Hề bị buộc phải rời cung, nàng đã cảm thấy Thiên Chính đế lạnh lùng với mình rồi. Khi đó cách thức hắt hủi đối xử với nàng đã rất thô bạo.

Hắn dường như chưa từng mở miệng, cũng chẳng hề có cử chỉ dịu dàng. Nói cho cùng ban đêm ở lại cũng chỉ là tra tấn nàng mà thôi.

-“Cô cô, ta biết rồi. Ta muốn nghỉ ngơi.”

Đồng Hề tắm dưỡng chừng nửa tháng mới bước ra khỏi cửa Đồng Huy cung. Thời gian này Độc Cô Viện Phượng còn đích thân đến thăm một lần, Chiêu phi cũng đến mấy lần, nhưng Thiên Chính đế thì chưa từng tới. Sau hôm đó, ngay cả một thái giám hân cũng chẳng cho phép tới.

-“Nương nương, người muốn đi ngự hoa viên một chút không? Đã buồn bực trong phòng lâu như vậy.” - Huyền Huân ở bên cạnh khuyên nhủ.

-“Ừ, bổn cung tính đi một mình, các người không cần phải theo” - Lòng Đồng Hề lo lắng. Tuy rằng nàng luôn sợ Thiên Chính đế, nhưng khi hắn thật sự lạnh nhạt như vậy, nàng biết bản thân nên làm chút gì đó. Dù sao trong hậu cung này, nếu không được thánh sủng, thì vinh hoa phú quý cũng không thể giữ.

Cuối tháng năm, hoa mẫu đơn mà Đồng Hề thích đã sớm mất màu, trước mắt chỉ còn lại hoa lựu hừng hực khí thế. Chỉ có điều nàng lại cảm thấy hoa lựu rực rỡ này dung tục đến không chịu nổi. Hơn nữa hơi nóng của mùa hè đã bắt đầu kéo tới, chiếu trên thân lựu đỏ au, khiến người ta cảm giác cả người như bị thiêu đốt, nóng tới khó chịu.

Khi Đồng Hề ra cửa, thoáng nhìn thấy Quỳnh Hoa ở trước đình bèn dừng chân lại nhìn. Nàng nghĩ dáng vẻ cô ta không đủ tao nhã, gương mặt lại không đủ mỹ lệ, thân thể cũng không đoan trang. Không có chút nào hơn Tuệ Phi, càng không thể so với Quân Đào. Tại sao người thành công lại là cô ta?

Đồng Hề cảm thấy mình dậm chân tại chỗ thật thất bại, nhưng nàng nhìn thế nào cũng không thể hiểu nổi sở thích của Thiên Chính đế. Chẳng lẽ Hoàng thượng thích loại nữ tử tầm thường như vậy? Nàng lại nghĩ đến xuất thân của Chiêu phi cũng không phải là cao, nhưng nàng ấy đối nhân xử thế lại rất có khí chất. Đồng Hề càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

Lại nghĩ đến bản thân mình. Công, dung, ngôn, hạnh không chỗ nào không tốt, thậm chí còn không đồ không kỹ. Đến cả chuyện Hoàng thượng thích loạn luân nàng còn che giấu thay hắn, lại còn cung cấp nữ nhân cho hắn. Vậy thì tại sao? Tại sao kết quả cũng như vậy?

Lúc này cho dù là nàng đứng trước mặt Thiên Chính đế, cũng chỉ có thể là u mê bối rối.

Đồng Hề chậm rãi bước thong thả trong vườn, dòng suy nghĩ rối loạn lại bị một tràng cười làm xao nhãng. Nàng nép sau bóng cây liễu um tùm, nhìn thấy đối diện là một nam một nữ.

Chiêu phi ngồi trên xích đu rụt rè cười. Kiểu cười này Đồng Hề cảm thấy vạn phần không ổn. Đối với một phi tử đoan trang lễ độ mà nói, nàng ta cười quá mức suồng sã. Đồng Hề cũng chưa từng cười lớn như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là lấy khăn che lại tề nhị thôi. Nàng nhìn chăm chú, thậm chí không nhớ nổi mình có lúc nào từng cười lớn như vậy chưa.

Có điều Đồng Hề nhìn chăm chú như vậy không phải vì nụ cười của nàng ta, mà là vì Thiên Chính đế ở phía sau đang giúp nàng ta đẩy xích đu. Ánh sáng ngày hè làm hắn dù xưa nay lạnh lùng cũng dịu đi. Đồng Hề cảm thấy như thể người trước mặt này không phải Thiên Chính đế mà mình biết vậy.

Đôi bàn tay hắn nắm quyền lực tối cao của cả thiên hạ, vậy mà lại có thể vì Mộ Chiêu Văn đẩy xích đu. Có lúc Đồng Hề đã định bước ra ngăn lại. Hoàng thượng chính là cứu cánh chí tôn, làm sao có thể làm chuyện như thế được? Nhưng rồi nàng lại nghĩ đến Độc Cô Viện Phượng. Nàng ta có phải cũng vì chứng kiến cảnh này nên mới đưa mình trở về hay không?

Chỉ là, cảnh tượng này thật sự rất đẹp, đẹp đến mức chính Đồng Hề cũng ao ước.

Bọn họ chơi đùa bao lâu, Đồng Hề đứng sau cây liễu bấy lâu. Mãi cho đến khi họ rời đi, ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng chậm rãi bước đến, lại quỷ khiến ma xui thế nào ngồi lên chiếc xích đu Mộ Chiêu Văn vừa ngồi.

Đồng Hề không nhớ rõ có bao giờ mình được thoải mái chơi đùa với xích đu chưa, trong trí nhớ nàng, phụ thân luôn rất nghiêm túc, người chỉ thích nữ tử của mình phải đoan trang tao nhã. Ở Lệnh Hồ phủ cũng chưa bao giờ có xích đu. Phụ thân và mẫu thân cũng chưa bao giờ dịu dàng với nhau như vậy, họ là kiểu mẫu của một cặp vợ chồng tương kính như tân.

-“Nô tỳ thỉnh an Quý phi nương nương.”

Một giọng nói ngọt ngào cắt ngang dòng suy nghĩ của Đồng Hề. Mặt nàng như bị hỏa thiêu, vội vàng phủ bàn xích đu ra, nghiêm mặt đỏ ửng. Nàng không tin rằng bản thân mình lại có ao ước được như Chiêu phi, lại ngờ vực phụ mẫu mình. Trong ấn tượng, gương mặt phụ mẫu nàng cũng chưa bao giờ vui vẻ như vậy. Dù phụ thân có cười thêm mấy phòng thiếp cũng chưa từng bạc đãi mẫu thân. Đồng Hề cảm thấy được như mẫu thân nàng mới gọi là một nhà khí phách.

Mà Thiên Chính đế và Mộ Chiêu Văn lại suồng sã như vậy, chỉ có thể là kiểu cách của phu quân và thiếp thất. Đồng Hề không muốn làm thiếp.

Đồng Hề lấy lại được tinh thần, không nói lời nào, đánh giá nữ tử mặc cung trang màu anh thảo trước mắt. Mái tóc chỉ cài một cây trâm ngọc bích đơn giản. Xem ra chủ tử của cô ta cũng thật keo kiệt. Tề Vân cô cô ăn mặc còn có thể diện hơn.

-“Đứng lên đi.” - Đồng Hề cuối cùng cũng chậm rãi ra lệnh. Nữ tử vừa mở mắt, Đồng Hề liền nhận ra cô ta là Dư bảo lâm. Mặc dù ngày thường cũng chỉ gặp nhau từ rất xa, nhưng Đồng Hề vốn có trí nhớ rất tốt, chỉ cần nàng gặp qua một lần thì cũng không quên được.

-“Là Dư bảo lâm à?”

Dư Nhuận Châu kích động, nước mắt lưng tròng, giống như không ngờ Đồng Hề lại nhớ rõ cô ta như vậy.

-“Vâng, đúng là nô tỳ.”

Trong cung dưới tam phẩm đều tính là tiểu chủ, không thể làm chủ tử một cung. Những người không được sủng ái đành phải ngậm ngùi tuân theo bốn phận gọi một tiếng nô tỳ. Người được sủng ái thì sẽ tự cho mình trên cao mà tự xưng tần thiếp. Chuyện này cũng không có người để ý.

Dư bảo lâm bộ dạng không kém, gia thế cũng không phải là thấp. Phụ thân là thái phó tứ phẩm Từ Thiếu Khanh, sao hôm nay lại trở thành bộ dạng này? Đồng Hề trộm nhìn cô ta.

-“Nương nương, người đi tản bộ một mình sao?”

Dư bảo lâm bước theo sau Đồng Hề.

Lời này của Dư bảo lâm rõ là có ý tứ, biết thân biết phận, biết mình chỉ là một kẻ gốc, tự hỏi mà lại không thể tiếp thu ý kiến của mình.

-“Ừ.” - Đồng Hề đáp cho có lệ.

Dư bảo lâm vẫn bước theo sau nàng, nhưng lại không mở miệng nói chuyện.

Trong lòng Đồng Hề sảo nảo, định bụng về cung. Đi chưa xa lại nghe tiếng đàn phía trước. Nàng dừng chân lắng nghe một lát. Khúc đàn này dường như nàng cũng chưa từng nghe qua, vận luật uyển chuyển du dương, trong suốt không minh, thanh lệ tự nhiên.

-“Khúc ”Xuân giang hoa nguyệt dạ” này rất hay.”

Giọng Thiên Chính đế từ trước vang đến. Đồng Hề không ngờ tới đây rồi mà vẫn gặp phải hai người này, liền nấp sau bụi cây. Dư bảo lâm kia thị lực không tốt, sắc mặt vui mừng định tiến lên. Đồng Hề hung tợn trừng mắt nhìn cô ta một cái, cô ta mới lui xuống.

Nhìn qua khe hở, Thiên Chính để đang ở giữa Dũng Nguyệt đình bình phẩm đàn.

-“Chiêu Văn, lại đàn một khúc đi.”

Mộ Chiêu Văn không những không nghe lệnh, lại thu tay về.

-“Hoàng thượng, thần thiếp mệt rồi.”

Thanh âm mềm mại uyển chuyển. Nữ nhân này rõ ràng là đang làm nũng. Lòng Đồng Hề thầm tức giận. Cung phi sao có thể tự vi phạm thánh ý? Chỉ có những nữ tử không có phẩm hạnh mới như vậy. Lòng nàng thầm chờ đợi xem Thiên Chính để sẽ làm thế nào.

-“Vậy miễn đi. Trẫm cùng nàng hồi cung.”

Thiên Chính để không những không để bụng, ngược lại ánh mắt lại càng chiều nhìn Mộ Chiêu Văn.

Mắt Thiên Chính để không biết là có cảm giác gì, đột nhiên lại liếc qua chỗ Đồng Hề đang nấp. Đồng Hề vội nghiêng người tránh đi. Lòng nàng thầm nghĩ, không ngờ chiêu làm nũng của Mộ Chiêu Văn lại hữu dụng như vậy. Lúc nàng ở trước mặt Thiên Chính để, hẳn nói gì, cho dù có xấu hổ hay khó xử đến mức nào nàng cũng chẳng dám làm trái. Bản thân mình có phải nên thay đổi phương pháp một chút không?

Đồng Hề luôn thích khiêm tốn nhìn người khác học tập theo, cho dù đối phương là bằng hữu hay là đối thủ của mình.

-“Nương nương” - Dư bảo lâm bên cạnh có chút oán giận nhìn Đồng Hề -“Nương nương sao lại không đến thỉnh an Hoàng thượng.”

Đồng Hề hiểu ý Dư bảo lâm. Bản thân mình không đi thì thôi, còn khiến cô ta không thể “vô tình” gặp Hoàng thượng. Chỉ là lúc ấy Thiên Chính để và Chiêu phi thâm tình mật ý như vậy, sao nàng phải hạ mình xen vào. Không thú vị thì thôi đi, ngược lại còn sợ làm tâm Thiên Chính để bất mãn. Lúc phụ thân và tiểu thiếp ở cạnh nhau mẫu thân đều không can dự, càng được phụ thân yêu thích hơn. Đồng Hề cũng lười giáo huấn Dư bảo lâm không hiểu chuyện này.

-“Hoàng thượng không phải mỗi tháng đều đến cung người một lần sao?”

Đồng Hề thần nhiên nói. Trong hậu cung mỗi nữ tử đều có thể gặp Hoàng thượng một lần, đây chính là may mắn của cung phi Thiên Chính triều. Nếu đổi lại là triều khác, chỉ sợ là 3,6 năm mới có cơ may gặp người một lần. Các nàng cũng từng “Nhất cơ nhất dung, tấn thái cực nghiên.”

-“Điều Hoàng thượng không thích nhất là các cung phi tính toán đồ kỵ nhau.”

Dư bảo lâm mở miệng, ra bộ khóc lóc:

-“Nương nương không biết rồi. Hoàng thượng tuy rằng mỗi tháng đến Nhuận Minh đường của nô tỳ một lần, thế nhưng trắng đêm sẽ bận vô số việc chính sự, hoặc là ngủ một mình cũng không cho nô tỳ hầu hạ.”

Đồng Hề nghe xong nhất thời kinh ngạc. Chẳng lẽ Hoàng thượng mỗi lần đến cung của cung phi cũng không nhất thiết phải sủng hạnh sao? Đồng Hề nhìn Dư bảo lâm đáng thương, bèn dẫn cô ta về cung, ban cho ít trang sức. Cô ta vô cùng cảm kích ra về.

Đợi Dư Bảo lâm về, Đồng Hề mới nghe chuyện nàng vừa nghe được thương lượng với Tề Vân. Tề Vân là lão nhân trong cung, đối với chuyện này cũng không ngạc nhiên. Để vương xưa nay cho dù không sủng hạnh phi tần, ngoài mặt cũng không biểu hiện ra. Tề Vân còn nói một tin tức, đó là ở Lương Sung viện, phi tần có địa vị cao như Lạc tiếp dư cũng lâu rồi không được Hoàng thượng sủng hạnh.

Đồng Hề thầm hít một hơi, nàng vẫn nghĩ Thiên Chính để đến nay vẫn chưa có con nối dòng là do có người nào đó giở trò, không ngờ cũng là do bản thân hấn góp phần.

-“Nhưng mà, cô cô, không phải trên đồng sử đều có viết lại sao? Chuyện này làm sao giả vờ được?”

Tề Vân ngừng một lát: “Đồng sử chỉ là bề ngoài thôi. Thực ra mỗi lần Hoàng thượng lâm hạnh, Giang Đắc Khải đều lén ghi chỗ này một ít, chỗ kia một ít. Đây mới là thật.”



Trước kia Đồng Hề nghĩ Mộ Chiêu Văn được sủng ái, bất quá cũng chỉ là một tháng hai ngày. Nhưng tình hình trước mắt xem ra, một tháng Hoàng thượng cũng không lâm hạnh nhiều nữ tử, tầm quan trọng của Chiêu phi đối với Thiên Chính để không nói cũng đã rõ rồi.

## 11. Chương 11: Lạnh Lùng

Thời tiết càng lúc càng khô nóng, tâm Đồng Hề cũng càng lo lắng hơn. Chớp mắt mùng một tháng 6 đã đến, nàng vốn tham lạnh sợ nóng, đối với chuyện đó bèn lộ ra vẻ thống khổ, chỉ vừa nghĩ đến đã nhức đầu hoa mắt. Sáng sớm vừa ngồi dậy đã thấy cả người đau đớn, nàng bèn bảo Thúc Bạch gọi Thái y. Tề Vân thấy vậy liền ngăn cản.

-“Nương nương, thể này không ổn. Một tháng chỉ có hai lần, nếu nương nương không nắm chặt thì không ổn. Nếu nương nương chỉ là phi tần bậc thấp thì không nói, nhưng nương nương lại là Quý phi, nếu như người đó thực sự ngoi lên được, sợ rằng trái cây tốt nương nương cũng không có mà ăn nữa.”

Đồng Hề cầm tay Tề Vân: “Là ta lại tùy hứng, cô cô.” - Nàng đã chịu đựng nhiều khổ cực như vậy, chẳng lẽ lại vì chút chuyện thể này mà bỏ qua sao?

Tinh thần Đồng Hề cố gắng hồi tỉnh, bắt đầu chuẩn bị để buổi tối tiếp giá, cũng cố phân tán sự chú ý. Nếu không thì nàng thật sự chỉ muốn co cẳng mà chạy thôi.

-“Huyền Huân, đây là hương gì? ” - Đồng Hề phe phẩy quạt trên không trung.

-“Nương nương, hôm nay nhà kính trồng hoa mới đem tới hoa nhài, dành dành, thực được. Dùng gió thổi đầy phòng đều là hương ạ.”

Đồng Hề chạm tay vào huyệt thái dương, đau đớn nói:

-“Bỏ hết đi, hương hoa này càng ngửi càng khó chịu. Người mang nhiều lá bạc hà tới đây.”

Đội Huyền Huân đem lá bạc hà đến, Đồng Hề liền sai người đem đi chưng gần hết. Sau ba lần chưng ba lần hấp thu được vài giọt dầu bạc hà. Mùa hè dùng để hun phòng, đặc biệt còn có thể thấm lạnh. Lúc còn nhỏ nàng sợ mùi hoa mùa hè, mẫu thân này luôn dùng cách này để giải quyết.

Còn lại ít lá bạc hà, lại tán nhuyễn cho vào các tảng băng, hoặc làm băng bát. Hoa văn trên màn cũng dần hóa xanh, cả Đồng Hề cũng như thu lại toàn bộ ánh sáng trước đây. Trong bồn hoa đều có nhiều tảng, sam linh tinh, lại càng lộ ra phong cách cổ kính.

Các tiểu thái giám tới tới lui lui đổ nước lên mặt đường. Ngày nào cũng rất nóng, cung của Đồng Hề là nơi dùng nhiều băng nhất, chỉ thiếu điều không trải tầng tầng băng trên mặt đất mà thôi. Cho dù chỉ là tảng khối băng, Đồng Hề cũng hiểu mình không thể buông địa vị này. Nói cách khác, một cung phi không được sủng, cho dù muốn một khối băng cũng sẽ bị nội thị giám làm khó dễ. Đồng Hề lắc đầu.

-“Nương nương, Hoàng thượng sắp tới.” - Thúc Bạch nhẹ nhàng nói bên tai Đồng Hề.

Buổi chiều nóng rực, tối gần hoàng hôn mới có cảm giác mát một tí. Đồng Hề đang mơ màng ngủ. Thấy mình vừa muốn ngủ, Thiên Chính để lại tới, hắc đúng là ma nhân mà.

-“Giúp bản cung thay quần áo.”

Sau khi Đồng Hề dùng nước bạc hà rửa mặt chải đầu xong, chọn một chiếc váy tổ quỳ màu xanh nhạt, bên ngoài khoác một lớp áo mỏng thiên thủy bích. viết “Động vụ học dĩ từ bộ hệ, phát trì thanh chi san san”. Trên người là quần áo cực kỳ thanh lịch, thoát nhìn tươi mát trong sạch chỉ có điều nó cực kỳ mỏng, chiếc yếm bên trong như ẩn như hiện, mang theo 1 hơi thở quỳ rũ khó kiềm.

Tề Vân cô cô đối với cách ăn mặc mị hoặc của Đồng Hề vô cùng tán thưởng, cảm thấy chủ tử của mình sớm nên làm vậy. Thúc Bạch và Huyền Huân giúp nàng làm kiểu tóc Đọa vân. Trâm nhỏ thập nhị chi châu cài

vào phiến quạt, trâm bướm bạch ngọc, hình dạng râu bướm, cánh bướm đều rất tinh tế và co giãn. Nàng vừa động nhẹ, nó bèn lắc lư trái phải như chịu không nổi sức gió, sống động khả ái.

Thật ra trong tâm Đồng Hề nghĩ bất luận nàng mặc đoan trang hay kiều mị, dù sao cũng không tránh được kiếp phận này. Sao nàng không để cho quân vương hưng phấn thêm chút?

Lúc Hoàng thượng đến, cả Đại Minh cung (14) đã chìm trong bóng hoàng hôn. Bầu trời không có trăng, càng để lộ ra ánh sáng lấp lánh của ngàn ánh sao.

-“Hoàng thượng vạn phúc.” - Đồng Hề quỳ gối xuống nghênh giá.

Thiên Chính để nhìn thấy cách ăn mặc của Đồng Hề, sửng sốt một lúc. Nàng thường ngày ăn mặc hoa lệ, rất đoan trang, lúc này lại ăn mặc thanh lệ quyến rũ. Chung quy vẫn xinh đẹp như vậy.

-“Vết thương của Quý phi sao rồi?”

Thiên Chính để nâng Đồng Hề dậy, giọng nói cũng ấm hơn ba phần.

-“Đa tạ Hoàng thượng ban cho Tử ngọc ngưng phụ.” - Đồng Hề đỏ mặt, muốn rút tay lại, không ngờ Thiên Chính để lại kéo tay nàng vào phòng trong.

Nhất thời không khí trong phòng liền ngưng trệ, Thiên Chính để nhẹ vung tay, màn vải liền buông xuống. Hắn cúi đầu bên tai Đồng Hề nói:

-“Đồng Hề, người nàng thật thơm.”

Trong phòng Đồng Hề trang trí đầy các khối băng, nàng không thích bị đổ mồ hôi, một ngày không biết tắm rửa bao nhiêu lần, cho nên da thịt vẫn duy trì hương thơm lành lạnh.

Đồng Hề xấu hổ nhắm hai mắt lại. Thiên Chính để hôm nay lại không lấy vải trói tay mình, không biết là do tâm tình tốt nên quên hay vì biết nàng đã cố gắng lấy lòng hắn đây?

Có điều mọi thứ vẫn đau đớn như trước khiến Đồng Hề cắn chặt môi mình. Hắn sao lại có thể chỉ dùng ngón tay? Đồng Hề xấu hổ và giận dữ, gần như muốn vùng vẫy. Sắc mặt Thiên Chính để khôi phục lại vẻ lạnh lẽo dọa người như trước, im lặng lui ra khỏi người Đồng Hề, sau đó hắn lấy vải đến. Cuối cùng nàng cũng không thoát được loại sỉ nhục này.

Đồng Hề cũng không phát hiện bản thân mình đã chau mày, nước mắt lăn chả ướt át, trông như thể đang chịu đựng gia hình. Thời điểm nàng cảm thấy đau đớn lại kéo đến, bỗng nhiên nghe được ai đó đang gõ ba tiếng lên cửa.

Lúc này sao lại có người dám đến gõ cửa? Đồng Hề cảm thấy nàng hắn cần tưởng thưởng cho người này.

-“Ai đó?” - Đồng Hề thấy ánh mắt Thiên Chính để thoáng hung ác.

-“Bẩm Hoàng thượng, nô tài là Giang Đắc Khải.”

-“Nói.” - Giang Đắc Khải hầu hạ bên người Thiên Chính để mười mấy năm, hiển nhiên sẽ biết có một số việc không nên làm. Hôm nay hắn dám đến ắt là có việc gấp.

-“Bẩm Hoàng thượng, Chiêu phi nương nương có thai.”

Chiêu phi có thai. Lời này quanh quẩn trong đầu Đồng Hề, giống như tiếng sét giữa trời quang. Chỉ là lúc này lại nghe đến, nàng lại cảm thấy chuyện Chiêu phi có thai cũng không có gì sai.

Thiên Chính để quả nhiên ngừng động tác lại.

-“Biết rồi.” - Thanh âm vẫn lãnh đạm như trước, không nghe ra vui hay giận. Đồng Hề cảm thấy cho dù hắn không vui vẻ ra mặt, nhưng ít nhất cũng nên biểu hiện gì đó chứ.

Nhưng hắn chỉ lạnh lùng đứng dậy. Vậy đó, Đồng Hề mãi mãi cũng không bao giờ hiểu ý hắn được.

Thiên Chính để cởi mảnh vải trên tay Đồng Hề ra, nàng đứng dậy giúp hắn thay quần áo. Do đột “hoạt động” vừa rồi, chiếc yếm của nàng sớm đã bị hắn xé đi. Nàng vội vàng quần vải mỏng quanh người, nhưng

rõ ràng cũng không ngăn được ngọn núi tú lệ kia. Có điều lớp vải mỏng lại khiến nó có vẻ mỏng lung hơn, lại giống như mưa phùn làm cho nó hồng hào óng ánh.

Thiên Chính để mặc quần áo chỉnh tề xong cũng không rời đi, ngược lại còn ôm chặt lấy Đồng Hề. Đồng Hề kinh hãi, nhưng theo lực đạo tay hắn lại cảm thấy có chuyện không ổn.

Nàng kéo vạt áo hắn:

“Hoàng thượng, thần thiếp... Chiêu phi...” - Nàng vốn định nói “thần thiếp mệt rồi”, nhưng lại cảm thấy không hợp tình lắm. Nàng căn bản còn chưa có mệt mà, thế nên đành sửa lại thành Chiêu phi đang chờ hắn.

Thiên Chính để cũng không sốt ruột như bình thường, kỳ thực cũng không có vẻ nóng vội. Chẳng lẽ hắn không đi? Hay đứa bé kia không có thật? Nàng không ngờ được nam nhân mặc quần áo vào dễ dàng, thoát ra cũng không phiền phức như vậy.

Sau khi ân ái xong, Thiên Chính để vội vàng rời khỏi. Bên ngoài Tề Vân gọi một tiếng, hắn nàng cũng bị tin tức kia làm kinh sợ

“Cô cô, người giúp ta chuẩn bị nước tắm rửa. Ta mệt rồi.”

Đồng Hề khó khăn lắm mới nói ra được những lời này. Nàng nhắm mắt lại, không thể suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy cả người đau nhức.

Ngay sau đó, Đồng Hề mệt mỏi nghiêng người tựa vào tháp Dương phi (15). Huyền Huân đứng quạt giúp nàng, Thúc Bạch lại nhẹ nhàng xoa bóp lên cổ tay nàng.

“Cao Tử ngọc ngưng phụ này thật quý giá, mỗi năm cũng chỉ có hơn mười hộp, lại đem ban cho nương nương. Hoàng thượng cũng rất để ý nương nương.”

Thúc Bạch an ủi Đồng Hề. Xem ra tâm tính nàng hôm nay không tốt. Tin tức đêm qua đã rải khắp các góc ngách trong cung rồi, chỉ sợ không mấy cung phi còn có thể vui vẻ được.

Lại còn mấy kẻ có mắt không trông muốn xem cảnh tần phi trêu cười Đồng Hề, càng khiến các nàng cảm thấy nóng nảy khó chịu.

“Nương nương, chúng ta có phải nên chuẩn bị gì đó mang đến cho Chiêu phi không?” - Tề Vân bên cạnh nói.

“Dĩ nhiên là phải đến rồi. Huyền Huân, ta nhớ lúc mới tiến cung mẫu thân có một cái Trường mệnh kim tỏa (16), giúp ta lấy ra đây đi.”

“Nương nương, đây là của phu nhân tặng cho hoàng tôn tương lai, người sao lại...” -Huyền Huân vẫn chưa chịu đi.

“Thai của Chiêu phi không phải trưởng tử của Hoàng thượng thì cũng là trưởng nữ. Tặng Trường mệnh kim tỏa cho cô ta cũng phải thôi. Nhanh nhanh đi lấy đi. Dù thế nào cũng là đồ của ta mà. Nha đầu nhà người so với ta còn nhỏ hơn đó.”

Đồng Hề cười cười. Dù chỉ là đang đùa, nhưng thế nào cũng không che giấu được thần sắc ủ rũ.

“Nương nương, trong cung còn nhiều thứ quý giá hơn, người tội gì phải lấy quà của lão phu nhân tặng đem ra chứ?” - Huyền Huân khó chịu nói.

“Ồ đây ta có, bên đó cô ta không có sao? Huống chi tặng cô ta quần áo thức ăn cô ta cũng không dám dùng. Trong Đồng Huy cung này thứ nào mà chẳng tốt, có ném cũng không tiếc. Tặng tỏa là để sau này lỡ cô ta có gì không ổn, bốn cung cũng không rơi vào tình huống tình ngay lý gian.”

Huyền Huân lúc này mới chịu đi lấy. Đợi nàng ta đem tỏa ra, ý chỉ sắc phong Chiêu phi cũng vừa tới Đồng Huy cung.

“Chiêu phi Mộ thị, trời sinh dịu dàng nhu thuận, chất phú nhu gia, bình đức vô cùng khiên, phát huy phép tắc trong cung, siêng năng thanh thuần, đặc biệt sắc phong Khải Nguyên phu nhân, ban thưởng Chiêu hào.”

Khải Nguyên phu nhân là một trong tứ phu nhân đứng đầu, vốn không cần phong hào gì, có điều Thiên Chính để lại thích chữ Chiêu, vừa vặn nằm trong tên Mộ Chiêu Văn cho nên đặc biệt phong hào, có ý tôn vinh. Đồng Hề tuy là Quý phi nhưng cũng chưa được nhận vinh hiển phong hào.

Cho nên chiếu này vừa truyền ra, mọi người đều ồ lên. Ngôi vị Hoàng hậu thấp thoáng như đã phủ lên đầu Mộ Chiêu Văn rồi. Chỉ đợi cô ta hạ sinh hoàng tử lập tức sắc phong.

-“Nương nương”- Sắc mặt Tề Vân khó coi, khẽ gọi Đồng Hề giống như muốn an ủi nàng.

-“Phi tần mang thai, lệ thường đều phải thăng vị. Không cần phải thần hồn nát thần tính như vậy.” - Đồng Hề chuyển sang xoay tay trái đeo nhẫn mẫu đơn.

-“Nương nương, trong lòng người khó chịu, sao lại phải nhẫn nhịn chịu khổ như vậy?”- Tề Vân nói, nàng ta không đành lòng nhìn Đồng Hề gượng gạo cười.

-“Cô cô, sự tình như vậy ta càng phải tỏ ra vui vẻ mới phải, nếu không ắt sẽ bị người trong hậu cung này chê cười. Huống chi Mộ Chiêu Văn xưa nay làm việc ổn thỏa, thu được lòng người, vất vả lắm mới có thai, đứng trên đầu ngọn sóng này. Hoàng thượng phong cô ta làm tứ phi, ta cầu còn không được. Có như vậy người kia mới không thể ngồi yên.”

-“Nương nương, người nói Chiêu phu nhân này số mệnh sao lại tốt như vậy? Mới tiến cung chưa lâu đã có hài tử, người...” - Thúc Bạch bên cạnh không chịu được xen vào.

Đồng Hề không hé môi. Việc này cũng không phải do nàng không chế. Càng khẩn trương càng không được.

Thời điểm Đồng Hề đến lại không khéo, hôm nay cửa trong Chiêu Dương cung đều phải dỡ xuống, cho nên Thiên Chính để liền hạ riêng một chiếu chỉ nói Chiêu phu nhân cần tĩnh dưỡng, không cần thăm hỏi.

Nhưng cung nhân trong Chiêu Dương cung cũng rất khôn ngoan, gặp phải người đứng đầu hậu cung cũng vội vàng chạy vào bẩm báo. Lòng Đồng Hề thâm cảm thán. Nô tài trong Chiêu Dương cung biết đối nhân xử thế như vậy, xem ra chủ nhân cũng rất lương thiện và hiểu lý lẽ.

-“Hoàng thượng mời nương nương vào.” - Tiểu thái giám cung kính đưa Đồng Hề vào trong.

Đồng Hề cau mày. Xem ra cứ một chốc Thiên Chính để lại chạy đến đây. Hài tử này cũng thật là có phúc. Nàng lại nhìn trời, hôm nay trời xanh không gợn chút mây, bóng thái dương chói lóa khiến người ta muốn choáng váng. Quả là thời tiết không tốt, không thích hợp ra cửa.

-“Hoàng thượng vạn phúc” - Đồng Hề cúi đầu hành lễ. Sau khi đứng dậy liền nhìn Mộ Chiêu Văn nói - “Chúc mừng Chiêu phu nhân.”

Mộ Chiêu Văn cũng không vì có thai mà kiêu ngạo, vội bước đến định hành lễ.

-“Phu nhân đang có thai, không cần đa lễ.” - Đồng Hề ngăn Chiêu Văn, đỡ lấy cô ta.

Giọng Thiên Chính để lại vang lên.

-“Quý phi nói rất đúng. Chiêu Văn, trầm chuẩn cho nàng trong 10 tháng hoài thai này không cần hành lễ với trẫm.” - Lời Thiên Chính để nói ra, tự nhiên có hiệu lực với mọi người. Đối với Hoàng đế không cần hành lễ, vậy với Quý phi thì càng không cần.

Mộ Chiêu Văn lúc này giống như bay lên đỉnh núi gặp mặt trời, hào quang chói lóa.

-“Tạ ơn Hoàng thượng.” - Hai người nhu tình mật ý, khiến người ta ngưỡng mộ.

-“Ở đây đã có Hoàng thượng chiếu cố Phu nhân, dĩ nhiên cũng không thiếu gì cả. Cho nên bốn cung chỉ có thể mang đến chút đồ chơi vậy.”

Đồng Hề nhiệt tình nắm chặt tay Mộ Chiêu Văn, bất luận là ngữ khí hay biểu tình đều có vẻ vô cùng chân thật.

Huyền Huân mở hộp gấm ra, bên trong là một chiếc vòng cổ bằng vàng. Mộ Chiêu Văn vừa thấy trên tỏa là hải đường 4 cánh liền một mảnh, cong dài 7 tấc, cánh hoa nạm bảo thạch mắt mèo. Đan dài xuống dưới là một cái móc nhỏ dài một mảnh khom dài 6 tấc, cánh hoa khảm hồng ngọc trùng trùng điệp điệp. Hai

cánh hoa trái phải dài 5 tấc, đều tạc kim vu chi mai, nhất cử nhất động đều ngậm Đông châu. Hai hoa đều chạm cùng một nơi. Ở giữa lại đính kim hoàn, 36 viên đông châu, mỗi viên nặng 7 phân, xâu thành một đoạn liên tiếp xoay tròn. Lại có 9 vòng bạch ngọc, trên có vòng, dưới có tỏa. Tỏa bề ngang bốn tấc, hình dạng giống như hải đường chạm trở phỉ thúy, làm thành một món trang sức rất đẹp. Trước mặt khắc bốn chữ.

-“Lễ vật quý giá như vậy, thần thiếp không dám nhận” -Mộ Chiêu Văn từ chối. Dù cô ta ở trong cung, muốn gì có đó nhưng cái tỏa trước mắt này lại cực kỳ hoa lệ, cũng chưa từng nhìn thấy.

-“Đây là mẫu thân ta tặng trước khi vào cung. Muội muội so với ta có phúc khí hơn, có năng lực sinh được Hoàng tử cho Hoàng thượng, đó là công thần của Thiên Chính triều ta. Chẳng lẽ lễ vật nho nhỏ như vậy cũng không nhận nổi sao?”

Đồng Hề cười vô cùng chân thành. Nàng càng chân thành, Mộ Chiêu Văn lại càng kinh hãi. Chuyện này hoàn toàn không hợp lẽ thường.

-“Nếu Quý phi hào phóng như vậy, Chiêu Văn nàng cứ nhận đi.” - Giọng Thiên Chính đế từ phía sau lạnh nhạt truyền đến - “Nếu nàng có thể thực sự vì trăm sinh hạ hoàng nhi, Quý phi nói nàng là công thần cũng không ngoa.”

Thiên Chính đế ôm lấy thắt lưng Mộ Chiêu Văn từ phía sau, nàng ta tự nhiên tựa vào lồng ngực hắn, ngưỡng ngưỡng đỏ mặt.

-“Cảm tạ tấm lòng của tỷ tỷ.” - Mộ Chiêu Văn nhận trường mệnh tỏa.

Vì có Thiên Chính đế ở đây, Đồng Hề liền cảm thấy cả người không được tự nhiên. Huống chi bọn họ gần gũi ân ái như vậy, Đồng Hề tự cảm thấy dù là nghe hay nhìn đều rất mất lịch sự, rất nhanh sau đó bèn đứng dậy cáo từ.

## 12. Chương 12: Ngộ Nhận

Chiêu Dương cung.

-“Nương nương, người nghĩ xem tại sao Quý phi lại đem trường mệnh tỏa tặng cho người? Nghe nói đó là do mẫu thân nàng ta đặc chế riêng cho nàng ta.” – Ngọc Hương lẩm mồm hỏi.

Chiêu Văn bẽ môi. Vị Quý phi này càng cười tươi như hoa, bụng dạ càng khó lường. Hiện giờ nàng đang có thai thì càng phải cẩn thận vạn lần. Nhưng bề ngoài nàng ta biểu hiện rất tốt, Chiêu Văn không tiện nói gì.

-“Nàng ta thân phận cao quý, muốn gì không có. Chỉ sợ đã giữ lại tỏa quý giá hơn cho hài tử của nàng ta rồi.”

Ngọc Hương bẽ môi cười:

-“Vẫn là nương nương có phúc khí. Quý phi vào cung lâu như vậy cũng không thấy có động tĩnh gì. Có lẽ nàng ta biết tỏa này là tự mình không giữ nổi.”

-“Hồ đồ.” –Mộ Chiêu Văn lên tiếng trách Ngọc Hương, nha đầu này sao càng lúc càng không biết quản miệng mình như vậy. Chủ tử càng thăng tiến, hạ nhân không tránh khỏi có chút kiêu căng.

---

Đồng Huy cung

-“Nương nương, người xem Hoàng thượng đối với Chiêu phi tốt như vậy, nếu cô ta thật sự sinh được hoàng tử, vậy thì còn gì nữa?” – Tề Vân sức chịu đựng kém, vừa nghĩ đã dậm dậm chân.

Đồng Hề thấy vậy bèn bảo mọi người lui ra.

-“Cô cô, ta nên làm thế nào bây giờ?” – Đồng Hề cười cười.

Tề Vân thẳng sống lưng

-“Nương nương, sống trong cung này cái cần nhẫn tâm thì phải nhẫn tâm. Nếu không chẳng khác nào người đang dưỡng hổ làm loạn. Nếu nương nương cảm thấy không tiện, tự nô tỳ đi làm. Muốn cho đứa bé không còn có rất nhiều cách, nô tỳ tuyệt đối sẽ không liên lụy đến nương nương.”

Đồng Hề vì sự trung thành của Tề Vân mà cảm động, nhưng nàng chỉ lắc đầu.

-“Cô cô, hiện giờ thân phận ta là Quý phi, suy nghĩ duy nhất chính là không gây ra sai lầm gì để người khác nắm được nhược điểm. Có như vậy vị trí của ta mới không dao động. Còn về vị trí Hoàng hậu, vốn không phải chuyện ta có thể quyết định.”

-“Nhưng mà...”

-“Đứa bé của Mộ Chiêu Văn, ta sẽ không động đến. Nếu cuối cùng vì ta mà đứa bé vẫn có thể tồn tại thì cứ coi như phúc khí của nó vậy. Huống chi nếu không có một đứa thì cô ta vẫn có thể sinh đứa thứ 2 đứa thứ ba.”

-“Nhưng.. nhưng nếu Chiêu phi sinh hạ hoàng tử, Hoàng thượng sẽ phong vị cho cô ta. Đó là hoàng tử đó.”

Những gì Tề Vân muốn nói Đồng Hề đều hiểu. Hoàng tử và thái tử không có gì khác nhau. Giống như việc trở thành Thái hậu là giấc mơ cuối cùng của mọi nữ tử trong cung này. Chợt Đồng Hề lại nhớ đến Độc Cô Viện Phượng, chỉ sợ người duy nhất không muốn lại chính là vị đương kim Thái hậu này. Đồng Hề nghĩ đến đây, không khỏi buồn cười.

Thấy Tề Vân vẫn còn nóng ruột, nàng chậm rãi nói.

-“Đứa nhỏ của Chiêu phu nhân là nam hay nữ còn chưa rõ ràng, có thể sinh được hay không cũng chưa chắc, mà sinh ra rồi có khỏe mạnh hay không cũng không đoán được. Bọn cung không cần mạo hiểm dùng tính mạng của gia tộc mình để hủy bỏ đứa nhỏ của cô ta.”

Tề Vân nghĩ ngợi, cũng lại là đạo lý này.

-“Vậy ý của nương nương là muốn mặc cho cô ta sinh đứa nhỏ này, nên mới tặng nàng trường mệnh tỏa?”

-“Ta mặc cho nàng sinh, tự nhiên cũng sẽ có người không muốn nàng sinh. Thái độ của Mộ Chiêu Văn cần trọng, không phải có ý muốn đấu với ta. Cô ta ở hậu cung có thể trở hết tài hoa để trở thành sủng phi của Hoàng thượng cũng là có chút đầu óc. Chỉ sợ cô ta cũng không hẳn tin ta. Có điều cô ta không tin ta cũng tốt. Người mẹ vì đứa con chuyện gì cũng có thể làm. E là cô ta cũng sẽ mất đi tâm địa đơn thuần mà thôi.”

-“Nương nương không sợ cô ta vững vàng rồi sẽ đổi phò người sao?”

-“Ta sợ là sợ cô ta không đổi phò với ta kìa. Cô ta nhẫn nhịn như vậy, nếu ta làm khó, Hoàng thượng dĩ nhiên sẽ không chấp nhận. Nhưng nếu cô ta làm khó ta trước, Hoàng thượng cũng không thể làm gì được.”  
– Đồng Hề am hiểu đạo lý phi nghĩa thì không thể thắng được.

Tề Vân cảm thấy Quý phi trước mắt mới là người nắm đó mình chọn làm chủ tử, vài ngày trước quả thật nàng đã giấu tài.

-“Nương nương tin rằng không ai dám động đến cô ta sao?”

Đồng Hề nhìn về phía đông, đó là hướng Trường Tín cung.

-“Mấy ngày nay, ta đều yếu ớt bất lực, người đó làm sao tin ta không còn năng lực nữa? Người đó muốn chờ ta động thủ, ta lại muốn chờ xem ai nhin không được trước.”

-“Nương nương đã có biện pháp sao?”

-“Biện pháp thì có, chẳng qua ta còn đang suy xét.” Đồng Hề nghĩ ngợi, nếu muốn kích người kia động thủ, nàng không phải bắt binh thành hiểm chiêu sao? Một khi bị người khác phát hiện, chỉ có thể mình đầu mỗi thứ một nơi thôi.

Mộ Chiêu Văn có thai, Đồng Hề tất phải đi Trường Tín cung thương nghị với Độc Cô Viện Phượng.

-“Thần thiếp thỉnh Thái hậu kim an” – Đồng Hề hôm nay đa lễ hơn bình thường.

Độc Cô Viện Phượng lạnh lẽo nhìn Đồng Hề trước mặt, càng nghĩ càng không hiểu tại sao cô ta lại đem trường mệnh tỏa tưng Mộ Chiêu Văn? Chẳng lẽ hai người bọn họ sau lưng đã sớm...

-“Thần thiếp thấy khí sắc Thái hậu không tốt lắm. Hay là thỉnh thái y đến bắt mạch?” – Đồng Hề cười nhẹ nhàng dưới ánh mặt trời.

Độc Cô Viện Phượng nhìn nàng càng thêm hoài nghi. Gương mặt nàng trong sáng, càng tươi đẹp như mạn đào, đâu có chỗ nào có vẻ buồn bã tổn thương.

-“Ai gia rất khỏe. Nhưng ngược lại người trông yêu kiều nhưng nhìn lại không tốt lắm.”

Đồng Hề đã đến đây cũng không muốn ngồi đoán ý tứ của Độc Cô Viện Phượng.

-“Thái hậu nói chuyện của Chiêu phu nhân sao? Ban đầu thần thiếp cũng hơi khó chịu, nhưng dưới gối thiên tử, đây là điều tối kỵ. Nếu Chiêu phu nhân có thể sinh hạ hài tử, thần thiếp cũng an tâm một chút. Ít nhất đó là con của Hoàng thượng, thần thiếp cũng coi như là mẫu thân của nó. Dưới gối thần thiếp không có con, có được hài tử hay không cũng phải xem trời cao thương xót không. Nếu không thể, bây giờ ta đối với Chiêu phu nhân tốt một chút, chỉ mong sau này cô ta nhớ đến phần tình cảm hôm nay, cũng hiểu được lòng tốt của thần thiếp.”

-“Người từ lúc nào thì trở nên than trời trách đất như vậy?” – Độc Cô Viện Phượng hừ lạnh một tiếng.

-“Thần thiếp ở chùa đã lâu, có một số việc cũng đã hiểu được. Chẳng qua có một số thứ, sợ là tranh cũng tranh không được. Hoàng thượng hiện giờ đối đãi cũng...” – Đồng Hề dừng lại một chút, có chút ghen ngạo, một chút cam chịu, lại có chút xót xa –“Nếu tranh đến cùng, sợ rằng ngay cả cơ hội đốt thiên đăng làm bạn với phật cũng không thể.”

-“Nếu Chiêu phu nhân sinh được hoàng tử, chỉ sợ ngôi vị Hoàng hậu...”

Đồng Hề cười cười:

-“Khả năng Chiêu phi sinh thành công không cao. Mà cho dù có sinh ra hoàng tử cũng không nhất định có thể từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng được. Nếu cô ta thật sự có thể ngồi lên chiếc ghế đó, Thái hậu nghĩ với năng lực của thần thiếp còn có thể làm gì?” – Đồng Hề liên tục cười khổ

Độc Cô Viện Phượng và nàng không cùng chí hướng, cũng không nán lại lâu bên viện có chóng mặt mà đuổi nàng về. Vốn còn muốn mượn cơ hội này châm ngòi lửa, nào ngờ lại bị nàng ngăn lại.

Đồng Hề đi rồi, Lý ma ma bèn lên tiếng.

-“Quý phi cô ta...”

-“Đồ vô dụng, phí công ai gia vất vả mang cô ta trở về.” – Độc Cô Viện Phượng đập tay lên thanh vịn.

-“Thái hậu, lão nô nghĩ Quý phi không phải là loại phụ nữ ngu xuẩn như vậy.”

-“Cô ta dĩ nhiên không ngu, cô ta biết thân phận mình bây giờ là gì. Hoàng thượng đối đãi cô ta cũng không hơn gì các cung phi khác. Cô ta nói vậy là muốn đổ mọi thứ lên đầu ta. Ma ma, ta thế nào cũng không thể để tiện nhân Mộ Chiêu Văn kia sinh hài tử cho Hoàng thượng được.”

Đáy lòng Độc Cô Viện Phượng vẫn có một bí mật. Nàng muốn có hài tử của Thiên Chính đế, đây mới là hài tử có thân phận cao quý nhất. Chỉ có nó mới có có tư cách trở thành hoàng đế kế vị.

Lý ma ma ngáp ngừng, mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng thái độ Hoàng thượng đối với Quý phi cũng rất lạnh nhạt. Ngay cả lần trước Quý phi bị thương cũng rất lạnh cảm. So với 3 năm trước quả thật chênh lệch rất nhiều. Vậy nên bà cũng đành im lặng.

-“Vậy... chúng ta có nên...” – Lý ma ma lặng lẽ nói.

-“Ta tự có chừng mực.” – Cái Độc Cô Viện Phượng chờ đợi là thời cơ, hơn nữa còn phải dẫn dắt người khác gây tai họa. Nếu nàng đã đưa Lệnh Hồ Đồng Hề trở về, Đồng Hề đương nhiên cũng có chỗ hữu dụng.

Tề Vân đi theo sau Đồng Hề, không hiểu tại sao nàng lại dám nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

-“Nương nương, Thái hậu sẽ ra tay sao?”

-“Độc Cô Viện Phượng không phải kẻ ngốc. Bây giờ cả hậu cung đều nhìn chăm chăm vào cái bụng của Mộ Chiêu Văn. Ta đoán cô ta chắc chắn không nhẫn nhịn được. Mà nếu thật sự không được, ta cũng có biện pháp khác.”

Tề Vân cảm thấy khó hiểu, nhưng Đồng Hề cũng không có ý giải thích.

Nhưng cái cả Đồng Hề lẫn Độc Cô Viện Phượng đều không nghĩ tới là rất nhanh sau đó, trong cung lại truyền đến tin có một người sẽ ngăn chặn Mộ Chiêu Văn. Lúc tin tức truyền đến, người hiểu chuyện đã sớm kinh hãi.

-“Vạn Mi Nhi muốn vào cung?” – Miệng Đồng Hề lập lại tin tức này, không nói xấu cũng chẳng nói là tốt. Vạn Mi Nhi này là con gái của Phụ Quốc tướng quân Vạn Khôn.

Vạn Khôn được phong Phụ Quốc tướng quân chứng tỏ địa vị của hắn trong lòng Thiên Chính đế. Lúc Thiên Chính đế chưa kế vị từng làm lính dưới trướng của Vạn Khôn. Vạn Khôn với hắn vừa là thầy vừa là bạn, hắn cũng xem như là đã nhìn Vạn Mi Nhi lớn lên. Nghe nói sau khi hắn đăng cơ từng nghĩ đến chuyện lập Vạn Mi Nhi làm hậu, nhưng thời điểm đó Vạn Mi Nhi đã được hứa hôn. Nếu đổi lại là người khác, cầu thần bái phật còn chưa được nữa là. Nhưng Vạn Khôn lại viện rất nhiều cớ, cuối cùng cũng không đồng ý.

Nhưng không ngờ lúc này Vạn Mi Nhi lại muốn vào cung. Nghe nói vị hôn phu của cô ta trước đêm tân hôn chết bất đắc kỳ tử.

-“Có người nói Hoàng thượng định lấy vị Thuần Nguyên phu nhân để cưới Vạn thị.”

Vạn thị vừa vào cung đã là một trong bốn vị nhất phẩm phu nhân, như vậy quyền thế so với Mộ Chiêu Văn còn mạnh hơn.

Đồng Hề sờ tay vào trán, cảm thấy ngôi vị hoàng hậu cách mình càng lúc càng xa, thân thể cũng đã kiệt sức.

-“Nương nương, chúng ta phải nghĩ biện pháp gì đó thôi. Vạn thị đã ở trước mặt rồi, nương nương cần phải nghĩ biện pháp vãn hồi tâm của Hoàng thượng. Nếu không...” – Tề Vân sốt ruột nói.

Đồng Hề trầm ca thán. Giờ đây đến cả Tề Vân cũng không tin tưởng mình. Tình cảnh của mình có phải đã thật sự thê thảm như vậy rồi sao?

-“Cô cô, vậy người bảo ta phải làm sao bây giờ?”

-”Hiện giờ Chiêu phi có thai, không thể hầu hạ Hoàng thượng. Nhưng liên tục nửa tháng nay Hoàng thượng đều đến Chiêu Dương cung, lạnh nhạt với chúng phi tần. Hay là nương nương đi khuyên nhủ Hoàng thượng thử xem?”

Đồng Hề cau mày. Tề Vân cô cô vẫn không hiểu Thiên Chính đế. Chuyện hắn đã quyết định thì không ai có thể can thiệp. Huống chi chuyện Hoàng thượng sung hạnh ai, không sung hạnh ai cũng không phải là chuyện một phi tần nên hỏi. Nàng chỉ có thể đi đường vòng mới ổn thỏa.

-“Gần đây Tấn vương phi thế nào?” – Đồng Hề đột nhiên hỏi

-“Từ đoàn ngộ tới giờ, Tấn vương phi từng lên tiến cung vài lần.”

Tốt lắm, xem ra Hoàng thượng vẫn có hứng thú với Tấn vương phi.

-“Vậy lấy danh nghĩa bốn cung mời Tấn vương phi tiến cung. Còn lấy lý do gì thì tự người nghĩ đi.”

Tề Vân lĩnh mệnh đi xuống. Tay trái Đồng Hề chống cằm, cảm thấy mình thật sự giống một “Ninh phi”. Nàng như vậy, đổi lại là hôn quân khác chắc hẳn sẽ mất nước mất.

Nhưng đây lại là Thiên Chính đế, một quân vương anh duệ như vậy, nàng có thể bỏ danh hiệu này rồi. Hắn xưa nay luôn biết nên làm cái gì, không ai có thể chi phối được.



Có lúc Đồng Hề thật sự hy vọng Thiên Chính để ngu ngốc như Trung Tông tiền triều, mình liền có thể ở sau lưng hô phong hoán vũ, cũng không phải rơi vào tình trạng như bây giờ. Lúc nào cũng giống như đi trên băng mỏng.

Sau khi Tấn vương phi vào cung, Đồng Hề không thể không khôi phục tinh thần, chuẩn bị đi gặp Thiên Chính đế. Nếu không lần này an bài của mình đã uổng phí mất.

Nàng đặc biệt lựa chọn một bộ trang phục khác với bình thường, vạt áo nhũ đỏ bạc, làn váy lại mỏng. Từ xa nhìn đến tựa như ráng chiều màu hồng nhạt ở đường chân trời, lóe lên ánh ngân sa, là kiểu đang thịnh hành lúc bấy giờ. Ngực hơi thấp xuống, cả đoá mầu đơn nguyệt sắc thêu trên yếm cũng có thể thấy được một chút.

-“Nương nương thật sự nghĩ chu toàn. Nô tỳ không ngờ búi tóc lên lại đẹp đến vậy.” – Thúc Bạch ở bên cạnh lẩm bẩm

-“Trong cung này nữ tử nào không phải vắt hết óc lên, tìm cách để mình được xinh đẹp, hướng chi gương mặt là điều cung phi chúng ta cần phải chú ý.”

Đồng Hề lúc rồi cũng thường tự nghĩ ra kiểu tóc mới, hoặc là thiết kế chút trang sức, sau đó bảo người của thượng cục tìm người giỏi tay nghề làm. Thế nên lúc nào cũng có thể rạng rỡ đứng trước mặt chúng phi, hưởng thụ sự hâm mộ của bọn họ. Nàng thật sự cũng rất thích cảm giác đó.

Các cung phi bậc thấp hoặc các mệnh phụ lúc nhìn thấy nàng bèn học theo cách trang điểm của nàng, sau đó lại lưu hành ra dân gian. Đồng Hề mặc dù ngoài miệng bảo không thích hành động này của các nàng, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, lại bắt đầu nghĩ cách làm cho quần áo trang sức đẹp hơn. Liên tục như vậy, cũng một phần do trong cung cô đơn buồn chán. Nàng làm không biết chán, cũng không cảm nhận được những tháng ngày trong cung vốn gian khó thế nào.

Huyền Huân đặt một bát canh vào lồng đựng thức ăn, cùng Đồng Hề đến Hàm Nguyên điện.

Lúc này ráng chiều phủ khắp bầu trời, cảnh sắc vô cùng tráng lệ. Trong lòng Đồng Hề thấp thỏm nhưng cũng hài lòng. Nếu có thể sử dụng được Tấn vương phi thì cũng không phải là chuyện xấu. Chỉ cần Hoàng thượng không quá chú tâm đến Chiêu phu nhân, sau này nàng còn có thể tính toán.

Trong hậu cung này, nếu bản thân mình không được sủng ái, bồi dưỡng cá nhân khác cũng là một ý tưởng không tồi. Đồng Hề chưa bao giờ có ý định độc chiếm thánh sủng. Nàng vẫn cảm thấy bản thân mình không được đổ kỵ, ở bên cạnh Thiên Chính đế giải quyết các chuyện trong cung phi cũng là tốt lắm rồi. Nàng thật sự không hiểu tại sao Hoàng đế càng lúc càng không muốn gặp mình.

Mỗi lần thị tắm, càng lúc lại càng đau, nàng trộm nhìn sắc mặt hần, vẻ mặt hần lại càng toát ra vẻ lạnh lùng hung ác.

Trước cửa Hàm Nguyên điện, Đồng Hề nhẹ nói với thái giám:

-“Hoàng thượng có bên trong không?”

---

Đến chương này, hẳn nhiều bạn sẽ cảm thấy bạn Đồng không hiểu chuyện, vì bạn í tuy muốn làm hoàng hậu, nhưng lại không chịu bỏ ra công sức đi dụ dỗ anh Diễm. Nhưng thực tế ở trên cũng có những đoạn bạn Đồng cố gắng thay đổi bản thân mình, song cuối cùng anh Diễm cũng “tỏ vẻ” như là không để mắt đến bạn ấy. Đó là trong suy nghĩ của Đồng Hề, bạn ấy không được thiên vị như bạn Chiêu, không được sủng, vậy nên phải tìm cách khác để lấy lòng anh Diễm. Và cái cách lấy lòng này thực chất là học hỏi từ mẹ bạn ấy mà ra cả.

### 13. Chương 13: Sai Lầm

Tiểu thái giám thấy Quý phi đến vội vàng chạy vào trong bảm báo. Giang Đắc Khải nhanh chóng bước ra mời Đồng Hề vào. Lẽ ra Huyền Huân cũng phải đi theo, lại bị Giang Đắc Khải ngăn ở bên ngoài.

-“Hoàng thượng bảo chỉ một mình Quý phi vào thôi.”

Toàn thân Đồng Hề cứng đờ.

-“Huyền Huân, người chờ ngoài này đi.”

Giang Đắc Khải cũng không theo Đồng Hề vào, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa Hàm Nguyên điện lại.

Trong lòng Đồng Hề căng thẳng, mặt hơi hơi đỏ. Nàng hít một hơi thật sâu, xách lồng thức ăn bước về phía trước.

Thiên Chính đế vui đầu vào tấu chương. Nô tài trong điện đều đã lui xuống hết, cung điện to như vậy chỉ còn có hai người bọn họ.

-“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.”

Thiên Chính đế ngẩng đầu nhìn Đồng Hề.

-“Sao nàng lại đến đây?”

Thần sắc hần lạnh như băng. Đồng Hề không dám nhìn vào mắt hắn, nghe những lời này lại cho rằng Thiên Chính đế không muốn gặp mình. Đồng Hề nghĩ thầm, đáng lẽ nàng nên bảo Tần vương phi đích thân đến thì tốt hơn.

-“Hoàng thượng cần phải giải quyết nhiều việc, nhưng cũng phải giữ gìn thân thể. Thần thiếp mang tới ít canh lót dạ, thỉnh Hoàng thượng nghỉ ngơi một lát rồi hãy xem tiếp tấu chương.”

Đồng Hề nín thở bước tới, cũng mặc kệ chuyện Thiên Chính đế không thích mà đứng bên cạnh hắn.

-“Trẫm không giữ gìn long thể cũng không phải ngày đầu tiên, sao đến giờ Quý phi mới nghĩ tới chuyện nấu canh cho trẫm?” – Thiên Chính đế cũng không thèm nhìn Đồng Hề, vẫn giữ chặt tấu chương trong tay.

Đồng Hề nghe xong đã cảm thấy đứng ngồi không yên.

-“Ngày thường có Chiêu phu nhân chăm sóc Hoàng thượng, hiện giờ nàng ta lại đang mang thai. Thần thiếp thay nàng...” – Đồng Hề xấu hổ ra mặt, không phải rõ ràng nàng đang tranh thủ tình cảm của hắn sao?

Tấu chương trong tay Thiên Chính đế rơi mạnh xuống.

-“Chiêu phu nhân chăm sóc trẫm là ý của Chiêu phu nhân, phải cần nàng tới thay thế sao? Tâm của Quý phi không biết lại để ở đâu rồi?”

Đồng Hề cảm thấy hổ thẹn. Thiên Chính đế không phải là trách nàng nóng lòng lấy lại quyền thế đó chứ? Nàng mượn thời cơ để tiếp kiến các mệnh phụ triều đình, với lại cũng có cùng các đại thần trong triều cũng có lui tới, chỉ mong nếu có một ngày lập hậu, họ cũng nói giúp mình vài tiếng. Chẳng lẽ Hoàng thượng đã phát hiện chuyện này rồi?

Đồng Hề lập tức quỳ xuống, cũng không dám cãi lại. Hoàng thượng là trời, hắn nói cái gì thì là cái đó. Mình càng nói càng sai, chỉ sợ làm hắn nổi cáu, hướng chi nữ nhi trong gia đình đều đã đọc sách, trong đó viết: “Phu quân nói, không được cự tuyệt cũng không được tranh cãi”. Đồng Hề từ nhỏ đã được thi thư hun đúc, lại càng không quên những chuyện này.

Đợi rất lâu, Thiên Chính đế mới chậm rãi cầm tay Đồng Hề, đỡ nàng đứng dậy.

Đồng Hề vốn đang kích động, hơn nữa vừa bị Thiên Chính đế trách mắng, trước đây mặc dù hắn cũng đối đãi nàng không tốt, nhưng chưa từng trách mắng nàng, nhất thời trong lòng cảm thấy ủy khuất. Nàng đến gặp hắn, hẳn chắc cũng không muốn gặp nàng, không đến thì hẳn lại cho rằng nàng không có tâm. Chẳng trách lúc trước Tề Vân cứ bảo nàng tặng túi hương cho hắn, quả nhiên mang hay không là chuyện của hắn. Nhưng nàng có làm hay không, hẳn vị trí của nàng trong lòng hắn cũng chẳng hơn bao nhiêu.

Làm nữ tử nhu nhược vẫn hay hơn, cho nên khi Đồng Hề đứng dậy, tinh thần dần buông lỏng, lệ tràn ra khỏi hốc mắt, phủ đầy hàng mi.

Sắc mặt nàng ửng đỏ, lệ tràn bờ mi, vừa trang nhã vừa diễm đam đáng yêu, lại không kém phần phong tình. Nàng vốn định lấy tay lau nước mắt, nào ngờ Thiên Chính để thế nào cũng không chịu buông tay nàng ra.

Mặt nàng càng lúc càng đỏ, lại nhớ tới cảnh tượng lần trước bị lâm hạnh ở Hàm Nguyên điện, màu đỏ càng chuyển màu, xương quai xanh hơi lộ ra cũng thắm màu hồng nhạt, dần dần chạy dài xuống.

–“Sao lại khóc? Chẳng lẽ trẫm trách sai nàng?”

Thanh âm Thiên Chính để có chút khàn khàn. Vốn là một câu trách mắng, nhưng sao Đồng Hề cảm thấy chút ngừ khí quở trách cũng không hề có? Giống như còn có ý hàm xúc, nhưng Đồng Hề lại nghĩ không ra được. Nàng chỉ cần Hoàng thượng không nổi giận là ổn rồi.

–“Không phải, chỉ là bụi bay vào mắt nên mới...”

Đồng Hề che mặt, dù sao cũng không thể nói nàng bị hấn mắng đến khóc được, huống chi cũng không thể tính là hấn đang mắng nàng. Nàng cứ thế này trước mặt Hoàng thượng thì không hay.

–“Vậy để trẫm giúp nàng thôi.”

Thiên Chính để đứng dậy, tay phải ôm lấy thắt lưng Đồng Hề, mặt càng cúi xuống gần.

Cả người Đồng Hề run rẩy, việc này nàng cảm giác được ngay, chỉ sợ là chạy trời cũng không khỏi nắng. Mặt nàng vội đảo qua mấy cảnh mẫu đơn trên bát canh.

–“Dừng, dừng. Hoàng thượng, người dừng canh đi, để nguội rồi không tốt cho dạ dày.”

Đồng Hề nghiêng người, đem bát canh dâng trước mặt Thiên Chính để.

Thiên Chính để chẳng ừ hử gì, chỉ chăm chăm nhìn Đồng Hề hồi lâu. Đồng Hề cúi đầu, cảm thấy chiếc cổ để trần của mình sắp bị ánh mắt hấn xuyên thủng. Cuối cùng hấn cũng tiếp nhận bát canh. Lòng Đồng Hề giãn ra, tựa như lông chim nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Thiên Chính để lại ngồi xuống, múc một thìa canh cho vào miệng. Đồng Hề nóng ruột, nhất thời bất chấp rút tay ra khỏi tay hấn. Thân mình hấn đột nhiên cứng đờ.

Đồng Hề lấy chiếc thìa trong tay Thiên Chính để ra, nóng vội tránh né hành động ám muội khi này, cũng quên mất phép tắc quy củ. Nàng đưa thìa đến môi mình, giúp hấn thử canh, lại lấy một chiếc thìa khác ra.

Đồng Hề không biết có phải trời đột nhiên chuyển tối hay không, ánh mắt Thiên Chính để vừa mới đó đã chuyển sang lạnh lẽo. Có thể là bản thân nàng đa tâm cũng nên.

–“Hoàng thượng nhân lúc còn nóng thì uống đi. Thần thiếp cáo lui.”

Nàng không ngốc mà ngồi đây lâu với hấn đâu.

Tay Thiên Chính để đã cầm chiếc thìa bên cạnh lên, bất chợt lại bỏ xuống, rút ra tấu chương tiếp tục xem.

Đồng Hề cảm thấy không ổn rồi, không biết nàng lại chọc giận hấn chỗ nào. Nàng vốn định tự mình đến Hàm Nguyên điện thỉnh an, muốn nhắc nhở hấn về chuyện phong hoa tuế nguyệt. Hấn đã rất lâu không sủng hạnh phi tần rồi. Phụ thân nàng tuy rằng cực kỳ nghiêm khắc, nhưng mỗi đêm đều cùng thiếp thất ngủ. Đồng Hề không nghĩ ngờ chuyện nam nhân cực kỳ hảo sắc, nhưng ở cạnh hấn lại không biết làm sao mới thoát ra được. Trực giác cho nàng biết nói ra chưa chắc đã tốt, nhưng không nói thì càng không tốt hơn.

Muốn nàng mở miệng xin Thiên Chính để đến Đồng Hui cung, nàng thật sự làm không được.

Nhưng chỉ trông mắt nhìn như vậy, mục đích của nàng cũng không đạt được. Nàng không muốn lãng phí công sức, đã mạo hiểm chạy đến đây thì phải bắt được lòng hấn, tránh để lần tới không phải chịu dày vò nữa.

–“Canh này không hợp khẩu vị Hoàng Thượng sao?” –Đồng Hề cẩn thận nói

Thiên Chính để không nói gì, ánh mắt cũng không thèm nâng lên.

–“Vậy, thần thiếp hồi cung làm lại bát khác.” –Đồng Hề chuẩn bị thu thập chén bát.

-“Nàng nấu?” – Thiên Chính để lúc này mới ngẩng đầu nhìn Đồng Hề.

Nhưng mắt nàng vừa chạm phải mắt hắn, lại như chuột thấy mèo. Nàng vội tránh đi, cúi đầu nói:

-“Là người trong cung thần thiếp nấu.” – Lời này của nàng là có ý tứ. Người trong cung không phải chỉ có cung nhân. Tâm ý của Tấn vương phi, nàng cũng không muốn nhận bữa thành của nàng.

Thiên Chính để lại quay lại mở tấu chương, không thèm để ý đến Đồng Hề. Nàng ở bên cạnh hắn một lúc càng cảm thấy lạnh lẽo. Nếu không thể xoay chuyển tình hình này, chẳng lẽ mình cứ phải chấp nhận tiếp tục thất sủng?

-“Sao còn không đi?”

Đồng Hề nắm chặt tay lại, cắn môi, cũng không mở miệng. Thật lâu hắn mới quay đầu, thấy dáng vẻ của nàng bèn lấy tay nâng mặt nàng lên, đối diện nhìn hắn.

Nhưng nàng cung chỉ có thể nhìn hắn một thoáng, lại nhắm tịt hai mắt lại, cánh môi hồng hơi run rẩy, giống như cánh hoa bị gió thổi qua. Ánh sáng trong mắt hắn quá mức hút hồn, nàng cảm thấy thật dọa người.

-“Đồng Hề.” – Chỉ nghe hắn cúi đầu gọi một tiếng, giống như có vô vàn bất đắc dĩ và ẩn nhẫn. Chợt nàng rơi vào cái ôm của hắn, tay hắn gặt gao ôm chặt lấy nàng, khiến ngực nàng bị ép đến đau đớn. Hơi thở trên người hắn phát ra lạnh đến nỗi không thể hô hấp. Lòng nàng căng thẳng, chỉ sợ chuyện đáng sợ đó lại sắp tái diễn.

Đồng Hề nhanh chóng tránh đi cái ôm của hắn, mà hắn cũng không đoán được nàng sẽ phản kháng như vậy, không kịp trở tay. Đồng Hề tránh được cánh tay hắn, đỏ mặt quay đầu lại.

-“Hoàng thượng, để tối...” – Thiên ngôn vạn ngữ đều trong lời nói.

Đồng Hề đỏ mặt bước nhanh ra ngoài, chỉ sợ hắn lại giữ lấy mình. May mắn thay hắn không đuổi theo. Nàng cũng không biết thì ra nàng có khả năng diễn trò thiên phú như vậy, lại dám chạy khỏi tay hắn, mà lạ là hắn cũng không hề giận dữ.

Gió ngoài điện cuối cùng cũng làm Đồng Hề ấm lên một chút. Nàng sờ mặt mình, không dám tin nữ tử mê hoặc vừa rồi lại chính là nàng. Không xấu hổ, không biết liêm sỉ, lại dám mở miệng thỉnh Hoàng thượng lâm hạnh mình.

Nghĩ đến hai chữ lâm hạnh, nhiệt độ trên mặt nàng lại mau chóng hạ xuống.

-“Nương nương, người không sao chứ?” – Huyền Huân tiến lên, quan tâm hỏi.

Đồng Hề lắc đầu, Huyền Huân đỡ nàng lên kiệu. Đồng Hề hồi tưởng lại tình huống lúc này càng cảm thấy gần vua như gần cọp, hỉ giận của hắn vừa trở tay đã thay đổi. Bản thân nàng hoàn toàn không thể nắm được tâm tư của hắn.

Nàng đặt bàn tay lên ngực mới phát hiện đầu ngón tay lạnh lẽo, so với nhiệt độ trên mặt thật sự khác biệt. Vừa rồi nàng cực kỳ sợ hãi, sợ rằng hắn truy cứu chuyện nàng kết giao với ngoại thần. Xem ra chuyện này nàng phải hoãn lại rồi.

Đêm nay mọi người ở Đồng Huy cung đều chờ tin Thiên Chính để đến, nhưng lại chờ được tin hắn đến Chiêu Dương cung. Đồng Hề cảm thấy lạnh lẽo, nàng thật sự sợ hắn sẽ không đến, về sau nàng chẳng phải sẽ trở thành Quý phi không con không sủng, thế lương cả đời sao?

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, trăng cũng lên cao, mới nghe thái giám báo lại Hoàng thượng giá lâm Đồng Huy cung.

Tâm Đồng Hề lúc này mới thả lỏng, vội bảo người đi hầu hạ.

Lúc Thiên Chính để bước vào Đồng Huy cung lại không nhìn thấy Đồng Hề lên tiếp giá.

-“Quý phi đâu?” – Giọng hắn nói cũng không hề giận dữ.

Tề Vân vội nói:

-“Quý phi nương nương đã ngủ rồi.”

Tề Vân vốn là lão nhân trong cung, cũng không ngây ngô như Đồng Hề, giọng nói ám chỉ làm vẻ mặt Thiên Chính để giãn ra không ít.

Hoàng đế giá lâm, cung phi không ra cửa nghênh đón đã là đại bất kính, nhưng nhìn thấy nữ tử này có vẻ hàm ý như vậy, cho dù hấn là thiên tử cũng có thể khoan dung một lần.

-”Hương này...? – Thiên Chính để nhíu mày.

Tề Vân nhanh chóng trả lời

-“Đây là Vân Nghi hương nường nường dặn đốt.”

Ngày thường Đồng Hề không dùng hương, nhưng hôm nay cũng không phải ngày thường. Vân Nghi hương này hương vị ngọt ngào, có tính an thần, làm người ta tâm tình dễ chịu. Đồng Hề ngày thường không dùng hương này, nhưng tối nay lại khác. Mùi hương mình không thích, chưa chắc người khác không thích.

Thiên Chính để cũng không nói gì nữa, vén màn đi vào trong. Cung nhân hiểu sự tình cũng khép cửa lại. Gian phòng của Đồng Hề lại lặng yên không một tiếng động.

Trên chiếc giường trầm hương khắc Cửu Long Tứ Phượng, màn đã sớm buông xuống. Xuyên qua lớp tơ mỏng, bóng dáng một nữ tử như ẩn như hiện. Bốn phía tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, tiếng hít thở khắn trương của nàng như giăng đầy phòng.

Bước chân Thiên Chính để mềm lại, nhẹ nhàng bước đến mở màn sa lên.

## 14. Chương 14: Thánh Ý Khó Dò

-“Nường nường” - Huyền Huân kinh hoảng chạy đến buồng sưởi phía đông.

Thúc Bạch đang giúp Đồng Hề tháo trang sức, thấy Huyền Huân như thế bèn kinh ngạc. Trong cung hiếm khi có việc khiến Huyền Huân hoảng sợ như thế, toàn thân đều run rẩy.

-“Hoàng thượng, Hoàng thượng nổi giận.”

Đồng Hề đang tháo hoa tai, nhưng cũng ngạc nhiên quay lại

-“Chuyện gì xảy ra?” - Nàng đột nhiên đứng lên -“Tề Vân cô cô đâu?” - Mỗi khi Đồng Hề hoảng hốt liền nghĩ đến tìm Tề Vân thương lượng. Đây giống như một thói quen.

Đồng Hề ở bên Thiên Chính để tương đối lâu, hấn xưa nay vui buồn hay giận dữ đều không để lộ ra ngoài. Chưa từng có người nào nhìn thấy đáng về tức giận của hấn. Đồng Hề sợ nhất chính là loại người như hấn. Hôm nay hấn tức giận, nàng sợ tới mức run lẩy bẩy, đáng nói hơn là nàng lại không biết là mình sai ở điểm nào.

Chẳng lẽ Tần vương phi khiến hấn không thoải mái? Hay Tần vương phi cũng thất sủng rồi?

-“Nường nường, Hoàng thượng bảo nường nường qua đó.”

Giang Đắc Khải đã đến cửa, vẻ mặt hấn cũng không tươi cười như thường thấy. Lúc này biểu cảm hấn và chủ tử hấn là cùng một loại.

Đồng Hề nghĩ đến Tề Vân. Thấy ánh mắt Huyền Huân, hấn là bị Thiên Chính để bắt rồi. Ngay cả trang phục nàng cũng không sửa sang lại, vội vã đi theo.

Đồng Hề đi vào tắm điện của mình. Tình hình bên trong không thấy rõ, chỉ thấy Thiên Chính để ngồi như trên công đường, sắc mặt âm trầm, Tề Vân thì quỳ gối trước mặt hấn, đầu đập liên hồi trên mặt đất.

-“Hoàng thượng.” - Đồng Hề không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng chung quy chắc cũng không phải lỗi của mình, lấy lại dũng khí định tiến lên khuyên thử.

Ánh mắt băng giá của Thiên Chính để nhìn Đồng Hề hồi lâu, như đâm vào lòng nàng.

-“Tề Vân cô cô, nàng ấy...”

Thiên Chính để bỗng nhiên mở miệng.

-“Lệnh Hồ Đồng Hề, ngươi thật làm trẫm ghê tởm”

Đồng Hề cảm thấy mình như lung lay sắp ngã, nàng nghĩ thế nào cũng không ngờ hắn lại nói như vậy.

Nàng vốn nhu thuận, nghe đến đây thì biết mình vừa phạm phải sai lầm cực lớn, lúc này nhất định không được hoảng loạn. Nàng vội quỳ xuống xin tội.

Thiên Chính để đứng dậy bước đến trước mặt Đồng Hề rồi ngồi xổm xuống, ngón cái bóp chặt hàm dưới của nàng, bắt nàng ngẩng đầu. Ánh mắt sắc bén hồ như đâm vào mắt Đồng Hề. Nàng nhất thời luống cuống.

-“Ngươi nghĩ trẫm là ai? Đây là nơi nào? Ngươi cho nơi này là sở quán thanh lâu, nghĩ mình là tú bà sao?”

Hắn phun ra những lời này làm tâm Đồng Hề gần như chết lặng. Nàng nhất thời hiểu được mọi chuyện, vẫn là nàng xúc phạm long nhan. Có một số việc hắn có thể làm, nhưng nàng không thể phối hợp. Nhưng vẫn không tưởng tượng được hắn lại nói ra những lời cay nghiệt đến vậy.

Tuy nàng biết việc này vô sỉ thế nào, nhưng vẫn ngốc nghếch thực hiện, chỉ nghĩ rằng có thể giúp hắn vui vẻ.

-“Trẫm từng nói Tề Vân quản giáo hạ nhân bất lực, giờ lại khuyến khích chủ tử làm ra loại chuyện thấp hèn thế này, truyền ý chỉ của trẫm, đưa cô ta vào bạo thất.”

Thân mình Đồng Hề cứng đờ. Bạo thất nàng cũng biết đến, bao nhiêu người thấy đi vào không thấy ra.

Thiên Chính để đứng dậy định đi, Đồng Hề hoảng hốt, không biết làm thế nào đành ôm chặt lấy chân hắn.

-“Hoàng thượng, Tề Vân cô cô... nàng ấy...”

Đồng Hề rưng rưng nước mắt nhìn Thiên Chính để, tà áo tán loạn. Dáng vẻ đáng thương chặt vật đến vậy còn mềm mại khóc lóc cầu xin hắn. Đây là chuyện trước nay chưa từng có. Cho dù là thời điểm nào, nàng cũng chỉ im lặng chịu đựng.

Thiên Chính để không thương tiếc bỏ tay Đồng Hề ra:

-“Trẫm không có một Quý phi không biết liêm sỉ như ngươi.”

Đồng Hề mất trọng tâm té ngã trên mặt đất, nhưng lại thể nói thêm lời nào nữa. Trong đầu nàng quanh quẩn đều là bốn chữ “không biết liêm sỉ”. Rõ ràng là hắn không đúng, đến cuối cùng người không biết liêm sỉ nhất lại thành bản thân nàng.

-“Nương nương, bảo trọng.”

Tề Vân cô cô rất ít khi rơi lệ. Đồng Hề trở mắt nhìn nàng ta bị đưa đi, bản thân mình lại không thể làm gì được

Huyền Huân và Thúc Bạch đến đỡ nàng nằm xuống, cũng không dám nói gì.

Đồng Hề lúc này cảm thấy Thiên Chính để đã rất xa tầm tay với của nàng rồi. Mà nàng hiện giờ cũng như 3 năm trước đây không có quyền để lên tiếng.

-“Tấn vương phi đâu?” - Đồng Hề hỏi. Nàng không thể không hoài nghi Tấn vương phi đã làm sai chuyện gì đó, nếu không sao lại có nam nhân nào có thể từ chối chuyện này? Huống chi Thiên Chính để cũng chẳng phải là người coi trọng lễ nghĩa liêm sỉ.

Chuyện phi tần trong cung làm mai cho người khác không phải không có. Lúc trước Lạc tiếp dư Lạc Thanh vì tranh thủ tình cảm, cũng mang theo muội muội của mình vào cung. Đêm hôm đó trong cung nàng cùng Thiên Chính để ba người tâm hoan. Hai lần trước Tấn vương phi vào cung không phải cũng nghĩ ở chỗ biểu muội Tiết tiếp dư sao?

Huyền Huân Thúc Bạch cũng không biết nói gì, đến hôm sau mới đến báo lại, Thiên Chính để mang Tấn vương phi theo, mà tối qua cũng là vương phi bồi hấn. Nói cách khác, hấn trách mình không có liêm sỉ, cùng lúc lại tự mình đi làm cái việc không có liêm sỉ đó.

Đồng Hề một đêm không ngủ, lại nghĩ đến Tề Vân.

-“Huyền Huân, người mang Tổng tử Quan Âm đến Chiêu Dương cung đi.”

-“Nương nương.” - Huyền Huân kinh ngạc nói. Tổng tử Quan Âm là vào thời điểm Đồng Hề được sủng, Thiên Chính để khó khăn lắm mới tìm được một khối Điền mỹ ngọc trăm năm, lại bảo thợ khắc ngọc nổi danh nhất kinh thành đến tạc, sau đó lại giao cho thiên hạ đệ nhất tự Bạch Vân tự niệm kinh chín chín tám một ngày, hoàn thành một pho tượng Tổng Tử Quan Âm. Lúc ấy hấn liền tặng cho Đồng Hề, từ đó đặt nàng vào vị trí sủng phi. Trải qua ba năm, nàng rời cung rồi quay lại, danh tiếng vẫn không suy giảm.

Đồng Hề cũng không biết tại sao bản thân lại biến thành tiểu nhân nhiều lần như vậy. Có điều lúc này nàng cảm thấy tính mệnh của Tề Vân so với đứa nhỏ của Mộ Chiêu Văn còn quan trọng hơn. Hiện giờ chỉ sợ Độc Cô Viện Phượng trong mắt hấn đã là một kẻ vô dụng. Chỉ có lời nói của Mộ Chiêu Văn may ra có thể khiến hấn hồi tâm đôi phần.

Huyền Huân còn chưa ra cửa, Chiêu Dương cung đã phái người đến. Người vào là tâm phúc Ngọc Hương bên cạnh Mộ Chiêu Văn.

-“Nô tỳ thỉnh an Quý phi nương nương.”

-“Đứng lên đi.”

-“Phu nhân bảo nô tỳ đến báo lại với nương nương. Tề Vân cô cô đã ra khỏi bạo thất, chuyển đến Hoán Y cục.”

Mắt Đồng Hề sáng rực.

-“Phu nhân sáng sớm đã đến Tử Thần điện cầu Hoàng thượng. Phu nhân bảo nô tỳ báo lại với nương nương, Phu nhân địa vị thấp kém, cũng không khuyên được Hoàng thượng. Hiện giờ tài cán cũng chỉ có thể vì nương nương làm đến vậy.”

Mắt Ngọc Hương dưới nắng mặt trời càng rạng rỡ. Chủ nhân được sủng, nô tỳ đi theo đều được vẻ vang hơn rất nhiều.

Đồng Hề lướt mắt nhìn Thúc Bạch, cô ta hiểu ý bước đến nhét 12 bạc vào tay Ngọc Hương.

-“Huyền Huân, người mang theo lễ vật, cùng Ngọc Hương đến Chiêu Dương điện, thay ta cảm ơn Chiêu phu nhân. Chuyển lời lúc này ta đang bị cấm túc, nếu như có cơ hội, nhất định báo đáp đại ân của nàng.”

Có lẽ nàng sớm đã nhìn ra tầm quan trọng của Tề Vân đối với nàng. Lòng người này sợ rằng so với nàng càng thâm sâu hơn, rất khó đối phó.

Chiêu Dương cung.

Mộ Chiêu Văn nhìn thấy Tổng Tử Quan Âm trước mặt, cũng chỉ cảm thấy tinh xảo mà thôi.

-“Trời ạ, không nghĩ tới Quý phi nương nương lại mang đến một lễ vật quý giá như vậy.” - Ngọc Hương bên cạnh kinh ngạc thốt lên.

Mộ Chiêu Văn lại nghĩ đến chuyện khác. Nàng chẳng qua cũng chỉ muốn nhân cơ hội lôi kéo Lệnh Hồ Đồng Hề, để đứa trẻ của mình có thể bình yên sinh ra. Huống chi nàng hiểu ý Thiên Chính để, hấn luôn thích dạng nữ nhân hiền lành thiện lương.

Nàng đi cầu hấn, đó là cho thấy bản thân mình lương thiện, vả lại dường như Thiên Chính để cũng không phải thật sự muốn Tề Vân chết. Nàng chỉ nhẹ nhàng cầu một câu hấn liền đồng ý. Mộ Chiêu Văn cũng không biết hấn thật sự nghe lời mình nói, hay thật ra là có nguyên nhân khác.

...

Tin tức Quý phi thất sủng nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung. Nhưng những kẻ đến chê cười việc nàng bị cấm túc cũng không nhiều lắm.

Đồng Hề chậm rãi chờ Thiên Chính để hết giận. Có một số việc gấp cũng không được, nhìn thấy mỏng một tháng bảy sắp đến. Nàng chưa từng nghĩ tới cũng có một ngày mình chờ đợi ân sủng.

Bằng trong cung ngày càng ít, hiện giờ Đồng Hề cũng muốn một ít bằng đến giải nhiệt cũng bị người khác làm khó dễ. Chương khí thái giám Chương Đắc Quý thậm chí còn mang quy củ cho thủ lĩnh thái giám Đồng Hề xem. Quý phi một ngày không được dùng quá ba thùng bằng, mà trước đây không hề nhắc đến quy củ này.

Thiên Chính để ở Đồng Hề cũng tức giận mà đập nát bình khai quang ngũ sắc Tầm vân quán nhĩ (17), Chương Đắc Quý bảo người mang một chiếc bình thanh hoa lung tôn khác đến. Luận nhan sắc tao nhã, mặt men nhẵn nhụi, cảm giác trơn trượt. Đồng Hề trước giờ chưa từng dùng loại đồ sứ thấp kém như vậy.

“Nương nương, nghe nói năm nay Hoàng thượng muốn đi Nam Hàn hành cung nghỉ hè.” - Huyền Huân và Thúc Bạch từ nhỏ đã theo Đồng Hề, tiến cung lại bị Tề Văn dạy dỗ nghiêm ngặt, cho dù trong nghịch cảnh cũng cố gắng nghĩ ra cách, tìm ra nhiều loại tin tức khác nhau.

Đồng Hề phát nhẹ quạt bạch ngọc mẫu đơn trong tay. Trên mặt và đuôi quạt khắc ba đóa mẫu đơn nối tiếp, lại khảm mã não, san hô, bạch ngọc làm nhụy hoa, ánh sáng lấp lánh, đẹp không sao tả được.

Quạt này là hôm trước Độc Cô Viện Phượng cho người mang tới, quý báu mà hoa lệ. Thế nhưng sau lưng lại có một câu chuyện khiến tim người ta trở nên băng giá.

“Thường khùng thu tiết chí, lương tiêu đoạt viêm nhiệt. Khí quyền khiếp tứ trung, ân tình trung đạo tuyệt.”

Dịch thoáng bài này ẩn dụ cây quạt để ám chỉ đến con người, như là trong mùa hạ nóng bức thì nó được ân sủng, sử dụng quai.... Nhưng trong lòng nhận được sủng ân lại luôn [phập phồng lo sợ đến 1 ngày sang thu thì sẽ không còn nhận được sự yêu thích từ chủ nhân nữa. Đại ý nó dùng quạt để ám chỉ thân phận những cô gái thời phong kiến, dù có sống trong hạnh phúc cũng luôn phải lo sợ. Đây cũng có thể hiểu như chị Độc Cô tặng cho chị Đồng Hề quạt cũng là 1 cách khích bác thâm thúy)

Ngày trước Ban tiếp dư làm Đoàn phiến ca là tự đau xót bản thân mình, hôm nay Độc Cô Viện Phượng lại tặng quạt, như thể bỏ đá xuống giếng. Đồng Hề cũng không ghét bỏ gì, thậm chí còn yêu thích mà cầm trong tay ngắm nghía.

Rất lâu sau nàng mới nói:

“Hoàng thượng đã rất lâu rồi không đến Nam Hành cung nghỉ hè.”

Thiên Chính để không phải loại hoàng đế xa hoa lãng phí, hần cực kỳ tiết kiệm. Trừ năm Đồng Hề tiến cung từng theo hần đến Nam Hành cung, vài năm qua cũng không nghe tin tức hần đến Nam Hành cung nghỉ hè. Năm nay đã vào hạ từ lâu, cũng chưa từng nghe nói hần có ý định này, sao bỗng nhiên lại nhắc tới?

“Nghe nói sau khi Chiêu phu nhân có thai nên không chịu nóng nổi nữa, thế nên Hoàng thượng mới quyết định đi Nam Hành cung.”

“Danh sách đi ra sao?” - Cái Đồng Hề quan tâm chính là vấn đề này.

“Chỉ có Thái hậu và Chiêu phu nhân.”

“Cái gì?” - Đồng Hề ngạc nhiên. Hoàng thượng đi Nam Hành cung nghỉ hè, ít nhất cũng hai tháng mới hồi cung, sao lại có thể chỉ dẫn theo một cung phi là Chiêu phu nhân?

Tay Đồng Hề bắt đầu gõ trên thanh vịn tháp mỹ nhân, lòng nàng khẩn trương. Tối nay đã là một tháng bảy, Thiên Chính để 3 tháng 7 rồi cung. Thời gian của nàng không còn nhiều lắm. Nàng hy vọng tối nay hần có thể đến.

Huyền Huân và Thúc Bạch hầu nàng tắm hương hoa mai, nàng chọn cung trang màu hồng cánh sen vẩy ít bột bạc, khóa y sa mỏng, bên hông thắt đai lưng bạch ngọc hoa mai màu hồng nhạt. Huyền Huân không



ngượng ngùng mà mở rộng cổ áo ra, Đồng Hề cũng không tên tiếng ngăn cản. Xương quai xanh dưới màng mỏng như ẩn như hiện, chính nàng nhìn cũng cảm thấy xấu hổ.

Vấn kiểu tóc Đồng Tâm kế, phía sau lại gắn trăm hoa mai thập lục chi bạch ngọc, vừa trong sáng lại vừa hoa lệ. Trán tô điểm ba tầng kim liên, giữa mỗi liên đều treo một viên hồng ngọc, vô cùng quýn rũ.

Chuyện còn lại, chỉ có thể là chờ đợi.

Tiếng gõ mỗi canh tắt rồi lại vang lên, vang rồi lại tắt, đèn trước Đồng Huy cung vẫn sáng, mãi đến khi ánh trăng lụi về phía tây Đồng Hề mới mệt mỏi nằm xuống. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy việc lâm hạnh mỗi tháng là trân quý vô cùng.

Đồng Hề nghỉ ngơi không tới một canh giờ liền đứng dậy, bảo Huyền Huân Thúc Bạch chuẩn bị văn phòng tứ bảo, lại bảo Thúc Bạch vấn kiểu Đào Tiên, tẩm hoa mai trong nước bạc hà.

Bạc hà và hoa mai là hai loại hương Đồng Hề thích nhất, cho nên bên người nàng luôn có hai hương này. Nàng đề bút trên thư, lấy trăm hoa viết lên cửa Ban tiếp dư. Chuyện này chính là do Độc Cô Viện Phượng nhắc nhở nàng.

Nhưng đây cũng không phải điều quan trọng nhất, Đồng Hề lại bảo Huyền Huân nhỏ một giọt nước mắt ở chỗ thu bút, để chữ cuối cùng nhòe đi, có như vậy mới thấy rõ chân tình hàm ý. Nước mắt nàng không biết ngày thường thế nào chẳng rơi nổi, thế nhưng lúc gặp Thiên Chính để lại không ngừng như mưa tuôn. Trước đây lúc nàng nghịch ngợm, mẫu thân thường hù dọa đem mình cho mấy lão ăn mày mang đi, giờ nghĩ tới, chỉ cần Thiên Chính để muốn, bản thân nàng sẽ không dám bướng bỉnh nữa.

Đồng Hề bỏ quạt ngà voi Độc Cô Viện Phượng tặng mình vào hộp gấm, bảo Huyền Huân mang đến Hàm Nguyên Điện.

Nhiều ngày nay nàng cẩn thận suy xét, cũng hiểu ra được là bản thân mình ngốc. Thiên Chính để tức giận chuyện gì chứ? Còn không phải do bản thân nàng thất bại sao? Lần này thỉnh tội, cũng không biết là còn có thể cứu vãn cái gì hay không.

Nhưng nàng thật sự không phục. Hẳn chỉ cho phép quan lớn phóng hỏa mà không cho phép dân đen đốt đèn sao (18). Huống chi dân đen cũng có thể tiếp tay hấn phóng hỏa mà.

–“Thế nào? Hoàng thượng có nhận không?” - Đồng Hề có chút khấn trương nhìn Huyền Huân. Lần này nếu không thành, bước tiếp theo khó có thể thực hiện.

–“Nô tỳ không gặp được Hoàng thượng, là Giang công công mang đi.” - Huyền Huân hổ thẹn cúi đầu.

Người được sủng ái và không sủng quả thật rất khác biệt. Khi được sủng, cho dù là một cung nữ vô danh như Quỳnh Hoa cũng có thể nhìn thấy thiên nhan, khi không được sủng thì cả thị nữ bên mình là Huyền Huân cũng không tiếp kiến được.

Giờ đây chỉ có thể chờ Thiên Chính để quyết định.

Sau đó tin tức nhanh chóng được truyền về, Đồng Hề cuối cùng cũng có cơ hội đi Nam Hành cung cùng Thiên Chính đế.

Một đêm này, Đồng Huy cung như ngựa trở mình, khó khăn lắm mới chuẩn bị mọi thứ thật tốt để ngày hôm sau khởi hành.

Chỉ có một mình Đồng Hề đứng bên cửa sổ, không biết chuyến này đi là phúc hay họa. Nước cờ này nàng vốn không muốn đi, nhưng vì Tề Vân cô cô, cũng là vì giấc mộng của chính mình, nàng lại muốn thử một lần. Hậu cung không thể không có tranh đấu. Nàng thật sự không cam tâm, mà bản thân nàng cũng không chịu được ủy khuất.

Đồng Hề ngồi trong xe ngựa, điều duy nhất nàng cảm thấy hoàn mỹ đó là lần này cung phi đi theo rất ít, không đủ náo nhiệt, e rằng đến bản thân mình cũng cảm thấy nghi ngờ.

Thiên Chính để rõ ràng càng lúc càng sủng ái Mộ Chiêu Vãn, mà nay cô ta lại có thai, ngay cả xe ngựa Tử Long Tường Vân hẳn cũng nhường một nửa cho cô ta, để phi cùng ngồi một nơi. Theo sau đó là Phương Loan Tường Vân của Thái hậu, cuối cùng mới là Phượng xa của Đồng Hề.

## 15. Chương 15: Cẩn Thận Học Hỏi

Nam Hàn hành cung nằm ở phía bắc chân núi Nam Hành, kiến trúc tựa vào núi, uốn lượn về phía trước. Tầm cung cao nhất là Thanh Lương điện của Thiên Chính đế, gần đó là Vi Vũ đường của Mộ Chiêu Văn. Độc Cô Viện Phượng ở Phượng Tê điện, còn Đồng Hề chọn Thâu Hương hiên xa hơn một chút.

Thâu Hương hiên là nơi lần trước Đồng Hề đến ở, tên cũng là do nàng đặt, lấy từ “Mai tu tổn tuyết tam phân bạch, tuyết khước thâu mai nhất đoạn hương.” Nơi này là hành cung nghỉ hè, hiển nhiên là ít mai. Cả hành cung trừ Thanh Lương điện ra thì Thâu Hương hiên là nơi có nhiều bóng râm nhất, lại có ý cảnh, có tuyết không mai. Tự nhiên sẽ nhớ đến mùi hương mai kia.

Cung nhân trong Nam Hàn hành cung nghe nói Quý phi tới, đã sớm thu dọn Thâu Hương hiên, vẫn trắng lệt như 3 năm trước.

Đồng Hề còn chưa kịp nghỉ ngơi đã sai cung nhân trang trí lại phòng, mặc liêm cũng không dùng bông tơ mà dùng thủy hoa văn, trên vách đá vốn treo tranh chữ cũng thay bằng phong cảnh tuyết rơi. Cầu đối của Triệu Mạnh Phủ mềm mại, trên mặt đất rải lục trúc phách ti, đan thành tấm chiếu hoa mai khổng lồ, cực kỳ tao nhã.

Lại bảo người trong viện bỏ bớt nhiều loại hoa, đổi cây tùng, bồn cây bách, sắp xếp trông có chút nét đẹp thôn dã, bóng mát rợp trời, có thể an ủi tâm tình sốt ruột của người khác trong mùa hè.

Cá nhân nàng thích trang trí hoa lệ, nhưng Thiên Chính đế dường như không thích. Trước đây Đồng Hề ý lại được hấn sủng ái, lại muốn khoa trương thân phận nên không để ý. Nhưng hiện giờ thân mang tội, Tề Vân lại ở Hoán Y cực chịu khổ, nàng dù sao cũng muốn hy sinh một chút.

-“Nương nương, nô tỳ giúp người tắm rửa thay quần áo.”

Huyền Huân thấy Đồng Hề đã thật sự mệt mỏi, lại còn tổn hao tâm trí vào những chuyện vặt vèn nói.

Thâu Hương hiên cách Thanh Lương điện tương đối xa. Năm đó Đồng Hề chọn nơi này vì rất thích suối nước nóng độc nhất vô nhị ở đây. Dưới suối cuộn cuộn nhiệt khí, bốc lên uốn lượn. Thả người vào thì vô cùng thoải mái, cho dù ở Thanh Lương điện cũng không thể được hưởng thụ cảm giác dễ chịu như vậy.

Đồng Hề bảo hạ nhân lui ra, mệt mỏi tựa người lên gối ngọc, cũng không biết có phải bản thân mình đã già rồi hay không. Lúc trước hừng hực khí thế, giờ lại cảm thấy không có sinh lực tranh danh đoạt vị nữa, thậm chí còn cảm thấy sức mình không bì kịp người ta, ngại phượng cũng ngày càng xa. Cả người bên cạnh cũng không bảo vệ được thì còn làm được gì.

Nhớ lại lúc mới vào cung, hấn tuy cũng trắng hoa như vậy, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được sự che chở của hấn. Thế nên trong cung mới có thể ngấm ngầm phạt những nữ tử muốn tranh đoạt với mình, vậy mà cuối cùng vẫn phải rời đi.

Ba năm sau trở về, lòng không được thanh thản như trước. Người trong cung lần lần lượt lượt thay đổi, còn nàng thì càng lúc càng tuột dốc, tâm tư hoang đế lại khó lòng đoán được. Đồng Hề cảm thấy mình giống như người mù cưỡi ngựa đui, nửa đêm rơi xuống hồ, cũng không biết lúc nào thì vó ngựa sẽ đạp vào khoảng không.

Trong hậu cung này, không tranh giành chẳng phải không thú vị sao?

Lệ của nàng theo khoeo mắt rơi xuống. Đây chính là con đường nàng chọn, bản thân nàng cũng phải chấp nhận.

Đêm đó đi đường mệt nhọc, Đồng Hề ngược lại cảm thấy nhờ vậy mà ngủ rất ngon. Ngày hôm sau, trong lúc Huyền Huân và Thúc Bạch chờ hầu nàng rửa mặt, theo thường lệ mang tới một bộ trang phục quang hoa lấp lánh, nhưng nàng lại vẩy lui.

Trong cung được ăn mặc theo cách mình thích, âu cũng là một loại hạnh phúc. Đáng tiếc là sau này nàng cũng không còn khả năng như vậy. Nàng chọn một bộ cung trang màu xanh nhạt, vắn tóc Lưu tô kế, lấy

trâm hoa trên châu tô vẽ ở giữa, trông thanh cao chất phác, chỉ có hoa cài hoàn kim trên tóc là còn lưu lại vẻ khoan thai phú quý của Quý phi ngày nào. Lưu tô rũ xuống năm nhánh, mỗi nhánh dính một viên Nguyệt liên thạch, phát ra ánh sáng không quá chói mắt, tựa như ánh trăng dịu dàng.

Lúc Đồng Hề đến Phượng Tê cung, Mộ Chiêu Văn cũng đã đến. Nàng hơi sưng sốt, nhưng lại nghĩ tới Mộ Chiêu Văn trước nay làm việc cẩn thận, khiến người ta không tìm ra được sai sót nào. Tuy rằng Độc Cô Viện Phượng miễn cho nàng ta thỉnh an hành lễ, nàng ta cũng không vì vậy mà tự cao. Thấy Đồng Hề tiến vào, Chiêu Văn chậm rãi cúi người hành lễ. Đồng Hề bước nhanh tới, đỡ nàng ta dậy.

-“Không cần phải như vậy. Giờ muội đang có thai, phải nghỉ ngơi mới tốt. Hoàng thượng chưa có con, trong cung trên dưới đều hy vọng muội có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ, cũng là làm an lòng người trong thiên hạ.”

Mộ Chiêu Văn quay lại ngồi phía sau. Đồng Hề nhận thấy nét mặt Độc Cô Viện Phượng không thoải mái. Ai cũng không thể vui vẻ. Mộ Chiêu Văn lúc nào cũng cẩn thận, quả thật không tồi, chỉ là trong mắt nàng và Thái hậu, sách lược của nàng ta càng lợi hại thì họ càng không thể lơ là thiếu cảnh giác. Cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Độc Cô Viện Phượng nhìn Đồng Hề, bẽn lẽn cười

-“Ít khi nhìn thấy Quý phi ăn mặc như vậy.”

Mặt Đồng Hề hơi đỏ lên.

Độc Cô Viện Phượng cười châm chọc, hiển nhiên hiểu chủ ý của Đồng Hề. Đồng Hề cũng không tính giấu nàng ta. Nàng hiện giờ chỉ một lòng một dạ muốn khôi phục thánh sủng, sao còn lo lắng những chuyện khác?

Ba mỹ nhân ngồi chung hoàn toàn không cùng tiếng nói. Mộ Chiêu Văn thỉnh an nhanh chóng rời đi, Đồng Hề cũng không muốn trong tình cảnh này quá mức thân mật với nàng ta. Chẳng may có gì xảy ra lại thay người khác gánh chịu oan uổng.

Đồng Hề ngồi một lát lại cùng Độc Cô Viện Phượng đánh cờ. Hai người cũng không nói chuyện nhiều, đợi nàng đi rồi, Lý ma ma mới bước lên nói.

-“Nương nương, lão nô cảm thấy Quý phi hiện tại có vẻ sợ Chiêu phu nhân.”

Độc Cô Viện Phượng chỉ bàn cờ.

-“Hiện giờ nàng ta chơi cờ không chút sát khí, mọi nơi đều phòng thủ cẩn thận. Ai gia thấy nàng ta đã muốn thế suy sức yếu, uống công ta lúc trước coi trọng nàng ta.”

-“Nương nương, Vạn Mi Nhi đoán chừng cũng không tốt hơn, chúng ta có phải trước khi nàng ta vào cung, nên đem người kia giải quyết không? Ngộ nhớ bọn họ liên thủ thì...” –Lý ma ma trộm nhìn hướng Vi Vũ Đường của Mộ Chiêu Văn.

Độc Cô Viện Phượng cũng trầm ngâm không nói gì.

Sau khi Đồng Hề từ Phượng Tê cung về, nàng bảo Thúc Bạch mang theo canh hạt sen đến Đức Chính điện. Mặc dù lần trước cũng không vui vẻ gì, nhưng nàng cảm thấy Thiên Chính để không mấy chú ý đến thân thể mình. Nàng rõ ràng cũng nên quan tâm đến long thể một chút. Lúc còn ở nhà, mẫu thân cũng thường chú ý cách ăn uống hàng ngày của phụ thân, mọi thứ đều suy xét rất chu đáo. Phụ thân cũng từng biểu thị cuộc sống thường ngày của người không thể không có mẫu thân.

Nhưng ở trong cung, việc ăn uống hàng ngày của Thiên Chính để căn bản Đồng Hề không thể để ý được nên càng sơ sót. Nàng quan sát chiêu trò của Mộ Chiêu Văn, quan trọng nhất dường như là phải thường xuyên xuất hiện trước mặt đế vương. Mọi người thường nói gặp nhiều thì quen thuộc. Đồng Hề thầm oán giận sao bản thân mình lại có thể quên chuyện này được.

Huyền Huân lúc này đã đứng ngoài Đức Chính điện, thấy nhóm Đồng Hề đi đến.

-“Nương nương, Chiêu phu nhân đã vào một lúc rồi.”

Đồng Hề gật đầu. Nàng thích học tập người khác, lần này bọn họ lại dùng cùng một cách thức, hướng chỉ có Mộ Chiêu Văn ở đây, nàng cảm thấy cơ hội ở riêng với Thiên Chính để lại càng ít.

Lúc Đồng Hề đi vào, Mộ Chiêu Văn đang đứng bên cạnh Thiên Chính để, hai người họ to nhỏ gì đó. Thiên Chính để đang ăn điểm tâm Mộ Chiêu Văn mang đến, cũng thân mật dứt một miếng cho nàng ta.

– “Thứ này rất ngọt, nàng cũng ăn đi.”

Đồng Hề đến gần hành lễ, Thiên Chính để thuận tay nhắc lên, ý bảo nàng đứng dậy.

– “Người tới làm gì?” – Giọng Thiên Chính để nói với Đồng Hề cứ như là biến thành một người khác, ngữ khí lạnh băng.

Đồng Hề tuy rộng lượng, nhưng trong lòng cũng không tránh được cảm giác tủi thân.

– “Thần thiếp...” – Nàng cũng không biết tại sao lại như vậy. Trước mặt Thiên Chính để, nàng dường như cũng thay đổi, không nhận ra bản thân mình đã biến thành một cô vợ nhỏ nhu nhược yếu đuối.

Mộ Chiêu Văn cũng coi như là người tinh mắt, cảm thấy không khí không ổn liền nói:

– “Quý phi tử tỷ tỷ nhất định là có chuyện quan trọng tìm Hoàng thượng. Thần thiếp cáo lui trước.” – Nàng ta dọn dẹp hộp thức ăn rồi lui ra.

Lòng Đồng Hề thâm sốt ruột. Nàng cũng không phải là muốn đuổi nàng ta đi mà, bây giờ nhìn mình lại như một phụ nữ bình thường đang đi tranh tình cảm của chồng vậy. Nếu thật sự phải tranh, nàng tội gì phải làm lộ liễu như vậy? Cũng có thể dùng thủ đoạn, không cần phải đợi lúc nàng ta đang ở đây thì mình mới đến.

Có điều qua chuyện hôm nay, Đồng Hề lại học được một ít việc. Đầu óc nàng rối rắm một hồi, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Mộ Chiêu Văn biết Thiên Chính để không thích ăn đồ ngọt, trừ bữa ăn chính ra rất ít khi ăn thêm cơm. Nàng ta lại cố tình làm đồ ngọt đến thỉnh an. Chẳng lẽ không phải là do bản thân nàng ta thích ăn, nhưng lại mượn việc đem thức ăn đến để gặp Thiên Chính để sao? Mà Thiên Chính để cũng hiểu ý, đem thức ăn nhường cho nàng ta, mọi người đều vui vẻ.

Đồng Hề càng nghĩ càng thấy được ý vị bên trong, đột nhiên lại cảm thấy ở cạnh phu quân mình quả thật là một môn học lớn, đặc biệt phu quân mình lại là vua của một nước nữa.

– “Nàng tìm trẫm có việc gì?” – Thiên Chính để rút tay lại, xoa xoa sau gáy.

Đồng Hề vốn không biết trả lời thế nào, nếu nói mình mang canh hạt sen đến thì thật buồn cười. Nàng lúc nào cũng thấy Thiên Chính để xoa cổ, đoán được có thể do ngồi tựa vào bàn lâu làm cổ hần bị đau. Năm đó phụ thân nàng cũng có bệnh này.

Người trong thời điểm nguy khốn, lá gan luôn đặc biệt lớn. Đồng Hề cũng rất khâm phục bản thân mình, lúc này sao lại có dũng khí bước từng bước đến.

Nàng nhẹ nhàng đến bên cạnh hần, hai tay đặt lên cổ hần nhẹ nhàng đè xuống. Trong lòng nàng khẩn trương, ngón tay cũng lạnh lẽo, dưới ánh nắng mùa hè chói chang ngược lại khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Thiên Chính để cũng chưa nói gì, nhưng lại buông tay mình ra, thân mình ngửa ra sau về hướng Đồng Hề, hưởng thụ sự xoa bóp của nàng, lúc thoải mái nhất còn có thể nhỏ giọng kêu “ừ” một tiếng.

Đồng Hề nắn gáy giúp hần nữa khắc, sau đó lại cầm lấy tay hần, ấn nguyệt lòng bàn tay. Đồng Hề cúi đầu, đỏ mặt. Dường như đây lần đầu tiên nàng cẩn thận nhìn vào tay hần như vậy, lần đầu tiên nắm lấy tay hần.

Tay hần thon dài, trong lòng bàn tay lại có một vết chai, nhưng thật ra Đồng Hề cũng không dự liệu trước được, ngón tay bên phải cũng có một vết chai do cầm bút. Nàng không tự chủ được mà vuốt ve vết chai này. Trước đây nàng cũng có lúc quán quýt bên phụ thân, vết chai trên tay phụ thân là vì nàng mà chống đỡ cả bầu trời. Mà vết chai trong tay hần, không phải chống đỡ cho mình nàng, cũng là vì Cảnh Hiên hoàng triều mà chống đỡ cho cả thiên hạ.

Trong lòng mỗi người con gái đều hy vọng phu quân của mình là một anh hùng, Đồng Hề cũng không ngoại lệ. Phụ thân từ nhỏ đã đem nàng cho cung phi dạy dỗ. Chuyện trước đây của Thiên Chính đế nàng cũng nghe được rất nhiều. Hắn dẫn binh thần phục Nam man, nhận nhiệm vụ nguy hiểm chống lại hổ sói bên ngoài Bắc Phong quốc, lại bắt Đông Lâm quốc lui binh cống nạp. Sau đó hắn đăng cơ, trị lũ lụt, chấn chỉnh triều chính. Đồng Hề cảm thấy có khi mình còn nhớ những việc này rõ hơn hắn. Lúc nàng vào cung gần như xem hắn như thần sống, mà điện thờ lại nằm trong lòng nàng.

Sau khi vào cung mới phát hiện ra hắn cũng chỉ là người bình thường, có thất tình lục dục, cũng không có mặt tôn nhân đó. Cũng có đêm quá sức chịu đựng, nàng nhớ lại hết thấy những chuyện này, khiến nàng vừa ngưỡng mộ hắn, lại vừa sợ hãi hắn, không biết làm thế nào để đối mặt hắn.

Tay Đồng Hề sờ lên vết chai trên tay Thiên Chính đế, bỗng nhiên hắn nắm tay lại, giữ tay nàng trong lòng bàn tay. Mặt Đồng Hề đỏ lên, trong lòng căng thẳng muốn rút tay về nhưng không được.

-“Sao thế? Tấn vương phi lại tiến cung sao?” – Thiên Chính đế có ý châm chọc nói.

-“Không phải” – Đồng Hề vội vàng giải thích. Đây đúng là tự làm bậy không thể sống mà.

Thiên Chính đế xoay cổ một chút, nói

-“Nàng học từ ai chiêu này vậy? Cổ trẩm không còn đau.”

Đồng Hề trấn tĩnh được một chút mới thốt lên:

-“Phụ thân thần thiếp cũng có bệnh này, đọc sách lâu nên cổ bị đau, cho nên thần thiếp từng đi thỉnh giáo một võ đại phu. Vị võ đại phu này nói cổ bị đau, dùng tay ấn nguyệt rất có tác dụng. Thần thiếp học hắn một khoảng thời gian, phụ thân cũng nói rất công hiệu.”

Đồng Hề nói xong, trong mắt như tỏa ra ánh nắng. Nhắc đến quá khứ huy hoàng của mình, tâm tình nàng luôn tốt như vậy.

Thiên Chính đế buông tay ra, Đồng Hề lại giữ tay kia lại giúp hắn.

-“Nghe nói nàng là nữ nhi Lệnh Hồ Tiến thương yêu nhất, nàng lại hiểu lòng người như vậy, hắn không đau mới lạ.”

Đồng Hề cảm thấy ngữ khí Thiên Chính đế không đúng, vừa ngẩng đầu lên lại bị hắn ngậm lấy vành tai mình.

Mắt Đồng Hề chợt lóe lên.

-“Hoàng thượng.” – Nàng kinh hãi hô.

Thiên Chính đế đã ôm nàng vào lòng ngực, định đặt trên long ý (19). Long ý này mặc dù là ghế, nhưng so với tháp thường cũng không nhỏ hơn bao nhiêu. Chuyện này lúc Đồng Hề ở Hàm Nguyên điện cũng từng trải qua rồi.

-“Hoàng thượng, Hoàng thượng... giờ là ban ngày.” – Ban ngày tuyên dâm chính là việc thánh nhân cũng không tha thứ.

Thiên Chính đế bỗng nhiên cười, nhưng nụ cười tuyệt không trong sáng gì, cũng không làm người ta cảm nhận được một chút ấm áp, ngược lại cảm thấy hắn cười toàn thân càng lạnh.

-“Hôm nay Tấn vương phi không tới, ý Quý phi chẳng phải là muốn tự mình ra trận sao?”

Đầu Đồng Hề choáng váng, biết hắn hiểu lầm mình, hoặc căn bản hắn cũng chẳng có hiểu lầm gì, chỉ đang muốn làm mình nhục nhã mà thôi.

-“Không phải, thần thiếp...”

Lời nàng chưa kịp nói hết đã bị hắn nuốt vào bụng. Hắn cúi đầu lưng nàng, trói hai tay nàng lại đặt lên bàn sách. Đồng Hề cắn chặt môi, lại bị hắn bức mở ra. Hắn ngậm lấy môi nàng, dùng lưỡi liếm máu trên môi, tựa như Tà Thần đang hút máu vậy.

Cứ như vậy hồi lâu, sau đó mới dần yên tĩnh. Hấn ôm nàng mang đến trên long ỷ, cũng không có ý muốn cởi tay nàng ra. Nhìn ánh mắt nóng rực của hấn, Đồng Hề biết hấn còn chưa thỏa mãn. Thân hấn vừa muốn phủ lên người nàng, ngay tức khắc nàng cảm thấy toàn tâm run rẩy.

Đau đớn vừa rồi còn chưa qua, linh quang trong đầu nàng chợt lóe, nhất thời nhớ đến lời Mộ Chiêu Văn lần trước. Nàng nhận lúc lệ trong mắt còn chưa bay mất, vội chớp to mắt nói:

–“Hoàng thượng, thần thiếp mệt rồi.”

Đồng Hề nói xong không kìm được mà đỏ mặt. Nàng không biết tại sao giọng nói của mình lại có thể yếu mềm lại có chút khàn khàn như thế.

Thiên Chính đế ngăn người, có thể cũng không ngờ Đồng Hề lại nói vậy, trước đến giờ nàng lúc nào cũng chỉ một mực chịu đựng.

Hấn không nói gì, rất lâu sau mới kéo sát lại quần áo vừa mở ra của nàng, lại cởi dây trói trên tay nàng ra. Đồng Hề lúc này mới run rẩy cầm quần áo, miễn cưỡng chỉnh trang lại, định rời khỏi long ỷ. Đây cũng không phải chỗ nàng có thể ngồi.

Nào ngờ Thiên Chính đế lại phát hiện ra trên bàn có gì đó, hấn cầm canh hạt sen nàng mang đến hỏi:

–“Đây là cái gì?”

–“Đây là canh hạt sen?” – Đồng Hề trả lời như phản xạ có điều kiện. Hoàng đế hỏi thì phải trả lời, mặc kệ nàng đang mệt, cũng không muốn nói nhiều.

–“Quý phi thật hiểu ý trẫm, làm sao nàng biết trẫm muốn uống canh hạt sen?” –Khóe miệng Thiên Chính đế tươi cười.

Đây là lần đầu tiên Đồng Hề nhìn thấy Thiên Chính đế mây mưa thất thường xong lại có thể nở nụ cười. Hấn trước giờ đều nghiêm mặt không nói lời nào đã rời đi. Nhớ lại lời hấn nói hôm trước, nàng mới bất giác đỏ mặt. Lời hấn quá mức mập mờ lại có ý ám chỉ, đây không phải điều một minh quân nên có.

–“Nàng không giúp trẫm thử canh hạt sen này trước sao?” – Thiên Chính đế đưa bát canh đến miệng Đồng Hề, tay múc một thìa cho nàng. Nàng kinh hãi lui về phía sau.

–“Thần thiếp sợ” – Đồng Hề nhận ra thân ảnh mình đang ngồi xổm trên long ỷ, đầu rũ xuống, dáng vẻ không dám nhận – “Thần thiếp tự làm là được rồi.”

Đồng Hề rũ mắt xuống, muốn cầm lấy bát trong tay Thiên Chính đế.

Vậy mà sắc mặt hấn nháy mắt lại trở nên lạnh lẽo, cầm bát đưa cho Đồng Hề:

–“Vây nàng dứt trẫm đi.”

Đồng Hề tuy sửng sốt, nhưng cũng chỉ có cách tuân theo. Nàng cố nâng cổ tay lên, ngón đỏ trên cổ tay trắng nõn lại đặc biệt gai mắt. Thiên Chính đế than nhẹ một tiếng, tư mình cầm bát, sau đó uống một hơi hết canh hạt sen trong bát.

Đồng Hề còn chưa biết phản ứng thế nào thì Giang Đắc Khải bên ngoài đã hô lên:

–“Hoàng thượng, Lại bộ thượng thư cầu kiến.”

Đồng Hề chợt nhớ đây là Đức Chính điện, lòng nàng khấn trương, bèn lui tới nấp sau lưng Thiên Chính đế, nhỏ giọng nói:

–“Làm sao bây giờ?”

Thiên Chính đế quay lại, nhìn thấy dáng vẻ nàng căng thẳng đến vậy bèn nói:

–“Nàng lui ra sau trước đi”

Đồng Hề cũng bất chấp lễ nghĩa, đi chân trần trên đất. Vì đứng xuống cả người như nhũn ra, lại ma sát đau đớn, những cái khác cũng bất chấp. Trong đầu nàng chỉ nghĩ tới việc không để phụ thân nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của con gái, ngay cả hài cũng chẳng mang vào đã vội chạy vào hậu đường.

## 16. Chương 16: Kế Trong Kế

Lệnh Hồ Tiến vừa vào liền quỳ xuống đất thỉnh an, thấy trước mặt lộ ra nửa chiếc hài cung phi, cũng không vội hé môi, chỉ nói ra mục đích đến. Trước đó vài ngày, ông cùng Bình tuần phủ vừa tống quan Tổng đốc đường sông Trần Bình Nhân vào ngục vì tham ô công quỹ. Nhưng chức vị giám sát đường sông rất quan trọng, nhất là vào thời kỳ lũ lên này, cho nên Lệnh Hồ Tiến cùng Lại bộ các tì giải quyết, nghĩ đến 3 người có thể tiếp nhận chức vị, bèn đến xin chỉ thị của Thiên Chính đế.

Thiên Chính đế suy tư một lát, chọn Vu Hoán kế nhiệm. Sứ mệnh của Lệnh Hồ Tiến đã xong, vốn nên lui ra, nhưng ông lại lần nữa không chịu cáo lui.

-“Lệnh Hồ thượng thư còn có gì muốn nói sao?”

Lệnh Hồ Tiến ho khan một tiếng.

-“Hoàng thượng, Tổ huấn nói hậu cung không được tham gia chính sự, hậu phi sao có thể ngang nhiên vào ngự thư phòng? Xin Hoàng thượng suy xét.” – Ánh mắt Lệnh Hồ Tiến dừng lại trên chiếc giày thêu kia.

Thiên Chính đế nhìn theo mắt hắn, nhận ra Đồng Hề trong lúc vội vã đã đánh rơi hài.

-“Trẫm biết rồi.”

Lệnh Hồ Tiến là người chính trực, làm quan thanh liêm, tài danh ở Thiên Chính đô rất nổi bật. Chỉ là y quá mức bảo thủ. Thiên Chính đế cũng không muốn lúc này cùng y trở mặt.

-“Thần xin bệ hạ trừng phạt vị nương nương này để cảnh cáo.” – Lệnh Hồ Tiến vén bào quỳ xuống, dáng vẻ không hòa hữu.

-“Lệnh Hồ Thượng thư, đây là việc nhà của Trẫm.” – Thanh âm Thiên Chính đế lạnh lùng truyền xuống.

-“Hoàng thượng sai rồi. Nhất cử nhất động của người đều là tấm gương của thiên hạ. Hoàng thượng không có việc nhà. Chuyện nhà của Hoàng thượng chính là chuyện thiên hạ. Thần xin bệ hạ vì thiên hạ làm gương, nếu không tấn kê tì thần, thật không phải là chuyện nước hay nhà hướng tới.”

-“Lệnh Hồ Tiến, ngươi đang ép Trẫm sao?” – Thiên Chính đế đứng dậy.

-“Thần không dám. Nếu Hoàng thượng không muốn, vậy thỉnh nương nương này tự trách phạt. Nếu không, để loại nịnh phi này bên cạnh Hoàng thượng chỉ càng thêm dơ bẩn. Xin Hoàng thượng thánh minh.”

Lệnh Hồ Tiến không quan tâm đến tính mạng, tiến lên phía trước, chỉ cách hậu đường một chiếc rèm cửa, hướng vào trong hồ:

-“Thần, Lệnh Hồ Tiến mời nương nương ra đây.”

-“Lệnh Hồ Tiến, lá gan của ngươi cũng lớn lắm.” – Thiên Chính đế bước lên từng bước – “Hậu cung phi tần sao lại để ngoại quan như ngươi gặp được. Trẫm đã nói đây là chuyện nhà của trẫm, ngươi ở đây lại dám bất phân trên dưới. Trẫm không muốn so đo với ngươi. Lui ra đi.” – Thiên Chính đế vung tay áo bào, gọi Giang Đắc Khải.

Lệnh Hồ Tiến đành phải lui ra.

Thiên Chính đế kéo rèm lên. Trong phòng nhìn quanh cũng không thấy Đồng Hề. Tuy rằng cửa sổ mở, nhưng hắn tin rằng Đồng Hề không dám nhảy qua cửa sổ mà trốn. Như vậy sau này nàng ở trong cung cũng không thể ngáng đầu làm người được.

-“Đồng Hề.” – Hắn lên tiếng gọi.

Thật lâu sau mới nhìn thấy dưới giường hắn thường nằm nghỉ vươn ra một bàn tay trắng nõn, Lệnh Hồ Đồng Hề từ dưới giường chui ra.

-“Nàng...”

Thiên Chính để bật cười. Cho dù là lúc nàng không cam tâm tình nguyện hầu hạ hắn cũng chưa từng chặt vật đến vậy. Thế này thật quá buồn cười.

Búi tóc của Đồng Hề vì di chuyển mà trở nên tán loạn, sợi tóc lung tung bay ở bên tai, một tay lôi kéo, đai lưng cũng chưa kịp buộc chặt. Đầu ngón chân tuyết trắng bởi vì ngại ngùng và căng thẳng mà hơi xiết chặt. Từ mặt tới cổ, từ ngực tới đùi, tất cả đều phần hồng một mảng.

–“Thần thiếp...” – Đồng Hề gần như xấu hổ đến bật khóc –“Thần thiếp dung nhan chưa chỉnh tề, xin Hoàng thượng tránh đi.” – Nói vậy vì nàng muốn tránh cũng không thể tránh được.

Thiên Chính để cũng không nói gì, xoay người định đi ra ngoài, Đồng Hề phía sau lại nhẹ nhàng nói thêm một câu.

–“Thần thiếp cảm tạ Hoàng thượng.”

Khi hắn quay đầu lại nhìn nàng, nàng lại muốn cúi đầu. Hắn nhìn thật lâu, cuối cùng mới xoay người bỏ đi.

Huyền Huân cùng Thúc Bạch nhanh chóng đến giúp Đồng Hề trang điểm, sau đó ba người trên dưới lần lượt rời Đức Chính điện.

Sau khi trở lại Thâu Hương hiên, Huyền Huân và Thúc Bạch nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Đồng Hề, vốn tưởng nàng đã mỗi một muốn nằm nghỉ, nào ngờ khóe miệng nàng lại có ý cười, bảo các nàng chuẩn bị tắm rửa.

Lần đầu tiên sau khi Đồng Hề bị lâm hạnh mà vẫn giữ được tâm tình hớn hở như vậy. Phẩm hạnh của phụ thân nàng hiểu rất rõ, hết thấy đều muốn nàng thuận lợi phát triển. Tuy rằng vừa rồi có chút kinh hãi, nhưng cuối cùng cũng không có nguy hiểm.

Ngày hôm sau, tấu chương của viên quan ào ạt như tuyết đổ vào ngự thư phòng. Nội dung chỉ có một, là khuyên Thiên Chính để lâm hạnh đồng đều, phát huy con nói dối. Theo đó cũng khuyên để vương ngăn việc hậu cung tham gia chính sự.

Những viên quan này cũng xem như thông minh, thấy thái độ của Thiên Chính để thì biết hắn có ý bảo vệ vị phi tần này nên cũng không bức hắn trừng phạt phi tử để cảnh cáo. Cũng bởi đa phần mọi người đều biết người đó là ai.

Nam Hàn hành cung chỉ có hai vị cung phi, mà xưa nay được sủng ái chỉ có một người, chính là Chiêu phi nhân đang mang long thai. Thiên Chính để không trừng phạt nàng hắn cũng có đạo lý. Chiêu phu nhân mẫu bằng tử quý, hiện giờ không ai có thể động đến nàng.

Việc này cuối cùng cũng thỏa hiệp. Thiên Chính để tiếp thêm vài cung phi từ Đại Minh cung đến. Hậu cung Thiên Chính để dồi dào, mọi người nghĩ hắn hẳn là không hợp ý, cho nên phủ các Vương gia lại hiến thêm vài mỹ nhân đến.

Sắp đến tháng tám, đây là thời gian triều đình trưng thu thuế nông dân, việc hoa điều sử (20) cũng dần lắng xuống. Sắp tới hậu cung lại tràn đầy nữ tử, bởi tổng tuyển cử ba năm mới có một lần, cho nên hàng năm cung nữ trong cung đều dựa vào các hoa điều sử đến dần gian chọn lựa. Năm trước triều đình cũng không coi trọng chuyện này, nhưng xưa và nay không giống nhau, Thái hậu cũng không phản đối, lệnh cho hoa điều sử chọn người có gia thế tốt nhất, nhưng lại bỏ lỡ lần tuyển cử lần trước để tiến cung.

Đồng Hề thích thú nâng tách trà, nghĩ tới Độc Cô Viện Phượng đang ngồi không yên, hẳn là muốn bồi dưỡng thêm tay chân mới. Nhưng chuyện của nàng ta cũng không quan trọng. Những việc này đều là kết quả mà nàng tỉ mỉ trù tính. Chỉ cần Mộ Chiêu Văn không chuyên sủng, nàng cũng không có ý kiến gì khác.

–“Nương nương, tâm tình người dường như rất tốt.”

Đồng Hề cười cười, nhất thời trong lòng vui vẻ. Nàng sai người chuẩn bị giấy bút, nhìn hồ Phong Hà, vẽ một bức hồ hoa sen.

Trong lúc Đồng Hề ở hồ Phong Hà cười, Độc Cô Viện Phượng ở Phượng Tê cung cũng cười.



-“Lý ma ma, người nói Lệnh Hồ Đồng Hề có phải tự đập chân mình hay không. Buồn cười nhất là, chuyện tốt của nàng ta lại bị chính phụ thân nàng ta phá hỏng. Nàng ta vốn định phục hồi ân sủng, nào ngờ ngược lại còn mang tới nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy.” –Độc Cô Viện Phượng vui vẻ nói.

Nhưng Lý ma ma bên cạnh Độc Cô Viện Phượng cũng không cười theo. Bà ba phần hoài nghi chuyện này có phải được sắp đặt trước hay không. Bà nói:

-“Nhưng mà vừa khéo người phá hỏng lại là phụ thân Quý phi, có phải rất trùng hợp không? Nếu gặp phải một đại thần khôn khéo hơn, chẳng phải chẳng sao sao?”

-“Ma ma, người thật đa nghi. Việc này đối với Lệnh Hồ Đồng Hề cũng có gì tốt đâu? Nàng ta hiện giờ không tiếp cận được Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không chủ động tìm nàng ta, vậy thì có gì tốt chứ? Huống chi bên dưới đưa nhiều mỹ nhân đến như vậy, Hoàng thượng lại thích mới mẻ. Lúc này nàng ta muốn phục sủng chẳng phải khó càng thêm khó sao?”

Lý ma ma không đáp lời. Tuy rằng Độc Cô Viện Phượng nói có lý, nhưng Lệnh Hồ Đồng Hề cũng không phải không có lợi. Ít nhất Chiêu phu nhân không còn được chuyên sủng nữa.

Nhưng loại sự tình giết người ba ngàn tự hại mình 800 như vậy cũng không phải việc người thông minh nên làm, cho nên Lý ma ma không nói nhiều. Đồng Hề không tiếp cận được Thiên Chính đế, bà cũng như Độc Cô Viện Phượng đều không đoán được ý của Đồng Hề là gì.

Cái Độc Cô Viện Phượng muốn là tranh giành tình cảm, nhưng Đồng Hề muốn bắt quá chỉ là phân sủng. Nàng cũng không muốn đến ngự thư phòng kết bạn với vua. Nàng có thể nghĩ đến rất nhiều phương pháp để leo lên địa vị hoàng hậu, nhưng lại không chấp nhận được được nổi thống khổ khuất nhục mà mình chịu trước mặt Thiên Chính đế.

Địa vị Hoàng hậu cũng không nhất định là người Hoàng thượng yêu thương nhất mới có thể ngồi. Bởi vì một nước lập hậu đều phải nhìn gia thế, cho nên hẳn chỉ cần một nữ nhân thích hợp nhất là được.

Không đổ kỵ, dĩ nhiên là điều kiện đầu tiên.

Chiêu phu nhân dường như cũng hiểu được điểm này, có thể do nàng ta đối mặt với triều thần cũng cảm thấy áp lực. Thiên Chính đế tuy đã vào Vi Vũ các của Chiêu phu nhân, nhưng đột nhiên lại bãi giá đến Thâu Hương hiên của Đồng Hề. Mọi người cũng hiểu đó là ân huệ của Chiêu phu nhân.

Trong lòng Đồng Hề tuy rằng không thoải mái, nhưng cũng không thể không miễn cưỡng vui cười ra tiếp giá.

-“Hoàng thượng vạn phúc” – Đồng Hề cùng các cung nhân hành lễ. Thiên Chính đế cũng không bước đến đỡ nàng dậy, hơi thở lạnh lẽo. Tất cả mọi người đều đoán hẳn là hẳn không muốn đến Thâu Hương hiên.

Đồng Hề quỳ xồm lúc lâu, đến khi Thiên Chính đế đã vào tới chính đường rồi hẳn mới nhàn nhàn quẳng xuống 1 câu:

-“Đứng lên đi.”

Đồng Hề thở dài một tiếng, cũng không biết mình lại chọc thiên tử mất hứng lúc nào. Gần đây nàng làm việc cực kỳ thận trọng, cũng không có chỗ nào làm mất lòng hẳn, đối với Chiêu phu nhân cũng kính cẩn làm lạnh, với các tỷ muội mới vào cung càng thêm bảo vệ, cũng không bỏ quên dân cư bản xứ.

Hai người rửa tay trong chậu nước cung nữ mang tới xong, bắt đầu dùng bữa. Đồng Hề là kiểu nữ quân tử ngủ không nói, ăn không nói, chỉ dúi đầu vào ăn cơm. Nhưng nhai đi nhai lại cũng cảm thấy khó nuốt xuống nổi. Nàng và hẳn đều không dùng cơm một mình, nhưng hẳn ở bên cạnh, khí thế lạnh lẽo nhất thời làm người ta chẳng muốn ăn uống gì, mất tự nhiên kinh khủng.

Đồng Hề cũng không dám nhìn thẳng Thiên Chính đế. Mãi đến khi khó khăn ăn xong một chén nhỏ, định đi súc miệng mới phát hiện bát cơm trước mặt hẳn cơ bản cũng chưa đụng tới. Hẳn chỉ không ngừng uống rượu.

-“Hoàng thượng, thức ăn này không hợp với người sao?”

Đồng Hề sợ nhà bếp của mình làm thức ăn nhiều rau, không thích hợp với khẩu vị của hần. Mà nàng cũng không nghĩ tới hôm nay hần lại đến cùng mình dùng bữa. Chẳng qua là Chiêu phi rộng lượng. Đối lại là nàng, cho dù nàng khuyên hần đi đến Biệt cung cũng không muốn giao hần cho Mộ Chiêu Văn đâu.

Đồng Hề nhìn trên bàn. Cá muối ướp tay ngan, gà sậy cá khô, bạch tráp Tây Thi thiệt (21), tiên quái mỹ nhân can, thanh hương từng tử, tổ yến bát vị, cật tôm xào hải sâm, gà rừng hầm dưa chua... Lòng nàng hơi căng thẳng. Chẳng lẽ hần ghét mình quá xa hoa lãng phí? Kỳ thực với một Quý phi mà nói, ăn những thức ăn thế này cũng không thể coi là quá đáng. Nhưng Thiên Chính đế xưa nay đơn giản, hần mỗi ngày cũng chỉ ăn mười hai món, với lại tất cả các món cũng rất bình thường. Đồng Hề lại tự trách mình. Hần là nàng giả vờ giản dị chưa đủ rồi.

Thiên Chính đế liếc nhìn Đồng Hề, cũng không nói gì mà tiếp tục uống rượu. Đồng Hề rất giỏi chuyện thỉnh giáo người khác. Nàng đưa mắt nhìn Giang Đắc Khải. Người này hầu hạ Hoàng đế nhiều năm, so với bản thân nàng chắc phải hiểu hần hơn.

Giang Đắc Khải bên cạnh cũng rất sốt ruột. Chỉ sợ Thiên Chính đế không thoải mái thì lấy bọn họ ra trút giận. Vậy nên hần nhìn Đồng Hề, lại nhìn thức ăn bữa hôm, sau đó nhìn bát của Thiên Chính đế.

Đồng Hề nhất thời hiểu được. Nàng nhớ đến hình ảnh Thiên Chính đế và Mộ Chiêu Văn chia nhau thức ăn, cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Chỉ cần hần không trách mình xa hoa lãng phí là được. Nhưng Hoàng thượng này quả thật cũng khó hầu hạ quá, chỉ ăn một bữa cơm cũng không yên tĩnh được.

Đồng Hề gọi Thúc Bạch, bảo lấy cho mình một bộ đĩa khác. Dù sao để Thiên Chính đế ăn đĩa dính nước bọt của mình cũng không tốt lắm. Vậy nên nàng dùng chiếc đĩa ngăn mới gấp một miếng thịt heo sữa nướng dâng tới cho hần.

–“Hoàng thượng, người dùng chút thức ăn đi. Bụng rồng uống rượu không tốt, xin Hoàng thượng quý trọng long thể.”

Thiên Chính đế buông chén ra, sắc mặt chưa hần là tốt hơn lúc này.

–“Quý phi ăn no rồi sao? Còn có tâm tư quan tâm thân thể trẫm?”

Đồng Hề không tưởng tượng được là Thiên Chính đế ăn cơm lại có bộ dạng này, còn muốn người ta ở đâu cũng phải hầu hạ hần, nếu không sẽ không vui vẻ sao? Trong lòng nàng Thiên Chính đế là cao tọa trong triều, là một anh duệ chi quân giỏi bày mưu quyết sách, cũng không phải là một nam tử tính toán chi li như bây giờ.

–“Không phải, thần thiếp còn chưa...”- Nàng dù sao cũng không thể nói mình ăn xong rồi mới phát hiện hần chưa đụng đĩa được.

Thiên Chính đế gấp một mảnh lưỡi Tây Thi cho Đồng Hề. Nàng dùng một chút, không dám nghĩ hần lại gấp thức ăn cho mình, cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

–“Sao thế? Sợ đĩa của trẫm làm bẩn nàng sao?” – Thanh âm hần lạnh như băng thấm xuống

Đồng Hề cuống quýt lắc đầu.

–“Không phải không phải.” – Nàng vội vàng gấp miếng thịt kia cho vào miệng.

Bộ dáng Thiên Chính đế nhạt nhẽo nhìn nàng, sắc mặt âm trầm. Đồng Hề cũng không biết phải làm sao, nàng biết hần đang nhìn mình, nhưng càng như vậy, nàng càng quên mất làm sao nuốt miếng lưỡi Tây Thi kia xuống. Lúc này dù là thức ăn nàng thích nhất cũng khó mà nuốt xuống nổi.

Nàng khó khăn nuốt miếng thịt xuống, lại vội vàng đứng dậy, dùng chiếc đĩa sạch gấp thức ăn cho hần.

–“Bỏ đi, thưởng cho hạ nhân ăn.”

Hần buông đĩa. Thị nữ nhanh chóng đưa trà súc miệng đến.

–“Nhưng... Hoàng thượng...” – Đồng Hề nhẹ giọng nói, hần cũng chưa dùng bao nhiêu thức ăn mà.

“Bảo đầu bếp của Thâu Hương hiên tới đây.” Hần nghiêm mặt nói.

Đồng Hề cũng không biết chính xác hần muốn làm gì, chỉ nháy mắt với Huyền Huân, bảo nàng ta đưa đầu bếp Mã Đức Toàn tới.

Sau khi Mã Đức Toàn thỉnh an, Thiên Chính đế cũng không bảo y đứng dậy, chỉ nhìn chăm chăm vào y. Mã Đức Toàn nhanh chóng đổ mồ hôi đầm đìa. Đồng Hề thấy vậy bèn nghĩ việc mình sợ Thiên Chính đế cùng là bình thường thôi. Không biết Thái hậu, Mộ Chiêu Văn và các phi tần khác làm sao có thể cùng hần ở chung được?

Đồng Hề cảm thấy nếu gặp hần nhiều hơn một chút, chắc mình cũng sống ít đi vài năm, tâm lúc nào cũng căng như dây cung vậy.

-“Người tên là gì?”

-“Nô tài là Mã Đức Toàn” – Thanh âm Mã Đức Toàn đã bắt đầu run.

-“Người tới nhìn mấy món trên bàn xem.”

Mã Đức Toàn nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên bàn. Đồng Hề cũng nhìn nhìn, không rõ ý của hần.

-“Một bàn nhiều đồ ăn như thế, Quý phi lại chỉ dùng tới một phần mười, nhất định là nô tài này làm thức ăn không hợp ý ái phi.”

Ánh mắt hần đảo qua Đồng Hề, giống như vô cùng yêu thương.

Trong chớp mắt, Đồng Hề đã lạnh run người. Nhiều năm như vậy hần chưa bao giờ gọi nàng là ái phi, huống chi ánh mắt kia ngoài mặt thì hàm chứa yêu thương, nhưng bên trong lại rét đến tận xương.

-“Bất luận là trong cung Thái hậu hay Chiêu phu nhân, mỗi ngày chỉ vồn vện ít đồ ăn, nhưng đều dùng sạch sẽ. Trẫm nghĩ ái phi có phải nên tìm một đầu bếp khác hay không? Về phần đầu bếp này, kéo ra ngoài đánh 50 đại bản, trục xuất khỏi cung.”

Đồng Hề lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ. Kỳ thực lúc đầu nàng cũng đã hoài nghi, nhưng Thiên Chính đế lại không tỏ vẻ gì, nàng lại nghĩ hần chỉ bất mãn mình không gấp thức ăn cho hần. Không ngờ giờ hần lại đột nhiên làm khó dễ.

Nhưng nghe hần nói một câu cuối cùng, nàng liền hiểu được. Hần rõ là đang giết gà dọa khỉ. Đồng Hề mặc dù không đành lòng nhưng cũng đành im lặng, mặc cho Mã Đức Toàn giúp nàng gánh lấy tội danh này. Về sau y ra cung, nàng có thể nhờ ca ca và phụ thân thu xếp ổn thỏa, coi như là cảm kích y.

-“Trẫm nói có đúng không?” – Thiên Chính đế ngẩng đầu nhìn Đồng Hề.

-“Tạ ơn Hoàng thượng lo lắng.” – Đồng Hề vội vã nói.

## 17. Chương 17: Suối Lan Diễm

Lần trước bị hần lấy đại lương trối khiến Đồng Hề càng khẩn trương hơn. Nàng nhìn thấy sắc trời vẫn còn sớm, đây vốn không phải thời điểm nghỉ ngơi. Cũng chẳng biết sau đó Thiên Chính đế còn muốn làm gì.

Đồng Hề đi theo Thiên Chính đế vào thư phòng của Thâu Hương hiên mới thấy hần đang xem sổ tay. Nàng đứng lại sau hành lang, cũng không biết có nên vào hầu hạ hay không.

-“Quý phi vào đi. Đây là hậu cung. Cho dù Lệnh Hồ thượng thư có tâm cũng không dám vào đâu.” – Thanh âm Thiên Chính đế lạnh lùng vang ra.

Đồng Hề suyt chút nữa là ngã ngồi trên đất. Nàng có tật giật mình, mọi việc đều do nàng sắp xếp. Nàng còn tự cho rằng bản thân thông minh, nghĩ làm xong thần không biết quỷ không hay, nào ngờ vẫn bị hần nhìn ra được.

Đồng Hề trả lời rồi đi vào, trong phòng chỉ có một mình Tiết cô cô hầu hạ bên cạnh hần. Nàng nhìn bàn sách, nhớ lại những chuyện trước đây khi đi theo phụ thân mới đánh bạo bước lên vài bước. Lúc này phải cẩn thận hầu hạ mới làm hần bớt giận được.

Kỳ thật Đồng Hề cũng không cảm thấy mình làm gì sai, nhưng Thiên Chính để không vui cho nên nàng vẫn tự mình lùi ra sau, điệu bộ tỏ vẻ biết tội.

Hậu cung phi tần xuất hiện trong ngự thư phòng chắc chắn là chuyện không ổn. Nếu có một ngày nàng đăng vị, chuyện đầu tiên làm chính là cấm cung phi đến ngự thư phòng.

Điều nàng hy vọng nhất bất quá chỉ là có thể giống như Hiếu Huệ Hoàng hậu của tiền triều, vì chúng phi hậu cung và nữ tử trong thiên hạ mà viết một cuốn, trở thành gương mẫu của nữ tử trong thiên hạ, có thể lưu danh muôn đời.

Sau khi nàng mất, nếu có thể được phong hào (nhân ái), nàng cũng cảm thấy đủ rồi.

-“Thần thiếp giúp Hoàng thượng mài mực.” – Đồng Hề cũng không chờ Thiên Chính để phản ứng đã đến gần cầm lấy nghiên mực. Nàng chỉ hy vọng hần cho mình một cơ hội.

Hần thấy nàng đến cũng không nói gì, còn liếc nàng một cái, sau đó tiếp tục xem tấu chương.

Đồng Hề thở ra nhẹ nhõm. Nàng dừng lại, tay trái giữ chặt vạt áo tay phải, tay phải lại cầm đỉnh mực đều đặn mài, thỉnh thoảng lại thêm một ít nước. Lúc này trong phòng chỉ nghe tiếng ma xát của đỉnh mực cà vào nghiên mực.

Thiên Chính để sau khi xem xong một tấu chương bèn buông bút, nhìn chăm chăm vào tay Đồng Hề.

-“Không ngờ công phu mài mực của nàng cũng không tồi.”

Đồng Hề căng thẳng cười.

-“Thần thiếp lúc nhỏ thích đứng trong thư phòng của phụ thân, giúp người mài mực viết chữ. Phụ thân đối với việc mài mực yêu cầu rất nghiêm khắc.”

Tay phải Đồng Hề hơi mỏi, lại đổi sang tay trái, nhìn cũng biết là kết quả của việc luyện tập lâu ngày. Lực đạo tay trái của nàng cũng rất vừa vặn.

Đồng Hề lúc còn nhỏ, vì muốn được phụ thân yêu thương nên mùa đông thượng luyện mài mực đến mức tay bị tổn thương do rét buốt. Hôm nay vì tranh phụ sủng lại phải cầm lấy đỉnh mực. Nàng giật mình cảm thấy cũng có điều thú vị.

Hồng tỳ thêm hương, xưa nay đều là giai thoại dưới ngòi bút tài tử. Nàng chỉ hy vọng mình và Thiên Chính để có thể như Lương Hồng, Mạnh Quang, làm một cặp vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, tương kính như tân.

-“Người đi xuống đi An Hạ.” – Tiết cô cô nữ danh là Tiết An Hạ, đã đi theo Thiên Chính để rất nhiều năm. Qua hai trăm tuổi rồi cũng không muốn ra khỏi cung, nguyện ở lại hầu hạ hần.

Tiết An Hạ hành lễ rồi lui ra ngoài. Đồng Hề hơi căng thẳng. Lúc Tiết cô cô lui ra, sắc trời lại nhiễm tối khiến nàng càng căng thẳng.

Thiên Chính để từ trong mớ tấu chương rút ra một quyển, đúng là của Lệnh Hồ Tiển, phụ thân Đồng Hề.

-“Mực của Lệnh Hồ đại nhân luôn có màu sắc dị thường, mùi hương rất lâu, nhìn ra được là rất coi trọng việc dùng mực.”

Hần đưa cho Đồng Hề xem và gửi thử.

-“Đây là Hề mặc.” (22) –Nàng không kìm được nở ra nụ cười. Nàng không thể không phân tán sự chú ý, cùng Thiên Chính để trò chuyện, có thể kéo dài được một lúc thì một lúc, nhất thời nàng cũng trở nên nói nhiều hơn.

-“Tên thật kỳ quái, tên mực nàng vừa nói dường như trăm chưa từng nghe qua.” -Thiên Chính để nghiêng đầu nhìn Đồng Hề, có vẻ thích thú.

Phàm là người đều có những chuyện đặc biệt yêu thích. Chỉ cần cùng hần nói chuyện hần thích, cho dù là hũ nút cũng không nhịn được mà mở miệng.

-“Mực này là do thần thiếp chế ra. Năm đó phụ thân muốn tìm mực tốt mà không được. Thần thiếp lúc ấy còn bé, không biết thế nào là trời cao đất dày, bèn lục lọi các loại sách cổ, thí nghiệm rất nhiều lần mới chế ra Hề mực. Nào ngờ phụ thân lại đặc biệt rất yêu thích nên chỉ dùng loại này. Trước lúc thần thiếp tiến cung còn gấp gáp chế cho người không ít, chỉ là không biết tại sao phụ thân còn dư mấy đĩnh như vậy?”

Đồng Hề nhớ tới lúc nhỏ liền cảm thấy vui vẻ. Bởi nàng được phụ thân thương yêu. Mẫu thân và phụ thân lại là vợ chồng son, tương kính như tân. Thế nên lúc nhỏ Đồng Hề rất vui vẻ, so với những ngày trong cung này thì tốt hơn rất nhiều.

-“Không biết mực này chế như thế nào?”

-“Dùng tâm cây tùng xông lên, sau đó phơi khô già nhuyễn, mỗi cân trộn 52 giao, lấy sừng hươu trộn tiên vi cao hòa vào, xông khói một lúc. Sau đó lại dùng kê tử bạch ngũ mai, trần châu, phấn hoa mai, toàn bộ khuấy đều. Già ba vụn lần trong cối sắt, không được ít hay nhiều hơn.” – Đồng Hề thủ thủ nói.

-“Sao phải dùng phấn hoa mai?”

-“Vì phụ thân yêu mai.”

Đồng Hề đáp. Thật ra là người thích hương hoa mai là bản thân nàng. Nàng có tư tâm hy vọng phụ thân mang theo hương hoa mai, đó cũng là thủ đoạn để nói với mọi người rằng phụ thân yêu thương nàng. Khi còn bé, tình thương của cha là tất cả vinh quang mà nàng có.

Thiên Chính đế cũng không nói lời nào.

Đồng Hề lại có chủ ý mới, trước đây nàng không nghĩ tới phương pháp này, cũng chỉ vì bình thường cũng ít ở chung một chỗ với hần

-“Nước hết rồi, thần thiếp đi lấy thêm nước.” – Đồng Hề nhìn chén nước dùng để mài mực.

Nàng đi ra cửa thư phòng, bảo Thúc Bạch đem sương trên mai mà nàng mang theo đến. Thứ này vốn là dùng để làm trà, nhưng mài mực cũng rất phù hợp.

Chuyện Đồng Hề thích hương hoa mai, người biết tới không nhiều cũng không ít. Nếu có tâm thì những người quan trọng đều sẽ biết. Nàng muốn mượn hương hoa mai trong mực của Thiên Chính đế, ám chỉ cho người khác biết. Đùng nghĩ Mộ Chiêu Văn có thai, Vạn Mi Nhi muốn vào cung thì có thể đánh giá thấp nàng.

Nàng kín đáo suy nghĩ mà quay lại ngự thư phòng.

Cũng không biết Thiên Chính đế có đoán được tâm tư của nàng không, nhưng hần không tỏ vẻ gì, cũng không thấy giận hờn. Đồng Hề nhẹ thở ra.

Đồng Hề cẩn thận hầu hạ bên cạnh Thiên Chính đế, cảm thấy tâm mệt, thân cũng mệt. Cuối cùng không chịu được ngáp một cái. Nếu không phải Thiên Chính đế giá lâm thì lúc này nàng đã đi nghỉ rồi.

Trái lại, Thiên Chính đế còn rất tràn đầy tinh thần xem tấu chương, một chút mệt mỏi cũng không thấy. Đồng Hề cảm thấy bội phục. Thân là thiên tử, cai quản chuyện tứ phương cũng chẳng phải chuyện thoải mái gì.

Thiên Chính đế gấp tấu chương lại.

-“Trẫm hơi mệt rồi, đến Lan Diễm Thang đi”

Đồng Hề sửng sốt. Lan Diễm Thang là suối nước nóng của Thâu Hương hiên. Lúc này trời đã tối, Thiên Chính đế sao lại có hứng ngâm nước nóng? Nàng cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn bảo hạ nhân đi chuẩn bị.

Lan Diễm Thang ở bên phải Thâu Hương hiên, dọc theo những bậc thềm đá nhỏ trong hậu viện mà đi tới. Lan Diễm Thang nằm trong chỗ trũng của Nam Hành cung, ba mặt giáp núi. Mặt duy nhất trống trải là nhìn xuống vực sâu, có thể trông thấy cổ hồ ở phía xa, vị trí cực kỳ bí mật. Vì vậy Thâu Hương hiên tuy nhỏ, nhưng bởi vì có Lan Diễm Thang này, nên chỉ có sủng phi mới có tư cách ở.

Đồng Hề đưa Thiên Chính để đến trước bậc thềm thì bắt đầu do dự, không biết mình có nên theo hay không, cũng không biết ý hần là muốn một mình yên tĩnh hay là... Đồng Hề nghĩ đến đây liền đỏ mặt.

Thiên Chính để chỉ ngẩng đầu đi về phía trước, giống như không nhận ra Đồng Hề đang lưỡng lự. Một mình hần bước lên bậc thềm, gió đêm mát lạnh, bóng người tắm dưới trăng. Đồng Hề chỉ cảm thấy khí lạnh bốc lên từ phía.

Huyền Huân ở phía sau sốt ruột dậm chân. Nàng biết tính tình chủ tử nàng. Huyền Huân tuổi cũng cập kê, chuyện nam nữ tuy rằng chưa biết hết, nhưng trước kia ở Lệnh Hề phủ cũng từng cùng gã sai vặt đùa giỡn, cũng từng trải qua loại tình cảm nữ tử tỉnh tỉnh mê mê này. Sau khi vào cung thì tịch mịch, chứng kiến cung nữ lên trao đổi thức ăn, tán chuyện, cũng hiểu được ba phần. Nhìn thấy dáng vẻ chủ tử như vậy, lại thay nàng sốt ruột. Nhưng Đồng Hề xưa nay làm việc đều có chủ trương. Các nàng đều là hạ nhân cũng không dám lăm miệng.

Có điều lúc này, Huyền Huân cũng bất chấp. Đồng Hề trước có lang sau có hổ, nếu còn không biết tranh thủ, sau khi Chiêu phu nhân hạ sinh hoàng tử, Vạn Mi Nhi vào cung, muốn tranh lại cũng khó. Vậy nên nàng ta ở phía sau nhẹ đẩy Đồng Hề một cái, Đồng Hề có hơi lảo đảo, liền bước lên bậc thềm.

Kỳ thật nàng sao lại không biết mình nên làm gì? Chỉ là trong lòng sợ hãi, giờ nàng đã lấy lại chủ ý, cũng chỉ có thể tiếp tục bước lên.

–“Các người đều lui xuống đi.” – Đồng Hề phát tay phân phó. Lang Diễm Thang địa thế có hạn, lại trang trí theo phong cách cổ. Hai tòa lục trúc, phía trước là nơi thay quần áo, gian sau là Lang Diễm thang đối diện vực thăm, còn lại là băng tiêu sa. Gió đêm kéo tới băng tiêu sa làm trên dưới nhộn nhạo, bên trong có thể mơ hồ thấy được sóng nước. Nơi này tuyệt đối không cách âm hiệu quả, cho nên Đồng Hề chỉ còn cách đuổi hạ nhân đi.

Thiên Chính để có vẻ sợ hãi nhìn Đồng Hề, nhưng cũng gật đầu với Giang Đắc Khải.

Đồng Hề cúi đầu nói:

–“Thần thiếp hầu Hoàng thượng thay quần áo.”

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, giúp Thiên Chính để bỏ hài ra.

–“A.”

Nàng nhỏ giọng kinh ngạc. Tất cả Thiên Chính để đã bị tróc ra, cũng không biết thái giám hầu hạ hần thể nào nữa.

Thiên Chính để liếc mắt.

–“Vá lại là được.” – Giống như đây chỉ là chuyện thường tình. Đối với Đồng Hề, cơm càng trắng tinh càng thích, gỏi thái càng nhỏ càng ngon... làm sao nghĩ được chuyện như thế này.

Đồng Hề bỏ hài ra, lại tiếp tục giúp Thiên Chính để cởi bỏ đai lưng, cởi áo. Lại giúp hần khoác thêm áo choàng. Những việc này đối với nàng đều là bổn phận của phi tử nên cũng không có ý riêng gì.

Thiên Chính để chậm rãi bước lên Lan Diễm Thang, Đồng Hề cũng ở phía sau hầu hạ. Hần đi vào trong hồ, nhẹ nhàng cởi áo choàng. Đồng Hề quay đầu lại không dám nhìn, nào ngờ đột nhiên Thiên Chính để vươn tay nắm chặt đai lưng nàng, kéo về phía hần. Thân hình Đồng Hề chênh vênh, thoáng cái đã ngã vào hồ.

Bị bàn tay hần chặn thắt lưng lại, đầu thế nào cũng không thể ngoi lên mặt nước. Đồng Hề vì bất ngờ mà uống liên tiếp hai ngụm nước, lồng ngực khó chịu, nhưng kỳ lạ là đầu óc lại cực tỉnh táo. Nàng nhìn thấy thân hình hần trong làn nước, giống như thanh phong lãng nguyệt, cao quý như tuyết ở tái ngoại, sao lại có thể làm ra chuyện hạ lưu thế này?

Mắt nàng mở to nhìn hần cúi người xuống, đôi môi che phủ môi mình. Trong môi hần thoát ra luồng không khí, Đồng Hề theo bản năng hít vào.

Vốn Đồng Hề không cách nào chấp nhận chuyện nam nữ miệng đối miệng, hút nước bọt của nhau, cho nên tuy rằng nàng cho Thiên Chính để mọi thứ thuộc về mình, nhưng đáy lòng lại vô cùng ghét việc này. Nhưng

hôm nay lại phải nhờ đến môi hân để hít không khí, trong lòng lại vượt qua một giới hạn đạo đức, bỗng nhiên phát hiện thì ra hôn môi cũng không phải đáng ghê tởm, có chút run rẩy.

Biết rõ mình không thể thoát khỏi sự kìm hãm của hân, Đồng Hề đã nhẫn nhịn đến cực hạn, hân sao lại có thể khi dễ mình như vậy? Hai tay nàng giơ cao, giống như muốn bắt lấy không khí, tìm một nơi để mượn lực, gồng trời lên mặt nước. Nhưng cuối cùng cũng vô ích. Nàng nổi giận kéo ngọc trâm và ngọc quan trên đầu hân ra.

Hân cũng chẳng tức giận, nhưng môi lại dùng sức hơn một chút.

Chân Đồng Hề đá lung tung, lại bị hân kéo vấy lên.

Không biết có phải do nước vào đầu không. Một tay hân cởi bỏ vạt áo nàng, tay kia lại nhẹ nhàng cạo xát trên quần áo ẩm ướt, tư vị này cực kỳ bức bối, khiến cho cả người nàng cứ như bị kiến bò, toàn thân tê dại. Nàng toàn lực muốn né tránh, nhưng khi động tác hân ngừng lại, trong lòng nàng lại nhớ đến cảm giác tê dại kia.

Đồng Hề bỗng cảm thấy hoang mang, cảm giác sợ hãi cũng không phải đến từ hân, ngược lại là từ trong lòng bốc lên. Nàng sợ hãi loại khát vọng này. Nàng làm sao lại có thể khát vọng được một nam nhân vuốt ve?

Khó khăn lắm Thiên Chính để mới buông tha nàng, để toàn thân nàng trôi lên mặt nước. Nàng tham lam mở miệng hít không khí, tay hân lại mở chân nàng ra, đẩy vào. Trong lúc ấy nàng cũng không có cảm giác xé rách đau đớn như trước đây.

Hân lại thả nàng vào nước, tiếp tục phủ lên môi nàng, trừng phạt nàng. Đồng Hề chỉ cảm thấy thân mình trong nước lay động, thiếu một chút đau đớn, hơn nữa lại có một loại cảm giác thỏa mãn không thể nói rõ ràng.

Đợi đến khi gió êm sóng lặng, đã là chuyện rất lâu sau. Đồng Hề chỉ cảm thấy mình mơ mơ màng màng bị Thiên Chính để ôm lên bậc thềm đá.

Thiên Chính để đi rồi, Huyền Huân Thúc Bạch theo lệ thường lại đưa thuốc đến. Đồng Hề nhìn bản thân mình, hôm nay chắc cũng không cần dùng. Cũng không biết là do dưới nước trơn nhẵn hay do hân ôn nhu hơn rất nhiều, trên người nàng không có những vết thâm xanh tím nữa. Chỗ đó cũng không đau đớn như trước, ngược lại còn có một cảm giác trống rỗng không nói nên lời. Đồng Hề khép hai chân lại, hận không thể khép chặt hơn nữa.

Hôm sau Đồng Hề tỉnh dậy, nhớ lại chuyện đêm qua, hai má đồng tiền lại nhẹ nở ra, tự cảm thấy xấu hổ không chấp nhận được. Loại cảm giác vừa đau vừa vui thích này rõ ràng là một loại sỉ nhục. Rõ ràng là đau đớn, nhưng Đồng Hề lại cảm thấy được tự mình vui vẻ, nàng cảm thấy bản thân thật sa đọa. Đây không phải chuyện nên làm.

Thế nên sau đó Huyền Huân và Thúc Bạch thấy nàng cả ngày mệt mỏi bèn đề nghị nàng đi ngâm hồ nước nóng. Các nàng còn tưởng thân thể chủ tử không thoải mái. Chỉ có Đồng Hề biết, chỉ cần nghĩ đến làn khói bốc lên từ Lan Diễm thang, nàng liền xấu hổ đến chịu không nổi, tự bảo mình không được nhớ lại. Nhưng suối nước nóng đó nàng cũng không dám đi nữa.

Mặc kệ tâm tình thế nào, có một số việc vẫn nên làm. Vậy nên Đồng Hề xốc lại tinh thần đến Vân Hạc viên. Bởi vì các vương phủ, gia đình quyền quý đều tiến cống mỹ nhân vào cung, rồi các phi tần Đại Minh cung cũng đến Nam Hành cung nên Độc Cô Viện Phụng phải ở Vân Hạc viên thiết yến, muốn ném thử “Thiên luân chi nhạc.”

Đồng Hề chọn áo quần màu vàng nhạt, trên cung trang thêu lưới kim hải đường, buộc đai lưng gấm cùng màu, lại đeo phỉ thúy hồ điệp rất sinh động trên đó. Chải cữu cung tiên kể, trâm hoa mai như ý thấp lùc nhánh, ở giữa là một đoá kim hải đường. Dưới hải đường đan một viên minh châu lay động trên trán.

Vì với rất nhiều người đây là lần đầu gặp mặt nàng, nên cũng không thể ăn mặc tùy tiện được. Cái gọi là người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào kim trang chính là vậy. Trong cung nhận ra cũng không phải người, mà là quần áo cùng vị phân.

Đồng Hề tự hỏi nếu bỏ đi thân phận nhi nữ của Lệnh Hồ gia, nàng cái gì cũng không có. Cho dù có là quốc sắc thiên hương, năng lực thế nào thì vận mệnh cuối cùng bất quá cũng chỉ là bụi nơi trần thế. Mà lúc này nếu bỏ đi thân phận Quý phi, chỉ sợ càng bị nhân sinh nuốt chửng, cũng chỉ là mỹ nhân lót giường trên tháp thượng mà thôi.

## 18. Chương 18: Đoán Đo

Lúc Đồng Hề đến, Độc Cô Viện Phượng đã ở đó từ lúc nào. Đồng thời còn có vài cung phi mới mặc quần áo bát phẩm. Đồng Hề thận trọng nhìn. Những nữ tử này phần lớn đến từ dân gian, có cả nữ trong vương phủ, cũng có gia nô nuôi trong nhà, thân phận không cao cho nên vị phân cũng không cao. Chỉ có hai người là ngoại lệ.

Một người là con gái của Hộ bộ thị lang Quan Tinh Tuệ, là mỹ nhân thất phẩm. Vị phân tuy rằng chưa cao, nhưng khí chất cũng không phải ít. Khi hành lễ với Đồng Hề cũng chỉ hơi cúi người. Cũng không biết có phải nàng ta được sao chiếu mệnh không, lúc tuyển tú thì nàng cũng đã quá một tuổi. Năm nay nhân dịp vương phủ phải tiến cống mỹ nhân, nàng cơ duyên xảo hợp lại được đưa vào. Đồng Hề và nàng trước đây cũng có chút giao tình, thái độ làm người của nàng cũng hiểu rõ nên không trách.

Về phần Cận Sương Hoa do Tấn vương phủ tiến cống, nghe nói là một vũ cơ, khiêu vũ khúc Nghê Thường vũ y rất tuyệt. Vũ điệu này vốn là do Quý phi tiền triều sáng chế, coi trọng cao quý khoan thai. Người thường múa cũng không ra được khí chất ung dung phong vận như vậy. Cận mỹ nhân này tuy không thể coi là quốc sắc thiên hương, nhưng ánh mắt sâu hoắm, cực kỳ quyến rũ. Ánh mắt này còn hơn nhiều tuyệt sắc giai nhân khác. Nàng ta tự đem điệu Nghê Thường vũ y múa cực quyến rũ, cho nên ở kinh thành cũng rất có danh tiếng, vừa tiến cung đã được phong làm bát phẩm trong bảo lâm.

Cái Đồng Hề không ngờ là, Tấn vương phi sao lại chấp nhận dâng nàng ta ra?

Lúc Thái hậu tới, các cung phi đều đã có mặt đông đủ.

–“Thất tịch năm nay cũng vừa khéo ai gia đến Nam Hành cung. Người ở đây so với trong cung không náo nhiệt bằng, lại đi đường mệt nhọc, cho nên cũng không có tâm tư chuẩn bị. Hôm nay tất cả mọi người đến đây, náo nhiệt như vậy, chúng ta cứ vui vẻ là được rồi.” –Độc Cô Viện Phượng dừng một lát –“Mọi người ra chủ ý gì đi, vẫn là chơi tửu lệnh, giải đố hay trò gì khác?”

Độc Cô Viện Phượng dứt lại nhìn về phía Đồng Hề, ý bảo nàng đề nghị trước. Dù sao trong lứa con dâu, vị phân của nàng là cao nhất.

–“Bẩm Thái hậu, Chiêu phu nhân còn chưa đến. Xưa nay nàng ấy tâm tư linh hoạt, nhất định có thể nghĩ ra trò thú vị.”

Mộ Chiêu Văn đến giờ cũng chưa bao giờ tới muộn, mọi khi luôn đến trước. Thế nên hôm nay nàng không tới, mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quặc.

–“Chẳng lẽ muốn ai gia và mọi người chờ nàng ta?” – Độc Cô Viện Phượng giận tái mặt.

–“Chiêu phu nhân có mang long duệ, có thể gần đây thân thể không khỏe. Nghe nói người có thai rất tham ngủ, nhất thời dậy muộn cũng là lẽ thường tình.”

Đồng Hề giúp Mộ Chiêu Văn giải vây. Thật ra cũng không phải nàng có tâm địa thiện lương gì, chẳng qua hôm nay Mộ Chiêu Văn mới là diễn viên chính mà thôi.

–“Một nữ nhi của tội nhân, cho dù mang thai long duệ thì thế nào? Chẳng lẽ muốn cho mọi người cùng chờ nàng ta? Huống chi còn chưa biết là nam hay là nữ đâu.” – Bên dưới truyền đến tiếng cười tinh tế, tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng người có tâm cũng có thể nghe được, đặc biệt là với cung phi nào đó trong lòng có khúc mắc.

Dư Bảo lâm Dư Nhuận Châu vội vàng hỏi:



-“Quan mỹ nhân có thể chỉ giáo không?”

-“Trong bảo lâm chẳng phải tỷ tỷ cũng nghe phụ thân của Chiêu phu nhân Mộ Thanh Phong đại nhân bị vào đại lao sao?” – Quan Tinh Huệ dùng quạt lụa che miệng, mang theo ý cười.

-“Chuyện này là sao?” Tiết Tiệp dư cũng kinh ngạc. Mọi người chung quanh đều muốn dựng cả tai lên.

-“Còn nhớ lần trước Bình tuần phủ Trần Bình tham ô công quỹ trị thủy không? Triều đình hạ lệnh tra rõ. Kết quả lại moi ra tri phủ Mộ Thanh Phong quản hạt của Vân Dương phủ. Thì ra hẳn cùng Trần Bình thông đồng làm bậy, tham ô công quỹ không ít. Hoàng thượng tức giận, bài chức quan hẳn, nhốt vào ngục.”

Mọi người cùng “à” lên một tiếng, vui sướng khi người khác gặp họa thì nhiều. Mộ Thanh Phong vốn cũng chỉ là đồng tri của Vân Dương phủ. Sau này tri phủ Vân Dương về hưu, lại bộ đề cử ra danh sách ba người, Mộ Thanh Phong xếp đầu tiên. Lúc này lại vừa lúc Mộ Chiêu Văn có thai, Thiên Chính đế cũng không biết vì công hay tư mà phê năng lực của Mộ Thanh Phong không tồi, sau đó khâm điểm chọn hẳn.

-“Không ngờ Mộ đại nhân mặc dù tên gọi Thanh Phong, nghĩa là làm mệnh quan thanh liêm trong triều đình, trong cuộc lại ăn túi tiền của dân chúng” – Vương Thục phân đã thất sủng từ lâu nhỏ giọng nói.

Bản thân Mộ Chiêu Văn không để người ta tìm ra khuyết điểm, cho nên ngày thường đối với việc nàng ta được sủng ái, mọi người tuy có oán giận nhưng cũng không nói được gì. Khó khăn lắm mới tóm được phụ thân nàng để gièm pha, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội. Chỉ sợ vết đen của phụ thân nàng về sau có xóa cũng không khỏi.

-“Câm miệng. Chiêu phu nhân là một trong tứ phu nhân. Sao lại có thể để các người sau lưng chê trách? Chuyện phụ thân nàng triều đình tự có phán xét. Triều đình còn chưa có kết quả, các người có thể vượt mặt Hoàng thượng bày mưu tính kế sao?”

Đồng Hề cảm thấy người bên dưới cần biết thì đã biết. Đây cũng là thời điểm im miệng được rồi.

Các phi tử nghe được liền im lặng, chỉ có Quan Tinh Huệ dường như không cam lòng, bĩu môi không thèm nhìn Đồng Hề.

Đồng Hề tuy rằng mượn miệng Quan Tinh Huệ nói cho chúng phi biết tình cảnh của Mộ Chiêu Văn, chẳng qua cũng chỉ muốn hạ uy tín của nàng mà thôi. Sau này nàng sinh con, cho dù là nam hay nữ, có phong hậu hay không cũng đều phải bắt đầu lại từng bước. Chỉ sợ khi đó Thiên Chính đế sẽ để nàng ta giúp mình quản lý lục cung. Đây là chuyện Đồng Hề không muốn nhìn thấy nhất.

Huống chi Hoàng hậu Cảnh Hiên, sao lại có thể là một nữ tội nhân? Sợ rằng các đại thần trong triều cũng không đồng ý. Cái Đồng Hề e ngại cũng không phải đứa nhỏ. Nhân sinh còn dài. Thắng lợi nhất thời cũng không phải là thắng lợi vĩnh viễn, mà động thái của nàng có thể xem là nhất đao vĩnh diệt (23). Mộ Chiêu Văn vĩnh viễn cũng không thể làm Hoàng hậu. Về phần đứa nhỏ, mỗi nữ tử đều sẽ có cơ hội.

Đối với Quan Tinh Huệ, tuy rằng do Đồng Hề hiểu rõ bản tính của nàng ta mà dẫn dắt, nhưng Đồng Hề cũng không thích đáng vẽ không tôn ti trên dưới của nàng. Trong hậu cung nếu không có quy chế, không có tôn ti, cho dù là Hoàng hậu cao quý có năng lực thì thế nào? Cho nên Đồng Hề cũng không thể cổ vũ bầu không khí này.

-“Vương thục phân, Quan mỹ nhân các người đều là lục phẩm, thất phẩm, sao lại ngông cuồng nghị luận về nhất phẩm phu nhân? Không có tôn ti. Phạt hai người quỳ ở đây một canh giờ. Hai người có phục không?”

Đồng Hề trước đây ở trong cung cũng từng xử lý nhiều cung phi như vậy, nàng đều tìm ra lý do quang minh chính đại cho nên mọi người không dám không phục. Nàng cũng có thể an vị ở ngôi Quý phi.

Quan Tinh Huệ tuy vẻ mặt phẫn uất nhưng cũng không nói gì thêm nữa. Đồng Hề cũng không sợ sẽ đắc tội với nàng ta. Nàng trước giờ đều không lấy việc lấy lòng người khác để xây dựng uy tín.

Mộ Chiêu Văn cuối cùng cũng thông dong đến, trang điểm trên mặt so với ngày thường càng xinh đẹp hơn. Quần áo thêu bách điệp, buộc đai lưng nguyệt sắc, đeo một miếng bạch ngọc uyên ương. Khi đi ngọc bội vang lên những tiếng vang nhỏ, Loan phương kim trên đầu đóng đưa, bách điệp trên váy tựa như sóng lại. Từ lúc Đồng Hề gặp Mộ Chiêu Văn đến nay, đây là lần đầu tiên thấy nàng ăn mặc hoa lệ như thế.

Nàng cung kính hành lễ, sắc mặt cũng không thấy vẻ tiều tụy gì. Đồng Hề tự hỏi nếu phụ thân mình xảy ra chuyện, chỉ sợ cũng không thể làm ra vẻ tốt như Mộ Chiêu Văn.

-“Hôm nay náo nhiệt như vậy, chi bằng chúng ta bắn phúc đi. Không biết ý Thái hậu thế nào?”

-“Cũng được.” – Độc Cô Viện Phượng tuy rằng không biết Mộ Chiêu Văn toan tính gì, nhưng vở kịch hai hồ tranh đấu này, nàng rất thích xem.

Bắn phúc là trò chơi thịnh hành trong yến hội xưa. Bắn phúc tức là bỏ một vật kiện nào đó vào một chiếc bình lớn, sau đó che lại, người khác sẽ đoán trong bình có vật dụng gì.

Có người thích dùng bói toán để đoán vật bên trong, nhưng cung phi rất ít biết trò này, chỉ toàn đoán lung tung, cũng tăng thêm phần thú vị.

Thị nữ mang bình vàng và khăn gấm đến. Đề thứ nhất dĩ nhiên là Thái hậu ra. Mộ Chiêu Văn lại bỗng nhiên lên tiếng.

-“Hôm nay quả thật cao hứng, lại có nhiều tỷ muội mới như vậy, hay là lấy vật trong này ra cá cược, ai đoán trúng liền về tay người đó đi.”

-“Quý phi nghĩ thế nào?” – Độc Cô Viện Phượng nhìn Đồng Hề.

-“Rất hay, Chiêu phu nhân nghĩ rất chu đáo.” – Đồng Hề mặc dù không biết Mộ Chiêu Văn tính toán gì, nhưng cũng không từ chối để nàng ta chủ động.

Độc Cô Viện Phượng đưa ra một chiếc vòng ngọc, Từ Sung viện đoán được.

Lúc Đồng Hề vừa để vào lọ, lại nghe thái giám nói.

-“Hoàng thượng giá lâm.”

Mọi người nghe vậy không thể không đứng dậy nghênh đón.

Thiên Chính đế rất hiếm khi tham gia yến hội hậu cung, hôm nay cũng không phải ngày lễ gì. Đồng Hề thâm nghĩ, tiếc là thứ để vào lọ lại không lấy được. Vốn nghĩ nàng muốn dùng vật này để duy trì thân phận, mặc kệ Độc Cô Viện Phượng có đoán được hay không, mục tiêu cảnh cáo nàng đã đạt được rồi. Cùng là những kẻ trên ngôi cao, nàng cũng không muốn dùng phương thức lấy lòng của Độc Cô Viện Phượng để đạt tới thắng lợi.

Huống chi, con người luôn luôn chỉ phục tùng kẻ mạnh.

Nào ngờ lúc này Thiên Chính đế lại tới, ước chừng bản thân mình sẽ làm mất thanh danh khoan dung độ lượng mất. Nàng sợ hấn nghĩ mình bất mãn với Độc Cô Viện Phượng nên đi châm chọc Thái hậu, lại sợ hấn nghĩ mình không giấu được bí mật năm đó. Đồng Hề bất an nhìn Thiên Chính đế. Mặt hấn không chút thay đổi, không nhìn ra được giận hờn vui vẻ gì. Chỉ hy vọng tâm tình hấn hôm nay tốt một chút.

Thiên Chính đế phát tay áo bảo mọi người tiếp tục. Hấn rõ ràng không yên lòng, nên muốn tới nơi đây. Đồng Hề không thể không xốc lại tinh thần.

Lạc Tiệp dư, Hứa Tiểu nghi đều đoán sai vật của Đồng Hề, tay không trở về. Nhân dịp Thiên Chính đế tới đây, chúng phi đều muốn tỏ vẻ mình thông minh tài trí, cho nên đoán cũng đặc biệt nhiệt tình hơn.

Tiêu Canh y mới tới là người do Minh quận vương phủ dâng lên, đáng người châu viên ngọc nhuận, tính tình cũng hoạt bát.

-“Quý phi tỷ tỷ, vật này cũng khó đoán quá, chi bằng cho một chút gợi ý đi.”

-“Bây giờ là mùa hè, chỉ là một vật tùy thân mang bên mình mà thôi.” – Đồng Hề nhẹ vẩy quạt lụa.

Độc Cô Viện Phượng bỗng lên tiếng:

-“Ai gia đoán được, đó là vật, đúng không?”

Câu đố này không chỉ đoán đối, mà còn phải đoán được ý thơ. Độc Cô Viện Phượng đoán cũng không làm mất đi ý thơ.

Đồng Hề vốn cũng không kỳ vọng Độc Cô Viện Phượng đoán được, chỉ có thể buồn cười nói:

–“Thái hậu đoán đúng rồi.”

Tỳ nữ mở khăn gắm ra, bên trong đúng là một chiếc quạt phù dung bằng ngà.

–“Cầu đồ này thần thiếp cũng từng nghe qua, phía dưới còn có hai câu: Đợi khi lá ngô đồng rơi, chủ nhân đưa ta vào lãnh cung. Quý phi nương nương coi đây là đáp án, chỉ sợ không ổn.”

Điềm này thật không giống tính cách của Mộ Chiêu Văn, nhưng hiển nhiên nàng ta muốn ra mặt, ám chỉ sai lầm của người khác.

Đồng Hề muốn đem quạt trả lại Độc Cô Viện Phượng, vốn là đáp lễ nàng ta, giờ lại bị Mộ Chiêu Văn nói vậy, coi như là điềm xấu cho bản thân lẫn Độc Cô Viện Phượng. Chung quy nàng cũng không chín chắn.

Ánh mắt Thiên Chính để lạnh như băng quét qua Đồng Hề. Mi Đồng Hề chớp vài lần mới giữ được tinh thần, cũng không muốn so miệng lưỡi với Mộ Chiêu Văn. Thiên Chính để lúc này hẳn là mười phần áy náy với Mộ Chiêu Văn. Về công hấn không thể thương hại Mộ Thanh Phong, về tư thù sao người kia cũng là phụ thân sủng phi của hắn. Đồng Hề cũng không muốn đứng ngay đầu giáo.

Chỉ là trên mặt Độc Cô Viện Phượng có chút hổ thẹn.

Đồng Hề cười cười:

–“Đáp án Chiêu phu nhân đưa ra dĩ nhiên là may mắn, bản cung hôm nay quả thật thiếu suy nghĩ.” – Đồng Hề nhường nhịn đáp.

Lúc này Mộ Chiêu Văn đem một vật ra để vào lọ.

–“Tự nhiên là may mắn, cũng là do Quý phi nương nương tặng thần thiếp.” – Lời Mộ Chiêu Văn nhu hòa, nhưng Đồng Hề lại cảm thấy không hẳn vậy.

Chung quanh lặng ngắt như tờ. Nếu Mộ Chiêu Văn đã nói vậy, hiển nhiên là Quý phi biết đáp án. Ai có thể tranh đáp án này với Đồng Hề đâu?

Đồng Hề rất muốn giả ngu, chỉ là trước mắt không thể không lên tiếng.

–“Là Tổng tử Quan Âm sao?”

Mộ Chiêu Văn thần nhiên cười.

–“Đúng vậy. Lúc này thần thiếp đã có thai. Tổng tử Quan Âm này vẫn là để nương nương giữ tốt hơn.”

Tâm Đồng Hề rốt cục buông xuống. Đợi một buổi tối, thì ra rốt cuộc là việc này. Xem ra nàng vẫn đánh giá cao Mộ Chiêu Văn rồi.

Phụ thân Mộ Chiêu Văn tham ô cũng không phải là bí mật gì, chẳng qua là lâu như vậy vẫn chưa bị phát giác. Một là vì mặt mũi nữ nhi hắn, hai là có người không nghĩ hắn chẳng qua chỉ là gặp chuyện xui rủi. Tỷ như Đồng Hề chẳng hạn.

Nàng chẳng qua chỉ là trong một thời gian thích hợp tìm một người thích hợp để vạch trần chuyện này, cũng là vì dân chúng Vân Dương phủ làm một chuyện tốt. Loại sự việc này ngoại trừ Lệnh Hồ gia nàng và số ít gia tộc tôn quý khác, còn ai dám tố giác?

Mà Mộ Chiêu Văn vì việc này lại công khai cùng nàng trở mặt cũng không phải hành động sáng suốt. Nàng đem Tổng tử Quan Âm tặng Mộ Chiêu Văn. Nàng ta lại làm trò trước mặt mọi người, tìm một cách trả lại cho mình, ý là muốn phân rõ ranh giới.

Chẳng qua Đồng Hề thoáng chốc cũng hiểu được, người tố giác là Hộ bộ thị lang, mọi người đều biết là thân tín của phụ thân Độc Cô Viện Phượng. Vốn là việc này Đồng Hề muốn giao toàn bộ cho Độc Cô Viện Phượng. Nhưng Thái hậu cũng chẳng phải tay mơ, chỉ sợ nàng ta đã nói gì đó với Mộ Chiêu Văn, làm cho Mộ Chiêu Văn và nàng hai hổ tranh chấp.

Mộ Chiêu Văn làm vậy còn có một ý khác, đó là đem kẻ địch của mình ra chỗ sáng. Về sau nếu nàng ta bị hại, mọi người cũng biết được hung thủ là ai.

Nhưng lúc này Mộ Chiêu Văn cũng không phải vấn đề nan giải nhất.

-“Tổng tử Quan Âm này là Hoàng thượng thỉnh cao tăng khai pháp. Muội muội đang mang long duệ, bổn cung chẳng qua cũng chỉ mong muội có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ, mới đưa Tổng tử Quan Âm cho muội.”  
- Ngoài mặt là nói cho Mộ Chiêu Văn nghe, nhưng thực sự là cho Thiên Chính để nghe.

Tự mình tặng người khác mà còn bị chuyển giao, dĩ nhiên cảm thấy không ổn, huống chi hần còn là Hoàng thượng. Khi đó Thiên Chính để đem Tổng tử Quan Âm ban cho nàng, Đồng Hề vốn tưởng rằng mình chính là Hoàng hậu hần chọn. Nhưng khi các đại thần đề nghị lập hậu lại bị hần phủ quyết, lại đến sau này nàng phát hiện bí mật của hần mà tự xin ra cung, bảo toàn được tính mạng.

Tổng tử Quan Âm này đối với Đồng Hề cũng chẳng phải vật trân quý gì, chẳng qua là lúc đó để vương nổi sinh ý định tặng lễ vật thôi. Nhưng trước mặt hần mà làm trò, tặng qua tặng lại như vậy cũng không tốt.

-“Hai người này là phạm vào tội gì?”

Thiên Chính để đột nhiên hỏi Quan Tinh Huệ và Vương Thường Tại đang quỳ trên đất.

-“Bọn họ ngông cuồng bàn luận về Chiêu phu nhân, Quý phi bắt họ quỳ tỉnh tâm.” –Độc Cô Viện Phượng nhẹ nhàng nói. Việc bàn luận này Thiên Chính để tự nhiên sẽ hiểu rõ.

-“Ừ” – Thiên Chính để đứng dậy –“Chiêu Văn, nàng đang có thai. Trẫm đưa nàng hồi cung vậy.”

Hần không bảo bọn người Quan Tinh Huệ đứng lên, Đồng Hề đã muốn vạn phần cảm tạ rồi.

Hậu cung đều có phép tắc quy củ. Thiên Chính để không động đến uy tín của Đồng Hề ở hậu cung, nàng đã thật sự thỏa mãn. Nhưng hần vẫn sủng ái Mộ Chiêu Văn như vậy, chỉ sợ chuyện của phụ thân nàng ta đối với địa vị nàng ta cũng ảnh hưởng không lớn. Nàng vẫn là sủng phi trong cung như trước.

Trận này, Đồng Hề không phải người thắng, Mộ Chiêu Văn dĩ nhiên cũng không phải, nhưng Độc Cô Viện Phượng cũng không được lợi ích gì.

## 19. Chương 19: Lễ Mừng Thọ

Những ngày tiếp theo có thể xem như sóng yên gió lặng, Đồng Hề không cảm thấy Thiên Chính để biến đổi khác thường gì. Thực ra chủ yếu là do nàng co đầu rụt cổ không dám chường mặt ra, cũng không biết phải đối mặt hần như thế nào. Cho nên nàng cảm thấy sóng gió như chuyện tặng Tổng tử cũng không đáng là gì. Hoàng thượng ngày lo trăm chuyện, chỉ sợ còn không nhớ rõ chuyện tặng Tổng tử Quan Âm này. Chẳng phải lúc đó hần cũng chẳng tỏ vẻ gì sao?

Đảo mắt cái lễ thiên thu của Thái hậu cũng tới rồi, Độc Cô Viện Phượng hòa theo Thiên Chính để bảo chỉ cần làm đơn giản, cũng không dự định làm tiệc sinh nhật rầm rộ, vì vậy chỉ thiết yến bên hồ Phong Hà.

Lúc Đồng Hề tới, Mộ Chiêu Văn đang ở bên tai Thiên Chính để to nhỏ gì đó, khóe miệng Thiên Chính để mỉm cười, nhìn vô cùng thân thiết. Bên kia Độc Cô Viện Phượng đã mãn mê miệng. Hôm nay là sinh nhật nàng ta, cũng không phải ngày thường mà.

-“Thái hậu vạn phúc, Hoàng thượng vạn phúc” – Đồng Hề yên lặng bước đến. Ánh mắt Thiên Chính để giống như cực kỳ không muốn lướt qua nàng. Vẫn là Độc Cô Viện Phượng bảo nàng đứng dậy.

Tùy theo thứ bậc, chúng phi sẽ tuần tự dâng lên lễ vật. Đồng Hề tặng một bức của Từ Hy tiền triều. là dùng ngọc lan, hải đường và mẫu đơn hợp thành. Lấy của ngọc lan, của Hải đường hòa âm thành, thập phần vui vẻ.

-“Vẫn là nương nương biết chọn, mẫu đơn của cùng với Thái hậu quả thật tương hổ. Mẫu đơn là hoa vương, hôm nay cũng chỉ có Thái hậu mới có thể mang được.” – Quan Tinh Huệ nhu thuận nói, thuận tiện đả kích cừ địch Đồng Hề một chút. Bởi Đồng Hề xưa nay yêu mẫu đơn, cũng thích lấy mẫu đơn làm vật trang sức.

Sắc mặt Độc Cô Viện Phương lúc này mới hơi nguôi.

Mộ Chiêu Văn tặng. Trăm người phụ nữ nước Thục, dùng ba năm mới có thể khắc được một bức, nay lại rơi vào tay Mộ Chiêu Văn. Hôm nay đưa tới tặng cho Độc Cô Viện Phương, không thể nghỉ ngơi nàng ta được Hoàng thượng sung ái đến mức nào.

Đồng Hề xưa nay đều không xuất đầu lộ diện, vẫn tiệt một chút, tiêu điểm của mọi người đều đặt trên Mộ Chiêu Văn. Vì ánh mắt Thiên Chính để đều đặt vào nàng ta, Độc Cô Viện Phương cũng chỉ giống như đang hợp diễn mà thôi.

–“Tối nay trăng sáng phong thanh, hoa sen trong hồ nở rất đặc biệt, chi bằng chúng ta cùng mở một tòa sen, lấy vịnh sen làm vui, rượu vào càng thêm hưng phấn.” – Độc Cô Viện Phương tuy rằng sắc mặt không tốt, nhưng phong độ thì vẫn phải có.

Vốn Thiên Chính để đang ngồi dựa trên ghế cũng phải thẳng thân mình một chút. Nhắc đến lại cảm thấy hào hứng, chúng phi tần nhanh chóng đáp ứng.

–“Lấy một nén nhang làm hạn định, ai làm ra càng nhiều thơ thì thắng. Ai gia sẽ đem trâm như ý này tặng, phong làm hoa khôi hôm nay, cũng thỉnh Hoàng thượng cài trâm hoa khôi. Không biết ý Hoàng thượng thế nào?”

–“Rất tốt.” – Thiên Chính để gật gật đầu cổ vũ Mộ Chiêu Văn, càng khiến người khác không thoải mái.

Kỳ thực nếu lấy phú thi làm đầu, xuất sắc nhất không ai ngoài Đồng Hề và Mộ Chiêu Văn. Nhưng Độc Cô Viện Phương lại rất xảo quyệt, vạch rõ phú thi càng nhiều mới thắng. Điều này khiến việc đoạt giải hoa khôi cũng không thể đoán được.

Thị nữ lấy giấy và bút mực. Chúng phi lại bắt đầu vui đùa trầm tư. Đồng Hề xưa nay có chút vội vàng, chỉ thấy nàng trầm ngâm một chút, liền liên tục viết lên giấy.

Mộ Chiêu Văn bên kia cũng không nghĩ ngợi lâu liền động bút, chỉ một lát đã buông xuống, nhú mày suy tư, mãi một lúc sau cũng không động bút tiếp. Việc này khiến mọi người mừng thầm, đánh giá nàng không thể làm được bài thứ thứ hai.

Một nén nhang qua đi, thái giám đánh chiêng, mọi người lúc này mới để bút xuống. Nội thị đem giấy trình lên cho Thiên Chính để và Thái hậu. Tuyên bố Đồng Hề làm mười hai bài, Mộ Chiêu Văn làm một bài. Những người khác có nhiều hơn ít hơn, nhưng cũng không vượt quá Đồng Hề.

Độc Cô Viện Phương chỉ cần Mộ Chiêu Văn không thắng liền thoải mái. Đồng Hề thì nàng ta sớm đã không để trong lòng. Làm nhiều việc như vậy cũng không chiếm được tâm Thiên Chính để, cũng không thể coi là đối thủ của nàng ta.

Thiên Chính để tùy ý lật giấy xem, bỗng dừng một chút.

–“”Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng“. Thơ hay, thơ hay. Chỉ cần một câu này, những câu thơ khác cũng không cần xem nữa.”

(Gần trời lá sen xanh biếc vô hạn, ánh mặt trời rạng sáng những hoa sen khác)

Lời vừa nói ra, bên dưới liền ngạc nhiên. Nhưng vì ý Hoàng thượng đã nói vậy, cũng không ai dám phản bác gì.

–“Chiêu Văn, tài văn chương kiệt xuất của nàng có thể nói là đứng đầu hậu cung.” –Thiên Chính để nhìn Mộ Chiêu Văn, ánh mắt hai người trao nhau 1 chỗ, bất luận là ai cũng không thể chen vào.

–“Nhưng Hoàng thượng, người còn chưa xem của những người khác, biết đâu lại càng có thơ xuất chúng hơn. Huống chi hôm nay thi là lấy số lượng mà tính. Chủ nhân thơ này chỉ có một câu, sợ rằng...” – Độc Cô Viện Phương bồi rồi nói.

–“Một bài này một trăm bài thơ khác cũng không so bằng” –Thiên Chính để quyết tâm bảo vệ Mộ Chiêu Văn.

-“Ai gia thấy mấy bài của Quý phi cũng không tồi. ”Vi phong điều tử diệp, khinh lộ nhất chu phòng. Trung trì sở dĩ lục, đãi ngã phẩm hồng quang.”

(Gió nhẹ lay động trên lá tím, khẽ lướt qua phòng đỏ thắm. Trong ao sở dĩ xanh, lưu lại ánh sáng hồng)

Thiên Chính đế không nói gì, mọi người trầm ngâm. Thơ này không tồi, tuy rằng không hơn bài của Chiêu phu nhân, nhưng tính ra Đồng Hề làm không hề ít.

-“Ai gia đặc biệt thích bài này. ”Thanh hà cái lục thủy, phù dung phi hồng tiên. Hạ hữu tịnh căn ngẫ, thượng hữu tịnh đầu liên.”

(Sen xanh nước biếc, phù dung khoác lụa hồng. Dưới có rễ sen, trên có tịnh đầu liên như hai vợ chồng thương yêu nhau) (24)

Độc Cô Viện Phượng thấy Thiên Chính đế cũng không nói gì, lại đọc thêm mấy bài, chất lượng tương đồng. Mỗi bài viết ra đều là câu thơ mọi người tranh đoạt, nhưng nay lại có châu ngọc Mộ Chiêu Văn ở trước mặt, cho nên thơ này hay thế nào cũng bị vùi lấp.

-“Giang Đắc Khải” – Thiên Chính đế bỗng nhiên lên tiếng. Giang Đắc Khải khom người trả lời.

-“Người đem thơ này đến phủ của Tân khoa trạng nguyên (25), mọi người mau bình phẩm. Chúng ta cùng nghe thơ của tài tử đương đại này thử.”

Ý kiến Thiên Chính đế và Độc Cô Viện Phượng không đồng nhất, tìm thêm ý người khác cũng là hợp lý.

Nhưng lời này vào tai Đồng Hề lại không nghĩ như vậy. Thơ từ này vừa nghe đã biết cao thấp thế nào. Thơ Mộ Chiêu Văn vừa ra, Đồng Hề đã biết mình không có phần thắng. Đáy lòng nàng thật sự bội phục Mộ Chiêu Văn. Từ nhỏ nàng đã kiêu ngạo, cũng chưa từng thực sự khâm phục người nào. Lần trước Mộ Chiêu Văn làm thơ mẫu đơn và thực được, tuy rằng khiến người ta kinh ngạc, nhưng Đồng Hề cảm thấy ý hai bài thơ lại tương phản nên không muốn thừa nhận tài hoa của nàng ta.

Đến tối nay mới hoàn toàn bội phục Mộ Chiêu Văn. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại có thể làm ra một câu thơ diễm lệ kinh người như vậy, so với bản thân mình thì tuyệt hơn rất nhiều. Nàng cam tâm chịu thua, nhất thời không khỏi nghĩ, những ngày tháng tịch mịch trong cung, nếu có thể tìm được một tri kỷ mỗi ngày ngâm thơ đối câu, chẳng phải cũng là một việc rất tuyệt diệu sao?

Mộ Chiêu Văn xưa nay có tài. Thái độ của Đồng Hề đối với nàng ta cũng rất tán thưởng. Nếu không phải tranh chấp lợi ích, Đồng Hề cũng nguyện ý làm bằng hữu với nàng ta, cho dù chỉ là bằng hữu thì thơ cũng được.

Hậu cung xưa nay chưa bao giờ có bằng hữu vĩnh viễn hay kẻ địch vĩnh viễn, Đồng Hề đột nhiên cảm thấy mình không nên chia mũi nhọn vào Mộ Chiêu Văn, nếu không sẽ mất đi cả tâm Thiên Chính đế. Yêu ai yêu cả đường đi lối về. Đạo lý này, nàng đương nhiên hiểu.

Nội thị thúc ngựa đi. Cận Sương Hoa dâng tặng một khúc Thái liên vũ. Vòng eo nhỏ nhắn, vũ điệu nhẹ nhàng. Nếu là ngày thường chắc chắn sẽ khiến người ta chú tâm. Nhưng hiện nay trong lòng mọi người đều muốn biết kết quả luận thi, thế nên Cận Sương Hoa cũng không được lợi gì. Thiên Chính đế đối với ca múa dường như càng không có hứng thú, ánh mắt cũng chỉ là thoáng lướt qua mà thôi.

Một canh giờ sau, bên hồ Phong Hà rốt cuộc cũng vang lên tiếng bước chân. Hẳn là luận thi đã có kết quả.

-“Thần từng ở Vân Dương ngắm Tây Hồ, sóng nước mênh mông, nằm nghe tiếng mưa rơi bên sông. Hôm nay đọc được câu này, giống như lại được du ngoạn nhân gian một lần nữa, càng nghiền ngẫm càng cảm thấy gần bó lưu hương. Thơ này độc đáo, bút tích vẫn tất, sắc thái mỹ lệ, đã đạt đến cảnh giới khoáng đạt, tình ý nhẹ nhàng vui vẻ. Quả thật là thơ hay thiên cổ.”

Đây là Tân khoa Trạng nguyên nói, cũng rất khéo léo. Con chữ không hề đề cập tới thơ của Đồng Hề, chỉ tán dương thơ Mộ Chiêu Văn, còn giúp nàng ta hóa giải tình hình. Bởi vì nàng đứng thật nhớ nhà, lại gặp phải chuyện không may của phụ thân.

Không bình luận gì về thơ của Đồng Hề, dĩ nhiên là cũng không muốn đắc tội với Quý phi.

Thiên Chính đế nghe xong, cũng không lộ ra thần sắc vui vẻ gì, ngược lại còn có chút trầm tư.

-“Hôm nay vịnh sen, xem ra phải tôn Chiêu phu nhân là hoa khôi rồi. ”Hà hoa xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu“. Chỉ cần câu này của Chiêu Văn.”

(Hoa sen trong nước bùn mà không nhiễm, trong sạch mà không gian tà)

Không thể không ca tụng người này. Một câu ra, trong bùn mà không nhiễm, đã đem gièm pha về Mộ Chiêu Văn và phụ thân hoàn toàn quẳng đi.

Đồng Hề lúc này mới hiểu được một chút. Thì ra Chiêu Văn quả là người trong lòng Thiên Chính đế. Nàng đưa tay lên ngực tự hỏi. Nếu là phụ thân nàng gặp chuyện không may, chỉ sợ bản thân mình cho dù không chết cũng sẽ phải vào lãnh cung. Phép tắc hậu cung, xét cho cùng cũng chỉ vây quanh một người. Nàng vẫn nghĩ chỉ cần có chút mảnh khóc là có thể đem người trong thiên hạ ra đùa bỡn, sao lại có thể đoán được thì ra sức mạnh của tình yêu cũng lớn như vậy.

Nhưng mà, đường làm quan của Tân khoa trạng nguyên rộng mở, không ai đoán được là hẳn không chỉ không thể học theo Trạng nguyên trước lấy được nhi nữ của Thượng thư về, cũng không vào được Hàn lâm viện, không đảm đương nổi thứ cát sĩ. Trong lịch sử Cảnh Hiên hoàng triều, không một Lục bộ Thượng thư và Tể tướng nào không xuất thân từ thứ cát sĩ. Ngược lại Thám hoa khoa này lại được vào Hàn lâm viện, trở thành Thứ cát sĩ, còn nở mày nở mặt hơn Trạng nguyên rất nhiều.

Điều Trạng Nguyên Lưu Hâm không hiểu rõ là sao Hoàng thượng lại không nhìn thấy lòng trung thành của y? Y vốn một lòng một dạ theo phe Hoàng thượng, dựa vào Chiêu phu nhân, sủng phi của hoàng triều.

Chỉ có Thiên Chính đế hiểu được, phẩm thi chẳng qua là cái cớ, có đôi khi một chuyện nhỏ cũng có thể nhìn ra nhân phẩm, huống chi hẳn vốn là có tâm muốn trọng dụng Trạng nguyên.

Nhưng y lại khiến Thiên Chính đế thất vọng rồi, chỉ biết một mực dựa thế mà leo. Giang Đắc Khải thành công ám chỉ ý tứ Hoàng thượng, cho nên Lưu Hâm một mặt tán tụng Chiêu Văn, giúp nàng giải vây, phương diện khác cũng không dám đắc tội Đồng Hề. Chỉ là phẩm thi, sao lại chỉ bình về một người.

Lúc Giang Đắc Khải giao cho Trạng nguyên, bên cạnh còn có đương triều Bảng nhãn và Thám hoa. Duy chỉ có Thám hoa độc thân: “Tĩnh đầu liên”\*\*. Giang Đắc Khải chuyện khác không biết, cái hẳn biết là cả Trạng nguyên lẫn bảng nhãn đều trở thành tri huyện. Chỉ có Thám hoa được giữ lại Hàn Lâm viện, trở thành quan trong kinh thành.

Đêm hôm đó, người nổi bật nhất dĩ nhiên là Mộ Chiêu Văn. Tuy rằng Thái hậu không đạt được mục đích của mình, nhưng ít nhất cũng làm cho danh hiệu Kinh thành đệ nhất tài nữ của Đồng Hề lung lay, cho nên nàng ta cũng không tính là thua.

Đồng Hề vẫn chờ mỗi tháng thị giá một lần như trước. Không phải nàng không muốn gần gũi Thiên Chính đế, nhưng chuyện này đối với người khác thì đơn giản, bắt nàng làm lại vô cùng khó khăn.

Ngay cả Quan Tinh Huệ cũng có thể bắt được cơ hội, ở Vân Hạc viên vô tình gặp Thiên Chính đế. Đồng Hề không có phương pháp cũng không có cơ hội, đến cung nữ thái giám bên cạnh cũng dần lo lắng.

-“Hoàng thượng vạn phúc.” – Đồng Hề ở Thâu Hương hiên ngênh đón thánh giá.

Thời điểm Thiên Chính đế đến cũng tương đương thời gian đi ngủ, cho nên Đồng Hề đành phải kiên trì hỏi:

-“Hoàng thượng có muốn đến ngâm suối nước nóng để nghỉ ngơi không?”

Đồng Hề thấp thỏm chờ đợi hẳn trả lời, chỉ sợ nghe được một tiếng “không”. Lần trước sau khi thị tắm trong suối, nàng cảm thấy có thể làm hẳn hứng thú. Lần này nàng nhất định phải đi Lan Diễm Thang.

Bốn phía Lan Diễm Thang đều không có kiến trúc gì, không ai có thể nhìn thấy được, hơn nữa thanh âm nước tạt vào khiến nàng không cần nhẫn nhịn mà cần môi, ngăn cản bản thân mình bật khóc. Nước suối cũng có thể che giấu nước mắt nàng, khóc trong lúc thị tắm không phải là chuyện cung phi nên làm.

Huống chi nàng còn mơ hồ cảm thấy, thời điểm sau khi nàng bật khóc, Thiên Chính đế lại nghĩ là tiếng ngâm nga, động tác hẳn dường như mềm mại hơn rất nhiều. Trước đây nàng thấy khí lực hẳn như được tái sinh, càng cảm thấy căm phẫn.

Lan Diễm Thang

Đồng Hề cẩn thận hầu hạ Thiên Chính để thay quần áo. Nàng thậm chí bỏ vào quần áo hồng nhạt một ít bạch mai, trên lưng lại thắt một chiếc nơ. Đồng Hề đỏ mặt lo lắng, hy vọng lần này hẳn không xé nát quần áo. Trang phục lần này của nàng rất thuận tiện thoát ra.

Thiên Chính để từ lúc vào Thâu Hương hiên đến giờ cũng không mở miệng nói nhiều. Đồng Hề thấy vẻ mặt hẳn có vẻ nghiêm túc trước khi vào bể, tựa như đang trầm tư chuyện quốc gia đại sự. Nàng lo lắng không biết có nên chủ động vào không? Hay là vẫn đứng bên cạnh hầu hạ.

Đồng Hề giấy giũa mất một lúc, nghĩ đến trước kia cũng từng trải qua những chuyện thế này. Nàng phải “lấy lòng” Thiên Chính để. Đúng vậy, là lấy lòng. Lúc ở nhà mẫu thân nàng cũng từng nhắc đến thời điểm này. Ngày trước phụ thân cũng có tiểu thiếp, bởi vì đó là những chuyện tiểu thiếp phải làm, mà thân phận của thê tử là phải đoan chính quản gia. Mẫu thân luôn đem việc nhà giải quyết rất tốt.

Mẫu thân của Đồng Hề là nữ nhân đẹp nhất nàng từng gặp. Đoan trang nhất, khoan dung nhất, hiền lành nhất và cũng lễ độ nhất. Mẫu thân giống như thần linh trong lòng Đồng Hề. Khi còn bé nàng cũng từng gặp qua các công chúa, cũng từng may mắn được vào hoàng cung, nhưng nàng vẫn cảm thấy mẫu thân của mình mới là đẹp nhất.

Trong lòng Đồng Hề khó chịu một lúc, cuối cùng cũng không thể bắt chước dáng vẻ của mẫu thân. Nàng nhất định phải làm phu quân của mình vui vẻ, vì nàng cũng chỉ là thiếp thất mà thôi. Nghĩ đến đây Đồng Hề lại cảm thấy rất đau lòng, hẳn mình sẽ bị mẫu thân xem thường. Nàng luôn cao cao tại thượng như vậy, lạnh lùng nhìn vào bản thân mình. Đối với một người con gái mà nói, cho dù là Quý phi thì đã sao? Cũng không thể làm chính thê tôn quý của một nam nhân được. Đây là cái nhìn của mẫu thân nàng. Nàng chỉ là tiểu thiếp, cũng không thể chấp nhất được.

Đồng Hề cắn môi, nhẹ nhàng đi xuống hồ, ở sau lưng Thiên Chính để nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai hẳn. Động tác sau đó Đồng Hề cũng không hiểu được. Một là nàng chưa từng học tập, hai nàng cũng chưa quan sát, ba là nàng cũng chưa từng nghĩ tới. Nàng thậm chí đã muốn chạy trốn, nhưng nàng phải ở lại đây. Chuyện của Tề Vân và Mộ Chiêu Văn đều dạy cho nàng biết, có một đứa trẻ quan trọng thế nào.

Nhưng hôm nay Thiên Chính để giống như thay đổi thành một người khác, mặt khác cũng không nói gì. Đồng Hề tự hỏi thời gian nàng và Thiên Chính để ở cạnh nhau dường như cũng chỉ có việc này, cơ bản là vừa thấy mặt thì liền thị tẩm, ngoài thị tẩm thì cũng chỉ là thị tẩm. Cho nên nàng luôn nghĩ thời điểm Thiên Chính để nhìn thấy thì sẽ bỏ nhào vào mình. Nhưng hôm nay không giống như vậy.

Hắn không có phản ứng gì, chỉ lạnh lùng hưởng thụ Đồng Hề xoa nắn, mãi đến khi tay nàng đều mỗi nhừ.

–“Hoàng thượng, ngâm nước nóng lâu cũng không tốt. Có phải nên lên rồi không?”

Đồng Hề nghĩ, chẳng lẽ hẳn không thích làm ở đây? Tiếc là hẳn không thích hồ nước nóng, mà nàng lại không thích làm ở đâu khác ngoài hồ nước nóng.

Thiên Chính để không quay đầu, chỉ kéo Đồng Hề một cái, nàng liền ngã vào lòng ngực hẳn. Đáy lòng Đồng Hề thở nhẹ một hơi. Nàng thật sự sợ mình cũng giống như những cung phi khác, mỗi tháng Thiên Chính để lâm hạnh cũng chỉ là lướt qua mà thôi.

Thiên Chính để cẩn vành tai Đồng Hề nói:

–“Trẫm thích nghe nàng kêu ra.”

Đồng Hề đột nhiên mở mắt, không biết có phải hẳn đang nói đùa với mình hay không?

–“Hoàng thượng...” – Tay nàng phải choàng qua cổ hẳn mới có thể chống đỡ được.

Hắn lặng lẽ tách hai chân nàng ra, để chân nàng quấn bên hông hẳn, đầu vươn lên mặt nước, cứ như vậy kịch liệt va chạm khiến Đồng Hề không thể không ngâm nga. Huống chi hẳn nói thích như vậy thì nàng nhất định phải làm. Thực tế rên rỉ ra tiếng cũng có thể giảm bớt áp lực trên người nàng.

Thiên Chính để hôn chỉ chút lên thân thể đang ở bên trên hẳn. Đồng Hề chưa từng hưởng thụ loại đối đãi như vậy, chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại mềm mại xâm chiếm, thậm chí còn như một đứa trẻ hưởng thụ cảm giác ngọt ngào sau cao trào.



Hoan ái qua đi, Đồng Hề lấy lại tinh thần hầu hạ Thiên Chính để thay quần áo, cũng mang vào cho hần vớ vừa may xong.

-“Đây là...” – Thanh âm Thiên Chính để êm dịu lạ thường, ánh mắt cũng nhu hòa không ít. Đồng Hề cảm thấy chú ý đến Lan Diễm Thang thật sự rất tốt.

-“Vớ này thần thiếp đã vá lại, chỉ là kỹ năng may vá của thần thiếp không tốt lắm. Kỹ thuật của Tề Vân cô cô mới là tốt nhất.” – Đồng Hề vờ như lơ đãng nói. Nàng vẫn muốn tìm cơ hội cầu tình cho Tề Vân, mà đôi vớ này cũng có thể xem là một lý do tốt để mở miệng.

Nêu thẳng thừng nói ra nhất định sẽ cùng Thiên Chính để trở mặt.

## 20. Chương 20: Hoa Rơi

Thiên Chính để đã bước xuống thêm đá, để lại Đồng Hề ngẩn ngơ đứng một mình trong Lan Diễm Thang. Nàng vội vàng mặc lại quần áo. Không ngờ khi nàng trở lại tẩm phòng ở Thâu Hương hiên hần vẫn còn ngồi đó.

Nàng tưởng hần đã sớm phát tay bỏ đi rồi. Tuy rằng nàng không rõ vì sao hần lại bất mãn như vậy. Nhưng sau khi xảy ra sự việc vừa rồi, Đồng Hề chỉ có thể im lặng, sau này e rằng nàng không dám nhắc tới hai chữ Tề Vân nữa.

Giang Đắc Khải đã hầu hạ bên cạnh, còn bưng lên một cái khay, trên mặt là chén được đen như mực. Lòng Đồng Hề có chút hồi hộp.

-“Nương nương, mời người uống thuốc.” – Giang Đắc Khải tiến lên, nhẹ nhàng nói.

-“Đây là cái gì?” – Sắc mặt Đồng Hề trắng bệch. Uống thuốc sau khi thị tẩm, tự nhiên nàng cũng hiểu được là thuốc gì, chỉ là chưa từng nghĩ tới mình cũng sẽ có một ngày như vậy. Thế nên nàng mới ôm chút hy vọng hồi.

-“Nương nương đừng làm khó tiểu nhân mà.” – Giang Đắc Khải cười khỏ.

Đồng Hề lạnh cả người. Thiên Chính để vẫn ngồi trên tháp, mặt không chút thay đổi nhìn nàng, cũng không thu hồi ý chỉ. Hần thật sự muốn nàng uống thứ này sao?

Đồng Hề thật sự không hiểu, rốt cuộc là nàng sai ở chỗ nào? Chỉ nói ra tên Tề Vân một chút sẽ không dẫn đến tình trạng này chứ. Chẳng lẽ nàng không có quyền mang thai hoàng tử sao? Thuốc này bình thường chỉ cấp cho những nữ nhân có thân phận thấp, sau khi thị tẩm mới dùng.

-“Thuốc để đó, người lui xuống trước đi.” – Thiên Chính để nói ra như giúp đỡ cho Giang Đắc Khải. Giang Đắc Khải nhẹ nhàng thở ra. Chẳng lẽ bắt y buộc Quý phi uống xong mới đi sao?

-“Hoàng thượng, có phải thần thiếp làm sai chuyện gì không?” – Lần đầu tiên Đồng Hề mới có can đảm đối mặt Thiên Chính để. Bởi vì trước chuyện này nàng rốt cuộc cũng không thể co đầu rút cổ được nữa. Nếu không thể mang hoàng tử, vậy thì hết thấy những gì nàng làm đều là trò cười sao?

Thiên Chính để lạnh lùng nhìn Đồng Hề, nhưng lại không có cách nào giải đáp cho nàng.

Đồng Hề lẳng lặng quỳ xuống.

-“Thuốc này thần thiếp không thể uống.”

-“Nói vậy, người muốn mang thai con của trẫm sao?”

Đồng Hề ngẩng đầu. Câu hỏi này quả thật kỳ quái. Trong hậu cung này có nữ tử nào không muốn sinh hạ con nối dõi cho Hoàng thượng?

-“Vì hoàng gia sinh hạ hoàng tử là bổn phận của cung phi như thần thiếp.”

Ngay cả dân chúng bình thường cũng biết nói “Bất hiếu hữu tam, vô hậu chi đại”. Rất nhiều nữ tử vì không thể sinh con mà bị hù. Đạo lý này dĩ nhiên Đồng Hề cũng hiểu.

– “Người cho là có con của trẫm có thể thay đổi được gì sao? Trẫm có thể có rất nhiều con. Con của người cũng không nhất định là quan trọng nhất.” – Thiên Chính đế bóp chặt cằm Đồng Hề.

Đồng Hề dĩ nhiên cũng hiểu, nhưng nàng không nghĩ Thiên Chính đế lại thấu đáo điểm này như vậy. Nếu nàng có con, nó ra đời sẽ có ý nghĩa thế nào? Nàng tất nhiên hiểu, tranh đấu sẽ càng tàn khốc hơn, vì địa vị của nàng, vì tương lai của nàng, nàng phải có con để dựa vào. Vinh quang hay nhục nhã, cũng có mẹ có con dựa vào nhau mà sống.

Đồng Hề muốn có đứa nhỏ, không phải vì nó là con của Thiên Chính đế, chẳng qua chỉ là để đảm bảo cho tương lai của nàng mà thôi.

– “Thần thiếp đã hiểu.” – Đồng Hề cúi đầu.

Sau đó liền nghe được âm thanh ngọc vỡ, đó là Tống tử Quan Âm lấy ở chỗ Chiêu phu nhân về, bên trong nhẹ nhàng rơi ra một mảnh giấy. Thiên Chính đế nhặt lên, cũng không nhìn mà lại xé nát.

Sau khi Thiên Chính đế bỏ đi, Đồng Hề mới khôi phục lại tinh thần. Hắn vì Tống tử Quan Âm mà tức giận sao? Đồng Hề tự hỏi, cảm thấy không thể tin được. Địa vị của hắn là thiên tử, tuy rằng trước giờ luôn giản dị, nhưng thứ hắn tặng cũng không thể tặng lại cho người khác. Vật này hắn ban cho nàng, nàng cũng không nên giao lại cho người khác.

Đồng Hề cẩn thận đem những mảnh giấy vụn ghép lại. Trên mặt giấy hiện lên một cái tên: Hoàng Phủ Duẫn.

Toàn bộ tôn thất cũng không có người nào tên như vậy, chỉ có hoàng tự mới có thể mang tên một chữ.

Tâm Đồng Hề kinh hoảng một lúc. Nháy mắt trước nàng còn cảm thấy tương lai mình hoàn toàn tối tăm, giờ lại dấy lên một tia hy vọng. Mặc dù Quan Âm vỡ vụn, giấy cũng đã nát, nhưng nàng vẫn dấy lên hy vọng. Những chuyện trước kia không hiểu giờ rốt cục cũng hiểu được.

Nhìn trong hậu cung, người có tư cách mang hoàng tự có được mấy người? Nếu không phải vị phân rất thấp thì là xuất thân rất thấp. Độc Cô Viện Phượng càng không có khả năng. Về phần Mộ Chiêu Vãn, cứ coi là ngoại lệ đi. Có lẽ trong vài năm cũng có một ngoại lệ. Ngay cả phụ thân mình xưa nay nghiêm túc, tiểu thiếp cũng không phải muốn có thai thì có thai. Ai có thể cam đoan sau khi Vạn Mi Nhi tiến cung, hoặc đến 3 năm sau tổng tuyển cử, nàng còn có cơ hội rộng mở như bây giờ?

Mẫu thân của Thiên Chính đế là Quốc Lâm công chúa, có huyết thống tôn quý. Mẫu thân của phụ hoàng hắn, Minh Hy đế xuất thân từ Độc Cô gia. Lại nhớ lại trong lịch sử Cảnh Hiên, không có thế hệ quân chủ nào là không có huyết thống tôn quý nhất. Vậy nên hắn mới đem hy vọng ký gửi lên người mình sao? Hoàng thượng không con cũng có rất nhiều áp lực.

Cho nên, nàng cố gắng xếp đặt Kim Tuệ Phi, Quỳnh Hoa, hắn mới nổi giận như vậy? Từ đầu nàng lẽ ra nên hiểu vấn đề này. Vấn đề không phải ai sinh ra đứa nhỏ, mà là đứa nhỏ phải tuyệt đối do nàng sinh ra.

Nhưng nàng đã bỏ lỡ, bỏ lỡ cơ hội đó rồi. Địa vị con cả của hoàng đế được tôn sùng thế nào mọi người đều hiểu được. Lấy trưởng, lấy tài, lấy hiền, xưa nay người đời luôn duy trì đạo lý này.

Đồng Hề bỗng nhiên cảm thấy vì mình đã phụ lòng Thiên Chính đế mà áy náy. Nàng có phải cũng đã phụ kỳ vọng của Lệnh Hồ gia không?

– “Nương nương, nương nương. Chiêu phu nhân sắp thai rồi.” – Huyền Huân chạy vội vào trong, chỉ thấy một đồng hồ độn.

– “Người nói cái gì?” – Đồng Hề chậm rãi đứng dậy. Nàng biết mình không nên có loại suy nghĩ này, nhưng lại hít một hơi sau, giống như ngày mình chờ đợi rốt cuộc cũng tới. Trong lòng nàng cũng không có bi thương.

– “Chiêu phu nhân sắp thai. Hoàng thượng và Thái hậu đã tới đó rồi.”

– “Giúp ta thay quần áo.”

Huyền Huân và Thúc Bạch thành thực giúp Đồng Hề vấn tóc, thay quần áo. Trong lúc ấy, Đồng Hề lại suy nghĩ Mộ Chiêu Văn tại sao lại sẩy thai? Lý do gì mà sẩy thai? Nàng một chút tin tức cũng không thu được. Bản thân mình lại không biết ai mới là đầu sỏ, lòng Đồng Hề lại càng căng thẳng.

Có điều gì nàng chưa nghĩ tới sao? Phía Độc Cô Viện Phương nàng vẫn lưu ý, tự nhiên sẽ biết cách bảo vệ, hẳn là không phải nàng ta làm. Đồng Hề không ngờ bên mình lại có cao nhân như vậy, thần không biết quỷ không hay, làm ra chuyện mà cả Thái hậu lẫn Quý phi đều không thể làm.

Lúc Đồng Hề đến, Mộ Chiêu Văn đã tỉnh lại. Nàng ta chỉ nói là không muốn gặp ai, Thiên Chính đế cũng liên tục bị nàng ta mời ra ngoài, nhưng lại chấp nhận gặp Đồng Hề.

– “Ta biết không phải là nương nương.” – Đồng Hề nghĩ không biết có phải Mộ Chiêu Văn thần trí mơ hồ không, sao lại có thể nói ra những lời phạm thượng như vậy?

Đồng Hề lặng lẽ ngồi xuống.

– “A...” – Thanh âm hơi ngân. Có thể đi thẳng vào vấn đề, trò chuyện với Mộ Chiêu Văn nàng cũng rất cao hứng.

– “Đứa nhỏ của ta đối với nương nương không phải là không có uy hiếp. Nhưng quý phi chắc chắn sẽ không vì ta mà đem tính mệnh cả gia tộc ra đánh đổi. Nương nương người tổn hao tâm trí điều tra tội trạng của phụ thân ta, không phải là muốn khiến ta vĩnh viễn không thể bước lên phượng vị sao?”

– “Chiêu phu nhân làm sao biết bốn cung hao tổn tâm cơ?”

Đồng Hề không ngờ Mộ Chiêu Văn lại có thể nhìn thấu đáo như vậy. Lúc trước nàng làm thế, một mục đích khác cũng là muốn chứng minh trong sạch cho ngày hôm nay. Bởi nàng không có động cơ. Nàng hy vọng Mộ Chiêu Văn có thể hiểu được. Nếu nàng ta đủ thông minh, xem ra nàng ta quả thật cũng thông minh.

– “Chứng cứ phạm tội này không phải một hai ngày là có thể tìm được, chỉ sợ là do người thân cận bên cạnh phụ thân ta tìm ra. Người đã an bài người ở bên cạnh cha ta rất lâu. Quý phi không phải là chờ ngày này sao? Vào thời điểm thích hợp đánh đòn phủ đầu, khiến ta không thể phản kích. Ta có tài đức gì có thể khiến Quý phi và Thái hậu coi trọng như vậy?”

Độc Cô Viện Phương đem toàn bộ sự việc nói cho Mộ Chiêu Văn biết. Cũng chỉ có Độc Cô Viện Phương biết toàn bộ đều là do Đồng Hề an bài.

Lúc Đồng Hề nhận được thánh chỉ chuẩn bị hồi cung, Mộ Chiêu Văn cũng trở thành mối bận tâm nhất của nàng. Thiên la địa võng cũng bắt đầu bày ra từ lúc đó.

– “Nhưng nương nương cho là ta muốn cái vị trí đó sao? Các người hãy nhìn cho kỹ, trân bảo gì đối với ta cũng không đáng một đồng. Ta cũng sẽ không tranh ngôi hậu với nương nương.” – Mộ Chiêu Văn rõ ràng hiểu được, nàng ta chỉ nguyện làm thê tử trong lòng Thiên Chính đế, cũng không muốn làm thê tử ngoài mặt của hắn.

Đồng Hề không nói gì. Nàng xưa nay không tin những lời này. Tranh và không tranh, ở thời điểm mình không thể tranh nữa, dĩ nhiên sẽ nói là mình không muốn tranh.

– “Chiêu phu nhân muốn mặt đối mặt với bốn cung để nói gì?”

– “Chỉ muốn nương nương giúp ta tra ra kẻ đứng sau bức màn kia. Con của ta không thể chết không minh bạch như vậy được.”

– “Bốn cung vì sao phải giúp cô?”

– “Nương nương chẳng lẽ không lo lắng người đó sao? Nếu một ngày nương nương cũng có thai, chẳng lẽ người không lo lắng người đó sẽ lại ra tay sao? Nếu nàng ta không muốn đứa nhỏ của ta ra đời, nương nương có thể cam đoan nàng ta sẽ để đứa nhỏ của người ra đời sao? Không phối hợp với ta, nương nương có thể tìm ra người đó sao?”

– “Trong lòng cô đã hoài nghi ai sao?” – Đồng Hề nói theo trực giác.

– “Vậy nên ta mới cần chứng cứ.”

Đồng Hề dĩ nhiên biết Mộ Chiêu Văn hoài nghi ai. Bởi người phụ nữ này quả thật cũng rất thiếu kiên nhẫn. Đồng Hề tự đương cũng muốn biết người đó rốt cuộc là ai.

Huống chi, Vạn Mi Nhi tiến cung, nàng cũng cần trợ thủ. Nàng còn phải đề phòng Vạn Mi Nhi và Độc Cô Viện Phượng liên kết nữa.

Nhất thời danh tiếng của Chiêu phu nhân lại trở nên nổi bật. Nàng ta giống như gấu ngủ đông, từ chối bất cứ ai tiếp cận. Đây cũng là điều Đồng Hề không thể giải thích. Nàng cho rằng không có đứa nhỏ, không phải là càng nên lấy lòng Hoàng thượng sao? Nhưng Mộ Chiêu Văn còn cự tuyệt luôn cả Thiên Chính đế.

Chẳng qua thoát nhìn, Thiên Chính đế dường như cũng không thể vào Vi Vũ đường của Mộ Chiêu Văn. Trên đường từ Nam Hàn hành cung về Đại Minh cung, nàng ta cũng không ngồi cùng xe giá với Hoàng đế.

Kỳ thực Đồng Hề vội vàng muốn biết chân tướng cũng không kém gì Mộ Chiêu Văn, mà có kém cũng chẳng kém hơn bao nhiêu. Chỉ là trong lòng nàng mơ hồ sợ hãi, không dám suy xét vấn đề.

Mộ Chiêu Văn vốn hành sự cẩn thận, người có thể động tay động chân với nàng ta quả thật không nhiều lắm. Đồng Hề đem toàn bộ nữ tử trong cung từng người một loại bỏ cũng không nghĩ ra ai có bản lĩnh này.

Việc Đồng Hề hy vọng là thật sự do Độc Cô Viện Phượng động thủ, hoặc là thủ hạ Lý ma ma giúp nàng ta. Lý ma ma cũng là nhân vật đáng sợ. Năm đó chính bà ta giúp Độc Cô Viện Phượng đưa ra chủ ý, khiến cho bản thân Đồng Hề tự phát hiện gian tình của Thái hậu và Thiên Chính đế.

Đáng tiếc, Đồng Hề mười phần thì có tám phần biết không phải Thái hậu động thủ. Nàng thậm chí không biết người này dùng thủ đoạn gì có thể khiến cho Mộ Chiêu Văn mất đứa nhỏ, lại không để lại chút chứng cứ nào.

Nếu không phải Thái hậu, Đồng Hề không thể không lớn mật đặt giả thuyết do Thiên Chính đế làm. Thế nhưng chuyện này không thuyết phục, nhưng khả năng lại rất có thể là hấn. Cũng chỉ có hấn mới có bản lĩnh này.

Nhưng hấn sẽ không thể không biết đạo lý như vậy. Lúc này vẫn chưa có con nối dõi, lại đi diệt trừ đứa nhỏ này. Mà hấn và Mộ Chiêu Văn lại thân mật như vậy. Thật là...

Đồng Hề không thể không nhìn lại mối quan hệ giữa Thiên Chính đế và Độc Cô Viện Phượng một lần nữa. Lý do gì khiến hấn có thể lớn mật như vậy, mắc phải lỗi lầm đại nghịch bất đạo nhất trong thiên hạ, cùng Thái hậu tư thông? Có phải đó là tình yêu thật sự hay không?

Lời đồn trong dân gian thì lúc Đồng Hề ở tuổi dậy thì cũng từng tò mò nghe lén được. Tuy là cũng ngưỡng mộ, nhưng lại cảm thấy ảo tưởng này không thực tế cho nên liền quẳng vào 1 góc. Đặc biệt đối với việc tình cảm nam nữ, Đồng Hề lại cười nhạt. Có nơi nào mà nữ tử tránh được kết cục bị vứt bỏ đâu?

Việc kết hôn là do cha mẹ quyết định, bà mối thông qua.

Cho nên, Đồng Hề cảm thấy đây là lý do duy nhất có thể miễn cưỡng giải thích được. Thiên Chính đế không có con, sao lại có thể vì Độc Cô Viện Phượng mà mạo hiểm như vậy? Nếu hấn thật sự không may, ngôi vị hoàng đế cũng chẳng giữ được.

Về lý do Thiên Chính đế trừ đứa nhỏ của chính mình, Đồng Hề cũng không nghĩ nhiều. Trong hoàng gia, phụ tử tương tàn, huynh đệ tương tàn, huynh muội tương tàn nhiều không kể xiết. Cho dù là gia đình quý tộc bình thường, đứa nhỏ cũng không phải là quan trọng.

Giống như phụ thân ngẫu nhiên say rượu, làm một nô tỳ có thai. Đứa nhỏ về sau cũng không được phụ thân và mọi người trong Lệnh Hồ gia thừa nhận. Tương lai hấn cũng chỉ là gia nô nuôi trong nhà, chẳng có gì tôn quý.

Việc này càng khiến Đồng Hề cảm thụ hơn, cho nên nàng nhất định càng phải trở thành Hoàng hậu của Thiên Chính đế, như vậy đứa nhỏ của nàng mới có thể được chấp nhận, thân phận của nó mới có thể là tôn quý nhất thiên hạ. Ở nơi này mẫu bằng tử quý, cũng như con nhờ mẹ mà mới có thể phú quý vậy.

Với đứa nhỏ do tì nữ sinh ra, lúc Tiên đế còn tại vị cũng không phong vương. Ông ta cũng chưa từng nhìn qua con mình một cái. Mãi đến sau này Thiên Chính đế đăng cơ mới ban cho hấn hiệu Liêm vương. Thật

sự chữ “Liêm” này lại có vẻ là “Liên” (thương hại), mặc dù cũng là hoàng thân cao quý, nhưng cho dù Đồng Hề gặp hấn cũng không nhìn, giống như không hề tồn tại.

Đồng Hề không thể suy nghĩ thấu đáo ra mấu chốt trong chuyện này, thôi thì đơn giản không nghĩ nữa. Nàng cũng còn chuyện khác cần để tâm đến.

Vì chuyện này, lễ trung thu năm nay, màu sắc của trăng dường như cũng bị mất màu, cả hậu cung giống như chỉ xoay quanh chuyện Vạn Mi Nhi vào cung. Chiêu phu nhân thất sủng, Vạn Mi Nhi sắp tới mới là nhân vật được quan tâm nhất.

Mà Đồng Hề tạm chấp chương lục cung. Chuyện Vạn Mi Nhi vào cung, các loại nghi thức đều phải do tự nàng an bài. Đồng Hề thay nàng ta chọn lễ phục trong lễ sắc phong, lại phải giúp nàng ta sắm sửa đồ dùng trong Dục Đức cung cho thỏa đáng. Hiện giờ Thiên Chính đế đang nổi giận với nàng, nàng cũng không muốn có người mượn việc này nói nàng sinh sự, hoặc nói nàng đổ kỵ ghen ghét.

Chiêu phu nhân thất sủng. Mọi người bên dưới đều nóng lòng, nghĩ đến bản thân mình có thể quang vinh trở thành tần sủng phi càng không yên lặng. Quan Tinh Huệ sôi nổi. Tuy chỉ mới là mỹ nhân, đã có chút biểu hiện “thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”.

Nhưng Đồng Hề dùng thân phận Quý phi để quản lý lục cung, với Quan Tinh Huệ thì đúng thật là danh bất chính ngôn không thuận. Không ít người ở sau lưng nói thầm, Đồng Hề tuy rằng không cùng nàng ta so đo, nhưng trong tâm cũng không hơn gì.

Nàng thật sự hy vọng mình là chính thất của Thiên Chính đế để có thể an bài tiểu thiếp cho hấn. Dù sao sau khi Vạn Mi Nhi thị tẩm còn phải đến chỗ Hoàng hậu vấn an, nhưng nàng chỉ là Quý phi, cũng không thể nhận loại tôn vinh này. Tôn vinh, vị trí của nàng đã gần như vậy. Cả đời nàng hy vọng không phải là sẽ có một ngày nữ nhân trong toàn thiên hạ tôn vinh mình sao?

## 21. Chương 21: Ác Mộng

Mồng một tháng chín, Khâm thiên giám chọn là ngày tốt để Vạn Mi Nhi tiến cung. Cuối thu không khí trong lành, trong lòng Đồng Hề lại có chút lo lắng.

Vạn Mi Nhi này vốn không phải là loại nữ nhi giống Đồng Hề. Cái Đồng Hề suốt đời phấn đấu lại không đoạt được, ngày trước lại đặt trước mắt nàng ta. Tuy rằng nàng ta không nhận, mặc dù là ý của phụ thân nàng ta, nhưng với Đồng Hề mà nói thì cũng như nhau.

Có những người trời sinh đã may mắn hơn người khác rất nhiều.

Trước khi Đồng Hề vào cung cũng đã quan tâm đến Vạn Mi Nhi hơn bất cứ người nào khác. Có thể bản thân Vạn Mi Nhi cũng không biết, nhưng nàng ta chính là người Thiên Chính đế muốn kết hôn. Điều này cũng đủ để Đồng Hề và mẫu thân nàng chú ý.

Đồng Hề mỗi ngày đều phải khổ luyện kỹ năng cầm kỳ. Trong khi ấy Vạn Mi Nhi lại giống như một bông hoa hồng rực rỡ nhất đang mặc sức hưởng thụ ánh sáng mặt trời. Nàng ta là nữ nhi duy nhất của phụ thân nàng ta. Tuổi già mới có con gái đương nhiên là cưng chiều vô cùng, căn bản không hề tự mình trải qua loại tranh đấu như thế này. Cho nên những điều tốt nhất đều đặt ở trước mắt nàng ta, đại khái có thể coi là thiên chi kiêu nữ. Đồng Hề vốn nghĩ như vậy.

Khi Vạn Mi Nhi cùng phụ thân rong đuổi trên chiến trường, Đồng Hề chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử vì chưa từng bước ra khỏi cửa nhà mà tự ti.

Đồng Hề lắc lắc đầu, muốn đem lo lắng trước kia quẳng đi mất. Nếu Vạn Mi Nhi vào cung, nàng ta và nàng cũng giống nhau thôi. Nàng ta lại không có cha mẹ ở bên cạnh yêu thương, Đồng Hề còn mơ hồ cảm thấy mình có cảm giác vui vẻ.

Tuy hôm nay là mùng một tháng 9, nhưng Đồng Hề vẫn dùng thời gian rất lâu để tự mình tắm rửa, cũng chẳng phải lo lắng thánh giá. Bởi vì hôm nay là ngày Vạn Mi Nhi vào cung.

Đồng Hề cùng cao hương mới chế bằng kim quế, đậm hương thoa lên tóc và thân mình. Dung nhan của nữ tử trong cung chính là thứ để đảm bảo phú quý. “Dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy nhi ái tri”, tuy rằng tất cả mọi người đều hiểu được, nhưng lại không thoát khỏi ma chú của nó. Cho nên Đồng Hề đối với dung nhan, sắc đẹp của bản thân mình cũng rất để tâm.

Huyền Huân dùng cánh hoa đào nở lần đầu sau ba tháng chế thành “Đào hoa bạch ngọc cao”. Đồng Hề lấy tràem cài thoa một ít lên lòng bàn tay, đánh tan nước hoa đào, bôi lên cổ và mặt, làm cho hai má nàng luôn giữ được màu sắc tươi non như cánh hoa.

Thúc Bạch cầm cổn làm từ hoa cúc, thân lê xoa bóp thắt lưng và vùng đùi cho nàng, giúp nàng thoa lên da thịt. Chờ sau khi da đỏ lên, lại bôi lên “Cẩm bồ đào trân châu cao” làm cho da thịt toàn thân nàng cực kỳ trong suốt, trơn bóng như ngọc.

Bình thường khi Thiên Chính để không giá lâm, Đồng Hề mỗi đêm đều có thể bảo dưỡng dung nhan và thân thể của mình như vậy. Đối với Đồng Hề mà nói, cho dù nàng không thích thị tẩm, nhưng cũng không thể không hao tổn tâm tư để làm Thiên Chính để thích được.

Đồng Hề khẽ thở dài một tiếng. Nàng khi nào thì mới có thể có đứa nhỏ đây?

Đồng Hề ngủ trưa thường không sâu, hễ có chút động tĩnh liền sẽ tỉnh lại, hướng chỉ là luồng không khí hết sức cường đại của người đứng trước mặt. Nhất thời khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Làn mi run rẩy. Trong chớp mắt khẽ động, theo khe ánh sáng nhìn ra, nàng xác định được thân phận của người kia. Hài thù kim long không phải ai cũng có thể mang được.

Trong tâm Đồng Hề đang vật lộn. Theo lý nàng nên đứng dậy nghênh giá mới đúng, nhưng lúc này tuy đã lập thu, nhưng không khí vẫn oi bức. Cho nên lúc hần đi vào vừa thời điểm nàng đang ngủ, ăn mặc cũng thiếu vải hơn, trong phòng chỉ mang yếm và tiết khổ. Y phục không chỉnh tề như vậy không thích hợp tiếp giá.

Vậy nên, Đồng Hề run rẩy thực hiện một quyết định lớn mật, đó là tiếp tục giả vờ ngủ. Trong lòng lại không hiểu tại sao hần lại ở đây? Chỉ sợ mình còn chưa giáp mặt với Vạn Mi Nhi đã đắc tội nàng ta thì không ổn.

Thiên Chính để ngồi xuống bên giường Đồng Hề, ngón tay phe phẩy trên lưng nàng, trượt tới trượt lui. Đồng Hề cắn môi, đè nén cảm giác sợ hãi và run rẩy xuống. Đợi đến lúc cánh tay hần càng trượt xuống, Đồng Hề không thể không ngẩng đầu gọi một tiếng:

–“Hoàng thượng...”

Thật ra Đồng Hề còn muốn hỏi “Tại sao người lại tới đây?”, tiếc là môi đã bị người kia che lấp

–“Hôm nay nàng rất thơm.” – Hần thì thầm bên tai nàng, khiến nàng không biết tại sao mặt lại đỏ lên.

Rất lâu nàng cũng không biết nên phản ứng thế nào, lại nghe được tiếng tiết khổ bị xé rách. Áo quần hần cũng chưa kịp thoát xuống, chỉ cởi ra áo choàng. Đồng Hề đau đớn suýt chút không kìm được nước mắt.

–“Đau.”

Toàn thân đều đau. Hoa văn trên long bào ma sát vào làn da mềm mịn của nàng cũng sinh đau. Chẳng mấy chốc đã nổi lên những ngấn đỏ.

Lúc này nàng học ngoan, cũng không cần răng nuốt xuống thanh âm của mình. Thiên Chính để dường như rất thích loại thanh âm này, động tác hần hơi dừng lại, sau đó có chút bực mình cởi nhanh quần áo ra rồi mới tiếp tục phủ lên trên người nàng.

Hần cũng không buộc tay Đồng Hề, khiến tay nàng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể tùy tiện nắm chặt lấy chân. Lúc ở hồ nước nóng, vì sợ chìm xuống nước nên tay nàng luôn bám trên cổ hần. Điều này khiến Đồng Hề nhớ lại lúc ở Lan Diễm Thang. Lúc đó cũng không có đau như bây giờ.

Nàng sợ hãi đưa tay choàng lên cổ Thiên Chính để, bắt chước động tác lúc ở Lan Diễm Thang, hy vọng có thể giảm được một chút đau đớn. Thiên Chính để vì hành động của nàng mà thất thần một lát. Sau đó lại tiếp tục đoạt lấy môi nàng. Đồng Hề vì gắng sức mà cảm thấy không thoải mái lắm, đến lúc thật sự nhìn không nổi, móng tay dài liền để lại vài ngón đỏ trên lưng hắn, có nơi còn rướm vết máu.

Sau khi gió êm biển lặng, Đồng Hề nhìn thấy cũng không có cảm giác sợ hãi run rẩy. Trông thấy ngón đỏ nàng cũng chỉ có chút khoái cảm tội ác. Có thể khiến hắn cũng phải chịu thống khổ giống như mình vậy, nàng điên cuồng nghĩ vì thế này mà phải chịu tội thì cũng nguyện ý.

Nhưng nháy mắt Đồng Hề lại bỏ đi ý tưởng bất trung bất nghĩa này, không tin được nàng lại có tâm tư đại nghịch bất đạo như vậy.

Sau khi Thiên Chính để đi, Đồng Hề mới run rẩy xuống giường tắm rửa, tự mình bôi thuốc mỡ giảm bớt đau đớn. Tháng này cuối cùng cũng qua rồi.

Nơi Thiên Chính để đi dĩ nhiên là Dục Đức cung của Vạn Mi Nhi.

Ngày sau đó, Đồng Hề chọn một bộ cung trang màu tím, phía trên thêu mẫu đơn hồng nhạt, trong nhụy hoa chen vào hoàng bảo thạch, phản xạ ánh mặt trời chói lóa bức người. Cả người tôn quý khoan thai.

Vấn tóc Cửu hoàn vọng tiên kế, cài trăm bạch ngọc mẫu đơn mười hai nhánh, giữa búi tóc là một đóa mẫu đơn màu hồng nhạt. Trên mi tâm tô điểm một viên Đồng hải minh châu.

Nàng cũng không muốn thua Vạn Mi Nhi nên mới ăn mặc đặc biệt một phen. Đồng Hề đến Trường Tín cung thỉnh an Thái hậu. Vạn Mi Nhi, à hắn nên gọi là Thuần Nguyên phu nhân mới đúng, cho dù nàng ta không để mặt mũi cho Quý phi nhưng vẫn phải thỉnh an Thái hậu.

Lúc Đồng Hề đến, Vạn Mi Nhi cũng vừa đến. Từ xa xa đã nghe được tiếng cười ngân vang của nàng ta. Đợi đến khi nàng ta xuất hiện trước mặt Đồng Hề, người xung quanh đã kinh ngạc.

Vạn Mi Nhi cũng không mặc cung trang, ngược lại là một bộ quần trang màu đỏ tươi, tư thái oai hùng hiên ngang, chói mắt như ánh mặt trời mùa thu, không phải là thứ hào quang từ châu báu tỏa ra.

Đồng Hề cảm thấy trong mắt hơi đau. Lại nói Vạn Mi Nhi so với Đồng Hề còn lớn hơn một tuổi. Đúng là Đồng Hề ấy trong những năm tháng trước đây đã nếm đủ tủi nhục và tự ti rồi.

Màu đỏ tươi trong cung bình thường chỉ có Quý phi mới có thể sử dụng, tứ vị phu nhân nhân thỉnh thoảng cũng có thể mặc. Nhưng cung phi tới giờ đều không dám khoe khoang thân phận.

Vạn Mi Nhi vừa đến liền có thể tùy tiện như vậy. Phụ thân nàng ta –Phụ Quốc tướng quân vừa là thầy lại vừa là bạn của Thiên Chính đế, nắm trong tay một phần ba quyền binh trong thiên hạ, lại từng là người được Thiên Chính đế khâm điểm chọn làm Hoàng hậu. Tuy rằng sau đó nàng ta không vào cung, nhưng lại làm thân phận nàng càng thêm cao quý, một người dám khước từ ngôi vị Hoàng hậu.

–“Quý phi muội muội. Hôm qua nghỉ ngơi có tốt không?”

Đồng Hề con chưa kịp mở miệng, Vạn Mi Nhi đã lại nói:

–“Tuổi tác của ta còn hơn Quý phi một tuổi. Muội không ngại ta gọi như vậy chứ? Quý phi muội muội được xưng tụng là Kinh thành đệ nhất mỹ nhân, hôm nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Nhìn thấy muội muội rất dễ gần. Nói đúng hơn chúng ta còn có một chút quan hệ thân thích. Quán Đào tỷ tỷ không phải là lúc trước gả cho con của Nhị bá bá ta sao?”

–“Đúng vậy, ta vừa thấy tỷ tỷ cũng cảm thấy rất thân thiết.” – Đồng Hề cười tươi tắn không thua gì Vạn Mi Nhi. Trong cung này mọi người dù có tức giận cũng phải nhả nhịn. Còn chuyện Vạn Mi Nhi thấy mình cũng không hành lễ, Đồng Hề cũng giống như không để tâm.

–“Đều là lỗi của ta. Lẽ ra hôm qua là ngày muội muội thị tẩm, ta lại vào cung. Hoàng thượng đến chỗ muội muội ngồi một lát rồi đi. Muội muội không trách ta chứ?”

Đối với người như Đồng Hề, chưa bao giờ đem những chuyện này ra nói ngoài miệng. Vạn Mi Nhi lại trực tiếp như vậy khiến Đồng Hề không biết nên trả lời thế nào. Mặt nàng hơi phỉm hồng, càng thể hiện tiền đồ rộng mở của Vạn Mi Nhi.

Giống như Vạn Mi Nhi mới là chủ nhân trong cung này, nàng ta kéo theo Đồng Hề vào Trường Tín cung

-“Thần thiếp thỉnh Thái hậu kim an.” – Giọng sang sảng của Vạn Mi Nhi rõ ràng trấn áp thanh âm mềm mại của Đồng Hề rất nhiều.

-“Đứng lên đi.” – Độc Cô Viện Phượng lại chuyển sang Vạn Mi Nhi nói – “Thuần Nguyên phu nhân ở trong cung đã quen chưa?”

-“Tạ ơn Thái hậu thăm hỏi. Quý phi đã giúp thần thiếp chuẩn bị rất tốt.” – Nàng ta giống như nơi nào cũng dẫn theo Đồng Hề, nhưng lại áp đảo Đồng Hề xuống. Có một loại người trời sinh đã thuộc tính thái dương, tựa như mọi người xung quanh chỉ vây quanh nàng ta vậy.

Thái hậu theo thường lệ ban chút lễ vật, nhưng Vạn Mi Nhi cũng chẳng liếc mắt một cái đã bảo thị nữ Tự Nhi nhận lấy. Trần bảo tâm thường này từ nhỏ đặt trước mắt nàng ta cũng chẳng thèm nhìn. Hàng năm Thiên Chính đế còn hao tổn tâm tư vì nàng chuẩn bị một phần hạ lễ sinh nhật. Những thứ đó mới là thiên hạ kỳ trân.

Vạn Mi Nhi vào cung cũng không thể phá vỡ quy củ, chúng phi nhẹ nhàng thở ra. E rằng Chiêu phu nhân vừa thất sủng lại xuất hiện một Thuần Nguyên phu nhân còn nổi bật hơn.

Thế nhưng trong cung thường phảng phất tiếng cười sang sảng của Vạn Mi Nhi, lúc nào cũng kè kè bên thân ảnh của Minh hoàng. Vạn Mi Nhi thích quân phục, ở trong cung cũng là một thứ rất đặc biệt, khiến trong lòng nhiều người sớm bất mãn. Từ trong tra ra, Quan Tinh Huệ dĩ nhiên là người đầu tiên. Có người bẩm báo lên Thái hậu, lại truyền đến tai Thiên Chính đế, hắn cũng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Thuần Nguyên phu nhân vận quân trang cũng rất phong tình.” Tình cảm thiên vị này lộ liễu đến mức không thể nghi ngờ.

Nhiều lần, những phi tử không được sủng hoặc muốn được sủng cũng học Vạn Mi Nhi mặc quân trang. Trong cung ngoài cung đều học theo thời trang này. Đồng Hề cũng không còn là đối tượng duy nhất để nữ tử trong thiên hạ học theo nữa.

Nhưng chuyện này cũng không phải chuyện khiến người ta ghen ghét nhất. “Lễ vạn thọ” của Thiên Chính đế sắp đến, theo lệ sẽ đại xá thiên hạ. Nhưng Thiên Chính đế xưa nay đều cho rằng sinh nhật là chuyện của một người, người có tội sao có thể vì việc vui của bản thân mình mà đặc xá? Vậy nên hắn cũng không đặc xá như tổ tiên, thế nhưng năm nay lại là ngoại lệ.

Năm nay ý chỉ vừa ban xuống, tất cả mọi người đều sợ đến ngáy người: “Mỗi lần nhìn thấy sổ sách trong hậu cung dày đặc liền cảm thấy sâu nào. Tình người không xa, chỉ cần biết quay lại nhận lỗi, thành thật minh bạch, tiết kiệm theo gia pháp đương triều, đặc xá tú nữ trong cung chưa phong hào. Những lão nhân hay kẻ tàn tật cũng có cha mẹ, chọn lựa phóng xuất.”

Bởi vì Vạn Mi Nhi mới vào cung, Thiên Chính đế liền hạ chiếu này, mọi người không thể không ngông cuồng suy đoán có phải việc đặc xá và Vạn Mi Nhi có quan hệ hay không? Vốn là Hoàng đế đồng cảm với dân, lúc này xem ra lại giống như một dạng tin tức không thể nói rõ.

Lần này phóng thích rất nhiều cung nữ, còn có nhiều tú nữ không phong hào, tính cả mỹ nhân các vương phủ lần trước tiến cống hay người chưa thị tẩm đều được trở về. Những nữ tử Hoa kiều sử chọn lựa hồi tháng 8 cũng được trả về. Mục đích lúc trước Đồng Hề hy vọng Hoa kiều sử tuyển tú, cũng chính là hy vọng sau khi Vạn Mi Nhi tiến cung còn có nhiều nữ tử như vậy, có thể phân tán ân sủng của Thiên Chính đế. Nhưng xem ra hôm nay mục đích đó không thể đạt được.

Kể từ đó, cung phi của Thiên Chính đế rất thưa thớt, một tháng sắp xếp cũng không đủ. Những ngày còn thừa hẵn đều đến cung của Vạn Mi Nhi nghỉ tạm. Phần Mộ Chiêu Văn giống như sao băng lướt qua, yên tĩnh bình thường, các buổi yến hội đều cáo bệnh không đến.

Sau khi Mộ Chiêu Văn thất sủng, Đồng Hề thường xuyên đến Chiêu Dương cung qua lại. Có đôi khi cùng nàng ta bàn luận về tình đời, có lúc lại thể hiện quan điểm. Mà nàng ta lại có rất nhiều câu đối sâu sắc. Đồng Hề đối với nàng ta cũng thâm ngưỡng mộ.

Thật ra cũng không phải Đồng Hề thiện lương, không bỏ đá xuống giếng mà còn đem than tới sưởi ấm ngày tuyết rơi. Chỉ là Đồng Hề cảm thấy Thiên Chính đế đối với Mộ Chiêu Văn cũng không phải tâm thường. Nàng ta cáo bệnh không xuất hiện, cung phi nhiều người oán hận, Độc Cô Viện Phượng và Vạn Mi Nhi



cũng nhiều lần đề cập nhưng Thiên Chính để cũng không tỏ vẻ gì, có đôi khi lại trầm mặc không nói, khiến tâm người ta không yên.

Đồng Hề cảm thấy nán lại giúp nàng ta một chút, so với bỏ đá xuống giếng còn an toàn hơn nhiều. Nàng mặc dù không hiểu quan hệ của hai người đó thế nào, nhưng trực giác nàng cho rằng có lẽ như vậy mới là tốt nhất. Nếu nóng lòng bức bách Mộ Chiêu Văn, chỉ sợ Thiên Chính để bất cứ lúc nào cũng có thể hồi tâm chuyển ý.

Thời điểm Đồng Hề đến Chiêu Dương cung hôm nay, thị nữ đưa nàng vào thư phòng, vừa lúc Mộ Chiêu Văn thay quần áo nên Đồng Hề dạo quanh thư phòng nàng ta một lúc. Nhìn thấy giấy Tiết đào trên bàn, lại tò mò nghĩ chắc Mộ Chiêu Văn viết ra thơ gì mới bèn cầm lấy xem thử.

Ngai như sơn thượng tuyết, kiều như cù vân gian nguyệt.

Văn quân hữu lương ý, cổ lai tương quyết tuyệt.

Kim nhật đầu tửu hội, minh đán câu thủy đầu.

Tiếp điệp ngữ câu thượng, câu thủy đông tây lưu.

Thê thê phục thê thê, giá thủy bất tu đề.

Nguyệt đắc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương li.

Trúc can hà niếu niếu, ngư vĩ hà đồ đồ!

Nam nhân trọng ý khí, hà dụng tiền đao vi

(Tình yêu nên giống như tuyết trên núi thuần khiết trong sáng.

Nghe nói có người 2 lòng, cho nên muốn cùng hấn cắt đứt.

Hôm nay tựa như đang bên nhau, ngày mai lại nói câu chia lìa

Ta cứ đi như thế, như nước chảy về hướng đông không quay lại

Lúc trước ta dứt khoát rời nhà theo người, giờ sẽ không giống cô gái bình thường than khóc

Chỉ muốn gả cho 1 lang quân như ý, có thể yêu nhau đến già

Tình yêu nam nữ cứ 1 cái cần câu nhẹ mòng lại dài

Nam nhân lấy tình ý làm trọng, mất đi có bao nhiêu tiền cũng không thể bồi lại.)

Đồng Hề cẩn thận thưởng thức câu thơ “Nguyệt đắc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương li”, thâm cảm thấy Mộ Chiêu Văn tâm si vọng tưởng. Trong thiên hạ có nam tử nào không nạp thiếp? Phàm là người đều muốn sinh con đẻ cái nhiều một chút, cho dù là buôn bán nhỏ thì chuyện nạp thiếp cũng là thường tình.

Về phần câu “Văn quân hữu lương ý, cổ lai tương quyết tuyệt” khiến Đồng Hề đối với chuyện Mộ Chiêu Văn cáo bệnh không xuất đầu lộ diện cũng hiểu được một chút. Cũng không biết có phải nàng ta và Thiên Chính để vì suy nghĩ này mà nảy sinh mâu thuẫn hay không.

Đồng Hề nhìn thấy Mộ Chiêu Văn thật sự có chút tham lam. Thực ra nếu là bản thân mình có thể được Thiên Chính để đối đãi như vậy, nàng đã vô cùng cảm kích rồi. Mộ Chiêu Văn thật sống trong phúc mà không biết phúc.

– “Quý phi nghĩ thơ này thế nào?” – Mộ Chiêu Văn không biết đã xuất hiện trước mặt Đồng Hề từ lúc nào.

## 22. Chương 22: Luân Thường Lễ Nghĩa

-“Hậu cung sao lại có thể chỉ một người được?” – Đồng Hề cũng xem như là uyển chuyển trả lời Mộ Chiêu Văn. Mộ Chiêu Văn và nàng lúc này cũng không phải đối thủ, nàng lại vì nàng ta nảy sinh một loại tình cảm thương tiếc. Trong hậu cung ô ý tưởng này, trừ khi tự chịu diệt vong thì còn có thể có kết quả gì tốt đây?

-“Nhưng hậu cung này vốn cũng chỉ có một người, sao lại có thể quan tâm nhiều người đến vậy được?”- Mộ Chiêu Văn hỏi có chút sắc bén. Vấn đề này trong cung cũng không thích hợp thảo luận.

Chuyên sủng, tiền triều vốn cũng có, nổi danh nhất chính là Độc Cô Hoàng hậu. Nàng ta 14 tuổi nhập cung, bức Văn đế cam đoan đời này không nạp thiếp. Vị Độc Cô Hoàng hậu này không chỉ không cho phu quân mình nạp thiếp, mà cũng không chấp nhận cho người khác nạp thiếp. Sách sử nói, nàng thường: “gặp các chư vương chưa vợ lại có thiếp bên người, nhất định sẽ khiển trách”. Hành vi phụ nhân thất đức như vậy, sử gia xưa nay vốn xem là sự sỉ nhục. Cho tới giờ Đồng Hề đều được giáo dục đây là việc xấu.

Nhưng cho dù là vậy, khi nàng ta tuổi già, sắc đẹp phai tàn, Văn đế cũng bắt đầu trêu hoa ghẹo nguyệt. Nổi tiếng nhất là Hoa phu nhân. Đồng Hề cũng không ngờ Mộ Chiêu Văn lại có ý tưởng lớn mật thế này. Nghĩ lại Độc Cô hậu, cũng bởi vì phụ thân nàng ta là khai quốc công thần, ngay cả Văn đế cũng không được phụ thân nàng để vào mắt, đương nhiên có thể yêu cầu chuyên sủng. Đến thời Cảnh Hiên triều, cũng không nữ tử nào dám bốc đồng như vậy.

Kết cục của Độc Cô Hoàng hậu cũng rất châm chọc. Sau khi nàng chết, con trai nàng cũng không được kế vị, ngược lại con của Hoa phu nhân được sủng ái lại trở thành tân hoàng. Vậy thì độc sủng còn có ý nghĩa gì?

-“Chẳng lẽ Quý phi nương nương không muốn trong cuộc đời này sẽ có một người chỉ một lòng một dạ với người sao? Vì sao nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, nữ nhi lại không thể? Ở quê ta mọi người đều một vợ một chồng. Điều nữ nhi trông mong nhất chẳng phải là hai người ở bên nhau cả đời sao?” – Trong mắt Mộ Chiêu Văn lóe lên một tia cổ chấp khó lý giải.

Nhưng theo Đồng Hề biết, Vân Dương phủ cũng không có tập tục này mà.

-“Vân Dương phủ...”

Trong nháy mắt Mộ Chiêu Văn đã phát hiện mình lỡ lời.

-“Là một bộ lạc thiểu số ở Vân Dương.”

Lúc Đồng Hề rời khỏi Chiêu Dương cung, đối với loại si tâm vọng tưởng này của Mộ Chiêu Văn cũng chỉ cười nhạt. Nàng theo hướng suy nghĩ của Mộ Chiêu Văn mà ngẫm lại, nếu trong cung này chỉ còn lại nàng và Thiên Chính đế...

Đồng Hề nghĩ một lát vẫn cảm thấy chuyện này thật đáng sợ, e rằng quốc pháp cũng không chấp nhận được.

Ngoại trừ Chiêu Dương cung của Mộ Chiêu Văn, Trường Tín cung của Độc Cô Viện Phượng cũng là nơi Đồng Hề thường lui tới. Nàng thích đi dạo trong cung, nhìn thấy nét mặt mỗi người đối với việc Vạn Mi Nhi vào cung khác biệt thế nào mới cảm thấy có chút dạt dào sinh khí.

Nhưng mà Trường Tín cung của Độc Cô Viện Phượng là nơi Đồng Hề lưu luyến nhất, bởi vì gần đây tâm tình Thái hậu cực kỳ không tốt. Từ sau khi Vạn Mi Nhi vào cung, Thiên Chính đế tới giờ cũng không đến Trường Tín cung.

Giống như Tấn vương phi ngày trước, sau một đêm liền biến mất không tung tích. Đây cũng là dấu hiệu không tốt lắm.

Lúc Đồng Hề tới lại gặp phải Tiết tiếp dư vừa rời đi.

-“Xem ra cuộc sống của Quý phi vẫn thoải mái như vậy. Thuần Nguyên phu nhân tiến cung người còn có tinh thần như thế sao?” – Độc Cô Viện Phượng tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Đồng Hề.

-“Tiết tiếp dư sao lại tới đây?” – Tiết tiếp dư ngày thường rất ít khi lui tới chỗ người khác, Đồng Hề không biết nàng ta và Độc Cô Viện Phượng bắt đầu qua lại từ lúc nào.

-“Lúc Tiết tiếp dư lẽ ra được Hoàng thượng thị tẩm, Thuần Nguyên phu nhân lại mượn cớ mời Hoàng thượng đi. Nàng ta bèn tới chỗ ai gia kể khổ.” – Độc Cô Viện Phượng cười lạnh.

Việc này Đồng Hề cũng biết. Vạn Mi Nhi được sủng ái rất rõ ràng. Đại đa số thời điểm phi tần trong cung đang thị tẩm, Vạn Mi Nhi luôn tìm cách mời Thiên Chính đế đi. Cho dù là lúc Mộ Chiêu Văn được sủng ái, thân thể của hân cũng trấn áp được từng đó nữ tử. Vậy nên sau lưng liền bị người khác thì thầm to nhỏ.

Vạn Mi Nhi vừa tiến cung đã trở thành Thuần Nguyên phu nhân nhất phẩm, sau lưng lại có Vạn tướng quân làm chỗ dựa, trừ việc trước mặt Độc Cô Viện Phượng oán giận vài câu thì còn cách nào đây?

Trước mặt Đồng Hề cũng có người nói bóng gió gì đó, nhưng nàng nghe xong thì liền như gió thoảng qua tai mà quên đi. Hoa nở rồi sẽ tàn, đạo lý này nàng hiểu rõ. Thời điểm nàng mới vào cung cũng từng có một hai tháng nở mày nở mặt như vậy, sau cùng không phải cũng dần dần phai nhạt sao?

-“Nhưng thật ra Quý phi cũng không cần lo lắng. Không phải ngay cả ngày Thuần Nguyên phu nhân mới vào cung, Hoàng thượng cũng không bỏ rơi người sao? Tuy rằng cuối cùng cũng đi Dục Đức cung.” – Trong giọng Độc Cô Viện Phượng có chút ghen ghét, lại có chút vui sướng trên nỗi đau của người khác.

Nàng ta biết rõ giờ Đồng Hề không được sủng. Mộ Chiêu Văn và Vạn Mi Nhi mới là người nàng ta nên ganh ghét, nhưng lại không có cách nào không oán giận Đồng Hề. Từ lúc nào thì bắt đầu? Nàng ta cũng không nhớ. Có thể là từ khi Đồng Hề làm hỏng chuyện tốt của nàng ta và Thiên Chính đế. Về mặt kinh hãi của hân nàng ta vẫn còn nhớ rất rõ, theo sau kinh hãi không phải là phần nộ, mà là đau đớn.

Hoặc là khi Thiên Chính đế nhất quyết không chịu giết Đồng Hề để bảo toàn bí mật này.

Cũng có thể là khi Đồng Hề hồi cung, Thiên Chính đế dường như lạnh nhạt với mình rất nhiều. Độc Cô Viện Phượng mơ hồ cảm thấy đây không phải vì Mộ Chiêu Văn, cũng không phải vì Vạn Mi Nhi.

-“Hoàng thượng vẫn tuân thủ chuyện sủng hạnh theo tổ chế. Chỉ cần là thê thiếp của Hoàng thượng, luôn có cơ hội được hưởng hoàng ân. Tiết Tiếp dư cũng quá mắn cảm rồi.” -Đồng Hề thản nhiên phát tay áo.

Những lời này lại có chút châm biếm Độc Cô Viện Phượng. Nàng ta không phải thê thiếp hân, không thể dưới ánh mặt trời cùng hân sóng đôi, không thể tranh giành tình cảm, cũng không thể quang minh chính đại tức giận ghen ghét. Vì thế nàng ta nhẫn nhịn đến gần như phát điên. Nàng ta cũng từng một thời hồn nhiên ngây thơ, cũng từng mềm mại như nước, nhưng hiện giờ đều bị sự chịu đựng kia làm phai nhạt cả.

-“Nếu không phải tiền Thái hậu vì khó sinh mà... Thật đáng tiếc thật đáng tiếc.” -Đồng Hề lại tiếp tục, vẻ vô tình. Dĩ nhiên nửa câu sau cũng không dám nói, nhưng ý tứ thì lại rõ ràng. Nếu không phải nàng ta trời sinh mang số mệnh Hoàng hậu, sao lại bị lão hoàng đế tuổi già hoa mắt cưới vào cung? Nếu không thì với thân phận Độc Cô gia của nàng ta, vị trí kia không phải sớm đã có người ngồi rồi sao?

-“Người thật lớn mặt.” – Độc Cô Viện Phượng dù khẩu khí nghiêm khắc, nhưng lực lại không đủ.

-“Nghe nói gần đây có một vị đạo nho (26) tên là Vương Tích, luận về nho gia rất được Hoàng thượng sùng bái. Người này còn giảng nhân, lễ, nghĩa, trí, tín. Hoàng thượng đọc tới nhất định rất có cảm xúc. Nho gia tôn trọng nhất là luân lý làm người.” – Đồng Hề cười có phần nham hiểm, lời lẽ như rắn độc phun vào lòng Độc Cô Viện Phượng.

Luân lý làm người, đây quả thật là căn bệnh nhức đầu của Thái hậu.

Đồng Hề ngay từ đầu đã đặt trong lòng Độc Cô Viện Phượng một tư tưởng. Đó là “Nếu nàng ta không phải mẫu hậu của Thiên Chính đế, không phải Thái hậu của Cảnh Hiên hoàng triều...” Chữ nếu này thật sự quá mức tốt đẹp.

Mộ Chiêu Văn xuất hiện cũng không thể kích động Độc Cô Viện Phượng điên cuồng, nhưng Vạn Mi Nhi và hơn nữa là Vương Tích, cuối cùng cũng thành công.

Vương Tích bỗng nhiên nổi danh, dĩ nhiên không thể thiếu sự trợ giúp của Lệnh Hồ Thượng thư. Lệnh Hồ Tiến vốn tôn sùng học thuật nho gia, mà Đồng Hề cũng cực kỳ đòi hỏi nhân luân chỉ luận trong nho giáo.

Sau khi Vạn Mi Nhi tiến cung, Đồng Hề đoán chắc tính tình của nàng ta, cùng với Thái hậu và Thiên Chính đế bất đồng. Cơ hội trời ban này nếu nàng không lợi dụng chẳng phải là phí của trời sao? Ông trời có thể trách phạt nàng à.

Mục đích của Đồng Hề là trở thành Hoàng hậu, người cao quý nhất trong hậu cung. Nàng không thích Độc Cô Viện Phượng ở trên đầu mình khoa tay múa chân, hoặc lại dùng thể lực sau lưng mình giở trò. Đồng Hề muốn vững vàng ngồi trên ngai thượng kia.

Kế hoạch này thật ra căn bản không thể nào thành công. Chỉ cần người có chút lý trí đều biết, mất đi vị trí Thái hậu kia có nghĩa là gì. Cái Đồng Hề đánh cược ở Độc Cô Viện Phượng chính là tình yêu được ca tụng trong ca kịch.

Đồng Hề không tin vào tình yêu, nhưng cũng sẽ không gây trở ngại để người khác tin tưởng đâu.

Chuyện Độc Cô Viện Phượng thì Đồng Hề đều có tính toán. Quan trọng là tháng chín này có một sự việc cần nàng lo lắng hơn, đó là “lễ Vạn thọ” của Thiên Chính đế.

Trước tới nay sinh nhật Thiên Chính đế đều là thời cơ tranh sủng tốt nhất. Đồng Hề may mắn nhớ đến mình ba năm trước cũng không cần phải phí sức cân não vì chuyện này. Còn năm nay nên tặng cái gì, nàng hiện vẫn chưa nghĩ được. Năm đó mới tiến cung, hình như nàng tặng gì Thiên Chính đế cũng đều thích vậy.

Nhưng thời gian trôi qua, cảnh còn nhưng người đã không còn như trước.

– “Nương nương, không phải nói lão gia có một bức của Trí Vĩnh hòa thượng tiền triều sao? Hoàng thượng vốn yêu thư pháp. Bức vẽ này có thể khiến cho người vui vẻ.” – Thúc Bạch góp lời nói

Đồng Hề cũng không phải chưa nghĩ tới. Nhưng này cũng là vật phụ thân yêu mến, khi có thời gian sẽ lấy ra họa theo. Đồng Hề cũng không muốn đoạt đồ tốt của phụ thân. Hơn nữa trong đại nội còn thiếu gì thư pháp trân bảo của các danh gia tiền triều đâu?

Nếu dùng kỳ trân dị bảo bình thường, chỉ sợ với tính tình giản dị của Thiên Chính đế, ngược lại không tốt. Đồng Hề quả thật đau đầu muốn chết. Đối với một nam nhân dường như không có yêu thích đặc biệt gì, nàng thật sự không biết phải lấy lòng thế nào.

– “Nương nương sao không tự tay làm cho Hoàng thượng thứ gì đó?” – Huyền Huân bỗng nhiên mở miệng nói – “Nghe nói Thái hậu lên thêu Nhất kiện long bào cho Hoàng thượng.” – Cũng là Huyền Huân thăm dò được.

– “Vạn Mi Nhi thì sao?” – Tâm Đồng Hề có chút động.

– “Nô tỳ chưa hỏi ra Thuần Nguyên phu nhân chuẩn bị cái gì.” – Huyền Huân ảm đạm đáp. Điều này khiến Đồng Hề hơi thận trọng. Xem ra nàng ta ở trong cung cũng có không ít tai mắt ngầm. Người hầu xung quanh nàng ta đều do tự tay Đồng Hề sắp xếp, vậy mà Huyền Huân lại không dò la được tin tức gì. Xem ra Vạn Mi Nhi này quả thật là người không thể không đề phòng.

– “Bản cung đã có chủ ý.” – Lời Huyền Huyền nói rất có đạo lý. Trong cung ngày cái gì cũng là do Thiên Chính đế ban cho. Nàng tự tay làm mới có thể thể hiện thành ý.

Thọ yến của Thiên Chính đế cử hành ở Tương Huy lâu phía đông hồ. Đây cũng không phải đại thọ nên hẳn chỉ sắp đặt gia yến, mời vài tần phi trong hậu cung. Giữa trưa, tập hợp trong điện đã có rất đông quần thần.

Hôm nay Vạn Mi Nhi ngoại lệ mặc cung trang yên hà, choàng tơ màu hồng nhạt, so với chúng phi có thể nói là hạc giữa bầy gà. Thân hình nàng vốn cao gầy, ôn nhu mang theo chút anh khí. Cho dù ngũ quan không tinh xảo như Đồng Hề, nhưng khí thế kia đặc biệt chói sáng. Thời điểm Đồng Hề nhìn thấy nàng, cũng có chút hận vẻ đẹp của mình quá mức tinh xảo.

Sinh nhật tặng lễ vật, theo lệ thường là từ thấp đến cao, từ Canh y đến cửu tần đều phải dâng lễ vật, có điều là tầm thường hay trân bảo mà thôi. Lúc đến lượt Vạn Mi Nhi, nàng ta thần nhiên cười cười, vỗ tay.

Thái giám khiên một con ngựa thắm màu đi vào, đầu nhỏ gáy cao, tứ chi thon dài, da mỏng lông mảnh, nhịp bước nhẹ nhàng, vừa nhìn là biết ngựa tốt. Nhưng không đủ tốt để dâng lên vào lúc này.

-“Cuối cùng cũng kịp đó Hoàng đế ca ca. Ngựa này hôm nay mới chuyển đến kinh thành, là do bạn cũ của phụ thân lao lực trăm cay ngàn đắng, đặc biệt tới Đại Uyển quốc mang về.”

Vạn Mi Nhi cười xinh đẹp nói. Đồng Hề có chút ngơ ngác nhìn đôi mắt sáng chờ mong của nàng ta. Nàng ta thế nào lại có thể cởi mở đến như vậy. Ở tuổi này mà còn có thể mang theo vẻ ngây ngô hồn nhiên của nữ tử mười ba mười bốn.

Tiếng “Hoàng đế ca ca” chỉ duy nhất Vạn Mi Nhi có thể gọi. Đồng Hề nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Mộ Chiêu Văn, bả vai run nhè nhẹ, sắc mặt dứt khoát, cũng không nhìn Thiên Chính đế. Chỉ sợ nàng ta và Thiên Chính đế khi ấy có gì đó, không phải chỉ là chuyện mất đứa nhỏ đơn giản như vậy. Nhất định có chuyện bản thân mình không biết.

-“Quý phi muội muội vốn được xưng tụng là tài nữ. Hay là Quý phi muội muội giúp Hoàng thượng giải thích con ngựa này đi, đỡ cho Hoàng đế ca ca nói ta nói chuyện không hiểu.” – Vạn Mi Nhi ngây thơ cười

Đồng Hề nghe tới mấy chữ “Quý phi muội muội” mới hoàn hồn. Vạn Mi Nhi cũng không nói đây là ngựa gì, chẳng qua là muốn làm khó nữ tử khuê phòng như Đồng Hề. Nhưng may mắn là Vạn Mi Nhi không biết bản thân mình chính là đối tượng Đồng Hề đã nghiên cứu từ nhỏ.

-“Đây là Hãn huyết bảo mã.” – Đồng Hề thật ra cũng chỉ đoán. Ngựa này tuy thần tốc phi phàm, nhưng nhìn lại rất tĩnh lặng, không thấy có gì độc đáo. Nàng chẳng qua cũng chỉ vì mấy chữ Đại Uyển quốc mà đoán. Huống chi Vạn Mi Nhi sao có thể tặng vật tầm thường? –“Nghe nói hai thành phụ cận Đại Uyển quốc có một tòa núi cao, trên núi có một giống ngựa hoang chạy như bay, không thể bắt lại. Người nước Đại Uyển một tối mùa xuân bèn đem ngựa cái ngũ sắc để dưới chân núi. Con ngựa hoang cùng với ngựa cái giao phối, sinh được Hãn huyết bảo mã, vai ra mồ hôi đỏ như máu, sườn như chắp cánh, ngày đi được ngàn dặm. Vũ đế Hán triều xưa kia cũng từng có một con, lòng vui như điên, bèn gọi là Thiên mã. Sáng tác ra Ca vịnh chi. Ca viết: “Thái Nhất cồng ngựa Thiên mã, mồ hôi và nước bọt đỏ sẫm, mặt phi ngàn dặm không đổi, nay an thất long hữu.” Chỉ là hiện giờ Hãn huyết bảo mã đã gần như tuyệt tích. Không ngờ Thuần Nguyên phu nhân lại có thể tìm được. Thật đáng quý.”

-“Trí nhớ của Quý phi muội muội thật tốt. Ta tới giờ cũng không nhớ được mấy thứ bỏ đi này.”

-“Mi Nhi, muội không phải biết trăm đã có một con Hãn huyết bảo mã sao?” – Thiên Chính đế lên tiếng. Khi hần ở quân doanh từng được Đôn hoàng tử tặng Hãn huyết bảo mã, tính tình cực hoang dã. Hần cũng mất rất nhiều thời gian mới thuần hóa được, đến nay vẫn là vật cưng hần thích nhất, tên gọi là “Trục nhật.”

Vạn Mi Nhi cười đặc biệt kiều mị.

-“Hoàng thượng tuy có Trục Nhật rồi, nhưng Trục Nhật lại thiếu người bầu bạn đó. Hoàng thượng ít hôm nữa lại đi thu tiền, thế nào cũng phải mang thần thiếp theo. Để cho chúng tỷ muội ta cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng thiên mã mồ hôi đỏ như máu vậy.”

-“Nói tới nói lui, không phải vì muốn theo trăm đi thu tiền sao?” – Thiên Chính đế mỉm cười. Trước đây hần đi biên giới tuần tra cũng không mang theo cung phi, không biết lần này có thể ngoại lệ hay không.

-“Quý phi tỷ tỷ nhất định cũng muốn đi đúng không?” – Vạn Mi Nhi lời kéo Đồng Hề. Thật ra chúng phi cùng đi đối với nàng ta cũng không có ảnh hưởng gì cả. Bởi vì trong trận thu tiền, có ai có thể đoạt lấy ánh hào quang của nàng ta đâu?

Đồng Hề còn chưa nói, Vạn Mi Nhi đã lại mở miệng.

-“Nếu Hoàng thượng đã có một con Hãn huyết bảo mã, vậy con này...”

Đồng Hề lúc này mới hiểu ý Vạn Mi Nhi. Nói tới nói lui, thực ra công khai tặng Hãn huyết bảo mã cho Hoàng thượng cũng chỉ là để kết thành đôi với nàng ta mà thôi.

-“Cũng tốt, lần này các nàng đi, ai thu hoạch được nhiều nhất, Yên chi mã này trăm sẽ tặng cho người đó.” – Thiên Chính đế theo lời Vạn Mi Nhi nói.

Vạn Mi Nhi thiếu chút nữa thì đã ngay trong trường nhảy nhót tung hô.

-“Nếu Hoàng thượng đã gọi ngựa này là Yên Chi mã, vậy thì tên nó chính là Yên Chi. Cái tên thật đẹp.”

Tuy Thiên Chính để không công khai giao ngựa này cho Vạn Mi Nhi, nhưng nàng cảm thấy con ngựa này đã là vật trong lòng bàn tay nàng.

So với sự hăng hái của Vạn Mi Nhi, ngược lại cung phi không thể nào vui mừng được. Tuy có thể cùng Thiên Chính đi thu tiền cũng là chuyện tốt, nhưng phần lớn tần phi đều là nữ khuê phòng, cho dù đi thu tiền thì cũng chỉ là đứng từ xa nhìn, hò hét trợ uy mà thôi. Mà trên sa mạc rộng lớn, gió quật đến xương, lại không có phương tiện sinh hoạt, cũng không phải là nơi mọi người thích.

Chỉ là sau con ngựa này, những lễ vật khác đều trở thành những hạt cát bình thường.

Khi đến phiên Đồng Hề, nàng nhẹ nhàng lấy ra một hộp gấm, mặt trên lót một đỉnh mực mình hoàng mềm mại, khảm năm khối hoa văn kim long đẳng vân.

-“Đỉnh mực này là tự tay thần thiếp làm” – Đồng Hề rũ hai mắt xuống, cũng không dám nhìn mặt Thiên Chính để, sợ rằng hấn sẽ không thích.

## 23. Chương 23: Ganh Đua

Giang Đắc Khải tiếp nhận hộp gấm từ tay Đồng Hề. Thiên Chính để cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt. Lúc Đồng Hề lui ra sau, trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát. Khi chế mực này cần dùng chày giã cối sắt 3 vạn lần, mỗi một chày đều là tự nàng dùng sức làm. Trong lòng bàn tay đến giờ vẫn còn dấu vết do ma sát để lại.

Nhưng mỹ nhân trong hậu cung vì tranh thủ tình cảm, thủ đoạn đầy rẫy. Nàng vốn cũng không nghĩ Thiên Chính để có thể vui sướng, nhưng trong lòng cũng trông ngóng những vất vả của mình có thể được hồi báo.

Nguyên nhân trước đây nàng chưa từng vì Thiên Chính để chế ra đồ đặc gì, bởi vì dù nàng vất vả cũng không thể đổi lại được một cái liếc mắt của hấn.

Sau đó đến phiên Độc Cô Viện Phương tặng lễ vật, một bộ nhất kiện long bào tự chế. Thiên Chính để cũng chỉ cung kính nói một tiếng: “Đa tạ Thái hậu.” Chỉ là trong đáy mắt cũng không có tí gợn sóng nào, nhàn nhạt thần nhiên.

Trong cung những người được phong hào cũng chỉ khoảng 18 người, lúc này sinh nhật Thiên Chính để cũng đã trễ, nhìn thấy Vạn Mi Nhi được sủng ái, việc Hoàng thượng đến Dục Đức cung cũng không khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng vào lúc Đồng Hề rời tiệc, Thiên Chính để lại thần nhiên nói một câu: “Để trăm đưa Quý phi về.” Nhất thời bốn phía đều tĩnh lặng.

Đồng Hề kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Thiên Chính để, chợt lại cúi đầu ngoan ngoãn đi theo sau lưng hấn, để lại Vạn Mi Nhi giẫm chân hờn dỗi.

-“Hoàng đế ca ca, Mi Nhi ở Dục Đức cung còn đặc biệt vì người chuẩn bị tiệc chúc mừng.”

-“Trước sau muội đã vì trăm ăn mừng năm ngày. Sao trăm lại có thể để muội mệt nhọc như vậy.” – Lời tuy quan tâm, nhưng bước chân Thiên Chính để cũng không hề chậm lại.

Đến lúc này, câu chuyện thần thoại Vạn Mi Nhi liên tục thị tẩm năm này cũng kết thúc. Thật ra trong năm ngày này đều là nàng ta dùng nhiều cố khác nhau để mời Thiên Chính để từ chỗ phi tần khác về tẩm cung của mình.

Thiên Chính để ngồi trên tháp tử đàn ở Đồng Huy cung, Đồng Hề tự dâng trà. Đối với việc đột nhiên được Thiên Chính để lâm hạnh, nàng có chút bất ngờ, nhưng cũng hiểu được tình lý bên trong. Hấn cho dù sủng ái một nữ tử cũng chưa bao giờ hoàn toàn trăm mê. Hậu cung này hấn luôn phải lâm hạnh đồng đều. Người hấn bắt đầu lâm hạnh là một Quý phi, Vạn Mi Nhi không thể tiếp tục tùy hứng.

-“Đến thư phòng đi, trầm xem mực của nàng.” – Thiên Chính để đứng dậy, Đồng Hề đành phải nhắm mắt theo sau hắn. Thực ra đêm lúc này đã khuya, chỉ cần hắn không vội vàng đi nghỉ, Đồng Hề cũng nguyện ý tiếp hắn.

-“Đỉnh mực ngũ mai này, thần thiếp đã bỏ thêm mai, lan, trúc, cúc bốn loại quân tử chi hương khác nhau, lại vì hoa quế vừa rụng nên cũng bỏ một ít hoa quế, tổng cộng có 5 loại. Không biết Hoàng thượng muốn thử loại nào?”

Lúc nàng chế đỉnh mực đã nghĩ nên thêm hương liệu gì. Càng nghĩ, chỉ có thể dùng quân tử chi hương mới có thể tự nhiên cho hương hoa mai vào, lại không bị hắn chú ý.

Thiên Chính để không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cầm tay Đồng Hề, vuốt ve vết chai trong lòng bàn tay nàng.

-“Xem ra nàng hiểu chuyện hơn rồi, Đồng Hề.”

Thiên Chính để chỉ đơn giản nói một câu, đối với Đồng Hề lại như tiếng sét giữa ngày hè. Ý khen ngợi trong giọng hắn khiến nàng cảm thấy tất cả những gì mình làm đều đáng giá. Chỉ là hai chữ “hiểu chuyện” này cần phải bàn lại. Nàng trước giờ vẫn rất hiểu chuyện và khôn khéo mà.

-“Hoàng thượng.” – Đồng Hề thì thào mở miệng.

-“Xem ra Tề Vân có thể quay lại rồi.” – Câu sau này thật khiến Đồng Hề vui mừng hoan hỉ, gần như hôm nay chính là sinh nhật mình vậy.

-“Tạ ơn Hoàng thượng ân điển.” – Đồng Hề uyển chuyển quỳ lạy, giọng nói có chút nghẹn ngào. Nàng không ngờ Thiên Chính để lại dễ dàng cho Tề Vân trở về như vậy.

Đồng Hề không phải kẻ ngốc, trước tư sau tưởng, cảm thấy mực này quả thật hữu dụng. Xem ra sau mấy năm, Huyền Huân đã có thể là bờ vai đắc lực để mình tựa vào rồi.

Lúc Đồng Hề đứng lên, không kìm được mà mỉm cười với Thiên Chính để, bỗng nhiên cảm thấy hắn cũng không đến nỗi đáng sợ. Chỉ cần nàng dùng đủ tâm, đến một ngày hắn cũng sẽ như cha, coi trọng mình sao?

Đồng Hề hầu như quên mất lễ nghi, vội vã gọi Vu Hải đến, bảo hắn đưa Huyền Huân và Thúc Bạch đến Tân Giả khổ mang Tề Vân trở về.

Nhưng cho dù có cảm kích người này thế nào, thời điểm giúp hắn thay quần áo đi ngủ, Đồng Hề cũng phải khống chế tư tưởng của mình mới có thể không chạy trốn.

Bởi vì có chút cảm kích nên Đồng Hề không dám dùng móng tay cào thành vết thương sau lưng hắn, chỉ có thể bắt lấy cây cột ở đầu giường, móng tay xiết chặt đau đớn. Bởi vì va chạm nên dường như cảm giác cũng không rõ ràng.

Thiên Chính để bỗng nhiên dứt ra, mảnh vải rất lâu không sử dụng lại được lấy ra, buộc trên tay Đồng Hề, càng thêm điên cuồng chiếm lấy khoái cảm của hắn.

Nháy mắt, Đồng Hề có thể cảm giác được sự thô bạo của hắn, giống như bản thân mình đã bị đập đến vỡ vụn dưới thân hắn, rơi rụng thành bùn mới thôi. Lúc hắn đi, Đồng Hề mới thở ra thật dài.

Trong cung này tồn tại cái được gọi là sủng phi. Đối với nàng mà nói thì cũng chẳng phải là chuyện tốt.

Ngày hôm sau Đồng Hề cố nén cơn đau, gọi Tề Vân vào.

-“Cô cô” – Đồng Hề vốn tưởng sẽ nhìn thấy Tề Vân tiêu tụy hốc hác. Ở một nơi như Tân Giả khổ, làm gì có ngày tốt lành? Nhưng Tề Vân ngoài việc gầy một chút cũng không tiêu tụy gì mấy. Có điều Tề Vân là lão nhân trong cung, đối nhân xử thế xưa nay nhạy bén, thấy biến không sợ hãi. Nàng có thể tiếp tục tồn tại tốt như vậy cũng không phải không có đạo lý.

-“Nương nương, đều là Tề Vân liên lụy người.” – Lời này của Tề Vân khiến Đồng Hề có chút bất ngờ, chỉ cho rằng ý Tề Vân nói việc mình cố gắng đem nàng ta về.

-“Cô cô đừng nói như vậy, đều là ta vô dụng. Lâu như vậy rồi mới có thể mang người về. Người đi theo ta mới là ta liên lụy người.”

Tề Vân cười cười, hàm chứa ý thần bí nào đó.

-“Tề Vân có thể đi theo nương nương mới là điều may mắn nhất kiếp này.”

-“Cô cô trở về là tốt rồi. Ta đang có một chuyện muốn thỉnh giáo. Người có cách nào đưa Lý ma ma bên cạnh Thái hậu đi không?” – Lý ma ma xưa nay khôn khéo, vì Độc Cô Viện Phượng ra không ít chủ ý. Đồng Hề nếu muốn Độc Cô Viện Phượng tiếp tục suy nghĩ viễn vông thì người đầu tiên phải khai trừ chính là Lý ma ma. Người này kinh nghiệm lão luyện, lại hiểu được khát vọng tuổi trẻ của nữ tử. Đồng Hề chỉ sợ bà ta tạt nước lạnh Độc Cô Viện Phượng, nhưng lại không thể ra tay hạ thủ bà ta, chỉ sợ đứt dây động rừng, khiến Độc Cô Viện Phượng cảnh giác.

-“Nhà Lý ma ma không còn ai khác, cho nên bà ta mới cam tâm tình nguyện ở lại trong cung. Nhưng bà ta còn có một đứa cháu, thỉnh thoảng cũng có liên hệ. Nếu nương nương muốn tạm thời cách ly Lý ma ma, người này có thể dùng được.”

-“Cô cô, việc này nhờ người vậy. Tốt nhất có thể làm Lý ma ma rời cung ít ngày.”

Vì Tề Vân đã về, chương ngại lớn nhất trong lòng Đồng Hề cũng được giải trừ, thế nên nàng cảm thấy cuộc sống cực kỳ vui vẻ. Đặc biệt thu tiền năm nay được ấn định vào ngày 30 tháng 9.

Đây cũng là ngày tốt để Khâm Thiên giám tuyển chọn. Đồng Hề để mặc cho Khâm Thiên giám là phụ thân của Vạn Mi Nhi tuyển người. Nàng cũng không quản tới.

Nàng đã quen nhìn thấy cảnh vật trong kinh thành, quen với việc liếc mắt là có thể nhận ra phong cảnh quen thuộc. Nghĩ tới cảnh vật bao la rộng lớn bên ngoài, Đồng Hề thật sự không quen.

Đây là lần đầu tiên nàng xa nhà, cảnh trí trước giờ chỉ có thể nhìn thấy trong thi họa. Gió lạnh quét qua làn da mềm mại của nàng, cho dù mang theo mũ trùm đầu vẫn cảm nhận được cái lạnh thấu xương. Cuối tháng 9, lá đỏ đầy núi, sương phủ lên rừng cây trùng điệp, cây bạch dương xa thẳm, bãi săn nai ẩn trong rừng lâm ngàn dặm, trông ra thảo nguyên phương bắc rộng ngàn khoảnh, vừa có cây rừng thanh tú, lại có cây cỏ mệnh mông. Nếu không lạc vào thâm lâm kỳ cảnh này, hẳn cũng không nghĩ ở nơi hiu quạnh này cũng có màu sắc khác biệt như vậy.

Đồng Hề vẫn hướng về vùng sông nước phương nam, chỉ là không ngờ Thượng Phong Vân cũng có thể động lòng người đến như vậy. Tề Vân sớm đã cho người nấu nước ấm để Đồng Hề rửa mặt. Đây cũng là lần đầu tiên nàng sống trong lều trại, mới mẻ vô cùng.

Tề Vân giúp nàng chọn một bộ kỳ phục lông cáo màu đỏ tươi. Đồng Hề xưa nay sợ lạnh, cho nên đành phải phá lệ mặc dày một chút. Nàng có chút kinh ngạc khi ngồi trước gương trang điểm. Mới có mấy năm không ăn mặc như thế, nhìn cũng rất mới mẻ, người cũng sinh động đáng yêu hơn. Tuy không thể gọi là oai hùng hiên ngang, nhưng cũng rất phong nhã.

Đồng Hề đứng trong lều Kim phượng của Độc Cô Viện Phượng, cực kỳ xinh đẹp trong mắt Thái hậu. Các nàng đều là phi tử, trước đó còn có hoàng mệnh có thể đi săn cùng, trang phục này tự nhiên khéo léo. Có điều Thái hậu là nữ nhân tôn quý nhất trong thiên hạ, nhất cử nhất động đều phải toát lên khí khái mẫu nghi thiên hạ, thế nên nàng ta chỉ có thể ngồi trên ghế phượng tôn quý, nghe vó ngựa phát ra thanh âm “đát đát” vui tai mà thôi.

Giống như lúc này thanh âm đó đang tới gần, Thiên Chính đế dắt Vạn Mi Nhi bước vào. Nụ cười trên môi nàng ta đẹp long lanh, mặt ửng đỏ, không giống như hai người bên trong, vì không quen chịu lạnh mặt tái nhợt cả mặt. Trán nàng ta thấm ướt, hẳn vừa cùng Thiên Chính đế cưỡi ngựa trên thảo nguyên.

-“Nhanh đi thay quần áo đi, tránh bị cảm lạnh.” – Thiên Chính đế cười bảo.

Đồng Hề cũng không nhìn về phía bọn họ, nhớ tới lúc trước Mộ Chiêu Văn cũng được đối đãi như vậy. Thời gian trôi qua, người cũng thay đổi, sự sủng ái cũng giống nhau thôi.

Thiên Chính đế chỉ theo lệ đến thỉnh an, nhưng ngồi chưa lâu đã rời đi.

Tối nay trên thảo nguyên bao la nổi lên một đám lửa, thân vương của Phiên quốc Mông Cổ tự mình đến nghênh thánh giá. Rượu đưa lên tiệc đều là rượu sữa ngựa. Đồng Hề tò mò uống thử một ngụm, vị mát lạnh, thấm tận ruột gan. Từng có thi nhân khen ngợi rượu sữa ngựa: “Vị giống như cam lộ, hương ngọt tựa



suối trong.” Rượu này nồng độ không đủ, cho dù là nữ tử, tửu lượng không tốt uống vào cũng dễ chịu cực kỳ.

Sau khi tám thủ lĩnh tộc Mông Cổ hiến khăn ha-da (27), các chàng trai, cô nương trẻ tuổi liền bắn đàn đầu ngựa (28), khoan khoái ca múa. Bọn họ vì những vị khách quý mời rượu.

Vạn Mi Nhi mượn cơ rượu vào cũng đi đến bên đám lửa, cùng các cô nương khiêu vũ, thần thái phi dương, nhìn đến rục rịch. Trong chốc lát, Đồng Hề cũng ước gì mình có thể có tính tình và cuộc sống phóng khoáng như thế.

– “Không ngờ nữ tử Trung Nguyên cũng có thể hào sảng đến vậy.” – Thủ lĩnh Đạt Oát Nhĩ cười thích thú nhìn Vạn Mi Nhi. Thiên Chính để nhấp thêm ngụm rượu, mỉm cười nhìn thân ảnh đang đứng giữa sân.

Ngày hôm sau, cũng không biết là do tác dụng của rượu sữa ngựa, hay do ảnh hưởng của chân dê, Đồng Hề cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái. Hôm nay cũng là ngày đầu tiên chính thức bắt đầu thu tiền.

Quân đội đã sớm xuất phát, đem động vật tứ phía dồn vào hướng săn đuổi. Giang Đắc Khải thấy Đồng Hề bước đến bên tiến lên thỉnh an, bảo rằng Thuần Nguyên phu nhân xin phép Thiên Chính để sắp xếp một trận đua ngựa. Đua ngựa xưa nay là một những trò chơi cư dân vùng Tắc Thượng yêu thích nhất, mà lúc này Vạn Mi Nhi đã đã muốn rút ngắn thời gian trở thành chủ nhân của Yên Chi. Có thể cười “Yên Chi” săn bắn mới là loại hưởng thụ cao nhất.

– “Xin hỏi nương nương có muốn tham dự đua ngựa không?” – Giang Đắc Khải khom người hỏi.

Đa số nữ tử trong cung đều không rành cưỡi ngựa, chỉ có thể ngồi trên đài xem. Nếu là ngày thường hẳn Đồng Hề cũng muốn ngồi một bên dự khán, chỉ là trước mặt Vạn Mi Nhi, nàng luôn phát sinh một loại cảm giác muốn ganh đua cao thấp. Không chỉ bản thân nàng thích so với Vạn Mi Nhi, mà trước đây những người bên cạnh nàng cũng thường đem cả hai ra đánh đồng.

Những gì là sở trường của Vạn Mi Nhi, cho đến giờ Đồng Hề đều khổ tâm học tập. Đó là cưỡi ngựa. Khi còn bé phụ thân để nàng sống tại biệt trang. Trong biệt trang nàng cũng từng bắt chước khí thế hiên ngang của nàng ta, cùng sư phụ khổ luyện. Thế nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ có ngày hữu dụng.

Đồng Hề nhìn Vạn Mi Nhi ngồi trên yên ngựa, tay cầm roi nhẹ nhàng cười lại với Đồng Hề. Nàng giật mình.

– “Thay bản cung dắt một con ngựa đến.” – Đồng Hề lại nhìn Vạn Mi Nhi, nhoẻn miệng cười.

Đồng Hề dùng cổ đặt trước thân thể tuyết trắng của “Đạp Tuyết”, một tay vuốt ve bộ lông nó, cùng “nó” trao đổi cảm tình. Đợi đến khi nàng dùng tư thế tuyệt đẹp sải bước lên lưng ngựa, Thiên Chính để cũng không thể không ghé mắt.

– “Không ngờ tỷ tỷ cũng sẽ cưỡi ngựa.” – Vạn Mi Nhi cười cười.

– “Khi còn bé, ta từng cùng một vị sư phụ đến từ Mông Cổ học sơ qua.” Nàng thần nhiên nói học sơ qua, cũng là để báo cho mọi người biết mình chẳng qua chỉ muốn có thêm chút kinh nghiệm.

– “Tỷ tỷ từ nhỏ được nuôi dưỡng, nên cẩn trọng an toàn một chút. Chúng ta ở đây đua ngựa cũng không chỉ xem ai đua nhanh hơn, mà còn phải thu được cờ trong vạch đỏ vạch trên mặt đất nữa.” – Vạn Mi Nhi dịu dàng nói.

Lần này đua ngựa đặc biệt khó khăn. Người bình thường đua giải thể nào cũng chỉ cần ngồi yên trên lưng ngựa phóng nhanh đi đã là không tồi, huống chi còn phải cúi người thu cờ. Chẳng qua trước đây khi Vạn Mi Nhi đi theo phụ thân cũng từng được chơi trò chơi này, đã nắm chắc phần thắng. Nhưng nàng ta lại muốn trở nên nổi trội, bèn nghĩ ra chiêu này.

– “Muội đưa ra nhiều luật như vậy rất nguy hiểm. Theo ý trẫm xem ai đến ven hồ Nguyệt Nha trước thì người đó thắng, vậy được rồi.” – Thiên Chính để bỗng nhiên nói.

– “Hoàng đế ca ca, Mi Nhi từ nhỏ chơi tới giờ cũng chưa từng sợ nguy hiểm. Nhưng ngược lại Quý phi tỷ tỷ...”

-“Đua như vậy cũng rất mới mẻ.” – Đồng Hề cười tỏa nắng. Luật này càng đúng theo ý nguyện của nàng. Nếu so tốc độ, nàng chắc chắn không thắng nổi Vạn Mi Nhi, nhưng nếu so nhiều luật như vậy thì nàng còn có một phần cơ hội thắng. Nơi nàng sống lúc còn bé làm sao rộng như thảo nguyên này? Cho nên nàng chỉ có thể tập luyện các kỹ năng trong phạm vi hẹp mà thôi.

Thiên Chính để khê nhãn mày, nhưng cũng không nói gì nữa.

Thời điểm tiếng kèn vọng tới, ngựa của Vạn Mi Nhi đã muốn vượt xa mấy trượng, Đồng Hề theo sau. Chỉ nghe tiếng Quan Tinh Huệ hét lên thất thanh, rơi xuống ngựa. Nàng ta tự cho rằng mình trí tuệ hơn người, còn tưởng loại cưỡi ngựa này rất dễ.

Đồng Hề vượt qua được cở đồ ở phía trước, thân hình bỗng nhiên nghiêng về bên trái, gần như sẽ rơi xuống đất. Vạn Mi Nhi quay đầu cười duyên, lúc còn đang muốn cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình, lại thấy nàng động thân một cái, thân trên linh hoạt rướn lên, cở đồ đã nằm trong lòng bàn tay. Nàng nhẹ nhàng nhảy, lại ngồi thẳng trên lưng ngựa.

Từ nhỏ việc Đồng Hề thường làm chính là tổng hợp các loại trò chơi của mọi người, khiến cho cuộc sống cô quanh của nàng có thêm màu sắc. Giống như đá cầu vậy, nàng có thể nghĩ ra rất nhiều động tác yêu cầu kỹ thuật cao. Mấy trò như Yến về, tà sáp hoa, phong bãi hà, phạt đánh châu, Đồng Hề đều có thể duyên dáng tạo dáng được.

Trò cưỡi ngựa cướp cờ này chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí nàng còn có thể thực hiện động tác khó nhất là dùng miệng hái hoa trên mặt đất, có thể thực hiện vô cùng kỳ diệu. Mọi người chỉ thấy tay áo nàng tung lên. Màu đỏ tươi ở xa xa tựa như một đóa mầu đơn tuyệt đẹp đang nở rộ.

Từ phong thái này mà nhìn, chuyện Đồng Hề thắng là không thể nghi ngờ, nhưng Vạn Mi Nhi đã tới đích đầu tiên.

## 24. Chương 24: Mĩ Nhân Tỉ Thí

Tốc độ Vạn Mi Nhi mặc dù nhanh, nhưng trên đường lại bỏ mất hai cờ nhỏ. Thế nên khi Đồng Hề trở lại, tiếng hoan hô cổ vũ xung quanh liền nổi lên.

Ngay cả thân vương Đạt Oát Nhĩ cũng tự tay tặng nàng một chiếc khăn Ha-đa trắng. Đồng Hề cho đến bây giờ vẫn thích được người khác vỗ tay cổ vũ. Nàng thích trở thành niềm ngưỡng mộ của người khác, đây là những việc tối thiểu nàng có thể làm.

Sắc mặt Thiên Chính để cũng không tốt, chỉ có Độc Cô Viện Phượng hiểu được nguyên nhân. Vào khoảng khắc Đồng Hề xoay người suốt “ngã ngựa”, Thiên Chính để đã đứng dậy. Độc Cô Viện Phượng thậm chí hoài nghi lúc ấy có phải hần muốn lao ra “cứu” Đồng Hề hay không, may mà nàng trở mình ngồi dậy được, tay hần lại nắm thật chặt, rất lâu sau mới buông ra.

Độc Cô Viện Phượng cảm hận tất cả những điều này. Bởi vì các nàng là cơ thiếp của hần, hần mới thể hiện bộ mặt lo lắng yêu thương rõ ràng như vậy sao? Chỉ vì nàng là Thái hậu, cho nên mọi việc đều phải ỉn hần, chỉ có thể tồn tại sau lưng hần sao

Thời gian này Lý ma ma cũng không đi theo bên cạnh Độc Cô Viện Phượng. Cháu bà ta bệnh nặng, bà bèn xin được ra cung. Bên cạnh Độc Cô Viện Phượng bây giờ chỉ có Phương Ngôn cô cô.

Phương Ngôn ở bên cạnh Thái hậu nhiều năm, tuy rằng không được trọng dụng bằng Lý ma ma, nhưng bình thường vẫn có thể trong cậy được. Phương Ngôn dâng một chén trà.

-“Không ngờ Quý phi được nuôi dưỡng trong khuê phòng cũng có thể cưỡi ngựa tốt như thế.”

-“Chút tài mọn mà thôi.” – Độc Cô Viện Phượng hừ một tiếng – “Những trò này ngày trước ai gia đều thạo cả.”

Lời Độc Cô Viện Phượng tuy có hơi thổi phồng, nhưng cũng có chút đúng sự thật. Ca ca nàng ta là Thường Thắng tướng quân nổi tiếng ở Cảnh Hiên triều. Thời điểm Độc Cô gia còn cường thế, nàng cũng từng quần quýt bắt hần dạy nàng cưỡi ngựa. Nhưng hiện giờ một thân phượng dường như hạn chế tất cả nhiệt huyết của nàng, giống như dần dần trở thành một bà lão.

– “Tuổi của nương nương cùng bọn người Quý phi không hơn kém bao nhiêu. Nếu người được tham gia cuộc đấu, nàng ta nhất định không thể nổi trội như vậy.” – Phương Ngôn thu chén trà lại.

Đồng Hề chậm rãi bước đến trước mặt Thiên Chính đế, tình quái học một chút lễ nghi trên thảo nguyên của người Mông Cổ. Có thể là sau khi thúc ngựa, vẫn còn lại cảm xúc mãnh liệt, nàng cũng không muốn trối buộc bản thân mình.

Thiên Chính đế tự tay dắt dây cương “Yên Chi”, đưa đến tay Đồng Hề.

– “Không ngờ kỹ năng cưỡi ngựa của Quý phi lại tốt như thế, trẫm đã xem thường nàng.”

Đồng Hề cúi đầu, không rõ hần đang tán dương hay là có ý tứ khác.

– “Không ngờ cấp truan của bệ hạ dáng vẻ mỏng manh lại có thể cưỡi ngựa tài tình như vậy, so với nữ tử thảo nguyên ta cũng là rất tốt rồi.” – Thân vương Đạt Oát Nhĩ bên cạnh cười haha. Đồng Hề biết cấp truan có nghĩa là phu nhân trong ngôn ngữ Mông tộc, mà đại cấp truan có nghĩa là chính thê.

– “Vừa vặn ta lại có một cái yên ngựa hoàng kim. Xem như là lễ vật gặp mặt của ta và cấp truan.”

Thân vương Đạt Oát Nhĩ vỗ tay, hai chàng trai Mông Cổ phía sau bèn dâng lên một chiếc yên ngựa lấp lánh ánh hoàng kim. Cái gọi là yên ngựa hoàng kim chẳng qua cũng chỉ là yên ngựa mạ vàng, lấy hoàng kim chế thành một mảnh, yên ngựa tựa như một đóa hải đường tứ khúc vừa nở, hoa văn đều là phù điêu, bốn phía trang trí hoa văn hoa mẫu đơn, nhụy hoa điểm các màu bảo thạch, rạng rỡ dưới ánh mặt trời. Một con thùy lộc (29) tĩnh lặng nằm trong hoa cỏ, đôi mắt đẹp được hắc diệu thạch tô điểm, giống như hươu đang sống thật, cũng làm cho người ta sinh cảm giác triu mến. Yên ngựa này vừa đem ra đã hấp dẫn ánh mắt mọi người. Cho dù là người giàu có nhất Cảnh Hiên hoàng triều cũng không có một chiếc yên ngựa tinh xảo và quý giá đến thế.

– “Yên ngựa này tên là ”Ngọa lộc triển chi mẫu đơn văn kim mã an“. Ban đầu chủ nhân của nó là Minh Nguyệt công chúa, nữ nhân của Hải Đô vương. Chuyện này còn phải kể đến một truyền thuyết mỹ lệ. Cấp truan có muốn biết không?” – Đạt Oát Nhĩ vương cười chăm chú nhìn Đồng Hề, không có chút ngại ngùng của ngoại hầu đối với nội thị.

– “Nguyện nghe người nói rõ.” – Đồng Hề gật gù đầu. Nàng đối với những câu chuyện cổ luôn có sự tò mò.

– “Dân tộc Mông Cổ của ta mỗi năm sẽ tổ chức một cuộc thi đấu long trọng, tên là Na Đạt Mộ. Từ những anh tài xuất chúng nhất thảo nguyên cho đến những dũng sĩ vô danh đều muốn ở trên đấu trường Đạt Mộ thể hiện bản lĩnh. Nhưng có một năm người giành được thắng lợi lại không phải là nam tử. Năm đó Minh Nguyệt công chúa, nữ nhi của Hải Đô vương cải nam trang dự thi, cuối cùng dùng bản lĩnh mà đạt được vinh hiển. Đến khi nàng tháo mũ, mọi người mới nhận ra nàng là Minh Nguyệt công chúa. Nhưng dân tộc thảo nguyên chúng ta trước giờ chỉ sùng bái người dũng cảm. Minh Nguyệt công chúa thắng, bất luận nàng ta là nam hay nữ đều là niềm tự hào của thảo nguyên chúng ta. Vì vậy Hãn vương bèn ban cho công chúa chín chín tám mốt kiện vật phẩm, trong đó còn có một yên ngựa hoàng kim. Vật này trước giờ đều phải là dũng sĩ thân phận cao quý nhất mới có thể đoạt được. Nhưng chính vì yên ngựa quá tốt, nên lại không thích hợp với thân hình nhỏ bé của công chúa. Hãn vương liền lệnh cho những thợ thủ công xuất sắc nhất chế tạo một lần nữa, dựa theo dáng người công chúa. Ánh mắt Minh Nguyệt công chúa vô cùng xinh đẹp, giống như ánh mắt của thần lộc mới sinh, linh động mà lại ngập tràn sinh khí. Hãn vương sớm đã say mê cặp mắt đó, bèn lệnh cho thợ thủ công tạc một con thùy lộc, thừa nhận thông minh tài trí và dũng cảm của công chúa. Từ nay về sau Hãn vương cùng công chúa kết lương duyên, trở thành một giai thoại của thảo nguyên ta (30). Truyền thuyết nói yên ngựa hoàng kim chỉ hiện thế khi có nữ tử xinh đẹp nhất trên thảo nguyên xuất hiện. Không ngờ trước đây không lâu lại có người hiến tặng ta yên ngựa này, chẳng bao lâu ta liền gặp được cấp truan.”

Đạt Oát Nhĩ vương cười ha ha, nhưng ánh mắt hần lại gắt gao dán chặt lên người Đồng Hề, khiến nàng có một dự cảm không tốt.

-“Thần nguyện lấy ba ngàn con tuần mã, cộng thêm một vạn rường da dê trắng nhất cùng bộ hạ đối cấp truân, để Minh Nguyệt mãi mãi ở lại trên thảo nguyên của Đạt Oát Nhĩ ta.” – Đạt Oát Nhĩ vương khom người, đặt tay phải lên ngực nhìn Thiên Chính để hành lễ.

Đạt Oát Nhĩ tộc hiện giờ là bộ lạc cường thịnh nhất ở Mông Cổ. Bấy giờ Thiên Chính để gấp rút thu tiền như vậy, thứ nhất là muốn cùng Đạt Oát Nhĩ vương thân thiện hòa hảo. Đây là cường địch phương bắc của Cảnh Hiên hoàng triều. Phía nam Cảnh Hiên có Lâm quốc như hổ rình mồi. Thiên Chính sợ nhất là nam giáp bắc công, cho nên hắn phải ổn định Đạt Oát Nhĩ vương, kéo dài thời gian phân hóa Mông Cổ. Mông Cổ thống nhất là điều hắn chưa bao giờ hy vọng.

Đạt Oát Nhĩ vương tuy rằng tôn xưng Thiên Chính để một tiếng “bệ hạ”, nhưng cũng chỉ là vì quyền lợi bành trướng mà tính toán. Thế nên y vẫn xưng “ta”, chỉ có vừa rồi mới tự xưng “Thần”, cũng xem như cho Thiên Chính để chút mặt mũi.

Đồng Hề tuy chỉ ở khuê phòng, nhưng đại cục thế nào nàng cũng hiểu. Nàng ngàn tính vạn tính, cũng không tưởng tượng được lại rơi vào bẫy Vạn Mi Nhi.

Ngay từ đầu, e rằng nàng ta đã dẫn dụ ra màn này. Nếu không vì sao nàng ta một mình bức phá mà lại bỏ rơi tới hai cơ? Đồng Hề lúc này mới phát hiện mình thắng quá dễ dàng. Nàng cố thể hiện dáng vẻ ưu mỹ, cũng không nghĩ phải dùng tốc độ để thắng Vạn Mi Nhi.

Đồng Hề có chút run rẩy ngẩng đầu nhìn Thiên Chính để. So với vẻ mặt của Đạt Oát Nhĩ vương, nàng bỗng nhiên cảm thấy Thiên Chính để vô cùng hòa nhã dễ gần. Cho dù bắt nàng quỳ trên mặt đất hôn môi hắn, hay ở dưới chân hắn xin hắn giữ lại mình, nàng cũng sẵn lòng.

-“Nhưng nàng ấy cũng không phải là Minh Nguyệt thật sự. Trẫm đem tặng người một Minh Nguyệt chân chính, là hoàng muội của trẫm – Minh Nguyệt công chúa, năm nay cũng vừa cập kê. Nói vậy yên ngựa này chắc hẳn vì nàng mà ra.” – Thiên Chính để chậm rãi nói.

Đồng Hề cảm thấy tâm trạng buông lỏng, nhanh chóng hành lễ rời đi. Để lại Thiên Chính để giúp nàng ngăn cản ánh mắt nóng hầm hập của người phía sau.

Thế nhưng yên ngựa này cuối cùng Đạt Oát Vương vẫn tặng cho Đồng Hề. Buổi chiều, Thiên Chính để bảo người mời nàng ra lều lớn. Trong lòng nàng vẫn bất an.

-“Hoàng thượng vạn phúc.” – Đồng Hề cúi đầu xuống.

Thiên Chính để rất lâu không lên tiếng, nàng cũng không dám làm bừa. Mãi tới khi hắn nói:

-“Quý phi có bằng lòng ở lại bên cạnh Đạt Oát Nhĩ vương không?”

Đồng Hề đột nhiên ngẩng đầu, lần đầu tiên nhìn thẳng vào ánh mắt hắn. Mặc dù nàng biết việc này rất khó xử, cũng không quá trông mong hắn sẽ vì mình mà cầu xé với Đạt Oát Nhĩ Vương. Thế nhưng nàng vẫn ôm một tia hy vọng.

-“Hoàng thượng.” – Đồng Hề nhẹ nhàng thở ra.

-“Trả lời trẫm.”

Đồng Hề nhắm mắt lại, đầu cúi thấp xuống, tay nắm chặt.

-“Thần thiếp nguyện tuân theo ý của Hoàng thượng.” – Nàng trước giờ vẫn chưa bao giờ học nói “không” với Thiên Chính để. Nàng chỉ biết phục tùng, thuận theo.

-“Vậy, trẫm chỉ có thể đem người...”

-“Thần thiếp không muốn.”

Đồng Hề vội vàng cướp lời Thiên Chính để, chỉ sợ chậm trễ một chút cũng không còn đường sống. Vậy nên nàng không thể không ngẩng đầu cầu xin Thiên Chính để.

-“Nàng có biết vì nàng không muốn, trẫm phải dùng cái gì để trao đổi không?” – Thiên Chính để khẽ vuốt mắt Đồng Hề.

Đồng Hề không biết phải đáp lại thế nào. Nàng có phải nên học theo Chiêu Quân, hay là Văn Thành công chúa không? Thế nhưng nàng tự nghĩ bản thân mình cũng không vĩ đại tới vậy.

–“Nàng thật sự có ánh mắt giống như thần lộc.” – Thiên Chính đế gần như say sưa nói. Trong nháy mắt Đồng Hề lại sợ hấn sẽ đục hai tròng mắt mình ra. Cảm giác thân mật thế này không có chút nào là thật cả.

Rất lâu sau, Thiên Chính đế mới bỏ tay ra.

–“Đi thôi, xem thử nàng có thể thuần phục con “Yên Chi” không?”

...

Từ lúc ngựa “Yên Chi” bị bắt tới giờ cũng chưa có chủ nhân. Không thuần phục được ngựa thì không lên được yên ngựa. Đồng Hề lấy lại tinh thần, đi theo sau Thiên Chính đế. Ý của hấn là sẽ không đem mình giao cho Đạt Oát Nhĩ vương sao? Đồng Hề nhìn Thiên Chính đế đầy cảm kích, cảm thấy khi còn sống nàng nhất định phải trung thành với quân vương này.

Việc này cũng coi như bị quên lãng. Sau đó gặp lại Đạt Oát Nhĩ vương cũng không thấy y có gì tức giận. Đồng Hề không biết Thiên Chính đế làm thế nào để trấn an y. Mấy tháng sau, một nữ tử hoàng tộc thật sự bị phong làm Minh Nguyệt công chúa đến Tắc Thượng cầu thân. Đồ cưới rất phong phú, trên đời hiếm thấy.

Lúc này sắc trời đã vào hoàng hôn, trăng non ở không trung cũng sắp hiện ra. Đồng Hề có chút lo lắng nhìn ngựa “Yên Chi” trước mặt. Tên là Yên Chi, lại hung dữ khác thường, trong mũi không ngừng phun ra khí nóng. Bất cứ kẻ nào tới gần cũng đều bị chân nó đá đi.

Nàng tuy rằng biết cưỡi ngựa, nhưng cũng chỉ là những con ngựa ngoan ngoãn đã bị thuần hóa, chưa từng phải đi thuần phục một con thiên lý mã có dã tính như vậy. Nàng thử dùng cổ dụ dỗ nó, tiếc rằng không thể đến gần. Còn nếu dùng roi ngựa thì kết cục hấn còn thảm hại hơn nữa.

Đồng Hề chỉ có thể quay đầu lại nhìn Thiên Chính đế

–“Ngựa này thần thiếp chỉ sợ...” – Không có phẩm hạnh để dùng.

Thiên Chính đế đứng dậy cầm lấy roi trên tay nàng, kéo thắt lưng nàng, giẫm một cái liền ngồi lên ngựa. Móng trước Yên Chi nhấc cao, thân mình ngửa ra sau, không ngừng xoay tròn, giống như muốn quăng 2 người đi.

Thiên Chính đế giữ Đồng Hề ở trước ngực, vũng vàng không chế dây cương, thúc ngựa chạy. Yên Chi dọc đường chạy như điên, nóng nảy muốn đánh rơi hai người sau lưng ra.

Gió bên tai Đồng Hề nhanh chóng thổi qua, chỉ nghe Thiên Chính đế lớn tiếng nói

–“Loại ngựa này phục tùng kẻ mạnh. Nàng không thể lấy lòng nó, ngược lại phải đánh nó mới có thể chinh phục nó.”

Hấn bắt lấy tay Đồng Hề, để nàng cũng cầm dây cương, giữa nàng thấp xuống trên lưng ngựa. Mặc cho Yên Chi điên cuồng chạy như điên cũng sừng sững bất động. Rất lâu sau Yên Chi mới dừng lại, tính khí cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Lúc này bên cạnh bọn họ ngoại trừ bụi cây rậm rạp cũng không còn ai khác.

–“Ngựa như vậy cũng có thể chinh phục được, nàng nói xem, còn người thì sao?” –Thiên Chính đế nói bên tai Đồng Hề.

Đồng Hề chỉ cảm thấy lúc vùi sâu trong ngực hấn, chưa từng nghĩ tới nguy cơ có thể bị ngã ngựa. Lúc này hấn bỗng nhiên lại đặt câu hỏi, nhất thời còn chưa biết phản ứng thế nào. Rất lâu sau mới đáp được một câu:

–“Người so với ngựa còn phức tạp hơn. Chỉ sợ phải dùng yêu và oai thì mới tốt.”

–“Chẳng lẽ trăm cho nàng ân và oai còn chưa đủ sao?”

Hắn thì thầm, trong mắt là thứ gì đó mà Đồng Hề không thể đọc được. Nàng không biết còn có chuyện gì có thể làm khó hắn. Trước giờ nàng vẫn quen phải ngửa mặt nhìn lên hắn, giống như có bất cứ khó khăn nào hắn cũng đều vượt qua được. Thậm chí ngay cả cục diện tiến thoái lưỡng nan với Đạt Oát Nhĩ vương hắn cũng chiến thắng cơ mà.

Thiên Chính để bắt đầu cắn cắn tai Đồng Hề. Thoáng cái, nàng trợn to hai mắt, nghe được hô hấp hắn ngày càng nặng. Hắn điều chỉnh để thân thể nàng đối mặt với hắn. Sau đó xóc áo choàng nàng lên.

– “Không được, ta sẽ ngã mất.” – Đồng Hề kinh hô, cũng bất chấp phu thê chi lễ, quân thần chi lễ. Ở trên cao như vậy thật sự làm nàng không có cảm giác an toàn.

Nhưng hắn làm sao có thể nghe theo nàng? Cật lực đi vào. Yên Chi lại bắt đầu chạy thật nhanh. Theo nhịp chạy của nó, nàng có thể cảm nhận được va chạm phát ra càng nặng nề, chỉ có thể cố gắng giữ chặt lấy hắn. Nàng thật sự không hiểu, loại chuyện thế này sao hắn có thể làm không biết mệt mà lặp lại? Nàng cảm thấy thắt lưng rung động mạnh, chân cọ xát trên lưng ngựa cũng đau đớn khó chịu.

Sau đó hắn lại đem nàng quay ngược lại, đưa lưng về phía hắn, từ phía sau muốn một lần lại một lần. Mãi đến khi gần tới doanh trại mới chậm chạp dừng lại, giúp nàng sửa sang lại quần áo, sau đó mới ôm nàng bước xuống.

Đồng Hề mơ mơ màng màng chỉ có thể cảm nhận Tề Vân đang thoa thuốc lên người, nghe giọng nàng ta kinh hãi la lên. Đồng Hề không cần nhìn cũng biết, bên trong đùi mình chắc chắn đã bị ma sát đến rách da.

Mấy ngày kế tiếp Đồng Hề chỉ có thể yên tĩnh nằm trên tháp. Vì có miệng vết thương nên không thể tắm rửa, cảm thấy bản thân mình không ra hình người. Lần này thu tiền tổng cộng trên dưới hai mươi ngày, đến ngày 23 cuối cùng Đồng Hề mới lộ mặt. Thật ra một là nàng muốn tránh Đạt Oát Nhĩ tộc, hai là cũng không muốn nhìn thấy Thiên Chính đế.

Thậm chí ngay cả ngựa Yên Chi nàng cũng không muốn nhìn thấy.

– “Nghe nói mấy ngày trước Quý phi tỷ tỷ bị cấm phong hàn, hôm nay đã khỏe chưa? Thần thiếp đang muốn cùng Hoàng thượng đi săn bắn, tỷ tỷ cũng đi cùng đi.” – Vạn Mi Nhi bước lên ân cần thăm hỏi. Thiên Chính đế ngồi ngay ngắn trên lưng “Trục Nhật” nhìn nàng.

Đồng Hề muốn lắc đầu, Vạn Mi Nhi lại nói:

– “Ngựa Yên Chi sau khi Quý phi tỷ tỷ thuần phục xong cũng chưa cưỡi qua. Nếu không cưỡi chỉ sợ nó sẽ quên tỷ là chủ nhân mất. Ngựa tốt như vậy ở Tắc Thượng lại chỉ có thể bị buộc chặt thật phí. Người nói xem đúng không, Hoàng đế ca ca?”

– “Ngựa này đặt bên cạnh ta quả thật rất lãng phí, ngược lại rất xứng với Thuần Nguyên phu nhân.” – Đồng Hề cười tỏa nắng, nàng còn cầu cho Vạn Mi Nhi đem Yên Chi đi. Chỉ cần nghĩ đến đêm đêm cuồng hôn đó, giống như ở trước mặt mọi người phô bày mọi thứ. Mười ngày nay nàng còn không dám ra cửa, chính là sợ ánh mắt khác thường của người khác nhìn nàng, tựa như nàng là một kỹ nữ cực kỳ không biết xấu hổ.

– “Đây là do tỷ tỷ thắng được, Đạt Oát Nhĩ vương còn tặng yên ngựa hoàng kim cho tỷ. Mi Nhi không thể nhận được.” – Vạn Mi Nhi cười đến mềm mại, tựa như chỉ lơ đãng nhắc đến Đạt Oát Nhĩ vương. Thấy ánh mắt Thiên Chính đế lạnh lùng lướt qua, Đồng Hề lại run rẩy. Xem ra con ngựa này nhất định phải bỏ đi rồi. Nếu không bất cứ lúc nào cũng trở thành kiếm treo trên đỉnh đầu nàng cả.

Hiện giờ hắn không tính với nàng, nhưng nhớ như ngày nào đó lại nhớ tới, hoặc giả nảy sinh mâu thuẫn với Đạt Oát Nhĩ tộc, Đồng Hề thật sự không dám nghĩ đến. Đến lúc đó, bất kể là triều thần hay dân chúng, hoặc là vị quân vương này đều không phải sẽ trách mình là hồng nhan họa thủy ư? Từ xưa đến nay, bao nhiêu mỹ nhân đeo lên lưng tội danh đó còn chưa đủ sao?

Đồng Hề chưa bao giờ cho rằng mình sẽ phải chịu trách nhiệm việc này, nhưng nàng hiểu rõ, trong hậu cung có đôi khi cũng thật sự vô lực. Hôn quân không phải vì một mỹ nhân mà trở thành, chỉ sợ trước khi gặp mỹ nhân đó thì hắn đã là hôn quân rồi.

– “Nếu vậy, chúng ta đành xem kết quả săn bắn vậy. Nếu Phu nhân thắng, Yên Chi cùng yên ngựa hoàng kim của nó cũng có thể tìm được chủ nhân thích hợp rồi.”

-“Mi Nhi không dám, chỉ có Kinh thành đệ nhất mỹ nhân như tỷ tỷ mới có thể xứng với yên ngựa hoàng kim này.” – Giọng ca ngọt nhưng lại có chút châm chọc.

Đồng Hề thở dài một tiếng. Xem ra Vạn Mi Nhi sẽ không mắc mưu, cũng không thể khinh thường nàng ta được. Chỉ sợ ngựa Yên Chi này ngay từ đầu đã là dành cho mình rồi. Uống công nàng còn tự cho rằng mình thông minh, nghĩ Vạn Mi Nhi vì tranh sủng mà bày ra trò hề này.

Yên Chi cọ cọ vào người Đồng Hề, giống như làm nũng, muốn bỏ cọc trụ ra, tự do chạy trên đường. Đồng Hề nhìn thấy cũng mềm lòng. Con ngựa này quả thật vô tội, nó là ngựa tốt hiếm có, không nhiễm phạm trần. Đồng Hề xoay người leo lên ngựa, xem như đồng ý cuộc săn bắn.

-“Hay là chúng ta cá cược đi. Hôm nay ai săn được nhiều nhất, Hoàng thượng sẽ tiếp người đó ba ngày.” – Vạn Mi Nhi thẹn thùng nhìn Thiên Chính đế, Đồng Hề cũng ngạc nhiên, không ngờ nàng ta lớn mật như vậy. Xung quanh người hầu và thị nữ đã bắt đầu cười trộm, giống như đã bị lấy nhiễm tính khí của nữ nhi to gan này, chẳng hề cảm thấy thẹn.

Thị vệ ở đây anh tuấn, ít nhiều đều được các nữ tử ái mộ. Những thị nữ xinh đẹp cũng tìm được cũng tìm được một đoạn tình cảm cùng những nam tử trên thảo nguyên này.

-“Chỉ có muội có lá gan đem trẫm ra cá cược thôi.” – Thiên Chính đế dùng roi ngựa gõ nhẹ lên đầu Vạn Mi Nhi, cũng không phản đối.

## 25. Chương 25: Mũi Tên Luận Tình

Đồng Hề nhàn nhã sai người bắc một cái võng trong rừng, lại đuổi thị vệ tản ra hết. Ở một nơi kín đáo không có người bảo vệ, nàng nhắm mắt nằm trên võng, hưởng thụ những tia nắng xuyên qua bóng cây, dịu dàng hắt lên người.

Tề Vân lại giúp nàng trải thêm thảm.

So bắn tên hay săn bắn với Vạn Mi Nhi thì nàng thua chắc rồi. Tuy là mẫu thân có bắt nàng học cưỡi ngựa, nhưng đao kiếm không có mất, cũng chẳng phải chuyện nữ tử trong nhà phải gặp, vậy nên nàng hoàn toàn không học bắn tên.

Nàng chỉ có thể dẫn theo người, tìm một chỗ tương đối khô ráo sâu trong rừng để nghỉ ngơi, xa xa lại có thị vệ đi sẵn về nướng thức ăn. Bỏ đi thân phận, đột nhiên nàng phát hiện loại thức ăn chế biến thô sơ này cũng rất ngon, lại kết hợp với hương khí lá rừng, vừa ngửi cảm giác thèm ăn đã trở dậy.

Nàng cũng coi như có nửa ngày nhàn rồi, không khỏi hồi tưởng tới thời gian sống trong biệt trang, gặp phải lão sư buồn chán, nàng thỉnh thoảng cũng giả vờ bệnh để tránh được một “kiếp” thế này.

-“Nàng cảm thấy là thắng chắc rồi nên mới ở chỗ này nghỉ ngơi sao?” – Đồng Hề đang mơ mơ màng màng lại bị một giọng nói lạnh như băng đánh thức.

Đồng Hề trợn mắt nhìn Thiên Chính đế đang ngồi trên lưng ngựa. Nàng đỏ mặt, vội vàng đứng dậy hành lễ, giống như tiểu hài tử bị hấn nắm được sai lầm. Thật ra tuyến đường nàng đi ngược với hướng của Thiên Chính đế chọn. Nàng nghe thị vệ có kinh nghiệm đi rừng nói Thiên Chính đế rất ít khi đến đây. Bên này thú săn không nhiều.

-“Hay là cho trẫm mở mang tầm mắt một chút, tài bắn cung của Quý phi có thật sự tài tình như vậy không?”

-“Thần thiếp cũng không biết bắn tên.” – Đồng Hề hạ giọng nói.

-“Nói vậy ý Quý phi là muốn dâng Yên Chi cho Thuần Nguyên phu nhân nên mới đề nghị đấu bắn tên sao?”

Đồng Hề bất chợt cảm thấy nhức đầu.

-“Thần thiếp chỉ học cưỡi ngựa sơ sơ, nếu có cũng chỉ biết hoa chân múa tay một chút, nếu nói thật sự cưỡi ngựa, bắn tên đều thua Thuần Nguyên phu nhân rất nhiều. Yên Chi để thần thiếp giữ thật sự rất uống phí.”

Rất lâu sau mới nghe giọng Thiên Chính đế nói.

-“Vậy nên trăm dùng bao nhiêu tiền đổi lấy yên ngựa hoàng kim, lại bị nàng mượn hoa hiến Phật?”

Đồng Hề chấn động. Từ “bao nhiêu tiền” thật sự áp lực rất lớn. Tuy rằng nàng không biết giá thật là thế nào, nhưng việc mượn hoa hiến Phật này trong cung cũng không tính là gì, mỗi thứ đều là do Hoàng thượng ban tặng. Nàng thật sự không hiểu tại sao Thiên Chính đế lại tức giận như vậy. Giọng nói kia giống như vừa ngâm đá xong. Huống chi việc đặt tiền cược này không phải đã hủy bỏ sao, đổi lại là sủng ái của hân. Nghĩ đến chuyện cá cược, Đồng Hề lại có chút ngại ngùng.

-“Trăm cảm thấy rất ngạc nhiên, Quý phi ngày từ đầu đã tính toán để Thuần Nguyên phu nhân thắng được Yên Chi, sau đó giao lại cho nàng ta sao?” – Thiên Chính đế châm chọc nói.

Đồng Hề không thể không chột dạ, cuối cùng quyết tâm thử một lần, sợ hãi nâng hai mắt ướt lên.

-“Thần thiếp sợ mình không xứng giữ yên ngựa hoàng kim này, trước đây ít nhiều cũng là nhờ Thuần Nguyên Phu nhân nhường cho.”

Tâm thần nàng thấp thỏm, cũng không biết Thiên Chính đế nghe có hiểu hay không. Nàng trước giờ đều không thích cáo trạng trước mặt người khác, như vậy rất thấp hèn. Nhưng lần này nàng không thể không làm vậy được.

Từ lúc tặng ngựa đến cuộc thi, Thiên Chính đế hân là có thể đoán được đầu đuôi sự tình rồi?

-“Nàng thân là Quý phi, trăm sao lại có thể đem nàng tặng cho người khác? Trăm không chịu nổi việc mất mặt này, Cảnh Hiên Hoàng triều cũng không chịu nổi. An nguy thiên hạ sao lại có thể để một tiểu nữ tử như nàng gánh vác? Đạt Oát Nhĩ vương tâm tư khác thường. Nàng chẳng qua cũng chỉ muốn lấy cơ mà thôi.” – Thiên Chính đế nói, cũng xem như là bỏ gánh nặng xuống cho Đồng Hề.

Đồng Hề có chút cảm động nhìn Thiên Chính đế, không trách người trong thiên hạ đều coi hân là minh quân. Nhìn ra ngoài mà nói, Đồng Hề cảm thấy tựa như bóng dáng dã thú trong đêm cũng dần lui bước, để lại hân một bầu trời phong quang tuế nguyệt.

-“Là do thần thiếp ngu muội.” – Nàng thỉnh tội, lúc ngẩng đầu lên mới nhận ra xung quanh chỉ còn hai người bọn họ, Tề Vân và những người hầu bên Thiên Chính đế không biết đã lui ra từ lúc nào. Mỗi lần xảy ra tình huống này nàng đều thấp thỏm không yên, đột nhiên lại nghĩ ra một ý tưởng lớn mật.

-“Xin Hoàng thượng dạy thần thiếp bắn tên.” – Đồng Hề nhẹ giọng nói, cũng không dám ngẩng đầu. Hân dạy dĩ nhiên là tốt, không dạy nàng cũng coi như thử ra thôi. Thiên Chính đế hiểu rõ ràng như vậy, Đồng Hề cũng không thể giả ngốc mà cố ý thua trận. Bất luận là có nguyện ý hay không, các nàng cũng phải luôn bày ra dáng vẻ luôn chờ hân sủng hạnh, bởi ân sủng chính là việc duy nhất mà tần phi các nàng có thể dựa vào.

Thiên Chính đế lập tức nhảy xuống ngựa.

-“Đồ đệ của trăm thì không thể thua được.”

Đồng Hề bỗng ngẩng đầu, có chút chân thành nhìn Thiên Chính đế. Tâm tư của hân là thế nào đây? Hân hy vọng mình thắng cược sao? Nếu đúng là vậy, Đồng Hề cũng thật sự rất vui mừng. Biểu hiện này chứng tỏ hân cuối cùng cũng coi nàng là Quý phi chân chính của hân. Vị trí ấy có phải nàng vẫn còn hy vọng không?

Có lẽ nàng cần phải thắng trận cược này. Ba ngày, trong ba ngày có phải nàng còn rất nhiều cơ hội lấy lại sự chú ý của hân, khôi phục thịnh sủng ba năm trước không? Thực ra lần đó cũng không thể gọi là thịnh sủng. Tuy rằng thỉnh thoảng hân không lâm hạnh cũng đến Đồng Hỷ cung ngồi, nhưng cũng không vì nàng phá bỏ quy chế lâm hạnh đồng đều. Đồng Hề cũng cảm thấy rất an ủi.



Nháy mắt, trong đầu nàng lại hiện ra rất nhiều điểm quan trọng. Mỗi điểm đều là những gì Thiên Chính để yêu thích.

Bên cạnh sớm đã có thị vệ dâng lên cung tiến dành cho nữ tử. Thiên Chính để dừng lại sau lưng Đồng Hề, để nàng kê sát thân thể hần, lại kéo tay trái nàng ra, chỉ nàng cầm cung, rồi nắm lấy tay phải dạy nàng giữ tên, nhẹ giọng bên tay nàng nói:

-“Thân mình phải thẳng, không được rụt cổ, không được để lộ cánh tay, không được khom lưng, không được để ý phía trước, không ngửa ra sau, không được uốn ngược. Đây là chuyện chủ yếu.”

Đồng Hề bị hơi thở hần trên chọc khiến nàng hơi thất thần, nàng không quen cùng người khác gần gũi như vậy, cho dù là người thân cận nhất cũng vậy thôi. Tay hần trượt trên lưng nàng, giữ lấy thân mình nàng, sau đó lại dẫn dắt tay nàng phát tên ra.

-“Mắt nhìn hồng tâm, bắn ra phải quyết đoán và vững vàng.”

Không gian ở đây cũng không lớn, chỉ có thể lấy một thân cây làm hồng tâm, mặt trên vẽ chấm đỏ. Đồng Hề vừa buông tay, tên đã cắm trên hồng tâm.

Đội Thiên Chính để dạy xong, Lúc Đồng Hề mới nhận ra dựa vào hần bắn và tự mình bắn là hai chuyện khác nhau, thường thường cũng chẳng biết tên bắn đi đâu. Hần ở bên cạnh vẫn kiên nhẫn giảng giải cẩn thận, cũng không thấy chút nóng vội nào.

Đồng Hề bỗng nhiên nhìn Thiên Chính để với một cặp mắt khác. Mỗi lần gặp hần, hần luôn vội vàng bắt nàng thị tẩm, cũng chưa từng nhìn thấy hần cũng có lúc kiên nhẫn như vậy. Nàng cũng không ngờ mình và hần có thể thân mật ở bên cạnh nhau như vậy.

-“Đang suy nghĩ cái gì? Bắn tên quan trọng nhất là phải chuyên tâm, phải bình tâm dưỡng khí.”

Thiên Chính để hứa hẹn giúp Đồng Hề sửa lại tư thế, làm như vô tình lướt qua.

Đồng Hề hít sâu một ngụm, sợ hần lại lợi dụng tư thế mà làm chuyện không đúng, liền suy nghĩ rối loạn. Lúc này tuy nàng không bắn trúng, nhưng mũi tên lại lướt nhẹ qua bia ngắm. Nhưng lực đạo của nàng không đủ, không thể làm tên cắm vào thân cây.

Thiên Chính để cuối cùng cũng đại phát từ bi mà đỡ Đồng Hề lên ngựa, đi tìm bia sống mà bắn.

Đồng Hề mới học bắn, cảm thấy việc bắn tên rất mới mẻ. Sinh tử của vạn vật đều nằm dưới cung của mình, cho dù mèo mù vớ cá rán, bắn trúng được một con gà rừng, nàng cũng thấy hào hứng.

Bọn họ cuối cùng cũng gặp được con mồi đẹp nhất trong ngày, một con nai trắng.

Thiên Chính để định giương cung, nhưng con nai trắng vẫn không cảm giác được, cúi mình uống nước trong đầm. Đến khi tên đã đặt trên dây, con nai dường như cảm thấy nguy hiểm, ngẩng đôi mắt xinh đẹp lên, nhìn về hướng bên này tựa như cầu xin.

Cuối cùng tên Thiên Chính để bắn ra chỉ cắm ở trước mặt con nai, dọa nó khiếp đảm co giò chạy như điên.

Đến khi trời đã tối, Thiên Chính để bèn dẫn theo Đồng Hề về trại, cũng vừa gặp phải Vạn Mi Nhi.

Vạn Mi Nhi đã về trước, hơi giật mình khi nhìn thấy Thiên Chính để và Đồng Hề từ xa xa. Đội họ tới gần rồi, nàng ta mới hơi cong khóe miệng nói:

-“Không ngờ tài bắn cung của Quý phi muội muội cũng tốt như thế. Bắn được nhiều con mồi như vậy, xem ra Mi Nhi chỉ có thể cam bái hạ phong.”

Nàng nhìn đến thị vệ phía sau Đồng Hề công trên lưng rất nhiều chiến lợi phẩm.

Đồng Hề nghe thấy bỗng chợt dạ. Nàng chẳng qua chỉ bắn được một con gà rừng, mà lại là một con gà rừng già đang bắt động nữa. Thiên Chính để không lên tiếng, chỉ lẳng lặng xuống ngựa đi về phía doanh trại.

Đồng Hề nhìn theo bóng dáng hần, cũng không dám nhận bừa là công của mình. Nói dối trước mặt Hoàng đế thì không tốt.

-“Thuần Nguyên phu nhân hiểu lầm rồi. Bồn cung chỉ bắn được một con gà rừng thôi. Những con khác đều là do Hoàng thượng bắn được.”

-“Chắc là Hoàng đế ca ca ở bên cạnh làm Quý phi muội muội mất hồn, cho nên mới chỉ bắn được gà thôi. Trận này muội muội thua đều là do Hoàng đế ca ca cả.” – Thanh âm Vạn Mi Nhi lớn đủ cho Thiên Chính đế nghe thấy. Nàng ta thân thiết kéo tay Đồng Hề theo sau Thiên Chính đế.

-“Nếu đã là Hoàng đế ca ca hại, vậy chúng ta tính là hòa đi. 3 ngày này tỷ muội chúng ta cùng ở bên cạnh Hoàng thượng.” – Lời nói và cử chỉ của Vạn Mi Nhi vẫn thân thiết như vậy, thậm chí có thiếu chút gì đó. Đồng Hề dường như cũng nghĩ trước đây là bản thân mình cả nghĩ đánh giá sai nàng ta.

Thiên Chính đế cũng chưa nói gì, chỉ nhận bầu rượu sữa ngựa từ tay người hầu uống một ngụm, ánh mắt phức tạp.

Đồng Hề cảm thấy rối, có chút đau đầu. Nàng không phân biệt rõ ràng được hàm ý trong đó. Có điều lời Vạn Mi Nhi quả thật khiến Đồng Hề hiểu lầm. Nàng bắt giác nghĩ đến dáng vẻ hai người cùng thị tẩm, mồ hôi lạnh cũng ứa ra, nhất thời cũng không dám đáp lại Vạn Mi Nhi, có chút tế nhị.

-“Thua thì cũng thua rồi, chỉ sợ Quý phi đã mệt. Nàng lui xuống nghỉ ngơi đi.” – Thiên Chính đế không kiên nhẫn nói.

Đồng Hề thở hắt, như thể được đại xá liền lui ra. Ba ngày sau đó, trên khắp thảo nguyên đều có thể nghe được tiếng cười ngân vang của Vạn Mi Nhi. Thiên Chính đế cũng chọn cho nàng ta một con ngựa tốt phi ngàn dặm, nàng ta tự mình thu phục, đặt tên là “Truy Nguyệt”.

Tên ngựa cùng với “Trục Nhật” của Thiên Chính đế vừa vặn có đôi có cặp, so với Yên Chi còn thuận mắt hơn.

Một ngày trước khi khởi hành quay về kinh, Đạt Oát Nhĩ vương mở yến hội linh đình tiễn đoàn người của Thiên Chính đế.

Trong hội còn có những dũng sĩ thiện chiến nhất thảo nguyên cùng đấu vật.

-“Dân tộc chúng tôi trước giờ đều tôn trọng anh hùng chân chính” – Đạt Oát Nhĩ vương khiêu khích nhìn Thiên Chính đế – “Nghe nói lúc bộ hạ còn trẻ cũng từng vào quân lũy, chỉ danh anh dũng, uy chấn bốn phương – ”Không biết ta có vinh hạnh chứng kiến thiên uy của bộ hạ không?”

Ngoài mặt là thần phục, nhưng trong tâm y lại bất tuân về tuấn tú nho nhã của Thiên Chính đế. Nam nhi trên thảo nguyên khâm phục một người cũng không phải vì người đó đẹp.

Thiên Chính đế uống một ngụm rượu sữa ngựa, cười nói:

-“Nghe nói tài bắn cung của Vương gia được xưng tụng đệ nhất Mông Cổ, trăm cũng muốn mở mang tầm mắt.”

-“Tốt.” – Đạt Oát Nhĩ vương A Lỗ Thai thô lỗ đập tay xuống bàn – “Lấy tên đến đây, bày biện bia và tên bắn.”

Cận vệ của A Lỗ Thai nhanh chóng bày ra ba giá đỡ ở cách đó trăm bước chân. Giá đầu tiên treo một đồng tiền, phải bắn trúng mắt tiền mới tính. Thiện xạ cũng chỉ đến thế mà thôi. Đừng nói là bắn, ở khoảng cách một trăm bước, có thể phân biệt được đồng tiền đã không phải là chuyện dễ rồi.

Giá thứ hai treo một miếng kim loại hình cầu vàng, nhưng cũng không hẳn là cầu. Mỗi một mũi nhọn của mảnh thiết đều tụ lại một chỗ, bị khóa đồng khóa lại. Tên phải bắn trúng khóa đồng, giải thoát được quả cầu kim loại, khiến nó nổ ra thành một bông tuyết liên màu vàng. Tên này không thể quá mạnh tay, cũng không thể quá nhẹ. Nếu quá mạnh thì quả cầu kim loại sẽ bị bắn nát, phá hủy bông hoa, nếu nhẹ lại không mở được khóa đồng.

Giá cuối cùng, trên mặt phủ lên một mảnh khăn lụa. Đây cũng là cửa khó khăn nhất, vì lụa rất mềm, góc độ bắn ra phải vừa đúng mới có thể xuyên thủng. Tên bắn đi mang theo lực gió, có thể làm cho khăn bị hất ra. Tên cũng sẽ trượt theo.

Ba mục này đừng nói có thể toàn bộ bắn trúng, chỉ trúng một thôi cũng đã tốt lắm rồi. Đồng Hề đứng phía sau Thiên Chính để có chút lo lắng.

A Lỗ Thai chẳng qua là khó chịu vì chuyện lần trước, muốn làm khó Thiên Chính để nên mới chọn một kiểu thi đấu khó như vậy. Yếu tố đưa tiền này, nếu chỉ có một chuyện không tốt lập tức sẽ trở thành tiệc tổng tiền. Đồng Hề không muốn nhìn thấy Thiên Chính để và A Lỗ Thai trở mặt bất hòa.

-“Nếu Hoàng thượng lo lắng cũng có thể tìm người khác thay thế.” – Lời này của A Lỗ Thai càng không cho Thiên Chính để đường lui. Đồng Hề vốn định khuyên hần đừng tham gia, cũng đành phải cam lòng quay lại.

-“Không cần đâu.” – Thanh âm Thiên Chính để vẫn bình lặng như vậy – “Vương gia vốn là chủ, hay là vương gia bắt đầu trước đi.

A Lỗ Thai cũng không chần chờ, bèn cầm lấy cung cứng. Cung này phải hai nam nhi Mông Cổ mới có thể nâng được. Đầu tên dài năm tấc, mũi tên ba thước bọc giáo, nếu không cơ bản không thể bắn được bia ngắm ở cách trăm thước kia.

Trước đó vài ngày Đồng Hề cũng đã học qua bắn tên, Thiên Chính để cũng giúp nàng giảng giải không ít. Cung trước mặt này chỉ sợ toàn trường cũng không ai có thể kéo dây cung nổi.

A Lỗ Thai vì trận đấu mà thu lại vẻ ngạo mạn khó chịu, thẳng thân mình, tựa như rễ cây bám trên mặt đất. Đồng Hề thậm chí còn sợ mặt cổ bị hần giẫm sẽ lồm xướng. Chỉ nghe “sưu” một tiếng, tên được bắn ra, lại nghe được bên kia truyền đến tiếng kinh hô, tên đã bắn vào giữa mắt đồng tiền.

Xung quanh vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt, A Lỗ Thai có chút kiêu ngạo ngẩng đầu. Sắc mặt Thiên Chính để nghiêm túc, nhưng cũng không lộ vẻ kinh ngạc đặc biệt gì.

Sau đó A Lỗ Thai lại bắn tiếp hai tên, không cần nhắc cũng biết là đều trúng.

Y bắn 3 tên toàn bộ đều trúng. Thiên Chính để cùng lắm chỉ có thể ngang bằng mà thôi.

-“Mời bệ hạ.” – A Lỗ Thai cao ngạo nâng tay.

-“Thay ta lấy Xạ nhật cung đến.” Thiên Chính để ra lệnh. Ba gã người hầu bèn mang cung của hần đến. Hần nhẹ nhàng xoa chuôi cung, thoát nhìn cũng bình thường, nhưng lại thập phần ám muội, tựa như gập lại bằng hữu lâu năm vậy.

Sau đó hần mới sải bước Trục Nhật, giục ngựa chạy như bay tới nơi bắn cung, tựa như không cần nhìn, cũng không do dự, nháy mắt đã bắn ra ba tên tiền đến mục tiêu. Mà động tác của hần cũng giống như vẽ tranh, nhẹ nhàng vung bút thoả mái.

Bốn phía vỗ tay như sấm, những dũng sĩ Mông Cổ cao ngạo lâu nay cũng cao giọng ủng hộ. Bọn họ đều hào sảng, mặc kệ người là bạn hay địch, chỉ cần người là anh hùng, họ liền bội phục người.

Cùng bắn trúng như nhau, nhưng công lực bắn lại là hai việc khác nhau. Bởi vì người sau thật sự quá nhanh, thậm chí không kịp nhắm. Trên chiến trường thật, kẻ địch không chỉ là tấm bia bất động, lẳng lặng chờ người nhắm.

Lúc này A Lỗ Thai mới đỏ mặt.

-“Tiền pháp của bệ hạ thật tốt. Thân A Lỗ Thai tâm phục khẩu phục.”

Thiên Chính để cười cười, ghìm cương ngựa trở về vị trí cũ.

Chúng phi đều đứng cả dậy, nghênh đón anh hùng của các nàng trở về. Từ xưa đến nay, ngoại trừ anh hùng bội phục anh hùng, những người ái mộ anh hùng nhất e rằng chỉ có thể là mỹ nhân.

## 26. Chương 26: Tẩy Ngưng Chi

-“Hoàng đế ca ca, không ngờ nhiều năm rồi mà tài bắn cung của huynh vẫn như vậy, thậm chí còn tinh tế hơn nữa.” – Vạn Mi Nhi cười duyên chạy đến, để lại Độc Cô Viện Phượng khẽ nhú mày.

Đồng Hề cũng theo mọi người gọi “Ngô hoàng vạn tuế”, nhưng trong lòng lại trấn tĩnh rất nhiều. Thiên Chính đế có thể trấn áp uy phong của A Lỗ Thai, đây là kết cục tốt nhất. Lúc A Lỗ Thai bắn trúng cả ba tên, Đồng Hề cảm thấy tim mình đều nhảy cả ra.

Sau khi Thiên Chính đế chiến thắng, không khí đã thân thiện hơn rất nhiều. Hán Mông hai tộc cũng vì có cùng một đối tượng tôn sùng mà hòa thuận hơn. Các vương gia, hoàng thân liên tục tiến lên kính rượu.

Ngoại trừ Bạch Ngọc chích sắc thì cũng rất ít người dùng sắc mặt khác nhìn Thiên Chính đế. Tối nay cũng dẫn thêm một ít sắc đồ do rượu, lúc này ngược lại không nhìn về trước như bình thường mà lại mang theo nét cười trẻ con. Tuy rằng trước đây có cười cũng chẳng qua chỉ là lễ độ mà thôi.

Mắt Đồng Hề đảo qua Tề Vân. Bởi vì nàng ta đang nhìn mình, lại nhìn nhìn chén rượu, mắt lướt qua Thiên Chính đế. Đồng Hề cầm chén trong tay mà căng thẳng. Thật ra Tề Vân đề nghị rất đúng, nàng thân là cung phi đứng đầu, hiển nhiên phải đại diện đi kính Thiên Chính đế một tiếng. Tuy rằng Vạn Mi Nhi cũng đã kính rất nhiều lần, sớm bị say mà được người ta đỡ xuống rồi

-“Thần thiếp cũng kính Hoàng thượng một ly, hy vọng hai tộc Hán Mông có thể vĩnh viễn hòa thuận.” – Đồng Hề cũng không phải là không biết làm người, đành phải nghe lời đứng lên.

Nàng vốn ngồi sau Thiên Chính đế, lúc này lại mềm mại tiến về phía trước, đến bên cạnh hắn, gần như có thể nghe được mùi rượu từ người hắn phát ra.

Hai mắt Thiên Chính đế cũng không thâm thúy, yên lặng như ngày thường, lúc này lại giống như sóng nổi trên biển, không đoán chắc được. Hắn nghiêng người kéo tay Đồng Hề, cầm lấy chén rượu trong tay nàng uống một hơi cạn sạch, thuận thế ôm nàng vào lồng ngực.

-“Trẫm có nên vì câu ”vĩnh viễn hòa thuận” mà đáp lễ Quý phi một ly không?” – Thiên Chính đế dùng chén rượu của hắn ngang ngược đổ vào ly Đồng Hề.

Động tác ngả ngón bừa bãi, khác với hắn ngày thường một trời một vực. Giống như coi nàng là một vũ cơ thấp hèn mà đối đãi vậy. Trước khi Đồng Hề vào cung, chỉ thấy những kẻ ăn chơi trác táng khi đối diện với vũ cơ mới như vậy.

Đồng Hề vùng vẫy đứng dậy, nhưng thế nào cũng tránh không được. Đưa mắt nhìn tứ phía, may mà mọi người đều đã sớm say lúy túy, nghiêng ngả, hoặc cố tình khiến mình phóng túng.

A Lỗ Thai trái phải ôm mỹ nhân do Thiên Chính đế tặng, ngồi cũng không vững.

-“Hoàng thượng say rồi. Giang Đắc Khải, người mau đưa Hoàng thượng về nghỉ ngơi đi.” – Đồng Hề vội nói với Giang Đắc Khải.

Giang Đắc Khải nhất thời cũng không biết phải làm gì, với những gì y biết về Thiên Chính đế, không thể ít rượu như vậy đã có thể làm hắn say được. Nhưng xem tình hình này, cũng không giống bậc đế vương ổn trọng lạnh lùng thường ngày.

Đồng Hề thấy Giang Đắc Khải bất động, đành phải tự mình dùng sức, nâng tay phải của Thiên Chính đế dậy.

-“Hoàng thượng say rồi. Hay là thần thiếp đưa Hoàng thượng về trại nghỉ ngơi?”

Thiên Chính đế cũng biết nghe lời mà đứng dậy. Nhưng ra tới ngoài lều, hắn lại vớ lấy Đồng Hề đặt lên Trục Nhật, đập ánh trăng mà chạy đi. Đồng Hề chỉ cảm thấy gió lạnh bên tai thổi mạnh.

Thiên Chính đế lấy áo choàng ôm trọn toàn bộ người nàng, rất lâu sau mới dừng lại trên núi.

Núi này rất cao, đối diện với hồ Nguyệt Nha, vừa có thể thấy được thảo nguyên ngàn dặm. Quang cảnh quả thật rất được thiên nhiên ưu đãi, không uống nửa đêm mặc gió lạnh mà chạy đến đây ngắm trăng.

Đồng Hề sợ lạnh tựa người vào Thiên Chính đế. Hắn vẫn yên lặng đứng đó, đem nàng ôm vào trong áo, không nói lời nào. Sau khi nàng ắt xì lần thứ nhất, hắn mới có chút động tĩnh, bế nàng lên ngựa mà chạy nhanh về.

Đồng Hề trước giờ đều không biết làm thế nào để hầu hạ Thiên Chính đế cho tốt, cũng không biết ứng phó thế nào. Cho nên đối với hành động cổ quái của hắn cũng chỉ cho là sở thích cá nhân, không dám nghĩ xa hơn. Nàng nhớ 3 năm trước hắn cũng có lần nửa đêm lôi mình đến đài Thiên Phượng cao nhất trong Đại Minh cung, vừa đứng vừa ngủ cả đêm.

Chỉ là vào lúc hai người họ đứng trên đỉnh núi, có một tiểu cô nương Mông Cổ chỉ vào hai bóng người đứng trong ánh trăng nói:

– “Ba Đờ, huynh xem trên núi Tát Nhân lại có một cặp tình nhân kia.”

Kỳ Mộc khanh khách cười nói:

– “Đợi ta trưởng thành cũng mang huynh lên núi được không? Mẹ ta nói tình nhân đỉnh ước trên núi Tát Nhân thì cả đời cũng được nữ thần ánh trăng phù hộ.”

– “Kỳ Mộc, muội suy nghĩ như nam nhân ấy, xấu hổ, xấu hổ quá.” – Tiểu nam hài Ba Đờ ngây ngô cười, chợt chạy đến giữ chặt tay Kỳ Mộc – “Đi, bây giờ ta lập tức mang muội đi.”

...

Sau khi hồi cung, Đồng Hề bận rộn chuẩn bị cho lễ đông chí, cũng chuẩn bị cho bước tiếp theo trong kế hoạch của nàng.

– “Thúc Bạch, vị cô nương đó chuẩn bị sao rồi?” – Đồng Hề lúc trở lại cung quan tâm nhất là vấn đề này.

– “Tìm được rồi, đợi đến lễ đông chí sẽ tiến cung hiến vũ.” – Thúc Bạch đáp.

– “Dàng vẽ nàng ta có giống người đó vài phần không?”

– “Y theo ý nương nương, cô nương này bảy phần giống.”

Tâm Đồng Hề rất cuộc cũng buông lỏng. Kế hoạch này quan trọng nhất là hai bước, trong đó bước một là tìm một nữ tử thích hợp, bước hai là người đó có thể hấp dẫn được Thiên Chính đế.

Bước thứ hai này cũng là bước khó nhất, Đồng Hề không thể nắm chắc. Nàng đến giờ cũng không biết dạng nữ tử Thiên Chính đế yêu thích là thế nào. Vạn Mi Nhi hồn nhiên ngây ngô, Mộ Chiêu Văn thanh tú diễm đạm, hoàn toàn là hai loại người khác nhau, nhưng hiệu quả đều rất tốt.

Vả lại trừ khi là có thân phận đặc biệt, nếu không Thiên Chính đế rất ít khi chọn phi tần là nữ tử bên ngoài. Với nữ sắc hắn dường như cũng không để bụng, cung nữ bên người hắn cũng không ít quốc sắc thiên hương, nhưng cũng chưa từng nghe có ai có thể được thăng làm tần phi.

Mà lúc này lại không thể xếp đặt cô gái kia trong Đồng Huy cung từ từ chờ cơ hội được, phải một kích trúng tâm. Vậy nên Đồng Hề đành phải bắt đắ dĩ tiếp thu ý kiến của mọi người, hy vọng ba người thợ giày cũng có thể tương đương Gia Các Lượng.

– “Nương nương.” – Về mặt Tề Văn sau khi nghe được kế hoạch của Đồng Hề có đôi chút kỳ lạ

– “Cô cô làm sao vậy? Việc này tuy là mạo hiểm nhưng bốn cung chẳng qua cũng chỉ là trợ giúp mà thôi, cuối cùng quyền quyết định cũng là trong tay người khác. Cho dù bị người khác nhìn thấu, bốn cung cũng có thể chối.” – Đồng Hề khó hiểu nhìn về kích động của Tề Văn. Kế hoạch này nàng ngấm đi ngấm lại, cho dù thất bại cũng không ảnh hưởng gì tới mình cả.

– “Nếu Hoàng thượng biết người lại...” – Tề Văn cũng chưa nói hết câu đã ngừng lại.

Đồng Hề cười cười.

– “Cô cô, chuyện này bản cung cũng hiểu. Hoàng thượng không thích bốn cung can thiệp chuyện hắn nạp phi. Nhưng lúc này đâu có giống. Lúc này toàn bộ đều là do nàng ta tự dựa vào mình, mà cũng để nhìn xem Hoàng thượng có thật sự để tâm người đó hay không.” – Thiên Chính đế đối với Độc Cô Viện Phượng

là thật lòng hay không cũng rất quan trọng, liên quan đến cách thức sau này nàng và Độc Cô Viện Phượng ở chung nữa.

-“Nương nương dám chắc người đó sẽ hồ đồ như vậy sao? Hồng phúc trước mắt không hưởng, lại muốn liều mạng của bản thân và gia đình?” – Tề Vân hỏi.

Đồng Hề hẳn nhiên cũng không dám chắc. Nhưng tin tức truyền đến, sau khi Thiên Chính để lạnh nhạt với Trường Tín cung, tính tình vị kia cũng ngày càng nóng nảy, ban đêm khó ngủ, dùng bao nhiêu phương cách để mời Thiên Chính để đến. Thiên Chính để cũng đều khước từ.

Trong thời gian thu tiễn, Đồng Hề cũng từng quan sát Độc Cô Viện Phượng, trong mắt nàng ta ganh ghét hay ghen tị thế nào cũng không che giấu được. Cho nên nàng muốn đánh cược một phen, nếu thua cũng chẳng thể xảy ra chuyện gì khác.

-“Nữ tử trong những câu chuyện đồng thoại thì không hồ đồ sao? Bốn cung đọc cũng không hiểu hơn được, nhưng nghe nói là truyện vốn căn cứ vào câu chuyện thật của những tài tử giai nhân thời xưa viết thành. Cho nên bốn cung muốn thử xem. Nàng ta bắt quá chỉ hơn hai mươi, có năng lực gì trụ được trong thâm cung tịch mịch này?”

Tề Vân nghe thấy vậy bèn không nói nữa.

-“Tề Vân, Huyền Huân, các người là người ngoài cuộc, có những việc so với bốn cung thì nhìn rõ ràng hơn. Các người nghĩ có thể dùng biện pháp gì để mê hoặc Hoàng thượng?”

Đồng Hề truy hỏi.

-“Nô tỳ nghĩ trong lòng Hoàng thượng thích nữ tử ngả ngớn một chút. Nghe nói Chiêu phu nhân và Thuần nguyên phu nhân ngày thường đều rất lớn mật. Còn có người nhìn thấy các nàng ta trong sân liếc mắt đưa tình với Hoàng Thượng, rất xấu hổ. Thế nhưng Hoàng thượng vẫn chấp nhận được.” – Huyền Huân đặc ý nói ra quan sát của nàng, thường ngày chính vì chủ tử của mình quá mức đoan trang, cho nên tổng thể vẫn không thể làm Hoàng thượng hài lòng.

Đồng Hề đỏ mặt, nàng dĩ nhiên hiểu được ý tứ của Huyền Huân. Lúc thu tiễn, Vạn Mi Nhi mấy lần thân thiết với Thiên Chính để trước mặt nàng. Hai người họ dường như cũng không kiêng dè gì.

-“Theo nô tỳ, nếu ngày thường nương nương cũng có thể làm vậy, Hoàng thượng cũng không đến nỗi...” – Huyền Huân ý lại thường ngày Đồng Hề nuông chiều mình, nói chuyện cũng không chút cấm kỵ. Sau khi thu tiễn về, Đồng Hề bị cấm phong hàn, nhưng cũng không thấy Thiên Chính để có chút an ủi nào. Nàng vừa phải kiên cường chống lại bệnh trạng, vừa chuẩn bị sắp xếp mọi chuyện cho lễ Đông chí. Huyền Huân thấy vậy cũng thầm bất mãn.

-“Cấm miệng, những chuyện này sao đến phiên người nói được?”

Đồng Hề có chút tức giận, không ngờ Huyền Huân lại có thể nói ra những lời ngả ngớn như vậy, coi nàng chung dạng với bọn Mộ Chiêu Văn sao? Muốn trở thành chính thê vốn là tâm bệnh của Đồng Hề. Nàng không muốn người khác so sánh nàng với cung phi bình thường.

Huyền Huân lúc này mới im tiếng. Tề Vân lại nói.

-“Huyền Huân nói cũng không phải không có đạo lý. Sợ là Hoàng thượng càng thích nữ tử chủ động.”

-“Ta biết, vậy thì bảo nàng ta chủ động một chút. Các người nhắc tới bốn cung mới nhớ. Lúc trước Quỳnh Hoa được lâm hạnh cũng là do nàng ta chủ động tới. Bốn cung vẫn xem nhẹ chuyện này.”

Đồng Hề mỉm cười, cảm thấy vừa rồi mình nói với Huyền Huân khẩu khí hơn nặng.

-“Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Không biết Hoàng thượng thích nữ tử mặc y phục thế nào? Mùi hương ra sao?”

Thiên Chính để trước mặt Đồng Hề cũng chưa từng tỏ ra có ham thích gì đặc biệt.

-“Nương nương không cần lo lắng, việc này cứ giao cho nô tỳ. Tóm lại sẽ hoàn toàn giống như Thuần Nguyên phu nhân.” – Tề Vân chủ động gánh vác nhiệm vụ này, Đồng Hề cũng rất yên tâm. Tề Vân làm việc hầu như chưa bao giờ có bất trắc.

Nhưng cho dù như thế, Đồng Hề vẫn cực kỳ chuyên nghiệp tự đem mình ra thử nghiệm. Nghe nói các cung khác đều thích dùng Bách tử mật hợp hương. Bách tử mật hợp hương trong cung đều cung không đủ cầu. Lúc ở bên cạnh Thiên Chính đế lâm hạnh, một số cung phi mới dùng hương này. Nghe nói đây cũng là mùi Thiên Chính đế thích nhất. Đồng Hề rất ít xông hương, chỉ dùng hương trái cây, mà nàng bình thường cũng không gặp Thiên Chính đế nhiều nên cũng muốn thử xem dùng Bách tử mật hợp hương có thể được Thiên Chính đế ghé mắt một chút hay không.

Nếu có thể, nàng để nữ tử kia dùng Bách tử mật hợp hương. Phần thắng sẽ lớn hơn nữa.

Vậy nên đầu tháng 11, thời điểm nàng thị tẩm bên đốt mùi hương này.

Thiên Chính đế vừa bước vào, thần sắc cũng không tốt, mày nhăn lại.

-“Hôm nay sao lại chuyển sang hun mùi hương này?”

Đồng Hề giật mình. Quả nhiên Thiên Chính đế đối với việc xông hương cực kỳ mẫn cảm.

-“Nghe Thuần Nguyên phu nhân nói Hoàng thượng thích hương này. Thần thiếp thấy Hoàng thượng gần đây thường thức khuya dậy sớm, sợ Hoàng thượng nghỉ ngơi không tốt, tổn hại long thể, cho nên mới chuyển sang xông hương này.” – Đồng Hề tự nhận mình nói được cực kỳ trôi chảy, không dám nói hẳn thường ngày thức khuya dậy sớm mà không dùng từ “gần đây” chỉ sợ hắt lại nói đại loại như “Trẫm thức khuya dậy sớm cũng không phải ngày đầu tiên.”

Thiên Chính đế lạnh lùng nhìn nàng.

-“Quý phi nếu thật sự quan tâm trẫm sẽ biết trẫm thích nhất là hương gì.”

Ngực Đồng Hề căng thẳng, biết mình lại vô nhảm mông muội. Nàng đỏ mặt, nhưng cũng không dám hỏi Thiên Chính đế thích nhất là hương gì. Đây không phải tự mình rạch thêm một đao sao? Uống công bình thường nàng còn tự cho rằng mình đối với cuộc sống của Thiên Chính đế đều hiểu rõ.

Bách tử mật hợp hương quý giá nàng cũng biết. Rất nhiều cung phi bỏ bao nhiêu sức lực mới có được một hộp. Nàng xưa nay cũng không thích dùng. Bản thân nàng cũng không hy vọng Thiên Chính đế ở lại Đồng Huy cung lâu. Đáng tiếc, hôm nay nàng ôm suy nghĩ thắng chắc mà đến, mới phát hiện ra những gì mình biết cũng không phải đều là thật.

-“Bỏ hương này đi. Bảo người quạt hương còn lại ra ngoài hết.” – Thiên Chính đế tức giận đứng dậy, bước vào thư phòng Đồng Huy cung.

Trong thư phòng là mùi hương hoa quả mà Đồng Hề thích, may mà nàng không đốt Bách tử mật hợp hương trong này. Bởi nàng cũng không nghĩ Thiên Chính đế sẽ vào thư phòng.

Đến đây sắc mặt hắt hủi lại một chút.

-“Bệnh của nàng thế nào rồi?” – Thiên Chính đế bỗng nhiên nói.

Đồng Hề hoảng hốt, thật sự không ngờ hắt còn biết vài ngày trước mình bị bệnh.

-“Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp đã khỏe hơn rất nhiều. Thái y kê đơn để cơ thể thoát mồ hôi, phong hàn cũng giảm đi không ít.”

-“Ừ” – Thiên Chính đế nhấn Đồng Hề đặt vào lồng ngực mình. Những lúc hắt muốn nàng thì chưa từng do dự bất cứ chuyện gì, cũng không băn khoăn là ở nơi nào, giống như chỉ là sủng hạnh bình thường, xong xuôi liền bỏ của chạy lấy người. Điều này để tâm hơn bất cứ gì.

-“Hoàng thượng, hay là quay về tẩm điện...” – Nàng bạo dạn đề nghị. Đối với nàng, trừ trên giường đón nhận sủng hạnh của Thiên Chính đế, những nơi khác đều rất mẫn cảm. Khi trở lại nơi đó cũng không thấy hứng thú gì. Nàng không muốn sau này mình vừa đến thư phòng lại nhớ đến những chuyện không thoải mái này.

-“Trẫm không thích mùi hương đó. ” – Thiên Chính để lạnh lùng nói.

Đồng Hề cắn răng.

-“Nhưng mà, thần thiếp vẫn chưa tắm rửa thay quần áo.” – Nàng thậm chí hoài nghi mặt mình đã bị thiêu đốt rồi. Nàng mặc dù không nói thẳng là muốn mời Thiên Chính để đến suối nước nóng, nhưng ý tứ cũng nói lên được.

Ánh mắt Thiên Chính để sáng lên, tay đang xé vạt áo Đồng Hề cũng ngừng lại.

-“Cũng được.”

Sau đó liền bế nàng đi về hướng suối nước nóng Thấu Ngọc Trì của Đồng Huy cung.

Nói thế nào, thị tắm trong suối nước nóng so với thị tắm trên tháp trong thư phòng vẫn khiến người ta bối rối hơn một chút.

Đồng Hề vốn cho rằng việc nam nữ là dơ bẩn, không muốn nhắc tới, cũng không phải là chuyện mà nữ tử đứng đắn nên hỏi. Thế nhưng thị tắm trong hồ như vậy, trong đau đớn hỗn loạn lại có một chút cảm giác thoải mái khó nói thành lời. Đó cũng là tâm bệnh của Đồng Hề. Hôm nay nếu không phải vì không muốn thị tắm trong thư phòng, nàng bất luận thế nào cũng không muốn nhắc tới chuyện đi suối nước nóng. Cho dù ở trên giường nhiều lần chịu tra tấn cũng tốt hơn là sau này cảm thấy nhục nhã.

## 27. Chương 27: Sinh Bệnh

Trong nói: Đông chí dương khí khởi, quân đạo trường cố hạ. Cảnh Hiên triều vốn có “Đông chí đại như niên” được nói tới. Trước và sau Đông chí, bách quan sẽ ngừng công việc, Hoàng đế cũng không nghe chính sự. Đông chí năm nay còn muốn đi Hoàng thành Nam Giao tế trời. Sau đông chí lại là yến tiệc mừng lễ.

Đồng Hề ngàn trông vạn trông chính là yến tiệc đêm nay, vì vậy nàng càng cố gắng an bài thật tốt.

Tuy rằng nàng đã nhìn qua bức họa của cô gái này, nhưng vẫn chưa nhìn thấy người thật, trong lòng cũng chưa an tâm. Nhưng ngày thường nàng cũng không dám để nàng ta tiến cung xem thử. Sợ rằng cuối cùng mình lại trở thành tình ngay lý gian.

Thiên Chính để lại vừa phóng thích một đám cung nữ, nên Đồng Hề cũng không thể mượn cớ không đủ người mà đem nàng ta vào làm cung nữ hoặc hiến tặng mỹ nhân được.

Càng nghĩ càng thấy chỉ có hiền vũ trong lễ Đông chí mới có cơ hội nhìn thấy thiên nhan. Ngày thường trừ khi là ngày quốc khánh, nếu không yến hội của Thiên Chính để cũng không có ca múa.

Đợi đến lúc mọi người đã ngà ngà say, cao cao nhiệt vũ thì nàng ta nhanh nhẹn tới. Quần áo lụa mỏng manh, màu trắng của tơ lụa nhẹ nhẹ bay múa. Bởi vì có chút rượu mà phiền muộn trong lòng cũng bay biến đâu mất.

Ánh mắt Thiên Chính để trong một thoáng lướt qua cô gái này, có chút hoảng hốt.

Quan mỹ nhân vừa nhìn thấy nàng ta liền dùng tay áo che miệng, nhìn về phía Vạn Mi Nhi ngồi cùng bàn nói:

-“Vạn tỷ tỷ có cảm thấy nàng ta có hơi giống người đó không?”

Quan Tĩnh Huệ nhìn phía trước, không ngừng nói.

Vạn Mi Nhi không hé răng. Chỉ có loại người không có đầu óc như Quan Tĩnh Huệ mới có thể nói thẳng ra những chuyện như vậy. Tuy rằng trong lòng mọi người đều hiểu, nhưng lại không thể nói ra.



Trái lại, Độc Cô Viện Phương lại tức giận đến mặt trắng bệch. Nàng dĩ nhiên nhận ra vũ cơ này có bảy phần giống mình. Đây không phải trước mặt mọi người bày trò đả kích Thái hậu sao? Vũ cơ có bề ngoài giống Thái hậu, tuyệt đối không phải là một lời khen.

Nhưng có người so với Quan Tinh Huệ không có đầu óc, lá gan cũng lớn hơn nhiều:

-“Vũ cơ này thật có phong vị, thần đệ mặt dày muốn hưởng Hoàng huynh thỉnh cầu.”

Dạ yến này vốn là đại gia yến, không thể so với ngoại yến nghiêm ngặt. Hơn nữa An Vương xưa nay là một vương gia phóng dăng, khẩu khí ngông cuồng, lại ỷ vào việc Thiên Chính để yêu thương hắn, chuyện gì cũng dám nói.

Nhưng lúc này Thiên Chính để cũng không đáp lại hắn. Theo lý thuyết, chỉ là một vũ cơ, hắn không lý nào lại đi cự tuyệt đệ đệ mình. Vậy nên An vương lại mở miệng.

-“Hoàng huynh, thần đệ thích vũ cơ này.”

Vũ cơ đang ca vũ, bỗng bước chân bối rối mà đạp sai bước. Tuy rằng rất nhanh che giấu được, giống như cố ý, nhưng người sáng suốt cũng có thể nhìn ra.

Thiên Chính để mặt tối sầm.

-“Ngọc Thự, tội của ngươi bị bách quán cáo buộc ở chỗ trầm nhiều như tuyết rơi. Trầm đều giúp ngươi giải quyết. Ngươi còn không biết bớt phóng túng lại sao? Đều là do ngày thường trầm quá nuông chiều ngươi”

Ngọc Thự là tên của An vương. Thiên tử của Cảnh Hiên hoàng triều tên chỉ có một chữ độc nhất. Cho nên tân hoàng đăng cơ, theo lệ thường sẽ ban một cái tên khác cho huynh đệ, để tên họ trở thành hai chữ, lấy trên dưới mà phân.

Đồng Hề tuy rằng trông mong Thiên Chính để có thể nhìn trúng vũ cơ An Khả Nhân, nhưng lại không đoán được hắn có thể coi trọng đến thế, thậm chí còn không thương tiếc bắt chẹt hoàng đệ An Vương xưa nay hắn vốn yêu thương.

Bởi vì vị trí của An vương trong lòng Thiên Chính để, xưa nay hắn luôn là đối tượng để Đồng Hề lôi kéo, phụ thân của nàng Lệnh Hồ Tiến lại khinh thường, không muốn đến gần nhưng cũng không làm mất lòng, còn phải vừa đề phòng vừa nịnh bợ.

Lệnh Hồ Tiến từng phân tích cho Đồng Hề, An vương vì sao được chiều chuộng đến thế. Đó là vì đệ đệ tốt nhất thì phải vô tài vô đức. Hoàng thượng cũng không cần một hoàng đệ thông minh cơ trí hơn mình. Hơn nữa Thiên Chính để có thể lên ngôi, vốn là đạp lên máu tươi của không biết bao nhiêu huynh đệ hắn. Cho nên, hắn giữ lại chỉ vồn vẹn vài vị huynh đệ, cố gắng nuông chiều, chỉ là vì không muốn cho người khác thấy hắn bụng dạ độc ác, đuối cùng giết tận.

Nhưng hôm nay Thiên Chính để châm biếm An vương như vậy, không biết là hắn thật sự nổi giận, hay chẳng qua cũng chỉ vì vũ cơ này mà thôi.

An vương nghe xong, dù có ngu dốt thế nào cũng không dám mở miệng nữa, hậm hực ngồi xuống. An Khả Nhân múa một lúc thì cũng đến lúc cao trào nhất, cầm trong tay bầu rượu, bước bộ xoay chuyển. Có người đếm qua, ước chừng 21 vòng rồi mới dừng lại. Vị trí dừng cũng chính là thềm son bên dưới Thiên Chính để. Thân thể nàng ta thoắt cái, xoay tròn nhiều vòng như vậy vẫn có thể phân biệt rõ phương hướng, đúng là hiếm có. Nhưng lại không đoán được nàng ta lại tiếp một ly rượu từ tay bạn nhảy.

Nàng ta đưa chén rượu về phía sau, tay phải nắm chiếc bình, chậm rãi xoay người, miệng bình lại đối diện với chén rượu. Chén rượu vừa đổ đầy cũng không hề rơi giọt nào. Nhất thời mọi người trong sân đều vỗ tay không ngừng.

Sau khi quay người lại, lập tức thực hiện một động tác yêu cầu giữ thăng bằng cao. Thật sự hiếm thấy.

-“Dân nữ An Khả Nhân kính Hoàng thượng một ly. Chúc Hoàng thượng khang an thể kiện, Cảnh Hiên hoàng triều thiên thu vạn thái.”

An Khả Nhân nhẹ nhàng quỳ xuống, tay nâng chén rượu giơ cao hơn đỉnh đầu.

Giang Đắc Khải thử nghiệm, cũng không có vấn đề gì. Thiên Chính để lại tiếp nhận, uống một ngụm nói: -“Bình thân.”

An Khả Nhân dự định bước lên từng bước, tiếp tục mời rượu. Nào ngờ Thiên Chính để lại phất tay áo, ý bảo nàng ta có thể đi xuống. Nàng ta đành phải lui ra, động tác xoay người có hơi lớn, lảo đảo xoay tròn cả lên, giống như lảo đảo của tiên nữ đồng loạt nở rộ.

Thiên Chính để chỉ cảm thấy trên người nàng toát ra hương thơm, lông mày cũng không đổi.

Đồng Hề nhìn thấy An Khả Nhân vô công trở về, trong lòng có hơi sốt ruột. Việc này tuyệt đối không thể có sơ hở. Nàng còn tìm riêng một vị thuốc đặc biệt, phối hợp với rượu quả mơ mà An Khả Nhân dâng lên, có tác dụng giục tình. Chính là vì sợ lỡ như Thiên Chính để hôm nay không có hứng thú.

Đồng Hề tự cho rằng kế hoạch không có sơ hở, lại vẫn bị trở ngại. An Khả Nhân này Đồng Hề vừa nhìn thấy, cảm thấy nàng ta có thể là báu vật khuynh đảo thiên hạ, không phải nữ tử nhà giàu ngạo mạn, so với tiểu thư quyền quý thì lại phóng khoáng hơn. Luận vũ đạo ca múa vừa rồi, đã có thể coi là loại vũ cơ thiên hạ khinh rẻ rồi.

Huống chi dung mạo của nàng có 7 phần giống Độc Cô Viện Phượng, mặc dù không bằng Độc Cô Viện Phượng xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng có thể gọi là xinh đẹp như hoa, cảnh xuân rực rỡ.

Một nữ tử như vậy, Đồng Hề cảm thấy người nàng phái ra cũng không chọn sai người. An Khả Nhân là đối tượng thích hợp nhất. Nhưng nàng ta lại không thể bắt được tâm của Thiên Chính để. Đồng Hề càng cảm thấy đường kim thánh thượng này thật khiến người khác đau đầu, làm người ta thật không biết phải làm thế nào mới tốt.

Sau khi Độc Cô Viện Phượng mượn cơ gió đêm làm đau đầu rồi khỏi, Đồng Hề cũng vội vàng rời đi.

-“Cô cô, người nhanh chóng đưa An Khả Nhân đi thay quần áo, sau đó đến Úc An các chờ. Đúng rồi. Cận Mỹ nhân người mời có tốt không?”

Tề Vân trả lời “Vâng.” rồi vội vàng rời đi.

Đồng Hề thở phào nhẹ nhõm, trông mong bước cuối cùng này có thể xoay chuyển càn khôn. Tối nay gần Úc An các cử hành yến hội “Lâm thắng lâu”, cũng nằm trên đường Thiên Chính để trở về Tử Thần cung phải đi qua. Cận Mỹ nhân Cận Sương Hoa ngày xưa cũng là vũ cơ, cùng An Khả Nhân cũng coi như là đồng môn, đều từng là học trò của Thiên hạ đệ nhất vũ cơ Tô Như Tuyết.

Mặc kệ là An Khả Nhân hẹn Cận Sương Hoa hay Cận Sương Hoa hẹn An Khả Nhân. Chỉ cần An Khả Nhân có thể lấy cơ xuất hiện ở Úc An các là được.

Đây là quân bài cuối cùng trên tay Đồng Hề. Nếu như Thiên Chính để không tiếp nhận, Đồng Hề cũng không còn cách để đưa An Khả Nhân đến trước mặt hắn nữa.

Nàng không yên tâm đi ngủ. Mãi đến khi Tề Vân đáp lại một tiếng “thành”, nàng mới khép mắt lại.

Nhân đông chí được nghỉ, Hoàng thượng cũng không vào triều, mấy ngày sau đó thị tẩm đều là An Khả Nhân, đây cũng thật sự là việc lớn. Thiên Chính để từng vì Mộ Chiêu Văn và Vạn Mi Nhi mà phá vỡ quy củ, nhưng họ đều là những phi tần chức bậc cao. Còn An Khả Nhân chưa được phong hào gì vẫn có thể thị tẩm vài ngày liên tiếp, đây là chuyện trước giờ đều không có tiền lệ.

Điểm này ngay cả Đồng Hề cũng không đoán được, có điều lại rất hợp ý nàng.

-“Nương nương, chỉ một Thuần Nguyên phu nhân cũng đủ làm chúng ta lo ngại, nay lại thêm một hồ ly tinh như vậy. Nương nương nghĩ có chuyện gì tốt? Có phải nên nói Thái hậu một câu không?” – Huyền Huân có chút lo lắng nhìn Đồng Hề, còn Đồng Hề thì cứ một ở lại “Xuân Thủy hiền” nhàn nhã uống trà.

-“Có gì đâu. Bỗng cung nhìn hồ ly tinh kia bất quá là mặt dài một chút. Nàng ta lại xuất thân ti tiện, bản cung còn chờ xem nàng ta còn có thể toại ý bao lâu? Nếu nàng ta có một nửa gia thế như người kia, không chỉ bản cung sẽ phải đau đầu, sợ ngay cả Vạn Mi Nhi cũng sẽ đau đầu.” – Đồng Hề cười uống trà, cũng không đồng ý.

Nhưng chân tướng mà người nghe nghe thấy, lại có ý nghĩa khác.

Đồng Hề đến Xuân Thủy hiền cũng không phải là chuyện lạ, lạ là Độc Cô Viện Phượng vừa vận lúc này đi giải sầu cũng tới đây. Nàng ta cũng không phải cố ý muốn nghe, chỉ là lúc đi ngang qua, lại bị ba chữ “hồ ly tinh” của Huyền Huân chú ý mà thôi.

Ý nghĩa của An Khả Nhân đối với Độc Cô Viện Phượng càng sâu hơn, bởi nàng ta đúng là nghiệt chủng do phụ thân nàng cùng kỹ nữ thanh lâu bên ngoài sinh ra, xưa nay đều không được thừa nhận. An Khả Nhân không chịu nổi dãi ngộ ở Độc Cô phủ, sau khi mẹ nàng ta mất thì bỏ trốn, không ngờ lại có ngày trở mình thành vũ cơ. Đây quả thật là sỉ nhục của Độc Cô phủ.

Độc Cô Viện Phượng chưa từng nghĩ tới, nữ tử kia dựa vào khuôn mặt giống mình lại có thể hưởng thụ hết thấy những gì thuộc về mình. Nàng ta có thể quang minh chính đại thị tẩm, Hoàng thượng cũng quang minh chính đại sủng nàng ta, vì nàng ta mà phá vỡ quy củ.

Mà Thiên Chính đế đối với bản thân mình lại như chiếc giày cũ, rất lâu rồi cũng không chăm nom nàng. Nàng biết, hẳn là bị hạn chế vì thân phận của nàng. Nàng biết mối quan hệ giữa họ không thể tiếp tục, nhưng lại không ngờ lại đến sớm như vậy.

Nàng cũng từng nghĩ sẽ cả đời yên bình làm Thái hậu, ở sau lưng hắt quan tâm hắt, nhưng An Khả Nhân xuất hiện đã phá hỏng thế cân bằng này. Độc Cô Viện Phượng không phục. Dựa vào cái gì ả kia có thể làm hòn đá, hưởng thụ tất thấy những gì thuộc về mình như vậy?

Độc Cô Viện Phượng lúc này mới phát hiện Thiên Chính đế cũng không thể bày tỏ tình cảm với mình. Có lẽ hẳn chôn vùi tình cảm quá sâu, quá mật mờ. Hẳn là minh quân, thế nên hẳn không thể tiếp tục trầm luân, lúc này lại gặp được An Khả Nhân nên hẳn không cách nào ức chế tình cảm của mình có phải không?

Độc Cô Viện Phượng nghĩ xa hơn đến việc sinh hoàng tử, nàng không khỏi ôm hy vọng. Có lẽ nàng cũng có thể trở thành phi tử của Thiên Chính đế, hơn nữa sau này cũng có thể đi lên ngôi vị Hoàng hậu. Đây chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?

Có đôi khi, một số việc khó lòng tưởng tượng, người bình thường cảm thấy có đầu óc đều sẽ không làm, nhưng đơn giản là trong lòng có chấp niệm, rốt cuộc cũng không thể bỏ được ý tưởng trong đầu, giống như Độc Cô Viện Phượng.

Bất kể Lý ma ma khuyên giải thế nào, suy nghĩ này chôn sâu trong lòng Độc Cô Viện Phượng đã lâu, mầm mống phát triển rồi bén rễ, cho dù có bứt ra cũng chẳng xong.

Nàng có lý do tin tưởng Thiên Chính đế khổ tâm yêu nàng, giống như nàng khổ tâm yêu đứa con riêng này. Hơn nữa nàng cũng có lý do tin rằng nàng nhất định sẽ thành công, bởi vì nàng là Độc Cô Viện Phượng, nữ tử của Độc Cô gia tộc. Tất thấy của nàng đều là vì ngôi vị Hoàng hậu mà thành.

Nàng lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất trong đầu, đó là làm thế nào để công khai biến từ Thái hậu thành phi tử chân chính của Hoàng đế.

Chuyện Đồng Hề có thể làm chỉ bấy nhiêu. Nếu nàng tiếp tục đi sâu vào sẽ dấn thảo kinh xà, ngược lại làm Độc Cô Viện Phượng càng cảnh giác.

Cái nàng cần là Độc Cô Viện Phượng sẽ làm ra những chuyện như vậy, mở một mắt nhắm một mắt, mọi thứ đều thuận lợi. Nàng thậm chí còn hy vọng Thiên Chính đế sẽ sủng ái An Khả Nhân lâu một chút, đó mới gọi là êm đẹp.

Vào mùa đông Đồng Hề vốn sợ lạnh, cũng có thể là trong khoảng thời gian này để tâm quá nhiều chuyện, hơn nữa ngày đông chỉ nàng lại làm việc quá độ, cuối cùng cũng đổ gục.

Thật ra cũng không phải là bệnh nặng, nhưng là vì muốn tỏ vẻ ra là mình vô tội, nàng cảm thấy vẫn nằm trên giường thì vẫn ổn hơn. Vừa lúc này nàng cáo bệnh, bỏ bài tử của mình xuống để khỏi thị tẩm vào tháng chạp.

Mà đêm đó Thiên Chính đế lại lâm hạnh An Khả Nhân. Tuy rằng phong vị của An Khả Nhân chẳng qua chỉ là bát phẩm trong Bảo khổ lâm, nhưng sức hấp dẫn này thì đến cả Vạn Mi Nhi cũng không thể cản nổi.

Đồng Hề thầm gọi một tiếng tuyệt diệu, càng cảm thấy Độc Cô Viện Phượng không đi trên con đường kia cũng không được, giống như có thần trợ giúp nàng vậy.

Nhiều ngày nay Độc Cô Viện Phượng càng ra sức ép, vì gần cuối năm, những việc vặt phát sinh ngày càng nhiều, vậy nên Độc Cô Viện Phượng bắt người bệnh như Đồng Hề làm cũng là có nguyên nhân.

Tề Vân giúp Đồng Hề mặc áo lông Hỏa hồ, lại đặt lò giữ ấm vào lòng ngực nàng. Màn trên kiệu cũng bị Tề Vân bịt kín, sợ nàng lại nhiễm lạnh.

Thấy Đồng Hề ắt xì, Tề Vân lo lắng nói:

–“Cũng không biết Thái hậu nghĩ thế nào, nương nương bệnh đến mức ngay cả bài tử cũng tháo xuống, vậy mà nàng ta còn bắt người làm.”

Đồng Hề cười cười:

–“Ta cũng xem nàng ta kiên định thế nào.”

Đến Trường Tín cung, bước chân Đồng Hề hơi chênh choáng, tiên tiệp ắt xì mấy cái. Độc Cô Viện Phượng cũng không làm khó dễ, chỉ sai bảo làm một ít việc trong giao thừa, còn bảo Đồng Hề phải nghỉ ngơi cho tốt. Điều này khiến Đồng Hề không thể không nghi ngờ trở lại Đồng Huy cung, cũng không nhận ra Độc Cô Viện Phượng có toan tính gì.

Chiều hôm đó lại truyền đến tin Thái hậu bị nhiễm phong hàn, hơn nữa dường như còn bệnh rất nặng. Theo cung nữ Trường Tín cung nói, Thái hậu ngày hôm đó cũng không ra khỏi Trường Tín cung, chỉ ra gặp Quý phi một chút thôi.

Thái y viện đến xem rồi cũng từng tỏ vẻ bệnh phong hàn này có thể lây nhiễm. Ngày sau đó, bệnh tình của Độc Cô Viện Phượng dần chuyển biến xấu, đã muốn hôn mê bất tỉnh.

Đồng Hề lúc này mới hiểu, hóa ra Độc Cô Viện Phượng chọn chiều này, sắp chết còn muốn lôi mình xuống nước, khiến trên lưng nàng mang tội danh gây tai họa cho Thái hậu.

Tuy rằng mọi người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại cảm thấy lần này Thái hậu bệnh nặng đều là do Đồng Hề mà ra.

## 28. Chương 28: Mây Tre Trắng

Vì Thái hậu bệnh nặng, cả hoàng cung đều u ám, ngay cả giao thừa cũng mất vui rất nhiều. Mặc dù tất cả thái y trong thái y viện hội chẩn, lại mời cả đạo sỹ đến lập đàn, còn thỉnh cao tăng của Pháp Hoa tự đến tụng kinh cầu phúc, kết quả là vẫn không giữ được mạng của Độc Cô Viện Phượng.

Độc Cô Viện Phượng mất làm vị trí của Đồng Hề thoát cũng có chút lung lay. Mọi người thầm rêu rao Đồng Hề hại chết Thái hậu của Độc Cô gia, mục đích là nhắm đến Lệnh Hồ gia, thậm chí còn yêu cầu đem Đồng Hề tuần táng theo Thái hậu.

Đồng Hề chỉ có thể cười gượng cảm thán:

–“Không ngờ đến cuối cùng ta vẫn bị nàng ta kéo xuống nước.”

Sợ rằng sau này nàng làm người cũng khó. đeo trên lưng cái án giết Thái hậu. Tuy ta không giết bá nhân nhưng bá nhân vì ta mà chết, Đồng Hề cũng không thể cãi được. Bởi chuyện này cũng không mang lên hình đường đối chứng, nhưng trong đáy lòng mọi người đều định tội nàng, đây mới là điều khiến nàng đau đầu.

Tuy rằng mọi người rõ ràng đều hiểu, nhưng trận phong hàn này của Đồng Hề cũng không tốt lên được. Nếu khẳng định Thái hậu chết vì lý do thầy thì làm sao trách được Đồng Hề? Nhưng rất nhiều người chỉ tin vào những gì mình muốn, cho nên cả hậu cung đều chia mũi nhọn vào Đồng Hề. Đồng Hề nghĩ, rốt cuộc cuối cùng mình cũng không thể chạm đến ngôi hậu được.

Đồng Hề nhất thời cảm thấy cả người khí lực đều không có, chốc lát lại bắt đầu nghi ngờ mình sinh tồn còn có ý nghĩa gì? Cho đến nay, nàng gắng sức sinh tồn trong cái chảo lửa hậu cung này không phải là vì ngôi vị Hoàng hậu sao? Nàng ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ đến bước đường này.

–“Nương nương, bệnh của người đã đỡ hơn một chút, hay là báo cho Giang Đắc Khải treo bài tử lên?” –Tề Vân nhìn Đồng Hề mệt mỏi nằm trên thấp mỷ nhân nói.

Đồng Hề cắn cắn môi, cũng biết kéo dài cũng không phải là cách tốt, nhưng chỉ cần nghĩ đến bản thân mình sau này cũng chẳng có hy vọng gì, khí lực gì cũng gắng không nổi, lại càng không muốn cắn răng đi chịu đựng Thiên Chính để lâm hạnh.

Đồng Hề bỗng nhiên ho khan.

–“Cô cô, người đem xuyên bối và tuyết lê hầm thêm một chút nữa đi.”

Đồng Hề muốn nói dối, cho nên đành làm nũng với Tề Vân.

Tề Vân hiểu nhưng cũng không vạch trần. Đồng Hề hiển nhiên hiểu mình tự làm tự chịu, cho dù không được làm Hoàng hậu, nhưng cũng không thể không được Thiên Chính để sủng ái. Nhưng trong lòng nàng thật khó có thể thích ứng.

Tuy rằng làm Hoàng hậu là tâm bệnh của nàng, cung nữ hầu hạ trong Đồng Huy cung sợ là đều hiểu rõ, nhưng nàng cũng không muốn trắng trợn nói ra, cẩn thận đi vòng vèo leo lên vị trí kia. Lúc này nỗi niềm kia hẳn đã trở thành nỗi băn khoăn của nàng, nói ra càng không ý nghĩa, ngược lại còn mất mặt. Trong lòng nàng thống khổ, không muốn thể hiện trước mặt bất cứ ai khác. Đối lấy sự đồng cảm hay cười nhạo nàng đều không thích.

Thời gian này Đồng Hề thậm chí cả dung nhan cũng không để ý. Bước vào thư phòng, sẽ bắt giặc đi đến bức họa sau ám vách, cân nhắc hồi lâu vẫn lấy ra. Trong đó chỉ có một quyển sách mỏng hơi nhỏ.

Đồng Hề bỗng nhiên bật cười, so với khóc còn khó chịu hơn. Đây là khi nàng nhàn rỗi sẽ bắt chước Hiếu Huệ Hoàng hậu tiền triều viết, tự mình cũng viết một quyển. Đối với nữ giới có tăng thêm một ít, cũng giải thích những độc đáo của nó. Lúc đó nàng còn đặc ý nghĩ sau này mình có thể lên ngôi hậu, cùng với sách này, thiên hạ nhất định phải quan tâm đến. Khi đó phụ thân, mẫu thân đều cảm thấy vì mình mà vinh quang, mình mới là người tôn quý nhất Cảnh Hiên hoàng triều, là vị Hoàng hậu đức hạnh nhất.

Giờ nghĩ lại, chỉ là bản thân mình si tâm vọng tưởng, thật sự người trong thiên hạ đều cười đến hở răng. Nước mắt Đồng Hề cuối cùng cũng không kiềm được rơi xuống. Nàng đốt nến, đem quyển sách mình viết tự tay xé nát, sau đó thiêu hủy, đỡ phải làm trò cười cho mọi người.

–“Nương nương” –Tề Vân ở phía sau khẽ gọi.

Đồng Hề lật đặt lau nước mắt.

–“Có chuyện gì?” –Nàng cũng không quay lại.

–“Nương nương, Tề Vân có chuyện không biết nên nói hay không?”

–“Cứ nói đi.”

–“Nương nương, nô tỳ cả gan nói một câu. Nương nương cứ giả bệnh như vậy cũng không phải biện pháp. Đã vào cung này thì chỉ có một con đường, là đấu tranh. Nương nương sao lại có thể xem thường mà vứt bỏ bản thân mình? Huống hồ Hoàng thượng hiện nay vẫn chưa có con. Nương nương nếu có thể sinh hạ hoàng tử, tội gì cũng không phải tan thành mây khói sao?”

Đồng Hề sờ bụng theo bản năng. Lúc nàng mới vào cung cũng một năm, đến giờ lại thêm một năm nữa cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Nàng gần như đã tuyệt vọng.

–“Nương nương, nghe nói nữ nhân mang thai phải vài ngày một tháng mới có cơ hội, nương nương cũng chỉ là mỗi tháng thị tẩm một lần nên mới lâu như vậy mà vẫn chưa có thai. Nếu có thể làm cho Hoàng thượng vui, giống như Chiêu phu nhân lúc trước vậy, liên tục thị tẩm, tất nhiên có thể có thai rồi.” –Tề Vân thấy Đồng Hề hơi dao động, nhanh chóng tiếp lời.

Đồng Hồ nhíu mày, cũng không hy vọng mình có thể phá vỡ quy tắc trong cung. Những người khác đều có thể phá vỡ, chỉ riêng nàng thì không. Nàng cũng không thể mang trên lưng cái danh chuyên sủng kia, huống chi nàng còn hoài nghi mình cũng không có năng lực này.

Đồng Hồ xưa nay thích chưng diện, mỗi phòng đều có gương trang điểm, thuận tiện để nàng lúc nào cũng có thể chỉnh đốn dung nhan. Nàng có chút sững sờ nhìn mình trong gương, so với ba năm trước đây cũng không thay đổi gì, tuyệt đối cũng không đến nỗi suy nhạt. Nhưng Thiên Chính đế trước giờ cũng chưa từng lưu ý. Cho dù mình bị bệnh nặng, hân cũng chưa từng hỏi một câu hay đến xem thử. Đồng Hồ lúc này mới nhìn thấy tình cảnh của mình.

Trước đây là nàng mơ mộng hão huyền, thậm chí tự cho rằng mình hiểu rõ thánh ý, vì hân bày ra mọi cục diện, kết quả là hân có từng ghé mắt không? Đồng Hồ cũng không rõ, bản thân mình đã làm gì sai? Biểu hiện của nàng không xứng với ngôi hậu sao?

Vạn Mi Nhi bỗng nhiên tiến cung, Thiên Chính đế chuyên sủng, triều đình dậy sóng khiến cho Đồng Hồ cả gan đặt giả thuyết: chỉ sợ Vạn Mi Nhi và Độc Cô Viện Phượng kẻ sống người chết mới là tâm nguyện của Thiên Chính đế. Độc Cô gia và Vạn gia đều kiêu ngạo ương ngạnh, dĩ nhiên Thiên Chính đế không dễ gì dung túng được. Đồng Hồ đoán hân chẳng qua chỉ là đang đợi chờ thời cơ, tìm biện pháp tốt nhất.

Biện pháp tốt nhất là để hai hổ tranh chấp, vậy nên sau khi Vạn Mi Nhi tiến cung hân liền lạnh nhạt với Độc Cô Viện Phượng. Hân sống cùng Độc Cô Viện Phượng nhiều năm như vậy, hiển nhiên là hiểu rõ nàng ta.

Vậy nên Đồng Hồ mới lớn mật nghĩ ra biện pháp như vậy, Thiên Chính đế phối hợp càng khiến nàng kiên định tin tưởng. Vốn nghĩ rằng sau khi đại sự thành, hân đối với mình cũng có vài phần kính trọng, nhưng hiện giờ xem tình cảnh này chỉ có thể là bản thân mình đơn phương tình nguyện mà thôi.

Đồng Hồ thở dài.

–“Vậy người đem bài tử treo lên đi. Để ngày 5, 6 đầu tháng ba đi.”

Nàng không muốn, nhưng cũng không thể tránh né cả đời, trừ phi nàng muốn sống cuộc sống trong lãnh cung.

Thái hậu mất vào tháng giêng, Thiên Chính đế lệnh cho nội các sử dụng màu lam gọi là quốc phục. Quan lại thì một tháng, dân chúng ba ngày, các đại thần nghị luận rầm rộ sôi nổi. Nhưng hân cả tháng cũng không gọi người thị tẩm. Vậy nên Tề Văn đầu tháng hai mới đề nghị Đồng Hồ treo lại bài tử lên, đoán chừng Thiên Chính đế đầu tháng ba đã muốn lâm hạnh cung phi.

Đồng Hồ nghĩ mình lúc này chỉ có thể một ngày tính một ngày, nàng có cảm giác mình dù cho có mang đứa nhỏ cũng không thể mẫu bằng tử quý được. Có thể giữ được đứa nhỏ hay không cũng là vấn đề. Huống chi trong lòng nàng còn có một nỗi lo lớn như vậy, không cảm thấy có con là chuyện tốt. Nhưng nàng cũng không dám suy nghĩ theo hướng kia, nếu không thì nàng thật sự không còn hy vọng gì nữa.

Mồng một tháng ba.

–“Nương nương, Hoàng thượng đang đến đây.” –Huân Huân không màng đến lễ nghi mà chạy vào thư phòng Đồng Hồ đang vẽ tranh, tay cũng run lên.

–“Hoàng thượng sao lại đến đây?”

Đồng Hồ không thể không kinh ngạc. Ngày mình không thị tẩm, Thiên Chính đế cũng sẽ không giá lâm Đồng Hồ cung. Mà hôm nay bài tử của nàng cũng không treo lên mà.

–“Cô cô, chuyện này là sao?”

Sau khi Thúc Bạch và Huân Huân giúp Đồng Hồ chỉnh trang lại, nàng hỏi Tề Văn.

–“Nô tỳ đáng chết.” –Tề Văn bật người quỳ xuống –“Vài ngày trước Giang công công hỏi nô tỳ nương nương bệnh nặng không, nô tỳ cả gan thỉnh hân treo bài tử của nương nương lên.”

Tuy nói sủng hạnh đồng đều, nhưng ngẫu nhiên Thiên Chính đế cũng sẽ có ngoại lệ, cho nên quy chế treo bài tử này vẫn giữ lại. Nhưng phần lớn thời gian cũng chỉ là vật trang trí thôi.

Đồng Hề lạnh lùng nhìn Tề Vân, không ngờ nàng ta lại dám vi phạm ý mình. Tuy trước đây Tề Vân đối với Đồng Hề cũng có chút ta đây đưa ra ý kiến, nhưng nàng ta chưa bao giờ ra chủ trương gì mà không thông qua mình. Trong lòng Đồng Hề không thể không sinh nghi. Hậu cung này vốn đã là một nơi nhiều nghi kỵ rồi.

Nhưng việc này Tề Vân làm đối với mình cũng không có hại. Nàng ta cũng không làm ra chuyện gì bất lợi cho mình, nên Đồng Hề cũng không thể khẳng định có phải nàng ta bị người khác sai khiến hay không. Điểm này Đồng Hề cũng không muốn tin.

Nhìn thấy đôi mắt Tề Vân bộc trực nhìn thẳng, Đồng Hề lại cảm thấy là bản thân mình quá đa nghi rồi.

Khi Thiên Chính đế vào, vẻ mặt hần hăm ý tức giận. Tuy khuôn mặt thì vẫn trầm tĩnh như trước, nhưng Đồng Hề có thể ngầm cảm nhận được. Người hầu xung quanh biết điều đều lui xuống, chỉ để lại Đồng Hề cúi đầu đứng bên cạnh. Vì Hoàng thượng chưa bảo ngồi, nàng cũng không dám động đây gì.

Nhất thời Đồng Hề cảm thấy xấu hổ vạn lần. Nàng cũng biết tình huống hai người như vậy có gì đó không đúng, nàng cũng muốn tiến lên học theo người khác nói: “Hoàng thượng mệt phải không? Để thần thiếp xoa bóp?” Đáng tiếc trong lòng nàng nghĩ vậy, nhưng chân thể nào cũng không bước nổi.

Lúc đầu nàng tiến cung, đối với Thiên Chính đế cũng không hiểu nhiều lắm, còn có thể đối đáp hai ba câu. Càng về sau nàng lại không biết phải ở chung với hần thể nào. Đồng Hề đến giờ đều chờ hần nói một câu “Giúp trẫm cởi áo ra.”

Nhưng hôm nay thật kỳ lạ. Trước đây hần vừa đến Đồng Hề cung đã vội vàng lâm hạnh, cũng chưa bao giờ im lặng không nói gì như lúc này. Lòng Đồng Hề bắt đầu không yên.

Nàng lại nhớ đến lời Mộ Chiêu Văn mấy hôm trước. Lúc ấy Đồng Hề còn kinh ngạc tại sao Mộ Chiêu Văn lại tìm mình nói những lời đó, hiện giờ chắc có chỗ hữu dụng.

Lúc tán gẫu, bỗng nhiên Mộ Chiêu Văn lại nhắc đến chuyện của nàng ta và Thiên Chính đế, bảo rằng đối với Thiên Chính đế nên nũng nịu mềm mại một chút, mọi việc sẽ dễ dàng. Đồng Hề chưa từng thử qua, nhưng hôm nay không khí lại kỳ quái như vậy, nàng lại nhớ đến lời Mộ Chiêu Văn từng nói.

Vậy nên Đồng Hề liền lảo đảo chân một chút, do nàng cũng vừa bệnh lâu mới khỏi, nhất thời đứng không vững cũng là chuyện bình thường.

–“Ngồi đi” –Thiên Chính đế nhẹ nhàng nói. Thái độ của hần cuối cùng cũng có chút thay đổi, nhưng cũng không đến mức như Đồng Hề nghĩ. Hần nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào Đồng Hề.

–“Sao lại không dám nhìn trẫm?”

Đồng Hề cũng không dám hé môi, nàng nắm được một chút rằng hần tức giận không nên nói chuyện. Hần sẽ cảm thấy không thú vị, tự nhiên sẽ không nói tới nữa.

–“Nàng không nhìn vào mắt trẫm, làm sao đoán được tâm tư của trẫm?” –Giọng nói hần tuy là trêu chọc, nhưng vẻ mặt lại hung hãn.

Đồng Hề vừa nghe là biết nàng lại tự cho rằng mình thông minh, nghĩ rằng mình nhìn thấy tâm tư của hần đối với Độc Cô gia và Vạn gia. Có lẽ chỉ là tự mình nghĩ mà thôi.

–“Thần thiếp không dám.” –Đồng Hề vội vàng quỳ xuống.

–“Nàng còn có gì không dám? Lệnh Hồ Đồng Hề, đừng tưởng trẫm không nhận ra tiểu xảo của nàng. Không ngờ nàng còn có tâm tư này. Trẫm khuyên nàng, tâm tư của nàng chỉ cần đặt tại đây là được rồi, đừng nghĩ tới những mặt khác mà tự định đoạt.”

Đồng Hề tuy không phải lần đầu tiên nghe hần nghiêm khắc giảng giải như vậy, nhưng lại cảm thấy lúc này còn lạnh lùng và quyết liệt hơn rất nhiều. Đúng lúc này Giang Đắc Khải vào báo, Thuần Nguyên phu nhân ở Tĩnh Diêu đường chờ Thiên Chính đế.

Lòng Đồng Hề hoảng hốt. Theo lý thuyết hôm nay là ngày mình thị tẩm, Vạn Mi Nhi cho dù muốn mời hẳn đi cũng nên lấy lý do cáo bệnh hoặc có gì khác, trăm triệu lần cũng không thể nói mình đang ngồi chờ hẳn. Nói vậy, lý do chỉ có một, chính là do hẳn cho phép. Người hẳn muốn lâm hạnh tối nay vốn không phải là bản thân mình.

Sau khi Thiên Chính đi, Đồng Hề mới ý thức được tình cảm quần bách của mình. Trước đây còn có lâm hạnh đồng đều che giấu, Quý phi như nàng mới không tính là thất sủng. Bởi các cung phi khác cũng vậy, mỗi tháng chỉ thị tẩm một ngày. Đó cũng là lý do Đồng Hề cố sức giữ gìn quy định này.

Nhưng quy chế này đang dần dần sụp đổ, Đồng Hề mới nhận ra mình đã thật sự thất sủng. Khổ cho nàng đến giờ vẫn lừa mình dối người, tưởng rằng mình còn có thể leo lên địa vị kia.

Sớm ngày hôm sau, tin tức Thiên Chính đi vào mòng một lâm hạnh Thuần Nguyên phu nhân liền lan rộng. Đêm mòng một từ trước đến nay đều là đêm thị tẩm của cung phi có quyền lực cao nhất, giờ bỗng nhiên đổi chủ. Vị trí Quý phi của Đồng Hề còn có thể giữ được không cũng là vấn đề, mà lời đồn Vạn Mi Nhi nhòm ngó ngôi Hoàng hậu cũng xôn xao hẳn.

Vì sự tình còn chưa sáng tỏ, Đồng Hề cũng chưa thấy rõ thái độ của người trong cung đối với mình. Nhưng so với trước đây thì những phi tần đến cửa đã vắng đi rất nhiều. Đến mòng một tháng tư, người Thiên Chính đi lâm hạnh vẫn là Vạn Mi Nhi, thế cục mới tỏ tường. Quý phi thất sủng là kết cục đã định.

Nhưng lý do vì sao thất sủng cũng không rõ ràng.

Đồng Hề thân là Quý phi, vẫn là phi tử có địa vị cao nhất trong cung, cho nên chuyện này thiên hạ cũng không dám bàn tán gì. Nhưng tiền tiêu mỗi tháng của nàng lại thiếu đi rất nhiều. Trước đây có son phấn, trang sức, sẵn sóc... ở Đồng Huy cung đều dư ra cả. Ngay cả quần áo cung nữ trong Đồng Huy cung cũng mỹ lệ hơn, Huyền Huân và Thúc Bạch cũng rất có mặt mũi. Thậm chí so với các tiểu chủ còn lấn lướt hơn.

Nhưng hiện giờ toàn bộ đều không còn như trước. Có đôi khi muốn bổ sung thêm gì đó, Thượng phục cục, Thượng thực cục đều ra sức chối từ, thậm chí còn châm chọc ác ý.

Tuy rằng Thúc Bạch và Huyền Huân không nói, nhưng ngày thường tỉ mỉ xem xét, Đồng Hề cũng có thể cảm nhận được. Ngay cả trà Kim phượng hoàng mình thích uống nhất cũng không nhiều hơn.

Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa phải chuyện thất bại nhất. Thiên Chính đi truyền thánh chỉ xuống, bảo Vạn Mi Nhi giúp đỡ Đồng Hề chưởng quản lục cung, Đồng Hề xem như mất hết quyền lực.

Vạn Mi Nhi cơ bản không phải giúp đỡ, mà mọi chuyện trong cung từ trên xuống dưới mọi người đều bám báo nàng ta, chờ nàng ta quyết định. Khi thông báo đến Đồng Hề thì chuyện đã định rồi.

## 29. Chương 29: Phí Nhắc Nhở

Cho đến giờ Đồng Hề thật sự đã không còn cách nào. Mấy ngày liền muốn nhìn thấy mặt Thiên Chính đi cũng khó. Trừ khi tổ chức gia yến, nàng chỉ có thể từ xa nhìn hẳn một chút, ngoài ra cũng không có cơ hội. Trước kia còn có thể mặt dày đến Hàm Nguyên điện cầu kiến, nhưng sau lần nàng diễn trò, thư phòng của Thiên Chính đi cũng không cho phép cung phi bước vào. Đồng Hề cười khổ. Xem ra là nàng tự đập nát đường đi dưới chân mình rồi.

Huyền Huân ra chủ ý, bảo Đồng Hề đợi trên đường Thiên Chính đi hằng ngày thượng triều xong thì đi qua, hoặc tại Mẫu Đơn viên ngẫu nhiên gặp hẳn, nhưng đều bị Đồng Hề khiển trách. Lần này không phải vấn đề đoan trang hay không, đi gặp cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng nếu lỡ như hẳn không cho mình một bậc thang để hạ xuống, Quý phi như nàng thật sự cùng đường. Đồng Hề thà rằng tự lừa mình dối người cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, nàng tuy vất vả nhưng mọi thứ đều thuận lợi. Chỉ có khi gặp gỡ Thiên Chính đi, nàng nói nhiều sai nhiều, càng làm càng sai, thế nào cũng không đúng. Đồng Hề không hiểu, mình muốn tương mạo



có tướng mạo, muốn tài có tài, muốn gia thế có gia thế, không đổ kỵ lại hiền lành, cho dù không cầu sung ái nhưng cũng không thể rơi vào tình cảnh như thế,

Ngoài ra, điều Đồng Hề không ngờ nhất là sau khi mình thất sủng, Mộ Chiêu Văn lại vẫn qua lại với mình, thậm chí tới lui so với trước đây còn nhiều hơn. Nhưng Mộ Chiêu Văn càng làm ra bộ dáng thương cảm hay chết tâm, Đồng Hề cũng chối từ. Thái độ khác nhau, cho nên hai bên nói chuyện có nhiều ngăn cách. Đồng Hề cũng không biết tại sao Mộ Chiêu Văn một lòng muốn giúp mình phục sủng. Thậm chí có đôi khi nàng cảm thấy Mộ Chiêu Văn so với Đồng Hề còn quan tâm đến vấn đề nàng thất sủng nhiều hơn.

–“Tỷ tỷ hiện giờ đang thịnh, cũng đừng nên học theo muội, so với ni cô trong am còn ba ngàn phiền não hơn mà thôi.” –Mộ Chiêu Văn hôm nay vẻ mặt trắng bệch, tóc chỉ dùng một cây ngọc trâm bình thường giữ lại, đã không còn vẻ phong tình vạn chủng của ngày xưa.

–“Muội còn nói ta, muội chẳng phải lúc đó cũng đang hưng thịnh sao?”

Vẻ mặt Mộ Chiêu Văn trắng bệch

–“Sau khi đứa bé mất, muội đối với hậu cung này đã rét tận tâm can, không còn tâm tư gì nữa.”

Đồng Hề trầm nghĩ, nếu nàng ta không có tâm tư kia sao lại có thể rơi vào tình cảnh này. Nàng quả quyết không thể tiếp nhận sự giúp đỡ mà không hiểu lý do này.

Mộ Chiêu Văn dường như cũng nhận ra vẻ nghi ngờ của Đồng Hề.

–“Chiêu Văn tuy rằng chết tâm, nhưng cũng không muốn chết cả thân thể này. Chỉ hy vọng sau này nương nương thành công có thể bù cho ta một tâm nguyện, có thể giúp Chiêu Văn rời khỏi hoàng cung này.”

Mộ Chiêu Văn chậm rãi quỳ xuống, biểu tình dứt khoát.

Đồng Hề cả kinh, không ngờ Mộ Chiêu Văn lại có thể có tư tưởng như vậy

–“Nhưng, muội đã là phi tần của Hoàng thượng, đã vào hậu cung này thì chết cũng không thể ra ngoài, trừ khi là bị bắt xuất gia...” – Đồng Hề dĩ nhiên cảm thấy cả hai con đường này cũng không tốt.

Mộ Chiêu Văn cười cười.

–“Buồn cười, Hoàng thượng đối với muội tuyệt tình đến vậy, nhưng lại không muốn trục xuất muội ra cung. Cho nên Mộ Chiêu Văn mới đến xin nương nương giúp đỡ.”

Về việc Thiên Chính đế tỏ vẻ tuyệt tình sau khi Mộ Chiêu Văn hư thai, đáy lòng Đồng Hề cũng thương cảm, nhưng lại rất ít nhắc tới trước mặt Mộ Chiêu Văn, sợ nàng ta lại chua xót.

–“Nhưng muội ra cung thì có thể làm gì? Muội chỉ là một nữ tử, diện mạo lại xinh đẹp như vậy...”

–“Chiêu Văn nhất định phải thử.” –Mộ Chiêu Văn kiên quyết nói.

Đồng Hề không biết nói gì, gật đầu xem như đáp ứng. Mộ Chiêu Văn xuất cung đối với mình cũng không phải chuyện xấu gì, để phòng nàng ta đông sơn tái khởi là một chuyện, mà cũng có thể giúp nàng ta hoàn thành tâm nguyện. Đồng Hề cảm thấy trước giờ mình cũng không thường hành thiện tích đức, bây giờ nàng ta ở trong cung cũng ít người chú ý, giả chết thả nàng ta ra ngoài cũng không phải chuyện lớn gì.

Chuyện này giống như đã định. Mộ Chiêu Văn bắt đầu tận tâm vì Đồng Hề bày mưu tính kế, bởi vì nàng ta từng là sủng phi trong cung, tất nhiên có chỗ độc đáo.

–“Tỷ tỷ đa tài đa nghệ, cứ ở trước mặt Thiên Chính đế biểu diễn một phen. Hoàng thượng tất nhiên sẽ để ý. Nhưng phục sủng thì dễ dàng, mà cố sủng thì lại rất khó. Thuận theo ý Hoàng thượng, lời nói mềm mại mới là tốt nhất. Hoàng thượng mỗi ngày đều phiền não chuyện trong triều, ở hậu cung chỉ cần một chỗ tĩnh lặng để nghỉ ngơi.” – Nghe Mộ Chiêu Văn nói, ngược lại Đồng Hề cảm thấy mình có chút ngang ngược kiêu ngạo của các thiên kim quý tộc, thường ngày lại mạnh mẽ mạnh mẽ đặc tội Thiên Chính đế,

Đồng Hề cũng tự biết, nàng làm sao dám có ý gì với Thiên Chính đế?

–“Không biết lúc muội muội và Hoàng thượng ở chung, thường trò chuyện về cái gì?”

Nàng thật sự muốn biết phải làm thế nào mới không tẻ nhạt, chẳng lẽ lúc nào cũng phải lạnh lùng không có tình cảm như thế sao?

–“Cái gì cũng nói cả. Giống như ngự hoa viên nở hoa gì, cũng có thể là những chuyện thú vị mà mình nghe được, hoặc kể chuyện cười cho Hoàng thượng nghe. Phần lớn thời gian còn phải xem Hoàng thượng có mệt không. Nếu quá mệt thì giúp người xoa bóp, nắn nguyệt vị trên đầu người, hoặc là hát vài ca khúc...”

Đồng Hề lúc này mới biết, thì ra ở cạnh Thiên Chính đế cũng có thể làm nhiều chuyện như vậy, sao nàng lại không nghĩ tới? Hoặc nói đúng hơn là nàng vừa nhìn thấy Thiên Chính đế đã không biết phải làm gì rồi.

–“Nhưng tỷ tỷ, đây cũng chỉ là những chuyện bình thường của tần phi thôi, muội thấy chuyện đó cũng không phải là quan trọng nhất.” –Mộ Chiêu Văn không biết vấn đề giữa Đồng Hề và Thiên Chính đế, cho nên chỉ tự mình nghĩ. Nàng hiểu rõ nam nữ ở cạnh nhau quan trọng nhất là phải cùng nhìn về một hướng. Nếu như không yêu, tác dụng của người trước mặt này lại càng lớn.

Mặt Đồng Hề đỏ lên. Trước giờ nàng đều dùng thái độ của vợ cả, nghe ngữ khí và thái độ của Mộ Chiêu Văn cũng đoán được tám chín phần.

–“Vậy... chuyện quan trọng nhất không phải là nói dối tông đường hay sao?”

Nếu là ngày xưa, Đồng Hề chắc chắn sẽ xem thường Mộ Chiêu Văn, cảm thấy nàng ta không thuận theo thân phận của phi tần bình thường. Nhưng hiện giờ nghe được lại cảm thấy lời Mộ Chiêu Văn không phải là không có đạo lý.

–“Nhưng cung phi có thể giữ lại Hoàng thượng bên cạnh hay không, không phải là xem thái độ trên chỗ đó sao?” –Mộ Chiêu Văn cười, sơ sơ cũng hiểu được mấu chốt, nhưng lại cảm thấy không hợp lý lắm. Thiên Chính đế trên long sán luôn rất tốt, cũng không có vấn đề gì.

–“Vậy... vậy phải có thái độ gì?”

–“Quan trọng nhất là phải có chút buông thả. Hoàng thượng thích cung phi nhiệt tình một chút. Kiên cố nhất là làm mất hứng thú của Hoàng thượng, theo Hoàng thượng chỉ thị thì làm đúng như vậy. Đôi khi chủ động một chút cũng không sao.”

Đồng Hề đối với chữ “chủ động” cũng không giữ trong lòng, có thể thừa nhận đã là cực hạn của nàng rồi. Nhưng nghe Mộ Chiêu Văn nói nàng lại không cảm thấy mình làm sai gì. Nàng cũng chưa từng cự tuyệt hẳn. Về phần “buông thả” thì càng không thể giải thích. Nhưng nhớ đến Thiên Chính đế từng bức mình làm nhiều động tác như vậy, Đồng Hề tuy rằng chưa từng biết đến chuyện của người khác, nhưng những chuyện như vậy chắc chắn cũng không nên có. Có lúc hần tiến vào từ phía sau lưng, nàng vẫn cảm thấy hành động này quá mức tục tĩu, trong lòng không hề thích.

Nghĩ đến đây, Đồng Hề đã không có hứng thú. Mà đã không muốn nghĩ tới thì nên tìm một lý do đuổi Mộ Chiêu Văn đi.

Nhưng nàng ta lại đưa ra ý kiến, trong yến tiệc đoàn ngọc bảo nàng ca vũ “Nhất vũ khinh nhân”. Đồng Hề càng lo lắng hơn nữa. Bởi Mộ Chiêu Văn cho nàng xem một vũ đạo nàng chưa từng nhìn thấy. Vũ điệu này rất khó, phải dùng ngón chân để khiêu vũ. Mà hài cũng không phải loại hài bình thường các vũ nương thường mặc, một loại giày chưa thấy bao giờ, nhưng lại rất đẹp.

Trên váy nhảy, Mộ Chiêu Văn khoe một cái nút, nói là chờ Đồng Hề luyện tập tốt sẽ giúp nàng làm, cam đoan sẽ kinh diễm toàn trường. Đồng Hề cũng không nghi ngờ, ở chung vài ngày, nàng cảm thấy Mộ Chiêu Văn có nhiều chỗ kỳ lạ, rất khác người.

Nhưng chuyện yến tiệc Đoàn ngọc, Đồng Hề còn chưa kịp chú ý, trong cung lại xuất hiện một chuyện không lớn không nhỏ.

Độc Cô gia bỗng nhiên muốn đưa Nhị tiểu thư chưa từng nghe nói tới tiến cung. Nghe nói là Nhị tiểu thư từ nhỏ yếu đuối, không thể ở nơi quá đông người nên vẫn được nuôi dưỡng trong nhà mẫu thân của phu nhân Độc Cô gia –Tần Dương phủ. Vậy nên mọi người cũng chưa từng nghe nói tới.

Nhưng lúc này Thái hậu vừa mất, Độc Cô Thừa tướng lại muốn đưa nữ nhi thứ hai Độc Cô Tư Cẩm về. Nghe nói Nhị tiểu thư là tỷ muội cùng một mẹ với Độc Cô Viện Phụng. Cho nên Độc Cô Viện Phụng

sinh ra có điểm gì khác thường thì Độc Cô Tư Cầm cũng có. Độc Cô Thừa tướng cũng từng hoài nghi, một cặp tỷ muội ruột thịt, làm sao có thể xuất hiện hai vị Hoàng hậu. Nhưng cũng không thể làm quá rõ, lại có chút mơ hồ, cũng không thể bày tỏ tâm ý muốn Độc Cô Tư Cầm trở thành Hoàng hậu của Thiên Chính đế được. Nhưng Độc Cô Tư Cầm sinh ra kỳ công. Người xung quanh Độc Cô thừa tướng bắt đầu ồn ào, cuối cùng cũng đưa Độc Cô Tư Cầm vào hậu cung.

Đồng Hề không ngờ Độc Cô Tư Cầm lại trở lại nhanh đến vậy. Vừa mới được chọn ở “Mẫu đơn hoa thần” đã vào cung. Vừa vào cung liền được phong hào Hiền phi nhất phẩm. Thiên Chính đế còn vì nàng ta tiến hành Mẫu đơn yến. Sắc mặt của Vạn Mi Nhi lúc ấy liền thay đổi.

Độc Cô Tư Cầm đầu đội một đóa Lam Điền ngọc, hôm nay có vẻ đặc biệt tao nhã xuất chúng. Thái hậu trước đây thường lộ cách ăn mặc của người lớn, giờ đã trẻ ra không ít, thoát nhìn lại xinh đẹp mới mẻ hơn.

Khi nàng ta đến trước mặt Đồng Hề cũng chỉ gặp người hành lễ, có lẽ trước đây còn là Thái hậu, không quen quỳ gối trước người khác.

Đồng Hề nhanh tay đỡ Độc Cô Tư Cầm đứng lên

–“Hiền phi tỷ tỷ không cần đa lễ. Tỷ có thể vào cung đã là phúc khí trong cung. Thái hậu trước đây một tay quán xuyến cả hậu cung. Tiếc rằng trời đổ kị hồng nhan. Ta là muội muội lại không hiểu chuyện, không thể giúp Hoàng thượng san sẻ. Nô tỳ khẩn cầu Hoàng thượng cho phép nô tỳ giao lại quyền quản lý Hậu cung cho tỷ tỷ.” –Đồng Hề kéo tay Độc Cô Tư Cầm, nhìn Thiên Chính đế nói.

Cho dù là vì triều đình Thiên Chính đế trước đây, hay là vì Đại Minh cung sau này, hai hổ tranh chấp đối với mình đều có lợi ít, Đồng Hề hiển nhiên là thức thời. Dù sao chuyện nàng quản lý hậu cung cũng chỉ là trên danh nghĩa. Sao không làm người hiểu chuyện một chút?

–“Cũng tốt” –Thiên Chính đế biết thời thế nói. Ánh hào quang của Đồng Hề đã u ám hơn rất nhiều, sau khi hậu cung có thêm những bông hoa mới, đã thất sắc không ít.

Độc Cô Tư Cầm rất nhanh đã chú ý tới Vạn Mi Nhi bèn bước tới.

Trên đầu Vạn Mi Nhi cũng là một đóa lam điền ngọc, so với Độc Cô Tư Cầm có phần hơn.

–“Mi Nhi muội muội, tuy rằng bốn cung so tuổi tác có lớn hơn muội một chút, nhưng dù sao muội cũng tiến cung trước bản cung. Về sau có thể chỉ dẫn bốn cung một chút.” –Độc Cô Tư Cầm hăng hái nói, rất có cảm giác thống trị.

Vạn Mi Nhi cười cười. Đơn giản là Đồng Hề nhường lại quyền, Vạn Mi Nhi nàng không có cách nào độc tài chiếm quyền được. Độc Cô Tư Cầm cũng không phải là đèn hồng tim. Trong cơn tức giận, nàng ta trừng mắt nhìn Đồng Hề một cái, Đồng Hề cũng giả như không thấy.

Trong cung không thể nào không có tội nhân, Đồng Hề cũng không sợ đắc tội Vạn Mi Nhi. Vạn Mi Nhi tức giận như thế cũng coi như là một cơ hội cho mình. Về sau nhờ mình có chuyện gì cũng coi như có nghi phạm. Tránh cho nàng ta ngoài mặt ngọt ngào như mật, sau lưng lại độc như đao, người ngoài nhìn vào còn tưởng nàng ta tốt.

Quả nhiên sau đó thật sự xảy ra chuyện.

Từ tháng giêng đến tháng 4 năm nay, kinh đô và các vùng phụ cận cũng chưa rơi được một giọt mưa, lúa không thể mọc. Nhìn thấy cả năm có thể không thu được lương thực, nông dân gấp rút, quân vương yêu dân như Thiên Chính đế cũng gấp. Đáng tiếc quốc khố lại thấp, cứu trợ cho thiên tai cũng không nhiều. Tháng tám năm ngoái thu ngân lượng vào quốc khố, sớm đã có sắp xếp. Lại thêm chuyện biên quan hai năm nay không yên, phần lớn bạc chảy đi, gần như không đầy, cho nên quốc khố Thiên Chính đế không tính là trống rỗng, nhưng cũng không coi là phong phú. Thiên Chính đế không phải hôn quân phung phí, phần lớn tiền đều vì muôn dân tạo phúc, vài năm gần đây lại đào sông, vì dân chúng và thương nhân làm một chuyện tốt.

Đồng Hề ngẫu nhiên nghe tin từ Lệnh Hồ Tiến cũng cảm thấy có ích, cũng có thể coi là một cách đề thu lại tâm Thiên Chính đế.

Đồng Hề việc đầu tiên là đến chỗ hai người chấp chưởng hậu cung đề nghị, hy vọng nữ tử hậu cung có thể đem nữ trang trang sức dư dả quyên góp. Tính toán một chút, chủ yếu là có thể vì dân chúng kinh đô và vùng phụ cận tu sửa đường dẫn nước, giải trừ tình huống nước sôi lửa bỏng.

Độc Cô Tư Cầm và Vạn Mi Nhi dĩ nhiên không phản đối, nhưng cũng không để Đồng Hề tranh công này. Thiên Chính đế hiềm khi phần chần như vậy, mời tất cả phi tần đến Ngự đình ngắm Diêu hoàng ngự tử khai hoa.

-“Các ái phi vì trẫm phân ưu giải hạn, vì lê dân thiên hạ suy tính, quả thật là hiền thê của trẫm. Trẫm kính các nàng một ly.” – Thiên Chính đế cao hứng giơ tay.

Trong lòng Đồng Hề cũng thầm vui vẻ, cuối cùng mình cũng có thể làm được một chuyện đúng.

-“Nhưng có một số thi họa, trang sức cũng không hợp thời, bán không được nhiều tiền, cũng không thể giúp đỡ Hoàng thượng bao nhiêu, thần thiếp chỉ có thể tận lực.” – Độc Cô Tư Cầm dịu dàng nói. Ai cũng biết nàng ta đã quyên bút tích thật của pháp gia Vương Chi Hi tiền triều, lại còn khiêm tốn như vậy, thật có chút giả dối.

Nhưng nàng ta nói cũng không sai, Thiên Chính đế ở hậu cung ban thưởng cũng không lớn, cho nên những tần phi không được sung sướng hoặc ít sung, gia thế lại không tốt thì không biết phải quyên gì.

-“Thần thiếp có cách.” – Đồng Hề lạnh lạnh lên tiếng. Sau khi Thiên Chính đế lạnh lùng với nàng, nàng ngược lại lại có chút dũng khí, có thể chủ động cùng hắn nói chuyện.

Thiên Chính đế chỉ “ừ” một tiếng.

-“Cung phi chúng ta quyên vật phẩm cũng khó, chi bằng Hoàng thượng phổ biến với chúng quần thần giàu có, đem những vật chúng tỷ muội quyên góp ra đấu giá, để các thân sĩ cường hào cũng có thể ra tiền, bọn họ lại có được vật phẩm hoàng gia, dĩ nhiên là cam tâm tình nguyện. Nếu làm vậy không phai tốt hơn đem bán ngoài thị trường sao?” – Chủ ý này Đồng Hề đã cân nhắc nửa ngày. Trong lúc trò chuyện Mộ Chiêu Văn cũng có nhắc tới.

Thiên Chính đế phá lệ cười cười với Đồng Hề:

-“Chủ ý này cũng không tồi.”

-“Nhưng Hoàng thượng, những vật này đều là vật dụng bên người thiếp thân. Nếu để ngoại thần...” – Vạn Mi Nhi không cam lòng thấy Đồng Hề có thể thu hút sự chú ý của Thiên Chính đế.

-“Không sao, làm chuyện tốt thì không cần ngại những chi tiết nhỏ, huống chi cũng không phải vật bên người gì.” – Thiên Chính đế nhẹ nhàng bác bỏ.

### 30. Chương 30: Sáng Như Gương

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

## Chương 30

### *Sáng như gương*

Qua chuyện này, Đồng Hề bỗng trở nên nổi bật, nhưng sau đó, Thiên Chính Đế vẫn đối xử với nàng như xưa, không nghe không hỏi, tuy thấy hơi hụt hẫng nhưng hiện tại nàng không muốn can dự nhiều vào chuyện phức tạp kia, điều nàng muốn chẳng qua chỉ là gieo một hạt giống hảo cảm trong lòng Thiên Chính Đế mà thôi.

“Nương nương, sao người không tập điệu múa của Chiêu Phu nhân? Nô tì thấy điệu múa đó rất đặc biệt.” Thúc Bạch tò mò hỏi, dường như Đồng Hề không thích ý tưởng “mượn vũ phục sủng” của Mộ Chiêu Văn lắm.

Trước kia, Đồng Hề tập múa với Mộ Chiêu Văn đôi ba ngày chẳng qua là vì tò mò và cảm giác mới mẻ, nhưng thực chất nàng không hề tán thành phương pháp đó. Quan niệm đã bén rễ sâu trong lòng nàng chưa từng thay đổi, hướng chi phụ nữ quý ở sự đoan trang, hiền hậu, mượn vũ phục sủng để được phong làm Vũ Phi sao?

“Thúc Bạch, có khi nào người thấy Hoàng thượng yêu thích ca múa chưa? Không nói đâu xa, trước khi Cận Mĩ nhân nhập cung, điệu *Nghê thường* của nàng ta nổi danh khắp thiên hạ, thế nhưng đã được Hoàng thượng thưởng thức bao giờ chưa?”



Thúc Bạch thoáng trầm ngâm. Quả đúng như vậy, sau khi Cận Mĩ nhân nhập cung, dường như Thiên Chính Đế chưa từng thưởng thức riêng điệu múa của nàng ta, đến giờ nàng ta vẫn chỉ là một phi tần bình thường mà thôi.

"Vậy tại sao nương nương còn muốn học?"

Đồng Hề mỉm cười, đáp:

"Bản cung chỉ tò mò thôi. Nếu mặc xiêm áo của chúng ta để múa kiểu này thì rất kì quặc, bởi vậy bản cung muốn biết chiếc váy múa đặc chế của Chiêu Phu nhân trông ra sao. Nàng ta có rất nhiều ý tưởng đặc sắc."

Câu trả lời này đã đánh bay mọi thắc mắc của Thúc Bạch. Chỉ có điều khi gặp phải người thông thấu thật sự thì không thể ứng phó dễ dàng như thế.

"Nương nương không cảm thấy hành động của Chiêu Phu nhân rất kì lạ sao?" Tề Vân đứng bên cạnh, hầu Đồng Hề cắt tía cây cảnh.

Đồng Hề sừng sốt, quay đầu nhìn Tề Vân hồi lâu mới nói:

"May có cô cô cẩn thận. Ta và Mộ Chiêu Văn vốn không thân thiết, nay bỗng nhiệt tình giúp ta, không thể không khiến ta có chút suy nghĩ."

"Nương nương thấy rốt cuộc Chiêu Phu nhân có ý đồ gì?"

"Nàng ta muốn nhờ ta giúp xuất cung nên mới nhiệt tình như thế, có điều ta thấy không chỉ đơn giản như vậy."

Đồng Hề quan sát tỉ mỉ bốn cây trước mắt, suy nghĩ xem nên cắt ở đâu.

"Nô tì thấy sắc mặt Chiêu Phu nhân không vui vẻ gì, khi nhắc tới Hoàng thượng, đôi mắt còn chật chứa oán hận, không hề thờ ơ như lời nàng ta nói."

"Đúng vậy, có những lúc vô tình bắt gặp, ánh mắt nàng ta khiến ta sồn da gà. Bởi vậy ta không thể không hoài nghi, phải chăng nàng ta đẩy ta ra đầu sóng ngọn gió ngay lúc này để biến



ta thành bia ngắm cho Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân? Ba người đầu qua đầu lại, không biết ai mới là người được lợi? Hơn nữa, nếu nàng ta muốn xuất cung, chẳng phải nhờ Vạn Mi Nhi sẽ dễ dàng hơn ư? Hà có gì nhất quyết phải tìm một kẻ vô dụng như ta? Nếu chuyện này bại lộ, chỉ e cả gia tộc Lệnh Hồ nhà ta sẽ bị liên lụy." Nói ra, Đồng Hề cũng có phần lo sợ. Khi đó, nàng xúc động vì sự cương quyết và cô đơn tủi khổ của nàng ta, sau này ngẫm lại mới thấy có rất nhiều vấn đề. "Cô cô, lẽ nào còn chuyện gì mà ta không biết?"

Đồng Hề nhìn Tề Vân chăm chú.

"Cô cô đi nghe ngóng xem tình hình điều tra việc Chiêu Phu nhân sảy thai tới đâu rồi? Dù Hoàng thượng không còn bận tâm nữa nhưng thù mất con chưa báo, sao nàng ta có thể cam lòng rời cung?"

Sau khi Tề Vân đi, Đồng Hề bèn dặn riêng Thúc Bạch và Huyền Huân điều tra chuyện này. Nàng đã bắt đầu không tin tưởng Tề Vân, bởi vì Tề Vân biết quá nhiều chuyện. Bao tin tức lớn nhỏ trong cung, nàng ta đều rõ như lòng bàn tay. Lúc đầu nàng luôn ỷ lại vào nàng ta nên không hoài nghi gì cả, nhưng kể từ khi Tề Vân bị bắt đi, nàng mới biết Thúc Bạch và Huyền Huân gặp khó khăn vô cùng trong việc nghe ngóng tin tức. Bấy giờ Đồng Hề mới hoảng hốt, hóa ra Tề Vân không thần thông quảng đại như nàng nghĩ. Thế nhưng nàng vẫn không muốn tin Tề Vân còn một chủ nhân khác. Điều đó quá đáng sợ!

Có điều, chuyện khiến nàng đau đầu đầu không chỉ có từng ấy. Vừa tỉnh giấc trưa đã có người tới bẩm báo, Huyền Huân cãi nhau với người ta ở Thủ Chân đường. Đồng Hề nhú mày, Thủ Chân đường là nội khố trong cung, mỗi khi thiếu thứ gì, các cung sẽ tới đó lấy, sao Huyền Huân lại cãi cộ ở đó? Nàng vừa ngủ dậy nên có chút chóng mặt, chỉ nói:

"Bảo Tề Vân tới đưa Huyền Huân về!"



“Chính Tề Vân cô cô và Thúc Bạch tỷ tỷ sai nô tì về bẩm báo cho nương nương, Huyền Huân tỷ tỷ bị Hiền Phi bắt đi rồi, chuyện này cũng đã đến tai Hoàng thượng.”

Người nói là Huệ Nhĩ, cung nữ cấp thấp trong Đồng Huy cung. Ngay từ đầu nàng đã ngạc nhiên, nếu Huyền Huân xảy ra chuyện, sao Tề Vân hoặc Thúc Bạch không tới báo cho nàng?

Thế nhưng khi nàng hỏi Huệ Nhĩ, con bé lại chẳng biết gì, nàng đành ngồi liễn tới Thủ Chân đường. Vừa bước vào, nàng đã thấy vẻ cau mày khó chịu của Thiên Chính Đế, rất ít khi thấy người thể hiện rõ thái độ như thế này.

Huyền Huân vẫn bình an, chỉ bị hai nội thị giữ chặt, gương mặt tỏ vẻ không phục. Thấy Đồng Hề tới, nước mắt nàng ta lập tức rơi lã chã.

Vạn Mi Nhi thấy nàng tới, bèn mỉm cười.

“Quý phi muội muội cũng tới rồi! Thực ra cũng không phải việc gì lớn, nhưng Hiền Phi tỷ tỷ và thần thiếp mới vào cung, khi thực thi cung quy khó tránh khỏi có những lúc bối ngỡ, thật có lỗi với Quý phi muội muội.”

Đồng Hề vẫn cười tự nhiên, xem ra hai người họ định giết gà dọa khỉ đây.

“Thực ra Huyền Huân cô cô lấy huyết yến cho Quý phi muội muội cũng là theo thông lệ cả thôi, nhưng trên dưới hậu cung đều biết rằng để quyền góp cho bách tính kinh thành và ven đô, Hiền Phi tỷ tỷ và thần thiếp đã bàn bạc sẽ miễn các thực phẩm bổ dưỡng đắt tiền như huyết yến trong một năm tới, coi như toàn thể hậu cung làm chút chuyện cho bách tính. Bởi vậy trong Thủ Chân đường quả thực không có huyết yến, nhưng Huyền Huân cô cô lại nói thái giám ở đây coi thường người khác, lén giữ lại dâng cho thần thiếp và Hiền Phi. Thật oan uổng quá! Nếu muội muội không tin, có thể tới Dục Đức cung của thần thiếp tra xét.”

Tới đây, Đồng Hề đã hiểu tường tận, xem ra Huyền Huân đã mắc sai lầm lớn. Tới đòi huyết yến ngay lúc này có khác gì



nói Quý phi một mặt quyền góp, một mặt lại tiêu xài hoang phí? Giả một lạng huyết yến đủ cho một gia đình ba người bình thường ăn hơn một năm. Đã vậy, Huyền Huân còn buông lời bôi nhọ Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân nữa.

"Phẩm cấp của Quý phi muối muối cao hơn chúng thần thiếp, nô tì của muối ấy, chúng thần thiếp tất nhiên không dám dạy dỗ. Chỉ có điều, cung quy vừa được thành lập, nếu không nghiêm trị, sau này chúng thần thiếp sao có thể quản lý lực cung? Bởi vậy mong Hoàng thượng xem xét!" Độc Cô Tư Cầm quỳ xuống ngay trước mặt Thiên Chính Đế.

Đồng Hề và ả không bao giờ có thể làm bạn bè. Kể từ khi Thái hậu bị Đồng Hề "lây bệnh" mà chết, Độc Cô Tư Cầm đã quyết định sẽ đối đầu với nàng. Điều ả sợ nhất là nàng bắt tay với Vạn Mi Nhi nên tất nhiên phải tìm cách hãm hại nàng trước.

Đồng Hề còn chưa kịp nói gì, Độc Cô Tư Cầm đã xin Thiên Chính Đế quyết định, thậm chí còn không cho nàng cơ hội vì đại nghĩa diệt thân, xem ra không thể thoát khỏi cái mũ "bao che khuyết điểm" này rồi.

"Chi trách thần thiếp thêm ả. Thần thiếp nguyện chịu phạt bổng lộc một năm để đền tội." Đồng Hề nhẹ nhàng quỳ xuống, tuy tủi thân nhưng giờ không phải là lúc phản kích. Xem ra nàng còn chưa ngã ngựa thì Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm chưa yên tâm sống mái một phen.

"Nếu Hiền Phi đã lập ra quy tắc thì toàn cung phải nghiêm chỉnh chấp hành, Quý phi biết rõ còn cố tình vi phạm, phạt một năm bổng lộc và cấm túc một tháng. Huyền Huân phạm tội, còn bôi nhọ bề trên, niệm tình nhỏ dại, chỉ phạt ba mươi đại bản." Thiên Chính Đế giải quyết nhanh chóng, không có thời gian nghe ai kêu oan, kêu khổ. "Nhưng nếu Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân đã quản lý lực cung thì những việc có thể tự xử lý đừng phiền đến trẫm!"

Sau khi tan kịch, Đồng Hề đưa Huyền Huân đã chịu phạt về cung. Lúc này, nàng mới nhận ra Huyền Huân quá thẳng



tính, bị người khác nói đôi câu đã chạy tới cái cọ với thái giám của Thủ Chân đường. Về phần huyết yến, nàng vẫn hay dùng, dân gian thấy đó là thứ vô cùng trân quý nhưng trong mắt nàng cũng chỉ là vật tầm thường. Ngay cả Huyền Huân cũng cảm thấy đó là thứ rẻ tiền nên mới gặp vận như hôm nay.

"Làm gì có quy tắc mới chứ! Khi tới Thủ Chân đường, nô tì mới biết có quy tắc này. Nô tì còn tưởng bọn chúng gây khó dễ, thấy nương nương nay không bằng trước nên mới... mới..." Huyền Huân nằm bò trên giường, nước mắt lã chã.

"Không sao, dù gì màn kịch này cũng không được như ý họ. Định lật đổ bản cung, không muốn Quý phi này ngồi trên đầu bọn họ, nào ngờ cuối cùng lại bị Hoàng thượng mắng, chẳng phải rất vui sao?"

Giờ Đồng Hề đã nghĩ thông suốt rồi. Nhớ năm đó, nàng cũng đấu đến thích thú, khi lên tới vị trí quý phi còn tưởng rằng hậu vị kia đã nằm gọn trong lòng bàn tay, nhưng xem ra có lẽ bản thân nàng năm đó cũng chỉ là một con cò được bồi dưỡng để đối phó với họ Độc Cô mà thôi. Mà nay hai họ Vạn và Độc Cô tranh đấu, dòng họ Lệnh Hồ nàng lẽ ra nên cảm kích Hoàng thượng đã cho phép đứng ngoài cuộc mới phải.

Đồng Hề bị cấm túc nhưng Mộ Chiêu Văn thì không nên nàng ta lại tới.

"Tiếc cho bộ váy múa muội làm cho Quý phi!"

Mộ Chiêu Văn có chút tiếc hận. Đồng Hề không biết nàng ta tiếc vì nàng đã sai càng thêm sai hay tiếc vì Thiên Chính Đế không giáng tội nàng.

Cung quy cũng không bằng tâm trạng của Thiên Chính Đế, một câu của người có thể khiến nàng bị đày vào lãnh cung, nhưng một câu của người cũng có thể khiến mọi chuyện như chưa từng xảy ra.



"Là muối nghĩ nhiều rồi, xem ra dù bị thất sủng nhưng nương nương cứ như cá gặp nước, thậm chí còn thoải mái hơn muối." Trong ánh mắt Mộ Chiêu Văn có chút sốt ruột.

"Có thể sống an lành tới già trong cung cũng xem như có phúc rồi." Đồng Hề mỉm cười.

"Nương nương thấy đám Hiền Phi đắc sủng, lẽ nào không tủi thân? Dù luận về tài năng hay nhan sắc, nương nương đều hơn bọn họ, lẽ nào nương nương không nhớ Hoàng thượng?"

Đồng Hề không hiểu vì sao Mộ Chiêu Văn lại quan tâm tới tình cảm mà nàng dành cho Thiên Chính Đế tới vậy. Ngay từ đầu, nàng ta đã lo nàng không được Thiên Chính Đế sủng ái, bèn bày cách chỉ bảo cho nàng, nay lại hỏi với về sốt ruột như thế.

"Hoàng thượng là phu quân của ta, tất nhiên là nhớ chứ!"

Đôi mắt của Mộ Chiêu Văn vô cùng phức tạp, Đồng Hề thực sự không thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng ta.

Cấm túc chẳng là gì với Đồng Hề, bởi vì nàng vốn dĩ rất ít khi ra ngoài, một là đi nhiều đôi chân sẽ không thể non mềm được nữa, hai là phơi nắng nhiều da sẽ bị sạm.

Thế nhưng hằng năm có một ngày nàng nhất định phải ra ngoài, đó chính là ngày hoa mẫu đơn tàn. Xưa nay, dân gian Cảnh Hiền hoàng triều có lễ nữ nhi tiễn hoa về cội, nhưng mỗi địa phương mỗi khác, vì người dân ở các địa phương lại thích các loài hoa khác nhau. Ví như Đồng Hề yêu mẫu đơn, bởi thế ngày hoa mẫu đơn tàn chính là lễ nữ nhi của nàng.

Đêm đến, nàng chèo chiếc thuyền nhỏ của mình từ bến ở Đồng Huy cung tới hồ Thái Dịch, tiễn hoa thân mẫu đơn về trời. Nàng thả đèn hoa đăng xuống hồ Thái Dịch rồi thả những cánh hoa Triệu Phấn đã chuẩn bị sẵn xuống theo. Nhìn hoa và đèn trôi lênh đênh trên dòng nước, nàng nhớ tới nguyện vọng mà nữ tử dân gian thích ước nhất khi đốt đèn hoa đăng.



"Hoa đăng thả trôi ba ngàn dặm, nguyên sao năm tháng ngọt như đường."

"Ai ở đó?"

Đồng Hề bỗng nghe thấy giọng thái giám, tim nàng thót lên. Sao khuya vậy rồi còn có người? Nơi này là phía tây bắc hẻo lánh nhất Đại Minh cung, nàng chèo từ hồ Thái Dịch vòng qua núi Bồng Lai ở giữa hồ, sau đó hồ Thái Dịch sẽ trở nên vô cùng nhỏ hẹp và trở thành đầm Lạc Hoa, chèo qua đầm Lạc Hoa, hồ Thái Dịch lại rộng ngút ngàn, mọi người hay gọi nó là hồ Tiểu Thái Dịch, nơi này thông thẳng tới sông Vĩnh An ngoài cung, hơn nữa lãnh cung lại ở ngay gần nên rất ít người tới, chính vì thế nàng mới chọn nơi này để thả đèn, nào ngờ lại bị bắt gặp.

Bên đó chong đèn, nàng mới nhìn rõ sau mấy gốc đại thụ trong hồ Tiểu Thái Dịch có một con thuyền. Vừa nãy, nàng không để ý xung quanh nên mới không nhận ra. Bên đó hét lên sùng sốt:

"Quý phi nương nương?"

Nàng nhận ra đó là giọng của Giang Đắc Khải, không biết nửa đêm canh ba ông ta còn ra đây làm gì.

"Mời nương nương chèo thuyền qua đây!" Giang Đắc Khải cất giọng mời.

Đánh chó phải ngó mặt chủ, vì vị chủ nhân phía sau ông ta mà nàng bắt buộc phải chèo thuyền qua. Lôi kéo ông ta vốn là tâm nguyện của nàng, tiếc thay đến nay vẫn chưa được như ý. Thậm chí nàng còn từng tìm một căn nhà khang trang cho ông ta, nào ngờ ông ta không chịu nhận, đúng là một kẻ khó xoi!

Tới khi chèo lại gần, nàng mới thấy Giang Đắc Khải đang đứng trên một chiếc du thuyền nhỏ nhắn tinh xảo, không phải loại thuyền long phượng trong cung mà là loại du thuyền thường thấy ở những hồ nước trong nhà giàu có, nhưng lại không đủ đẳng cấp tiến cung.



Giang Đắc Khải đưa Đồng Hê lên thuyền. Nàng nhìn vào trong khoang, không có gì đặc biệt. Ông ta đánh mắt sang đầu kia thuyền, hếch cằm chỉ trỏ, nàng cúi người bước vào khoang, vừa vén rèm lên đã thấy Thiên Chính Đế đang ngồi ở mũi thuyền.

Người đuổi một chân, chân kia co gối, ngồi tựa vào mũi thuyền, mặc bộ lan bào thêu hoa văn rồng cưỡi mây, đội chiếc long quan bằng ngọc trắng. Nếu không thấy hoa văn rồng thì lúc này trông người như một vị thế gia công tử nhân nhã, khác hẳn với Thiên Chính Đế không giận mà uy.

Nghe thấy tiếng động trên thuyền, người bèn ngoảnh lại nhìn Đồng Hê, rồi lại nhắc chén rượu, ngửa đầu dốc cạn.

Xem ra Thiên Chính Đế đang ngồi ở đây một mình để uống rượu giải sầu rồi, thực sự nàng không biết mình may mắn hay xui xẻo. Có lẽ gần đây người không được vui. Ngày Huyền Huân xảy ra chuyện, người tỏ vẻ khó chịu rất rõ ràng, khi đó nàng đã cảm thấy Thiên Chính Đế khác thường rồi.

Hôm nay, thấy người thế này, nàng càng chắc chắn đã có chuyện xảy ra, nhưng dạo này trên triều đâu có chuyện gì khiến người phiền muộn. Chuyện nhân dân không thể cày cấy vì đại hạn đã được xử lí đâu vào đấy, có lẽ đó không phải là nguyên nhân khiến Thiên Chính Đế thành ra thế này.

Đồng Hê thấp thỏm, những lúc bắt gặp quân vương không vui, đến sống chết thế nào còn không biết.

## **31. Chương 31: Đêm Mờ Trăng**

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đồng Hề ngơ ngác nhìn Thiên Chính đế, tự hỏi mình có nên lui xuống không.

-“Hoàng thượng vạn phúc”

Hắn nhìn Đồng Hề rất lâu, sau đó mới nói.

-“Không phải nàng đang bị cấm túc sao?”

Tâm trạng Đồng Hề càng sâu thẳm, không ngờ lại bị bắt ngay tại trận, mà Thiên Chính đế ngàn vạn việc như vậy, không ngờ lại nhớ rõ chuyện này. Nàng chỉ có thể cúi đầu, có chút căng thẳng nắm chặt làn váy của mình.

-“Nàng càng ngày càng không xem trẫm ra gì?” –Hắn cười lạnh nói.

Tuy rằng không rõ hàm ý lời này là sao, nhưng Đồng Hề cũng không dám phản bác, chỉ lẳng lặng quỳ xuống

-“Nhưng lúc nhìn thấy trẫm, ngược lại có thể ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời như vậy.” –Ngón tay hắn vuốt ve trên lưng nàng, khiến nàng càng rụt rè.

Toàn thân Đồng Hề cứng ngắc, hắn Thiên Chính đế cũng cảm nhận được, hắn bèn nghiêm mặt, buông lỏng tay ra.

-“Giúp trẫm châm rượu.” – Trong tay hắn cầm một chiếc chén phi thủy.

Mặt Đồng Hề đỏ bừng. Nhớ lại lần đó trên thảo nguyên, sau khi nàng kính rượu, hắn cột nhà phóng đấng thế nào. Nhưng chính nàng cũng không biết tại sao lại nghĩ tới chuyện đó, tay hơi run lên, rượu rót ra ngoài, vừa rơi trúng vào áo Thiên Chính đế.

Đồng Hề sùng sờ nửa ngày mới nghe hắn nói.

-“Còn không mau giúp trẫm lau khô.”

Nàng lúc này mới đỏ mặt cầm khăn tay lau lau trên áo hắn. Nhưng rượu rơi cũng thật không đúng chỗ. Đồng Hề cẩn thận lau, lại sợ dùng sức sẽ chạm trúng vật thể kia.

Nhưng cho dù nàng cẩn thận nhẹ nhàng thế nào, có một số việc cũng

<http://honeyclover2010.wordpress.com/>



tránh không được. Nàng trơ mắt nhìn vật thể kia dựng thẳng lên, thật sự chỉ hận không thể tự mình bật người ngất xỉu. Nàng cảm thấy vừa thẹn vừa vội. Trái lại mặt Thiên Chính để lại có vẻ nghiêng ngả, chẳng có chút xấu hổ nào. Nếu là nam nhân khác, sớm đã che mặt hận không thể nhảy xuống hồ rồi.

Thanh âm hẳn không nhận ra chút run rẩy nào.

-“Còn chưa lau khô đâu” – Hắc ngửa đầu, lại uống một chén rượu.

Đồng Hề chỉ có thể cứng đờ tiếp tục lau, thậm chí có thể thấy vật nọ truyền đến nhiệt độ và đông đặc.

-“Cầm lấy nó đi” – Thiên Chính để bỗng nhiên mở miệng, cường ngạnh cầm lấy tay Đồng Hề áp lên trên vật nọ.

Ánh mắt hẳn dọa Đồng Hề kinh hãi. Loại ánh mắt này trong ngự hoa viên nàng đã nhìn thấy, trên long ý Hàm Nguyên điện cũng từng thấy. Nhưng khác với trước đây, lần này hẳn không tự mình châm ngòi. Đồng Hề cũng không hiểu tại sao lại như vậy, theo bản năng muốn đứng lên lui về phía sau. Nhưng nàng nhất thời lại quên mất mình không phải đang đứng trên đất bằng, mà là trong khoang thuyền. Vậy nên thân mình nàng lắc lư một cái liền đập trúng khoảng không, rơi xuống nước.

Vì không dự trước được, cho nên Đồng Hề giữa không trung rơi xuống uống liền hai ngụm nước, thân mình chìm xuống. Nhìn thấy một bóng người màu đen bơi nhanh đến chỗ mình, nàng nổi trên mặt nước. Lúc này nàng mới có thể hít thật sâu, cả nước mắt nước mũi đều rơi ra, thảm hại không thể tả.

Thiên Chính để ôm nàng bơi đến bên thuyền, nâng cả thân mình nàng ra khỏi mặt nước, rét lạnh đến xương. So với vừa rồi còn vùng vẫy trong nước, nàng không khỏi rùng mình.

Thiên Chính để cũng nhảy lên thuyền, tay xé vạt áo Đồng Hề, bức nàng toàn thân sạch bóng. Sau đó hẳn dùng quần áo của nàng lau sạch sẽ, Đồng Hề mới dám ngẩng đầu, nhưng ngay tức khắc nàng lại thẹn thùng trốn vào khoang thuyền. Nơi này đệm chăn đều đầy đủ, hẳn đôi khi hẳn cũng qua đêm ở đây. Nàng lấy chăn bọc kín người, toàn thân phát run.

Kỳ lạ là, nàng vì lạnh mà phát run, chứ không phải sợ hãi, hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi sau khi rơi xuống nước.

Thiên Chính để toàn thân cũng ướt đẫm, thoáng chốc đã cởi hết quần áo, cùng Đồng Hề chui vào trong chăn.



-"Ta..."

Đồng Hề định nói tạ ơn, nhưng môi lại bị lấp kín. Thân mình Thiên Chính để đã đề lên người nàng, không cho nàng cơ hội phản bác. Mấy tháng qua không thị tẩm, cảm giác này càng khiến nàng khó khăn. Mới đầu động tác hần còn nhu hòa, sau đó thấy vẻ mặt Đồng Hề càng lúc càng nhăn nhó, động tác hần càng lúc càng nhanh, giống như muốn đập mình ra làm từng mảnh.

Điều duy nhất Đồng Hề cảm thấy may mắn đó là Giang Đắc Khải đã bỏ đi từ sớm. Đoán chừng là lúc nàng vừa vào giường, Giang Đắc Khải đã lên thuyền hoa nhỏ bỏ đi. Nếu không lúc nàng rơi xuống nước cũng không tới lượt Thiên Chính để mạo hiểm cứu nàng.

Hần ở trên thuyền dày vò nàng một đêm, rạng sáng Đồng Hề mới ngủ được một chút. Lúc mơ màng màng tỉnh dậy đã nghe được thanh âm Giang Đắc Khải, giống như là gọi Thiên Chính để vào triều.

Thiên Chính để tự mình mặc quần áo. Vừa muốn ôm lấy Đồng Hề đã thấy nàng hoảng sợ như vừa bị trùng cắn.

-"Ta, ta không muốn ra ngoài." -Bộ dáng thảm hại không thể tả này, Đồng Hề không muốn ban ngày ban mặt còn bị người ta nhìn thấy. Thiên Chính để ngừng tay, sau đó một mình bỏ đi.

Đồng Hề nghe tiếng trống canh bên ngoài. Giờ đã là giờ mẹo, xem ra Thiên Chính để lâm triều cũng đã muộn, thảo nào lại vội vàng như vậy. Chỉ để lại mình nàng hồi hận. Quần áo đã nát cả, nàng làm sao trở về? Hơn nữa nàng còn đang bị cấm túc, nếu ban ngày bị người ta phát hiện lại thêm phiền toái.

Thân hình Đồng Hề mệt mỏi đau đớn, cho nên mơ màng một chút đã ngủ, mãi đến khi nghe có người gọi nàng.

-"Đồng Hề, Đồng Hề. Sao nàng vẫn còn ở đây?"

Đồng Hề mở mắt ra, phát hiện Thiên Chính để đang vỗ mặt mình.

-"Hoàng thượng" - Đồng Hề ngo ngoe đứng dậy.

-"Một ngày nay nàng đều ở đây?"

-"Dạ." - Đồng Hề kéo chăn lên, gật gật đầu, cảm thấy may mà hần quay lại, nếu không nàng chỉ có thể quấn lại bộ quần áo rách kia, che đây trở về. Cũng không biết mình một đêm không về, trên dưới Đồng Huy cung nháo nhào thế nào rồi.

– “Giang Đắc Khải, mang một ít thức ăn đến, tiện thể mang một chén nước gạo lại đây.” – Thiên Chính đế cao giọng nói. Không lâu sau đã nghe được thanh âm mái chèo vang lên.

– “Thần thiếp trang phục không chỉnh tề, khẩn xin Hoàng thượng...”  
– Đồng Hề cắn cắn môi.

Thiên Chính đế trợn mi, cũng không nói gì, ngược lại còn ngồi xuống đầu thuyền, cứ như vậy ngậy người nhìn Đồng Hề. Nàng run lên. Ánh mắt này, và cả bầu không khí này cực kỳ quỷ dị.

Vậy nên dù không muốn nói chuyện phiếm, Đồng Hề vẫn nghẹn ngào thốt ra một câu:

– “Hoàng thượng biết bơi sao?”

Ánh mắt hần lúc này mới rời khỏi Đồng Hề.

– “Lúc nhỏ thường xuyên bơi lội trong hồ, rất nhiều lần ta bị mẩu thân trách phạt.” – Ánh mắt hần nhu hòa một chút, khóe miệng còn có ý cười.

Đồng Hề giật mình. Xem ra về sau nên trò chuyện nhiều hơn về mẩu thân hần, Đức Chương Thái hậu. Lúc hần nhắc đến bà tâm tình xem ra tốt hơn rất nhiều.

– “Đức Chương Thái hậu trách phạt người thế nào?” – Đồng Hề có một chút tò mò hỏi. Không ngờ nam nhân này cũng từng bị trách phạt.

– “Còn có thể phạt gì chứ? Chép kinh thôi.” – Thiên Chính đế bẽ môi, giống như nhớ lại hình phạt của mẩu thân hần không hề sáng tạo tí nào.

Đồng Hề âm thầm ghi tạc trong lòng. Sau này nếu mình có con cũng không thể phạt nó chép sách. Phải nghĩ ra biện pháp gì khác mới được.

– “Còn nàng thì sao? Lệnh Hồ Tiến có phải cũng bắt nàng chép kinh thư không?” – Thiên Chính đế chép miệng, giọng điệu hần cho rằng Lệnh Hồ Tiến cũng không có gì mới mẻ.

Đồng Hề cười cười.

– “Phụ thân thần thiếp chưa từng trách phạt thần thiếp.” – Nàng vẫn rất tự hào. Mỗi một việc nàng đều cố gắng làm đến hoàn mỹ. Chỉ biết rằng đối với nàng phụ thân và mẩu thân đều kỳ vọng rất cao, cho nên cũng chưa từng bị trách phạt bao giờ. Mỗi lần nhìn thấy huynh đệ tỷ muội của mình bị trách phạt, nàng luôn có cảm giác hơn người, lại cảm thấy bình thường mình vất vả thế nào cũng có hồi báo.

– “Giang Đắc Khải, mang một ít thức ăn đến, tiện thể mang một chén nước gạo lại đây.” – Thiên Chính đế cao giọng nói. Không lâu sau đã nghe được thanh âm mái chèo vang lên.

– “Thần thiếp trang phục không chỉnh tề, khẩn xin Hoàng thượng...”  
– Đồng Hề cắn cắn môi.

Thiên Chính đế trợn mi, cũng không nói gì, ngược lại còn ngồi xuống đầu thuyền, cứ như vậy ngậy người nhìn Đồng Hề. Nàng run lên. Ánh mắt này, và cả bầu không khí này cực kỳ quỷ dị.

Vậy nên dù không muốn nói chuyện phiếm, Đồng Hề vẫn nghẹn ngào thốt ra một câu:

– “Hoàng thượng biết bơi sao?”

Ánh mắt hần lúc này mới rời khỏi Đồng Hề.

– “Lúc nhỏ thường xuyên bơi lội trong hồ, rất nhiều lần ta bị mẩu thân trách phạt.” – Ánh mắt hần nhu hòa một chút, khóe miệng còn có ý cười.

Đồng Hề giật mình. Xem ra về sau nên trò chuyện nhiều hơn về mẩu thân hần, Đức Chương Thái hậu. Lúc hần nhắc đến bà tâm tình xem ra tốt hơn rất nhiều.

– “Đức Chương Thái hậu trách phạt người thế nào?” – Đồng Hề có một chút tò mò hỏi. Không ngờ nam nhân này cũng từng bị trách phạt.

– “Còn có thể phạt gì chứ? Chép kinh thôi.” – Thiên Chính đế bẽ môi, giống như nhớ lại hình phạt của mẩu thân hần không hề sáng tạo tí nào.

Đồng Hề âm thầm ghi tạc trong lòng. Sau này nếu mình có con cũng không thể phạt nó chép sách. Phải nghĩ ra biện pháp gì khác mới được.

– “Còn nàng thì sao? Lệnh Hồ Tiến có phải cũng bắt nàng chép kinh thư không?” – Thiên Chính đế chép miệng, giọng điệu hần cho rằng Lệnh Hồ Tiến cũng không có gì mới mẻ.

Đồng Hề cười cười.

– “Phụ thân thần thiếp chưa từng trách phạt thần thiếp.” – Nàng vẫn rất tự hào. Mỗi một việc nàng đều cố gắng làm đến hoàn mỹ. Chỉ biết rằng đối với nàng phụ thân và mẩu thân đều kỳ vọng rất cao, cho nên cũng chưa từng bị trách phạt bao giờ. Mỗi lần nhìn thấy huynh đệ tỷ muội của mình bị trách phạt, nàng luôn có cảm giác hơn người, lại cảm thấy bình thường mình vất vả thế nào cũng có hồi báo.



Thiên Chính để sững sốt một lúc, ánh mắt cũng không có vẻ ngưỡng mộ Đồng Hề, ngược lại có cảm giác thương xót.

May mắn là ngay sau đó Giang Đắc Khải lại trở về, nếu không Đồng Hề cũng sợ bản thân mình rất tẻ nhạt. Thiên Chính để cầm hộp thức ăn vào, Đồng Hề lại nghe có tiếng mái chèo trên nước. Xem ra Giang Đắc Khải lại rời đi.

– “Quần áo của thần thiếp hỏng cả rồi.” – Đồng Hề gấp rút nói. Giang Đắc Khải cũng không phải mới đó đã đi rồi chứ?

– “Ừ, ngày mai trẫm sẽ bảo Giang Đắc Khải mang đến cho nàng.”

Thiên Chính để lấy nước gạo ra đưa cho Đồng Hề. Nàng đành phải bỏ một tay trong chần ra, chiếc chần liền trượt xuống khe hở dưới vai nàng, lộ ra cánh tay trắng như tuyết và xương quai xanh.

Tay nàng vừa cầm bát đã suýt chút nữa đổ ngã. Do lòng bàn tay đêm qua bị móng tay đâm thủng, giờ lại gặp phải hơi nóng của bát, nhất thời cảm thấy đau đớn. Chiếc bát suýt chút nữa là đổ, may mà Thiên Chính để nhanh tay giữ lại.

– “Trẫm giúp nàng.”

Đồng Hề nhẹ nhàng thở ra, nhanh chân lui vào trong chần. Chung quy cảm thấy ánh mắt hắc không bình thường, nàng cũng chịu không nổi lần thứ hai đâu.

Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, Đồng Hề chỉ có thể tựa vào tay Thiên Chính để uống nước gạo. Cả ngày rồi chưa ăn miếng gạo nào, uống chút nước gạo sẽ thấm dạ dày, khiến người ta dễ chịu hơn. Nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ một ngụm. Mặc dù có chút không quen với việc được Thiên Chính để hầu hạ, nhưng Đồng Hề vẫn không thể không thừa nhận, có đôi khi hắc nổi hứng nhu hòa, ở cạnh hắc cũng rất vui vẻ.

Đồng Hề chưa từng nghĩ tới Thiên Chính để cũng có ngày dứt nàng như vậy. Thật sự là thế giới rộng lớn, không gì là không thể. Sau đó Thiên Chính để lại dứt một thìa quế hoa phù dung cao cấp cho Đồng Hề, nàng khe khẽ nhai. Nhưng tay của Thiên Chính để cũng không rút lại. Ngón tay dính bột phấn của bánh hoa quế cứ như vậy duỗi thẳng vào bên miệng Đồng Hề.

Tay hắc chỉ khẽ giật giật. Đồng Hề không thể không theo ý hắc bảo, liếm bột phấn trên ngón tay hắc một miếng, lại cảm thấy động tác này quá dâm ô. Mỗi nàng giật giật, không biết phải làm thế nào để phá vỡ bầu không khí này, lại bị Thiên Chính để nhét một thìa bánh nữa vào.

Nàng cam chịu ăn hết phần bánh, sau đó mới mở miệng:

-“Thần thiệp tự dùng được rồi.”

Thiên Chính để mới dùng tay. Thừa dịp hần thu dọn hộp thức ăn, Đồng Hề cầm cái yếm hôm qua lên. Trong đồng quần áo của nàng cũng chỉ mỗi cái này là còn nguyên vẹn. Mặt khác lúc nàng toàn thân ướt đầm được vớt lên thuyền, áo vì khó cởi nên đều bị Thiên Chính để xé hết.

Nhưng với Đồng Hề mà nói thì có còn hơn không, dù sao so với lửa thể thì cũng tốt hơn rất nhiều. Có điều Đồng Hề lại không phát hiện, sau khi nàng mặc yếm màu hồng nhạt xong, phong cảnh phát ra còn như ẩn như hiện, so với nàng thân hình nhẵn nhụi thì còn mịn hoặc hơn.

Đồng Hề cảm thấy Thiên Chính để từ phía sau ôm lấy mình, hô hấp càng lúc càng nóng.

-“Hoàng thượng, thần thiệp...”

Nhưng nàng cũng không có lựa chọn nào khác. Thiên Chính để ôm lấy thắt lưng nàng, giữ chặt hai tay nàng ở phía trên. Đồng Hề cảm thấy sự ôn tồn ban nãy dường như chỉ càng làm nổi bật vẻ mặt lạnh như băng này thôi.

Nhưng may mà, may mà đêm nay hần yêu cầu không nhiều, Đồng Hề cũng hoài nghi liệu mình còn có thể rời giường không. Sau khi gió lốc ngừng lại, nàng cuộn tròn thân thể, hai tay nắm chặt, hai mắt nhắm nghiền, đưa mặt đối diện Thiên Chính để. Nàng cũng không dám đưa lưng về phía hần. Đây là đại bất kính.

Tay hần khẽ vuốt trên lưng nàng, lam nang càng khân trướng hơn. Khó khăn lắm hần mới rời đi. Lúc tỉnh lại, phát hiện một bộ quần áo mới đặt ở bên giường. Nàng cố nén đau đớn, mặc vào đứng dậy.

Cũng bất chấp việc ban ngày sẽ bị nhìn thấy, nàng lặng lẽ tìm con thuyền nhỏ của mình, xuôi theo bờ rồi chọn đường mòn ngày thường ít người lui tới để trở về Đồng Huy cung.

Đám người Tê Vân thấy nàng toàn thân nhếch nhác lão đảo trở về, ánh mắt đều mở lớn. Nhưng họ cũng không dám nhiều lời, hần là Giang Đắc Khải đã thông báo cho họ rồi.

Huyền Huân và Thúc Bạch lập tức diu nàng vào bể nước, đau lòng nhìn thấy thương tích trên người nàng.

<http://honeyclover2010.wordpress.com/>



-“Nương nương.” – Huyền Huân hồi lâu mới kêu lên một tiếng, khóc rống lên.

Đồng Hề vốn đã không còn khí lực gì trả lời, chỉ tiếc mình không thể hôn mê liên tục ba ngày ba đêm.

Đợi nàng tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau.

-“Nương nương, nô tỳ xem ra Hiền phi cũng không đặc ý được bao lâu.” – Huyền Huân hả dạ cười.

-“Nói thế là sao?” – Đồng Hề nhắm mắt lại, mặc cho Huyền Huân xoa bóp chân.

-“Hai ngày nay vốn là ngày thị tẩm của Hiền phi, nhưng Hoàng thượng không đến Dục Đức cung, chỗ nào khác cũng không đi. Trong yến tiệc Đoan ngo Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân náo loạn một trận. Nô tỳ không nghĩ nang ta có thể bay lên làm phượng hoàng đâu.” – Huyền Huân tiếp tục nói.

-“Ừ.” – Đồng Hề lơ đãng đáp. Mấy ngày trước nàng bị cấm túc nên cả đợt bán đấu giá và Yến tiệc Đoan ngo cũng không tham dự. Nàng báo phụ thân biết, người cũng không nói lại gì, nhưng lại khiến nàng cảm thấy mình sắp xếp bất kỳ thứ gì cũng nên nghĩ đến Lệnh Hồ gia mà không phải một mình nàng.

-“Nô tỳ nghe nói Hoàng thượng hai ngày nay đều ra Thái Hồ giải khuây.” – Tê Vân đang dọn dẹp, nghe Huyền Huân nói vậy cũng xen vào.

Tâm Đồng Hề vừa động. Thái Hồ? Hôm trước hẳn đúng là ở đó, nhưng hôm qua hẳn cũng đến sao? Đồng Hề cảm thấy trong lòng nảy sinh một cảm giác kỳ quặc, có tê dại, có dễ chịu lại có vô vàn sợ hãi, chợt nàng dẫn lòng xuống. Ai có thể trông cậy vào việc được đế vương sủng ái đâu?

Về phần Thái Hồ, Đồng Hề nghe tới đã cảm thấy mặt nóng lên. Ngày thường trong lúc du hồ nghịch ngợm, nàng cũng hay đi Tiểu Thái hồ, nhưng hiện tại mặt hồ lân cận Đồng Huy cung vừa chuyển, mọi thứ xem như cũng bình tĩnh trở lại. Trừ việc mong một tháng sáu lại đến.

Vì mấy tháng liên tục không thị tẩm vào mừng một, Đồng Hề suýt chút nữa đã nghĩ quy luật này đã bỏ đi, nào ngờ sau khi Thiên Chính đế hẳn lạnh nhạt với Đồng Hề, bỗng nhiên lại quyết định mong một hôm đó đến Đồng Huy cung.

<http://honeyclover2010.wordpress.com/>

-“Nương nương, người còn thất thần đó làm gì? Mau chuẩn bị tiếp giá đi.”  
– Huyền Huân bên cạnh đốc thúc Đồng Hề.

Đồng Hề không nguyện ý đứng dậy. Thứ nhất là việc Thiên Chính để bổng nhiên đến đây, việc này biểu thị Đồng Hề nàng có thể tiếp tục cùng Độc Cô Tư Cầm tranh đua cao thấp. Thứ hai, nàng không thích ứng được với việc thị tẩm liên tục như vậy. Tuy rằng đã nghỉ ngơi tỉnh dưỡng mấy ngày, nhưng nàng cảm thấy mình vẫn chưa trở về bình thường được.

Huống chi trong lòng nàng còn có hơi nhục nhã. Nhớ lại mình và Thiên Chính để có thể ban ngày ban mặt ở trên thuyền nhỏ mà hoan ái, nàng cảm thấy không có cách nào đối mặt với Thiên Chính để.

Tề Vân giúp nàng chọn quần áo màu xanh nhạt và váy dài bằng lụa mỏng, làn váy vài chỗ có điểm kim phẫn, nhưng nổi bật chết người là một đoá mẫu đơn đỏ bùng thêu tơ vàng trên ngực. Mẫu đơn thêu tinh tế như thật, màu vàng của nhị hoa cũng là dùng hoàng thủy tinh xâu chuỗi thành, điểm ngay kẽ hở trước ngực. Mặt trên còn có một con bướm sống động. Từ xa nhìn tới tựa như có thể lấy giả thành thật, có chút quyến rũ phong tình. Khi Đồng Hề nhìn xuống còn cảm thấy khó dời được ánh mắt.

-“Cô cô, quần áo này chế lúc nào vậy?” – Đồng Hề không nhớ mình đã từng lớn mật làm ra quần áo như vậy chưa.

-“Đây là lúc vào hạ thì mới làm. Nghe nói trong dân gian đều lưu hành loại này.” – Tề Vân nói.

Đồng Hề nhú mày, cúi đầu nhìn xuống chỗ bị kéo thấp ngay ngực. Không ngờ dân gian lại sa đoạ đến thế. Xem ra phồn hoa thịnh thế lại mang đến xa hoa đồi trụy, phải đề phòng mới được.

-“Hay đổi bộ khác đi.” – Đồng Hề cảm thấy trước ngực lạnh lạnh. Nàng tuy rằng rất thích những phục sức mới, nhưng thời trang thế này cũng không có can đảm tiếp nhận.

-“Nương nương, phi tần trong cung bây giờ đều thích mặc loại này, mùa hè mới mát mẻ. Hoàng thượng sẽ tới ngay, không kịp thay đâu.”  
– Huyền Huân ở bên cạnh nói, lại giúp Đồng Hề vẽ đồng châu trên trán.

Thúc Bạch bên cạnh nhìn thấy hơi trợn tròn mắt, chỉ có thể ngậm thơ cười.

Đồng Hề cảm thấy có chút không tự nhiên, nhưng không thể không thừa nhận mình đang để mặc cho mọi chuyện phát sinh. Khi nào thì nàng cũng bắt đầu dụ dỗ quân chủ vậy?

<http://honeyclover2010.wordpress.com/>

## **32. Chương 32: Xuân Ý Tới**

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.



- "Hoàng thượng vạn phúc." – Đồng Hề nhẹ nhàng hành lễ. Khi đứng dậy còn cố ý liếc Thiên Chính để một lúc. Sắc mặt hắn vẫn lạnh băng, ngay cả ánh mắt hắn cũng trước sau như một, thâm sâu mà lạnh lẽo, cũng không có ánh nhìn tán thưởng mà Đồng Hề chờ đợi.

Thật ra hôm nay Đồng Hề có chút tự tin với cách ăn mặc này. Thử nhìn trong cung, số người có thể đạt tới như nàng chỉ sợ không tới hai người. Nàng còn tưởng rằng dựa vào cách ăn mặc có thể làm Thiên Chính để nhìn mình với con mắt khác. Hiện giờ xem như uống phí rồi.

Bước chân Thiên Chính để cũng không vì Đồng Hề thỉnh an mà dừng lại, trực tiếp đi vào tẩm điện. Những người hầu xung quanh đều lui ra ngoài. Đồng Hề đành phải đi theo vào.

- "Còn không đến đây hầu trăm cõi áo?" – Khẩu khí Thiên Chính để không mấy nhẫn nại.

Đồng Hề cúi đầu bước lên giúp hắn cởi bỏ đai lưng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ sẽ chọc giận hắn. Sau đó bốn phía quanh nàng đều trở nên trầm mặc đến nghẹt thở, Đồng Hề đành phải tự giác đi đến bàn trang điểm, lấy mảnh vải trước giờ vẫn đặt trong hộp ra, trình lên trước mặt hắn.

- "Nàng cũng hầu hạ rất tốt." – Từng chữ trong miệng hắn như nghiền ra, giống như mất hết sức. Đồng Hề căn bản không dám nhìn thẳng vào mặt hắn. Kẻ ngốc cũng biết hắn đang tức giận, chẳng qua chỉ là tìm mình để trút mà thôi. Nhớ lại trước đây ca ca mình có khi tức giận lâm triều trở về cũng thường lôi tiểu thiếp ra trút giận. Đồng Hề từng chứng kiến các tiểu thiếp của ca ca mình âm thầm khóc. Lúc ấy nàng còn là đại tiểu thư cao cao tại thượng nên không thể lý giải chuyện của các tiểu thiếp thấp kém này. Giờ nhớ tới thật có cảm giác đồng bệnh tương lân.

Đồng Hề cố nén nước mắt chịu đựng Thiên Chính để diễn cường lâm hạnh mình. Nhưng lần này so với trước đây còn đau đớn hơn, khiến nàng bị hắn tóm được, hoảng sợ đến mức đối diện hắn mà tràn đầy nước mắt.

Đây là chuyện không nên. Khi nhận ân sủng phi tần tuyệt đối không thể có vẻ mặt này.

- "Hầu hạ trăm khiến nàng rất uất ức như vậy sao?"

Đồng Hề vốn không dám mở miệng, sợ giọng nói nức nở của mình càng làm hắn nổi điên, nàng chỉ có thể lắt léo nhìn hắn phần nộ bỏ đi.

Ngày hôm sau, Huyền Huân mới dè dặt nói với Đồng Hề, đêm hôm đó Thiên Chính để ở Đồng Huy cung sủng hạnh Nhiếp Quỳnh Hoa, sau đó Nhiếp Quỳnh Hoa còn được phong làm Liễu Canh y. Hoàng thượng bảo nàng ta vào điện thờ phụ của Vĩnh Hòa cung ở.

Đồng Hề cảm thấy không có gì ngạc nhiên, nhưng Nhiếp Quỳnh Hoa được phong làm Liễu Canh y khiến nàng hơi bất ngờ. Thiên Chính để rất ít khi phong hào cho những nữ tử thấp hèn. Lần trước Nhiếp Quỳnh Hoa thị tẩm cũng không sắc phong, sao lần này có thể bay ngược lên trên đầu như vậy? Nhưng với Đồng Hề chuyện này cũng không phải xấu, ngược lại còn có chút may mắn. Lúc này nàng cũng không nên quá nổi bật, sẽ phá hỏng thế tranh đấu của hai hổ bên kia.

- "Cô cô, người làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy là sinh bệnh sao?" – Đồng Hề thấy sắc mặt Tề Vân không tốt, hơi tái nhợt.

Trong mắt Tề Vân có chút lo lắng, nhưng vẫn che giấu.

- "Nương nương, tôi hôm qua..."

Đồng Hề cười cười.

- "Chuyện này cũng chẳng có gì. Cung nữ trong cung bản cung có thể được sủng hạnh, chứng tỏ bản cung dạy dỗ rất tốt. Cô cô, người đừng lo lắng."

Đồng Hề xưa nay không thích việc người khác đồng cảm hay thương hại mình, hết thảy mọi đau khổ nàng đều nuốt vào trong lòng. Nhưng nàng cũng hơi lo lắng. Sợ rằng sau này nàng vĩnh viễn chỉ có thể làm một Quý phi có cũng được, mà không có cũng chẳng sao thôi.

Đến lúc chạng vạng, Giang Đắc Khải truyền lời tới, nói Hoàng thượng phái thuyên tới mời Quý phi đến Thái hồ du ngoạn.

- "Công công, còn có ai nữa không?"

- "Bẩm nương nương, Thuần Nguyên phu nhân cũng ở đó."

Đồng Hề cũng không nói nữa. Thật ra tối nay phải là nàng thị tẩm, vì Độc Cô Tư Cầm và Vạn Mi Nhi đã sửa lại cung quy, nói Đồng Hề thân là Quý phi nhất phẩm, cùng với Hiền Phi và Thuần Nguyên phu nhân đều thị tẩm ba ngày liên tiếp. Các phi tử khác cũng tùy theo cấp bậc mà quyết định ngày thị tẩm. Như vậy có lợi nhiều nhất đương nhiên là các phi tần có phẩm vị cao.



Độc Cô Tư Cầm không nói gì. Nàng ta đã từng làm Thái hậu, hiển nhiên biết mấu chốt trong chuyện này. Nếu Vạn Mi Nhi theo Hoàng đế xuất cung cũng không phải chuyện xấu. Lúc ấy sẽ có đủ thời gian để Độc Cô Tư Cầm thanh trừng toàn bộ tai mắt trong cung của Vạn Mi Nhi, thậm chí còn bày ra thiên la địa võng chờ nàng ta.

Đồng Hề cũng không nói, vì nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cùng Thiên Chính đế xuất tuần. Tuy nói Hoàng đế xuất tuần các phương diện khác đều không lo, lúc ngủ nghỉ tại các thành trì cũng được hầu hạ chu đáo nhưng cũng sẽ không thoải mái như trong cung. Hiện giờ dù nàng đang ở vị trí thấp hơn, nhưng cũng không thể không phòng ngừa mọi chuyện chu đáo.

Đồng Hề đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bắt đầu lo lắng nếu Thiên Chính đế xuất tuần, Quý phi như nàng e rằng chỉ có lúc ấy mới có thể làm một Quý phi chân chính. Tục ngữ nói quan lớn nhất phẩm đề chết người cũng là đạo lý này.

Nhưng Thiên Chính đế cũng không cự tuyệt Vạn Mi Nhi, việc này làm nhiều người bắt đầu lườm nguýt, thậm chí cả Độc Cô Tư Cầm. Thật ra có thể đi theo bên cạnh Thiên Chính đế cũng có thể là chuyện tốt, ít nhất cũng có thể độc sủng. Vậy nên cũng không ít phi tần bắt đầu phụ họa theo ý Vạn Mi Nhi.

Mà lúc đêm xuống, Thiên Chính đế lại lâm hạnh Vạn Mi Nhi, bỏ Quý phi nàng sang một bên. Vì thế tin tức Thiên Chính đế mang theo phi tần vi hành cũng bắt đầu lan truyền.

Nhiều người muốn Thiên Chính đế dẫn theo vi hành như vậy, nhưng Đồng Hề không ngờ nhất là cả Mộ Chiêu Vãn cũng muốn đến tìm mình giúp nàng. Đồng Hề có chút để tâm đến chuyện này.

- "Hoàng thượng không ở trong cung, không phải đây là lúc tốt nhất để muội rời khỏi hoàng cung sao?" – Đồng Hề không hiểu hỏi.

Mộ Chiêu Vãn yên lặng, sau đó một lúc mới nói:

- "Chiêu Vãn còn có chút chuyện chưa làm xong, cho nên cũng chưa thể xuất cung."

Trong lòng Đồng Hề hiểu rõ, dĩ nhiên là chuyện đứa bé của nàng ta. Hiện giờ còn chưa tìm ra manh mối. Nhưng đáng về nàng ta như vậy thật sự khiến Đồng Hề hoài nghi nàng đã biết gì đó. Nhưng lấy tư cách của Đồng Hề còn chưa điều tra ra được, vậy Mộ Chiêu Vãn làm sao có thể tra được? Đồng Hề không thể không cảnh giác:

- "Vậy vì sao muội muốn theo Hoàng thượng xuất tuần?"

- "Chiêu Văn muốn nhìn xem thế giới bên ngoài thế nào, cũng là để giải khuây."

Đồng Hề không nói gì, chung quy vẫn cảm thấy Mộ Chiêu Văn còn giấu giếm gì đó, nhưng cũng không nên làm rõ.

- "Ta làm thế nào giúp muội đây? Việc này chỉ có Hoàng thượng mới có thể quyết định."

Lúc này Đồng Hề cảm thấy mình có hơi ác độc. Đáy lòng nàng thật sự chờ đợi Mộ Chiêu Văn phục sủng. Độc Cô Tư Cầm và Vạn Mi Nhi lực lượng ngang nhau, trong thời gian ngắn rất khó có thể phá vỡ thế cân bằng. Nếu Mộ Chiêu Văn có thể gia nhập, cũng có thể viện trợ.

- "Huống chi phu nhân nếu muốn vì đứa trẻ đáng thương kia báo thù, chẳng phải còn phải mượn sức của Hoàng thượng sao?" – Đồng Hề quyết định nói thêm một câu.

Ánh mắt Mộ Chiêu Văn lập tức liên thay đổi, thậm chí có một tia phần uất.

- "Hắn sao? Hắn mới không giúp ta." – Nhưng nàng ta rất nhanh liền khống chế cảm xúc – "Đa tạ nương nương chỉ điểm."

Sau khi Mộ Chiêu Văn ra về, Tề Vân mới bước lên nói:

- "Nương nương không nghĩ tới chuyện theo Hoàng thượng xuất tuần sao? Nếu thật sự Thuần Nguyên phu nhân được đi theo, chỉ sợ gần quan được lợi đó nương nương à."

Một câu "gần quan được lợi" của Tề Vân khiến Đồng Hề kinh ngạc. Từ bao giờ thì Tề Vân lại nói chuyện rõ ràng như vậy?

Nhưng Đồng Hề cũng không lo lắng. Năm đó khi nàng mới làm Quý phi, thời điểm quét dọn hết chướng ngại trong cung không phải là lúc Thiên Chính đề xuất tuần sao? Nàng cũng không muốn buông ra cơ hội tốt như vậy.

- "Nương nương, theo nô tỳ thấy, Thuần Nguyên phu nhân cũng không phải là đèn không tim. Chẳng lẽ nương ta không sợ sau khi xuất cung, khi trở về thì quyền lợi gì cũng bị Hiền phi và nương nương tước mất hay sao?" – Lời Tề Vân càng bức bách.

Kỳ thật đây cũng là vấn đề khiến Đồng Hề dăm chiêu. Nàng dĩ nhiên không thể khờ dại nghĩ Vạn Mi Nhi thật sự muốn ra ngoài du sơn ngoạn thủy. Đồng Hề tạm thời nghĩ không ra Vạn Mi Nhi có ý gì, nhưng về phần bản thân mình, nàng vạn lần khẳng định mình không thể đi. Thiên Chính đề không có ở đây, nàng lại có thể nhàn rỗi thêm ít ngày, không cần lo lắng



để phòng gì. Huống chi cho dù nàng ra ngoài, cũng không biết phải cùng hân ở chung thế nào. Chỉ sợ hầu hạ không như ý, như vậy nàng lưu lạc ngoài cung cũng không phải chuyện tốt.

- "Cô cô, chuyện có thể theo Hoàng thượng xuất cung hay không cũng không phải do ta quyết định." – Đồng Hề cười cười.

Việc Thiên Chính đế xuất tuần có thể xem là sự kiện lớn nhất trong ngoài cung. Quan viên thì vội suy tư làm thế nào để tiếp giá, hậu cung thì suy nghĩ làm thế nào để tẩy bài. Về phần Thiên Chính đế rốt cuộc có mang cung phi xuất cung hay không? Hoặc là rốt cuộc mang theo người nào? Mọi người cũng chưa thể kết luận.

Tất cả mọi người đều ra sức thể hiện, ví như Mộ Chiêu Văn. Đầu tháng 6 trong lễ Thiên Huống, Đồng Hề không múa ba- lê, Mộ Chiêu Văn múa.

Quần áo giống như lông thiên nga trang trí nhiều tầng lụa mỏng, khiến Mộ Chiêu Văn thật sự xinh đẹp tao nhã thoát trần, vũ điệu lại rất mới lạ độc đáo, khiến người khác không thể không ấn tượng khắc sâu.

Rất nhiều người đều đoán Chiêu phu nhân cũng muốn phục sủng. Mà Đồng Hề cẩn thận quan sát sắc mặt Thiên Chính đế lại không thấy gì đặc biệt. Ngoại trừ một chút kinh ngạc vì vũ điệu lạ lẫm này, hân không có vẻ gì là vui mừng.

Bởi lý do Chiêu Phu nhân thất sủng mọi người đều biết, là vì Mộ Chiêu Văn cự tuyệt Thiên Chính đế, chủ động bỏ bài tử xuống. Mà lúc này nếu nàng ta có thể phục sủng, cũng không biết có thể đoạt đi phong thái của Hiền phi và Thuần Nguyên phu nhân không.

Nhưng khi đêm xuống Thiên Chính đế cũng không lâm hạnh Chiêu phu nhân, trong lòng nhiều người đều nhẹ nhõm, trong đó có cả Đồng Hề. Nàng cũng không thật sự muốn Mộ Chiêu Văn phục sủng. Cho dù trước mắt nếu Mộ Chiêu Văn phục sủng có thể giảm bớt sự chú ý của Độc Cô gia và Vạn gia vào mình, nhưng người Đồng Hề cảm thấy lo lắng là Mộ Chiêu Văn. Bởi vì người phu nữ này có thể nhân nhìn chuyên người khác không thể, đôi khi còn có chút y vi như là không muốn lại đạt được, huống chi nàng ta và Thiên Chính Đế nhất định khác nhau.

Nàng ta lớn gan như vậy, dám cự tuyệt Thiên Chính đế, nhưng hân lại không trách tội, tất cả quyền lợi đều hết như khi được sủng ái trước đây. Đồng Hề thậm chí còn cảm thấy Thiên Chính đế không muốn Mộ Chiêu Văn phục sủng, ngược lại còn bảo vệ nàng ta. Cũng có thể vì bây giờ hân không còn cần nàng ta nữa.

Đồng Hề thật sự cảm thấy, những thủ thuật của cung phi đối với Thiên Chính đế cũng vô dụng. Cho dù kỹ thuật múa của nàng có thể là phương hoàng trên trời, chỉ sợ hắn cũng không để ý tới.

Nhưng ngày Thiên Chính đế khởi hành sắp tới, Vạn Mi Nhi ở Dục Đức cung đã vội chuẩn bị hành lý. Xem ra hắn thật sự muốn mang nàng ta xuất cung.

Kế tiếp Đồng Hề lo lắng nhất là Độc Cô Tư Cầm. Nàng phỏng đoán Độc Cô Tư Cầm muốn tẩy sạch hoàng cung, chỉ sợ trong đó có cả mình. Chính vì phẩm vị của mình cao hơn Độc Cô Tư Cầm, hắn trong lòng nàng ta cũng không vui vẻ gì, giống như năm đó bản thân mình không thích bị Độc Cô Viện Phượng đè đầu cưỡi cổ vậy.

Đồng Hề đầu này vừa mới dẫn dò trên dưới Đồng Huy cung phải lưu ý, đầu kia liền xảy ra chuyện. Đơn giản là tẩu tẩu của Đồng Hề vào cung.

Nhưng tẩu tẩu nàng còn chưa vào tới Đồng Huy cung, trên đường đã xảy ra chuyện.

- "Nương nương, nương nương. Nhị thiếu phu nhân trên đường đã đánh thị nữ của Hiến phi." – Huyền Huân vội vàng chạy vào phòng trong.

Đồng Hề day day trán. Trên đời này có nhiều việc, cho dù nàng cố an bài tốt thế nào vẫn luôn xảy ra những việc ngoài dự kiến. Giống như nàng dàn xếp trong cung, nhưng lại quên mất mình vẫn còn người thân ở ngoài kia vậy.

- "Sao lại như vậy?" – Đồng Hề thở dài.

- "Nghe nói là thị nữ của Hiến phi không cẩn thận đụng phải nha đầu của Nhị thiếu phu nhân, nào ngờ lại đánh đổ huyết yển mà Nhị thiếu phu nhân mang đến cho nương nương."

Huyết yển? Lại là huyết yển. Xem ra một kẻ không được bèn sinh thêm một kẻ nữa.

- "Có phải trùng hợp Hiến Phi lại cùng Hoàng thượng du ngoạn ngự hoa viên không?"

- "Nương nương, sao người biết được?" – Huyền Huân ngạc nhiên nói.

Độc Cô Tư Cầm tuy rằng thủ đoạn thấp kém không có tác dụng gì, nhưng thường xuyên sử dụng lại khiến người ta phiền càng thêm phiền. Đồng Hề xưa nay không thích dùng loại thủ đoạn đánh người đánh không chết này, thật sự là không có ý nghĩa. Chỉ có thể trách người trong nhà nàng không đồng lòng. Người còn lo hơn cả việc.



Đồng Hề cùng với vị nhị tẩu này trước giờ cũng không có giao tình. Lúc nàng vào cung thì người này còn chưa vào cửa, sao lại có giao tình được. Nhiều năm rồi cũng không qua lại, đột nhiên lại tiến cung, lại còn gây ra một trận náo loạn như vậy. Huống chi nàng chưa từng bảo người trong nhà mang huyết yển đến, trò huyết yển trong cung lần trước sao nhị tẩu nàng lại không biết?

- “Thúc Bạch, người bảo cha ta điều tra lại bối cảnh Nhị thiếu phu nhân này. Bản cung nghĩ nàng ta chắc cũng không muốn làm con dâu Lệnh Hồ gia nữa.” – Gương mặt Đồng Hề âm lãnh. Đối với người như thế, giết một người răn trăm người là tốt nhất, hẳn phụ thân cũng hiểu được tâm ý của mình.

Tuy nói là đã xử lý chuyện phía sau, nhưng Đồng Hề cũng không thể không đi. Bởi vì Thiên Chính đế ở đó, chuyện này phải tự Đồng Hề giải quyết. Nàng làm sao nói chuyện gì cũng không biết được.

Lúc Đồng Hề đến, Độc Cô Tư Cầm đang ngồi tựa vào Thiên Chính đế, ý cười thoảng qua. Thấy Đồng Hề, Nhị tẩu nàng bèn hô một tiếng “Nương nương” rồi lùi lại phía sau nàng.

- “Quý phi từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như trân bảo. Trong cung không có huyết yển, lại nhọc nương nương nhờ người nhà đưa đến. Chẳng qua là thần thiếp làm tiểu nhân, nếu biết huyết yển đối với nương nương quan trọng như vậy, trong cung tuy nói cấm huyết yển, nhưng nương nương vẫn nên được ngoại lệ.” – Nàng ta không mẫn không nhạt nói một câu, còn quay đầu lại Thiên Chính đế, tỏ vẻ nói – “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ vì bá tánh kinh đô và vùng phụ cận mà suy nghĩ, cũng không phải nhắm vào Quý phi nương nương.”

Màn biểu diễn này quả thật vụng về, nhưng từ sắc mặt Thiên Chính đế, xem ra Đồng Hề đã phạm phải sai lầm lớn rồi.

- “Xem ra, Quý phi được nuông chiều từ bé cũng không hiểu được dân gian khó khăn thế nào.” – Thiên Chính đế lạnh lùng nói.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hoang-tro-ve>*